

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

ŞEHADET VATAN İÇİN

Parola

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

ŞEHADET VATAN İÇİN

Parola

PAROLA YAYINLARI: 684

Roman: 239

Eser Adı: Şehadet - Vatan İçin

Yazar: Tuğçe Aksal Karaoğlu

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Hilal Aydın

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı

Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-83-0

1. Basım: 2024

© Tuğçe Aksal Karaoğlu 2024

© Parola Yayınları 2024

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

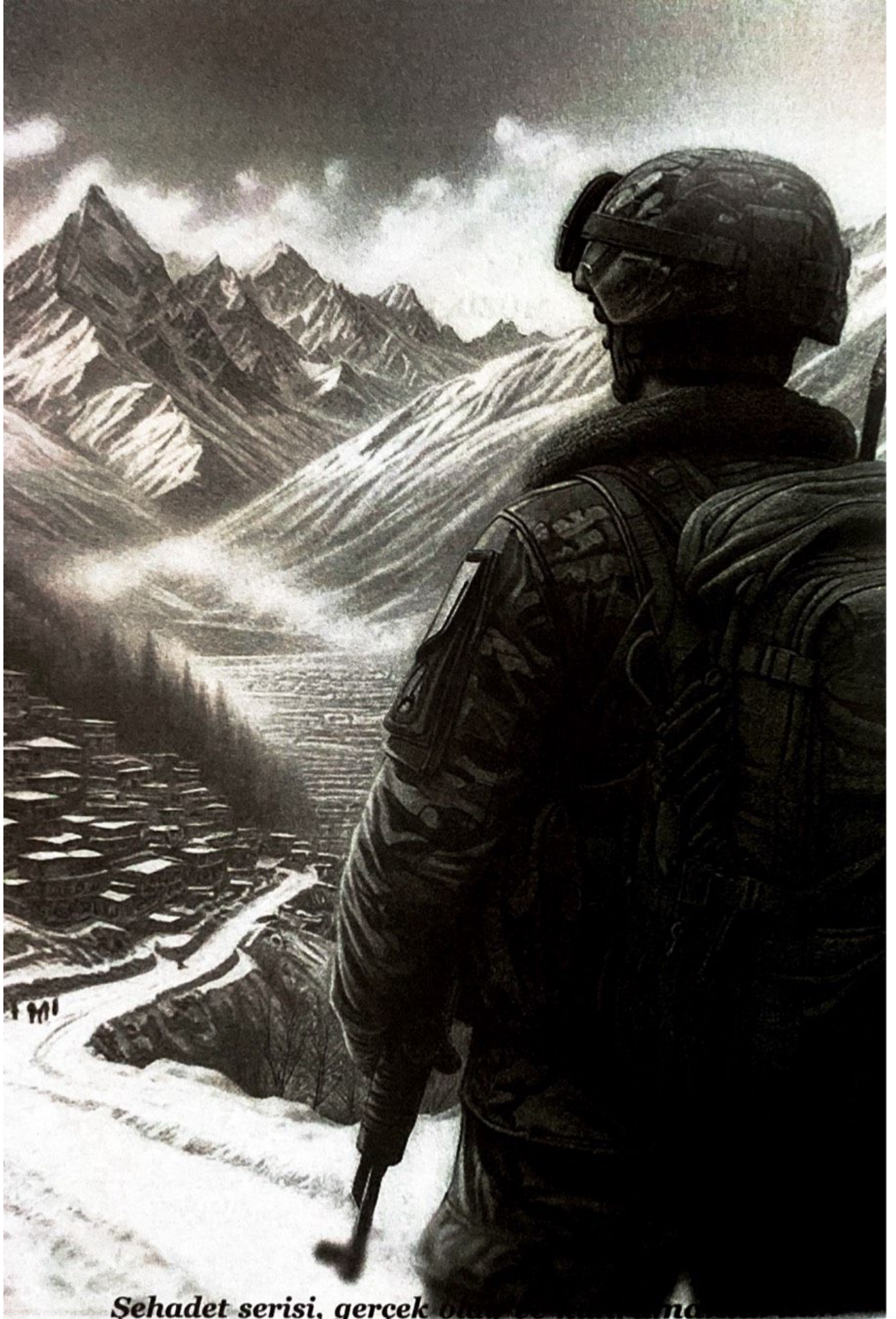
ŞEHADET VATAN İÇİN

Parola

MÜZİK LİSTESİ

- Kırmızı Gül Demet Demet / Yavuz Bingöl*
Gitti Canımın Canı / Yavuz Bingöl
Bir Fırtına Tuttu Bizi / Şükriye Tutkun
Koyverdun Gittun Beni / Kazım Koyuncu
Bülbülüm Altın Kafeste / Erkan Oğur
Mağusa Limanı / Selda Bağcan
Drama Köprüsü / Haramiler
Selanik Türküsü / Suzan Kardeş
Eklemedir Koca Konak / Tolga Çandar
Ah Bir Atas Ver / Tolga Çandar
Şu Karşıkı Dağda / Nida Ateş
Akşam Olur Karanlığa Kahrısın / Nida Ateş
Bir Ay Doğar / Cengiz Özkan
Deniz Üstü Köpürür / Cem Karaca
Şu Dağlar Kömürdendir / Dil Tengî
Gönül Dağı / Neşet Ertaş
Tuna Nehri Akmam Diyor / Hasan Mutlucan
Yiğidim Aslanım / Serenad Bağcan
Karlı Kayın Ormanı / Zülfî Livaneli
Gündoğdu Marşı / TSK Armoni Müzikası
Harbiye Marşı / TSK Armoni Müzikası

Şehadet serisi, gerçek olay ve kurumlar üzerine ilham alınmıştır.

Bazı adlar, durumlar ve yerler; kurumlara ve bireylere saygımızdan dolayı değiştirilmiştir.

Burası ne han ne de saray.

*Burası öfkeyle kederin, neşeyle hasretin yaşandığı zalim
Hakkâri dağları.*

Yaşamak için öldürmeye mahkûm olan yer.

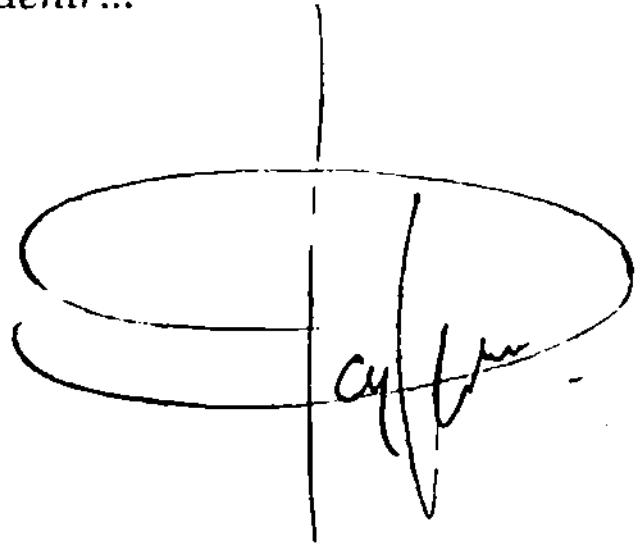
*Bana anlat diyorlar, neresini anlatayım? Çeltik Dibi'ni
mi, Kerem Deresi'ni mi, Şemdinli'sini mi?*

*Yoksa mermiyle selamlaşıp silahla kucaklaştığım yerleri
mi anlatayım?*

Dedim ya, burası zalim Hakkâri dağları.

Burada hata bir kez yapılır.

Kanla yazılır, canla ödenir...

*Vatan uğruna nefes alan, son nefesini veren
ve geride bıraktıkları tüm yarım kalanlara...*

OLCAY

Hava pusluydu.

Kurşuni gökyüzü, bir saat önceki çatışmanın heybetli kükreyişlerini içini hapsetmiş, karabasan gibi karakolun üzerine çökmüştü. Ölüm sessizliği, tüm askerleri ana kucağı gibi sarmalamıştı. Şu anda yıkıntıların arasında duyulan tek şey, rüzgârın sertliğinde dalgalanan Türk bayrağının gücü ve yeni yetme bir askerin yanık sesiyle söylediği türküydü.

*"Kırmızı gül demet demet,
Sevda değil bir alamet.
Gitti gelmez o muhannet,
Şol revanda balam kaldı..."*

Birkaç saat içinde bu kasvetli havayı dağıtacak olan güneş, doğudaki yerini alacaktı. Gecenin zifirî karanlığının yorgan gibi örttüğü gerçekler, gün yüzüne çıkacaktı. İşte o zaman ateş sadece seste kalmayacak, yüreklere de oturacaktı. Onları anlamam imkânsızdı. Ben, Türk Silahlı Kuvvetlerinin en özel birliğine ait bir askerdim. Bir bordo bereliydim. Çok yoğun, ağır eğitimlerden geçmiş, hayatının ilk sıralarına vatan ve millet sevgisini koymuş olan bir ölüm makinesiydim; bu uğurda aile

1.Kırmızı Gül Demet Demet türküsü.

sevgisini bile hiçe sayacak, komutanının tek emriyle vatanını koruyacak kadar taş kalpli bir insan...

Kapının tıklatılmasıyla bakışlarımı pencerenin ardındaki perişan askerlerden ayırmadan, "Gel!" dedim. Kapı açıldı. Bakmıyor olmama rağmen kapı eşiğinde selam veren Barış, "Beni çağırmışsınız komutanım," dedi. Aynı yaştaydık ama aramızdaki mesafeyi uçurum kadar derinleştiren rütbelerimiz yüzünden bunun tadını çıkaramıyorduk. Barış; Harp Okulundaki ilk arkadaşım, ilk devrem. Sonra dostum oldu, yıllar sonra da kardeşim.

"Gel Barış," diyerek gözlerimi pencereden devreme çevirdim. Barış, baş selamını vermesinin ardından kapıyı kapattı. Masanın başına geçerken o da bana doğru yürüdü ve üç adım ötemde durdu. Bir insanın kendi makamında bile emir komuta zincirinde olması sinir bozucu olmalıydı. "Otursana," dediğimde kısa bir an tereddüt etse de bakışlarımla işaret ettiğim masanın önündeki sandalyeye oturdu. Babamdan kalma sigara tablamın içine özenle yerleştirdiğim bir dal sigarayı çekip çıkardım. Dudaklarımın arasına yerleştirirken tablayı Barış'a döndürdüm.

"Aman komutanım..." diye başladığı, büyük ihtimal itiraz edeceği cümlesini, almasını emreden bakışlarımla yarıda kestim.

"Komutanına..." Dilimin ucuna takılan peşi sıra küfürleri dizginleyip, "Başlatma," diyerek cümlemi tamamladım. "Biz bizyken çek şu resmiyeti aramızdan."

Derin bir nefes alarak tablanın içinden bir dal sigarayı çekti. Sesli bir şekilde metal kutuyu kapatıp masaya bıraktım. Sigaramı yaktıktan sonra çakmağı Barış'a fırlattım. Her zaman usta bir basketçi olmuştu. Havada yakaladığı çakmakla sigarasını yaktı ve dikkatli bir şekilde masanın üzerine bıraktı. Sigaradan derin bir nefes çektim. Duman ağzımda dolandı, nikotin gıdıklar gibi boğazımdan geçerek ciğerlerime ulaştı. Bu hissin geçmesine fırsat vermeden bir nefes daha aldım, ardından bir nefes daha...

Odanın içinde gergin bir sessizlik hâkimdi. Dışarıda ise yanık sesli asker başka bir türküye geçmişti.

"Gitti canımın canı... Ah le canım, vah le canım, oy canım..."

*Bıraktı beni yaralı... Ah le canım, vah le canım, oy canım..."*²

Barış'a baktım. Külü yere düştü düşecek gibi duran sigarası, parmakları arasındayken dalgın gözlerle masanın üzerindeki bir noktayı izliyordu. Aklından ne geçtiğini tahmin etmek zor değildi. Bir komando olmasına rağmen hiçbir zaman duygularını saklayamamıştı. Zaten bu yüzden benim peşimden gelememişti ya...

"Gelişimin şenliklerle kutlanacağını biliyordum."

Bakışlarını bana zorla da olsa çeviren Barış, aklındakine nokta atışı yapmışım gibi duruyordu. Suriye'deki kargaşadan, acil bir görev için Hakkâri Yüksekova'ya gönderilmiştim. Tümene giriş yapar yapmaz, kendi taburumla bile tanışmadan soluğu devremin yanında almıştım çünkü çok işimiz vardı. Barış'ın komutanlığını yaptığı Irak sınırındaki karakol, benim komutanlığını yapmam için görevlendirildiğim 44. Dağ ve Komando Taburuna bağlıydı. Her ne kadar Yüksekova'da gözüksede de mevki olarak Çukurca'ya daha yakındı. Yani görevim için devreme ve belki de askerlerine ihtiyacım olacaktı.

Verilen görev gizli, önemli ve bir o kadar acildi.

Bu nedenle olanı biteni görmek için elimi çabuk tutmam gerekiyordu ama en az benim kadar aceleci bir grup daha vardı. Kardeşimden önce, öldürülesi ellerden çıkan taciz ateşiyle beni selamlamışlardı. Bu bölgeye gönderileceğim söylendiğinde, olacakları az çok tahmin ediyordum ama militanların adımımı atacağım anı bekledikleri ve bu denli hazırlandıkları aklımın ucundan geçmemişi.

"Ama hoş geldin hediyesi olarak kendi askerlerimin verileceğini düşünmemiştim."

Sigaramdan son bir nefes alıp izmaritini kül tablasına

2. Gitti Canımın Canı türküsü.

bastırdım. Barış, yavaş ve derin soluklar almaya başladı. Sanki her geçen saniye, omuzlarındaki yükü taşımakta biraz daha zorlanıyordu. Böyle kritik bir bölgeye, bu derece zayıf asker verilmesi onun suçu değildi. Onun suçu, bir saat önceki çatışmada bu kadar şehidimizin olmasıydı. Askerlerini geldiği ilk gün, her an çatışma çıkacakmış gibi yetiştirmemesiydi. Korkularının yüreklerine taht kurmasına izin vermesiydi. Omuz omuza çarpıştığı arkadaşına güvenmesini öğretmemesiydi...

“Çok zayıflar,” diyerek ayağa kalktım. Barış kalkmaya yeltendi, elimle oturmasını işaret ettim. Ellerimi belimde birleştirip pencereye doğru yürüdüm. Postallarımın ahşap zeminde çıkardığı tok ses, odadaki sessizliği bozmak istercesine yankılandı. Pencerenin önüne geldiğimde duraksadım. Şehitlerden birini taşıyan dört kişilik gruba baktım. En son aldığım bilgiye göre altı şehidimiz vardı. İki ağır beş de yaralımız. Korkunun ateşi, altı ocağa düşmüştü. *Şimdilik...*

“Her açıdan; fiziksel, zihinsel, ruhsal...”

Gözlerim yıkıntıları toparlamaya çalışan gruba kaydı. Hakkârî'nin en önemli karakollarından birine uzun zaman sonra yapılan hain saldırı, taş taş üstünde bırakmamıştı. Aralarında daha önce çatışma görmüş olanlar biraz daha serinkanlı dursa da geneli bitik durumdaydı.

“Bu duruma biz dur demezsek daha çok ana, ‘Vatan sağ olsun,’ der.”

Sıkıntıyla iç çekerek arkamı döndüm. Barış'ın ağzını bıçak açmıyordu. Bunun nedeni şehitlerin vicdanına, vicdanının da yüreğine yüklediği yükü. Kolay kolay taşınmazdı. Duygularına yenik düşersen, ömrünün sonuna kadar omuzların düşük gezerdin de yaşamak eziyet gelirdi.

“Ne düşünüyorsun?”

Bakışlarını bana çeviren devremin gözlerindeki donukluk, bana hak verdiğini gösteriyordu. “Başka bir eve ateş düşmesin diye düşünüyorum. Analar ağıt yakmasın, babalar gözü yaşlı naaşları sırtlamasın. Başka ne düşünülür ki?” *Devam et,*

der gibi bakınca cesur bir yüz ifadesi takınan Barış, ayağa kalkıp sol ayağının üzerinde sağ topunun tok sesiyle esas duruşa geçti.

“Yüzbaşı Barış Özdemir. Emir ve görüşlerinize hazırım komutanım!”

Gırtlığı parçalanırcasına verdiği tekmille gülümsedim. İşte benim kardeşim dediğim Barış Özdemir buydu. Yaptığı hata onu hangi psikolojiye sürüklerse sürüklesin, kendini kurşundan hızlı bir şekilde toparlamasını bilirdi. Keşke hatasının bedelini yaşayanlar da bu kadar kolay toparlanabilselerdi. Bir şey yapmalıydım. Bir daha böyle bir olay yaşandığında, etkisi üzerlerinde bu kadar hâkimiyet kurmayacak bir şey...

Belki bu askerlerin hiçbiri ömrüne bu yolda devam etmeyecekti, edenlerinse bir bordo bereli karakteri olmayabilirdi ama en azından vereceğimiz eğitimle ölüm risklerini en aza indirebilirdik. Şu anda ise yapmamız gereken şey, tekrar hayata dönmelerini hızlandırmaktı. “Aferin asker!” dediğimde neredeyse kapıyla pencereyi titretecek güçte, “Sağ ol!” dedi. İşte beklediğim Türk askeri!

“Hadi gidip şunlara gerçek askerliğin ne demek olduğunu öğretelim.”

OLCAY

Hava sanki kapkara bir dumanla doluymuşçasına ağırdı. Belki de ciğerlerim bedenimde gerilmiş tüm kaslar gibi kaskatıydı. Bağırarak istiyordum. Avazım çıktığı kadar bağırarak ve bu histen bir an önce kurtulmak...

Emrim üzerine gün ağarana kadar tutanaklar tutulmuş, yaralılar hastanelere gönderilmiş, şehitler tören için hazırlanmıştı. Karakolda ölüm sessizliği hâkimdi. Gözlerimi al bayrağa sarılmış yedi şehitten esas duruştaki askerlere çevirdim. Suratları asık, bedenlerinin her hücresi gergin, çeneleri kenetliydi. Onlara baktığımın farkında bile değillerdi. Belki de aralarında farkında olanlar vardı ama öylesine farkında değilmiş gibi davranıyorlardı ki sanki varlığımdan bihaberlerdi. Saf korku yüreklerine taht kurmuş, üzüntü ve acıma karışımı bir ifade bakışlarına yerleşmişti.

Barış, karşıma geçince bakışlarımı ürkek kuşlardan yakın arkadaşına çevirdim. Selam verip tören konuşmasını yapacağı yere doğru ilerlemeye başladı. Bu sefer gözlerimi karakolun etrafını çevrelemiş, sanki bizimle beraber matem tutarmışçasına kararmış olan dağlarda gezdirdim. Yedi askerimi benden alan alçakları sakladıklarını bilmesem hayran olunacak bir görüntüye sahip olduğunu düşünürdüm.

“Komutanım, silah arkadaşlarım...”

Hoparlörden yayılan sesle düşüncelerime ara verdim. Barış derin bir nefes almak için konuşmasını yarıda kesmişti. Güçlü durmaya çalışıyordu ama kaybettiği insanlar, günlerini geçirdiği beraber ağlayıp beraber güldüğü askerleriydi. Duygularıyla hareket eden biri olduğu için bu konuşmalar her zaman hayatının en zor sınavlarından biri olmuştu.

“Şehit Uzman Çavuş Mahmut Çelik, Şehit Çavuş Olcay Karalı, Şehit Er Tayfun Irmak, Şehit Er Şahin Somalı, Şehit Er Cem Develi, Şehit Er Arda Bıçak, Şehit Er Ender Çardak için yapılacak olan veraset programını açıklıyorum.”

Kelimelerin boğazında durduğunu, bu hissi geçirmek için ara ara yutkunduğunu duyabiliyordum. “İstiklâl Marşı’nın okunması, ardından komutanımız Kurmay Yüzbaşı Olcay Karahanlı’nın konuşması, son olarak saygı atışı ve şehitlerimizin uğurlanması. Arz ederim.”

Başımı mikrofonun önünden çekilen devreme çevirdim. Dik durmaya çalışıyor, gözlerini şehit askerlerinden bir saniye bile ayırmıyordu. Uzman çavuşlardan birinin gür sesi kulağımın dibinde yankılandı.

“Karakasım Karakolu. İstiklâl Marşı için rahat! Hazır ol! Tüfek omuza! Selam dur! Dikkat!”

Her kasım ayında yaşanan saldırılardan adını alan karakola, bu yıl beklenenden bir ay önce düşmüştü kurşunlar ve hepsinin de tek bir adresi vardı: *ben*.

“Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;

Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.

O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;

O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal!

Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celal?

Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal...

Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklal!"

Hep bir ağızdan söylenen marşımızın yankısı dağlarda devam ederken karakolu tekrar rahatsız edici sessizlik esir almıştı. Sadece birkaç saniye... Ama bana çok uzun gelen birkaç saniye. Barış, mikrofonun önüne geçti. Sıkıntıyla nefes alıp vermesini ben dâhil tüm karakol duyuyorduk.

“Konuşmalarını yapmak üzere Kurmay Yüzbaşı Olcay Karahanlı'nın tefrişlerini arz ederim.”

Başımı konuşma yapacağım yere doğru çevirdim. Barış'la göz göze geldiğimde, “Komutanım,” diyerek selam verdi.

İşte sıra bana gelmişti. Duruşumu olabildiğince dikleştirdim. Bu, göz ucuyla da olsa beni takip edecek askerlere biraz da olsa güven aşılama içindi. Korku ve paniği uzaklaştırmak, muharebe şokunun altındaki akıl ve vücudun isyan etmesini önlemek, ancak kazanılacak olan güven duygusuyla sağlanabilirdi. Derin bir nefes alıp yerimden ayrıldım. Botlarımın altındaki çakıl taşlarının çıkardığı sestten başka etrafta çıt çıkmıyordu. Barış kenara çekildi. Mikrofonun önünde durup ellerimi kürsünün iki yanına yerleştirdim. Birkaç saattir yapacağım konuşmayı zihnimde rafa kaldırmıştım. Hissettiğim gibi konuşacaktım, doğaçlama. Oldum olası kâğıtlara veya kartlara bakılarak, gözünü kaldırmadan yapılan konuşmalara hiç güven duymazdım. Okuyanlara ya birileri yazıp vermişti ya da kendileri yazmış olsa bile göz teması kurulmadığı için karşıdakinin ruhuna işlemezdi. Öncelikle herkesin ruhu harekete geçmeli, cesareti artmalı, inancı ve güveni kuvvetlenmeli, coşku ve saldırganlık yaratılmalıydı. Aksi hâlde ne söylenenler ne de dinlenenler bir işe yarardı.

“Silah arkadaşlarım.”

Yüzleri bana dönük olsa bile askerlerin hiçbirinin gözlerine bakmadığının farkındayım. Fiziken burada olabilirlerdi ama akılları geceki çatışmada, ruhları şehit kardeşlerinin yanlarındaydı. Onlara toparlanmaları için çok zaman vermiştim

ama belli ki kendi başlarına yapabilecek güçleri yoktu. Klişe konuşmalar, bu uğurda bir boklarına yaramayacaktı. Komando olduklarını hatırlamaya, yüreklerindeki kapanan cesaret tohumlarının tekrar açılmasına ihtiyaçları vardı. Cesaret, mertliğin en belirgin özelliği idi. Dünyada taklit edilemeyen, kişinin kendi içinde sahip olduğu tek şey... Bütün zorlukları yenerdi. Cesur insanın ruhunu hiçbir şey yıkamazdı. Ne yaşadıkları ne yaşayacakları... Sanırım onlara nerede ve kim olduklarını hatırlatmam gerekiyordu. Barış'a döndüm. Bakışlarımı hissettiği gibi başını dikleştirdi. Neden ona baktığımı anlamıştı. Çoğu zaman aynı şeyi düşünürdük ya zaten. Beni destekler gibi hafifçe başını hareket ettirdi.

“Komando andı için yüksek tutuş!”

Barış hareketlenir gibi oldu. Elimle durmasını işaret ettim. Özel Kuvvetlerde olmam, bu andı bilmediğim anlamına gelmezdi. Konuşma yapacağım yerden, her adımında askerlerin üzerine biraz daha korku salacak gibi sert adımlar atarak ayrıldım. Sanki içimdeki tüm öfkeyi çakıl taşlarına kusuyordum. Verdiğim emirle birkaç saniye şaşırان çocuklar tekrar, “Yüksek tutuş!” diye bağırımla silahlarını havaya kaldırdı. “Benden sonra tekrarla!” diyerek esas duruştaki askerlerin önünde yürümeye başladım.

“Korku nedir bilmeyiz!”

“Korku nedir bilmeyiz!”

“Biz dağların erleri!”

“Biz dağların erleri!”

“Yuva yaptık göklere!”

“Yuva yaptık göklere!”

“Baş döndüren yerlere!”

“Baş döndüren yerlere!”

“Engel tanımaz aşarız!”

“Engel tanımaz aşarız!”

“Yüce engin dağları!”

"Yüce engin dağları!"
"El verir uzanırız!"
"El verir uzanırız!"
"Mor siyah bulutlara!"
"Mor siyah bulutlara!"
"Ben, Türk komandosuyum!"
"Ben, Türk komandosuyum!"
"Düşmanı çelik pençemle ezerim!"
"Düşmanı çelik pençemle ezerim!"
"Her yerde ben varım!"
"Her yerde ben varım!"
"Havada!"
"Havada!"
"Karada!"
"Karada!"
"Denizde!"
"Denizde!"
"Çölde!"
"Çölde!"
"Batakta!"
"Batakta!"
"Çatakta!"
"Çatakta!"
"Kavaklıda!"
"Kavaklıda!"
"Her zaman ve her yerde!"
"Her zaman ve her yerde!"
"Hazır!"
"Daima hazır!"

“Hazır!”

“Daima hazır!”

“Kim?”

“Komando!”

“Kim?”

“Komando!”

“Olamazsın!”

“Yah!”

“Olamazsın!”

“Yah!”

“Komandolar!”

“Allah!”

“Komandolar!”

“Allah!”

“Allah Türk komandosunu korusun!”

“Âmin!”

Gırtlakları yırtılırcasına bağırarak askerler en azından komando andının hakkını vermişlerdi. Ah bir de söyledikleri şeylere kendileri inansa...

“Esas duruş!” Tüfekler aşağı inip tüm askerler aynı anda hazır ola geçti. Aldıkları kesik nefeslere karşı derin bir nefes alıp tam karşılarında dikildim. Çatışma sırasında yaptıkları hataları üstü kapalı da olsa söylemenin vakti gelmişti artık.

“Bütün korkular ölümden kaynaklanır. ‘Korku nedir bilmeyiz!’ diyebilmeniz için ölümü hiçe saymanız gerekir. Yani ölümden korkmayacaksınız! Ölüme meydan okuyan asker her zaman kazanır! Kendine güvenen asker hata yapmaz! Silah arkadaşına güvenen asker, kara topraktaki yerini almaz!”

Volta atmaya başladım. Gözlerimi güçlü durmaya çalışan toy delikanlıların yüzlerinden ayırmıyordum. Kendimi onların yerine koymaya çalıştım ama başaramadım. Ben hiçbir zaman

ölümünden korkmadım. Vatan ve millet aşkı öyle bir işlemiştir ki iliklerime, şehit olacağım diye geri durup arkadaşlarımı kurban edeceğime, kahraman olmak için ileri atılıp arkadaşlarımı korudum. “Burası bir birlik. Ayrı hareket etme lüksünüz yok! Kendi canınız için arkadaşınızınkini hiçe sayarsanız...” deyip arkamdaki al bayrağa sarılı tabutları işaret ettim.

“Cenabıallah’ın huzuruna kanlı elbiseler, ailenizin karşısına ise rengini o kandan alan bayrağa sarılı olarak çıkarsınız!”

Kelimeler dudaklarımdan döküldükten sonra havada birkaç saniye asılı kaldı. Barış’ın ve diğer rütbelilerin gözlerinin benim üzerimde olduğunu hissediyordum. Konuşmaya devam etmek istiyordum ama söyleyeceğim her cümle bizi törenden bir adım daha uzaklaştırırdı. O yüzden şu anda lafı fazla uzatmamalıyım.

“Mekânınız cennet olabilir ama sevdiklerinize bu dünyada cehennemi yaşatırsınız. Sizin yaşatacağınız tek cehennem o alçaklara olacak! Cehenneminiz ise o dağlar! Allah sizleri bu vatana ve bu millete bağışlasın! Hepiniz Allah’a emanet olun!”

“Sağ ol!”

Birkaç saniye yerimden kıpırdamadım. Kendilerine gelmesini umduğum çocukların yüzlerinde gözlerimi dolaştırdıktan sonra arkamı döndüm. Barış gururlu bir ifadeyle başını dikleştirdi. Başımın törene devam etmesini işaret ettikten sonra yürümeye başladım ve yerime geçmemle Barış’ın sesi duyuldu.

“Şehide saygı atışı için yerlerinize marş marş!”

Ön sıradaki bir grup asker ellerindeki tüfeklerle tabutların önündeki yerini aldı. “Esas duruş!” Askerlerin elindeki tüfeğin dipçikleri yerle temas etti. Barış acısını gizlemeye çalışsa da yüzü, içinde kopan fırtınaları tüm gerçekliğiyle ortaya koyuyordu. Dişlerini sıkı sıkı, “Şehide saygı atışı için havaya nişan vaziyeti al!” diye kükredi. Askerler silahları havaya tutarken hızlı soluklar alan devrem, “Ateş!” diye bağırdı.

Gökler fırtına bulutlarıyla doluydu ve ardı ardına sıkılan

üç el ateşle sanki gök yarılmıştı. Yağmur beklenenden daha hızlı çiselemeye başlarken, “Esas duruş!” diye bağırان Barış, askerleri yerine gönderdi.

“Şehitleri uğurlamak için yerlerinize marş marş!”

Uygun adımda tüm askerler yedi tabutun başına geçti. Yaptığım konuşmadan sonra biraz da olsa cesaretlerinin yerine gelmiş olduğunu görmek sevindirmişti. “Sağa sola dön!” Askerlerin çakıl taşlarında çıkardığı seslerle yüzlerini tabutlara dönmesi bir oldu. Hepsi komutanlarının emrini bekliyordu. Barış ise yine gardını düşürmüştü. Birkaç kere dudaklarını araladı. Konuşamayınca derin bir nefes alıp dudaklarını birbirine bastırdı. Hiçbir veda kolay değildi ama şehit uğurlaması vedaların en zoruydu...

Sesinin titremesini eskisi kadar gizleyemeyen Barış, “Şehidi al!” diye emir verdikten sonra, “Dikkat!” diye bağırdı ve selam verdi.

Yağmur şiddetini arttırdı. Şehitler ambulanslara taşınırken gökyüzü artlarından ağıt yakar gibi gürlemeye başladı. İşte o an, bu birlikten başka bir şehit çıkmayacağına dair kendime söz verdim.

Ölüm sizden korksun askerlerim. Ben size ölmeyi yasaklıyorum.

OLCAY

Kurşunlar, sağanak bir yağmurdan farksız bir şekilde yağarken, gecenin karanlığında ıslıl ıslıl yıldızların üzerinize düştüğünü sanırdınız. Ortalık o an öyle bir hâl alır ki karnavaldaymış gibi hissederdiniz. İlk saniyeler ölüm bile geçmezdi aklınızın ucundan. Sonra can havliyle kendinizi bir sipere atardınız. İşte o zaman ölüm korkusu, ölüm acısını bile bastıracak güçte olurdu. İliklerine kadar işleyen soğuk gibi titretirdi yüreğini.

Yıldızlar düşer, kurşundan yağmurlar yağar yeryüzüne ve sen sadece beklerdin. Yağmuru üzerinde hissedeceğin anı... *Çünkü o yağmurda bir tek şehitler ıslanırdı...*

Hem Barış'ın ısrarı hem de olası ikinci bir saldırıya karşı birkaç gün karakolda kalmaya karar verdim. Yıldırım aynı yere iki kez düşmezdi belki ama ne karşıımızdakiler bir doğa olayıydı ne de biz o kadar şanslıydık. Odanın duvarındaki saate gözüm ilişti. Akşam yemeği vakti gelmişti. Saldırıdan dolayı kopan telefon tellerinin tamiriyle ilgilenen Barış'ın belli ki henüz işi bitmemişti. Sabaha nazaran biraz daha kendilerini toparladıklarına inanmak istediğim askerlerin yanına gitmek için ayağa kalktım. Kapıyı açmamla karşımdaki erin esas duruşa geçmesi bir oldu.

“Onbaşı Tarlacı! Emredin komutanım!”

“Karavanada ne var asker?”

“Şehriye çorbası, taze fasulye, bulgur pilavı ve cacık bulunmaktadır komutanım.”

“Rahat,” deyip başımı bir sağa bir sola çevirerek koridoru kontrol ettim. Beklenmedik bir şekilde sakindi. Sanırım herkes çoktan yemekhanenin yolunu tutmuştu. Tekrar heyecan ve gerginlik karışımı bir hisle bana bakan askere başımı çevirdim. “Barış hâlâ karakola dönmedi mi?” diye sorduğumda, “Az önce giriş yaptılar komutanım,” diye cevap verdi. Yanıma uğramadığına göre belli ki direkt yemekhaneye geçecekti. “Sofra beklemez asker!” diyerek başımla yürümesini işaret ettiğim çocuk esas duruşa geçti.

“Emredersiniz komutanım!”

Hızlı bir şekilde yanımdan ayrılan çocuğun ardından yavaşça merdivenlere doğru ilerledim. Aşağı inerken burnuma dolan fasulyenin kokusu, bir an için kendimi ana ocağında hissetmeme neden oldu. Neredeyse evin yolunu unutmuşum. Beş senedir, acil durumlar dışında tek bir gün bile izin almamıştım ve annemi görmeyeli nereden bakılsa üç yıldan fazla olmuştu. Üstelik çoğu zaman aynı şehirde olmamıza rağmen...

Elleri cennet kokan o kadın, babamın on yedi yaşındayken bana bıraktığı en değerli emanetlerden biriydi ama ben, babamın izinden gidebilmek ve iyi bir asker olabilmek için onu iki kardeşimle yalnız bırakmıştım. Bu, emanete hıyanet sayılır mıydı emin değildim çünkü babamın vasiyetinde yazan ilk cümle, “Öncelikle vatanına ve milletine, daha sonra anana ve kardeşlerine sahip çıkacaksın,” idi ve ben “önce vatan” prensibim yüzünden sevdiklerimi geride bırakmayı göze almıştım.

Ben, bir bordo bereliydim.

Gerekirse vatan için aile kavramını unutmak zorunda olan bir asker...

Yemekhanenin kapısına yaklaştığımda duraksadım. İçeride çatal bıçak sesi haricinde neredeyse çıt çıkmıyordu. Belli ki askerler üzerlerindeki ölü toprağını hâlâ atamamışlardı ve bu artık can sıkıcı olmaya başlamıştı. Ağır adımlarla kapıya doğru ilerledim. Yemeğini alan asker kendine bir yer bulmuş, başlamak için benim gelmemi bekliyordu. Herkesin yemeğini aldığına emin olduktan sonra yemekhaneye girdim. Beni görmeleriyle esas duruşa geçen askerlerin aralarından geçerek masada benim için ayrılan yere doğru ilerledim. Barış, benden önce yerini almıştı ve beni fark etmesiyle yanındaki sandalyeyi rahat oturabilmem için geriye çekti. Milimetrik bir tebessümle teşekkür ettim. O da belli belirsiz başını salladı. Yüzümü askerlere doğru çevirdiğimde uzman çavuşlardan birinin gür sesi, yemekhanenin duvarlarını inletti.

“Yemek duası için rahat! Hazır ol! Benden sonra tekrarla!” Bir süre duraksadıktan sonra duaya başladı. “Allah’ımıza hamdolsun.”

“Allah’ımıza hamdolsun!”

“Milletimiz var olsun.”

“Milletimiz var olsun!”

“Dikkat!”

Uzman çavuş bana doğru döndü. “Komutanım.” Ağzımdan çıkacak iki kelimeyi bekleyen askerlerin üzerinde gözlerimi gezdirdikten sonra, “Afiyet olsun!” diye bağırdım.

“Sağ ol!”

“Siz de sağ olun.”

Sandalyelerin yere sürtme sesleri eşliğinde yerime oturdum. Yemekleri incelerken erlerden biri önümdeki bardağa su doldurmaya başladı. Göz ucuyla sürahiyi tutan ellerine baktım. Titriyordu. Sanki en ufak bir hareketimle tüm masa su içinde kalacaktı. Başımı kaldırıp dikkatli bir şekilde askerin yüzünü inceledim. Dünyayı kurtarıyormuş gibi ciddi bir ifadeye bürünmüştü ama benimle göz teması kurmaması, gerginliğini fazlasıyla belli ediyordu.

“Adın ne senin?”

Elindeki sürahiyle esas duruşa geçen asker, “Sağ ol!” dedikten birkaç saniye sonra yaptığı salaklığı fark edip yüzünü buruşturdu. “Hüseyin Ahmet Soylu, Kırklareli. Emredin komutanım!”

Babamın adaşının Trakyalı biri olması, boğazıma ufak bir yumru yerleştirdi. Gülsem mi ağlasam mı bilemezken, “Rahat,” dedim. “Memleketini söylemesen de ‘h’ harfini yutmandan senin Trakyalı olduğunu anlardım Hüseyin. Kırklareli’nin neresindensin?”

Sorduğum soru karşısında hafifçe dudakları aralanan asker, “Düğüncübaşı köyündenim komutanım,” dedi.

Başımı anladığımı belli edercesine salladım. “Lüleburgaz taraflarındaydı sanırım, değil mi?” diye sorduğumda, “Evet komutanım,” diyen askerin ilk şoku üzerinden attığı hafifçe sırtımasından belliydi. “Bilir misiniz bizim oraları komutanım?”

Barış ve diğer rütbelilerin dikkati bizim üzerimize toplandı. Gergin fısıldaşmalardan anladığım şey, benimle nasıl bu kadar rahat konuşabilmesiydi. Trakya insanı böyleydi işte. Onları geren şey, gereksiz resmiyetti. “Bizim oraları bilirim,” dediğimde gözleri fal taşı gibi açılan askerin daha fazla soru sormasını engellemek için, “Git ve yemeğini ye,” dedim. Anında üzerindeki cıvık hâlden arınıp hazır ola geçti.

“Emredersiniz komutanım!”

Sürahiyi masaya koyarken dikkat çekmeye çalışır gibi boğazını temizleyen Barış’a döndüm. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle çatalını eline aldı. “Sırf hemşehrin diye sorduğu soruya cevap verdin, değil mi?” Onun tabiriyle soğuk nevale biriydim. Ayrıca fazla otoriter olduğum için askerlerle gereksiz muhabbete girmezdim ama konu memleket olduğunda biraz ayrımcılıktan zarar gelmezdi. Bıyık altından gülümserken çatalımı elime aldım.

“Telefon hattını tamir edebildiniz mi?”

Sıkıntılı bir şekilde nefesini dışarı veren Barış, başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Düşündüğümde daha çok zarar görmüş. Çalışır hâle gelmesi birkaç günümüzü alacak." Bu, kötüydü. Hele de cep telefonlarının bile çekmediği bir bölgedeyseniz birkaç gün dış dünyayla iletişimsiz kalmanızın iyiye çekilecek hiçbir tarafı yoktu.

"Olca Komutan Trakyalıymış bea."

Hüseyin'in fısıltılı konuşması, askerlerin sessizliğinden net bir şekilde duyulmuştu. Dikkatim anında onun oturduğu tarafa kaydı. Gördüğüm manzara karşısında kaşlarım hafifçe çatıldı. Kimse tabağındakilere dokunmamıştı ve dokunacak gibi de görünmüyorlardı. Oturduğum masadakilere göz gezdirdim. Onların da en az benim kadar ne olduğunu anlamaya çalıştığını fark ettiğimde bakışlarımı devreme kaydırdım. Sıkıntıyla iç çektikten sonra elindeki çatalı bıraktı. İştahı kaçmıştı. Tıpkı diğerleri gibi...

Yemek yememelerinin nedenini şimdi anlıyordum. Hâlâ çatışmanın etkisinden, şehitlerin üzüntüsünden çıkamamışlardı. Her anlamda eskisinden daha güçlü olmaya çalışacaklarına, salak saçma bir kaprisle ruhlarının zayıflığını bünyelerine de taşıyorlardı. Sivil hayatta bu yaptıkları alkışı hak edebilirdi ama burada yas tutmaları sadece kendilerine değil, vatana da zarar vermek demekti.

Sandalyenin ayaklarını geriye doğru sürterek ayağa kalktım. Masadakilerin dikkatini çekmiştim ama askerler sadece önlerine bakıyorlardı. Zaten yüzüme bakacak cesaretlerinin olmasını beklemiyordum. Sanırım bu askerleri yontmam sandığımdan da uzun sürecekti. İşin kötüsü, kış yaklaşıyordu ve benim fazla vaktim yoktu.

"Yas tutmak insanlar içindir," dediğimde birkaç askerin kaçamak bakışlarını yakaladım. En azından dinliyorlardı. "Daha birkaç saat önce yedi tane kardeşimizi şehit verdik. Hem de onların kanlarının tek damlasına değmeyecek olan çakallar yüzünden! Yas tutmak istemeniz normal. Hepimiz

insanız ama sizin burada bir göreviniz var.” Ellerimi yumruk yapıp masaya dayayarak öne doğru eğildim. “O yedi şehidin acısı yumruk gibi boğazınızda dururken devriyeye de çıkacaksınız, nöbet de tutacaksınız; pusuya, intikale, operasyona da katılacaksınız!” deyip yumruklarımı sertçe masaya geçirdim. Birkaç saniye de olsa masadakilerin havalandığına yemin edebilirdim. Askerlerin hepsinin bana baktığına emin olduktan sonra, “Yemek de yiyeceksiniz!” diye bağırdım.

“Burada yas tutmayacaksınız! Komando olmak yürek ister! Size bu yüzden komando dendi! Sivilde önünüze çıkan herhangi birine sorun bakalım komando ne demekmiş? ‘Korkak, karı gibi kapris yapan asker,’ diye tanımlar mı bir tanesi? Hepsinin gözünde kahramansınız. Bu işin zorluğunu yaşamayan kimse bilmez ama siz ite köpeğe inat yaşayacaksınız lan! Duydunuz mu beni? Her şeye, herkese rağmen yaşayacaksınız!”

Kendimi geriye doğru itip doğruldum. “Şehitlik en büyük mertebe ama şehit olana kadar askersiniz! Komandosunuz! Sizden beklenen her şeyi yerine getirmek zorundasınız! Ölen kardeşlerinizin kanının yerde kalmaması için daha güçlü olacaksınız! Vatanınıza, milletinize daha sıkı sarılacaksınız! Size kurşun atanlar anlayacak ki yel, karadan bir şey koparamaz!” Neredeyse nefes bile alma gereği duymadan bağırmış, gırtlığımı sızlatmayı başarmıştım. Yerime oturup yemeğime başlamadan önce askerlere son sözümü söyledim.

“Komutanınız olarak emrediyorum. Yiyin yemeğinizi!”

OLCAY

Savaş ve muharebeler taarruz demektir. Savunma hâlindeki bir birlik, yenilmeye ve yıpratılmaya mahkûmdur. Bu nedenle en iyi savaş yöntemi, düşmanı rahat bırakmamaktır.

“Ara, bul, yok et!”

Gayrinizami harpteki tek ilke bize yol gösterecekti. Bunun için de süratle yapılması gereken şey, içinde bulunulan araziye haritaya bile ihtiyaç duymadan kafaya kazıydı. Gece boyunca Barış’la kafa kafaya vermiş, anlattıklarıyla bölge ve arazinin durumuna göre senaryolar üretmiştik. Dün geceki benzer bir saldırıyı tekrar yaşamak istemiyorsak hayal gücümüzü hem kendimiz hem de terörist grupları gibi çalıştırmak zorundaydık. Düşmanı iyi tanımlayamazsak ne gücünü ne de taktiklerini kestirebilirdik. Sonuçta da nasıl örgütlenmemiz, ne şekilde savaşmamız gerektiğini çıkaramazdık.

Gün ışığının ufuklardan sızmasıyla beraber sivil kıyafetlerimi giydim. Her ne kadar devremin anlattıklarıyla karakolun bulunduğu bölge gözümde canlansa da ufak bir keşif turundan zarar gelmezdi. Karakolun önündeki ciplerden birine atlayıp yola koyuldum. Yollar keskin ve dar virajlıydı. Daha gün bile tam ağarmamışken bu yollarda araç kullanmak ustalık gerek-

tiriyordu. Kendime ve şoförlüğüme güveniyordum fakat hem yola yoğunlaşıp hem de çevreyi inceleyemezdim. Bu nedenle benden önce bu noktaya gelebilecek düşman ihtimaline karşı aracı güvenli bir yere gizledim.

Ekim ayı Hakkâri'de hava, kışın yaklaştığını haber verircesine serin, rüzgârı bir o kadar sert olurdu. Tokat gibi çarpar-
dı adama ve nereden geldiğini kestiremeyeceğiniz kadar da hızlı hareket ederdi. Bunu teğmenken fazla fazla tecrübe etmişim. Bu nedenle montumun yakalarını kaldırıp fermuarını boğazıma kadar çektim. Olası bir hastalığın yoluma çıkmasına izin veremezdim. Sıradan biri gibi gözükmek için av tüfeğini omzuma astım ve yürümeye başladım.

Kısa bir tırmanıştan sonra Barış'ın bahsettiği, karakoldan ismini alan köy karşıma çıktı. Köyün tamamını görebileceğim bir yükseltide durup etrafı incelemeye başladım. Henüz saat erken olduğu için köyde bir hareketlilik yoktu ama köyün etrafında dolaşan korucular gözümünden kaçmamıştı. Bildiğime göre bu bölgede hiç kimse korucu olmak istemiyordu. Peki bu kadar ufak bir köy için bu denli koruma olması normal miydi? Üstelik geçen gece karakolu ateş topuna döndüren terörist grupları, bu köye hiç dokunmamış gibiydi. O zaman bu korucular neyi veya kimi koruyordu?

Bir anda gözetlendiğimi düşünmeme neden olan bir his, kafamın içinde dolanan tilkilerin kuyruklarını geçici olarak birbirine bağladı. Ani bir hareketle arkamı döndüm. O sırada tepedeki kayalıkların arasında saklanıyor izlenimi bırakan bir insan başı gördüğüme yemin edebilirdim. Elim önce silahıma, daha sonra nerede ve kim olduğumu hatırlayarak av tüfeğine gitti. Adamın görüş alanımdan çıkmasını fırsat bilip hızla kendimi kayalıkların arasına, onun göremeyeceği gibi bir yere attım ve beklemeye başladım. Etraf olabildiğince sessizdi. Önce fırtına öncesi sessizlik diye düşündüm fakat dakikalar geçmesine rağmen karşı taraftan hiçbir atak gelmedi. Kısa bir an, yanlış görüp görmediğimle ilgili kendimi sorguladım. Neyse ki uzaklardan gelen kuru bir öksürük

bir kere daha yanılmadığımı kanıtladı. Seri bir şekilde karşımda duran kayaları taradım ve yukarıya en hızlı ulaşacağım ve oradaki kişinin beni fark etmeyeceği bir çıkış yolu aradım. Patikamsı yol yerine, yönümü değiştirerek tamamen farklı bir yerden gizlenerek yukarı tırmandım. Kayalıklar bitip de düzlüğe çıktığımda yaklaşık on metre ötemde arkası bana dönük bir delikanlının durduğunu gördüm. Dağınık bir şekilde duran koyunlar ve silah yerine elinde tuttuğu sopa, bu gencin çoban olduğunu gösteriyordu. Tüfeği tutan elim yavaşça gevşedi ama tamamen üzerinden ayrılmadı çünkü yaşı kaç olursa olsun bu bölgede çobanlara güven olmazdı.

“Şu anda gözünün üzerinde olması gereken yer o taraf değil, delikanlı.”

Paniğini belli eden bir hareketle bana döndü. Yüzü mutlak bir korkuyla çarpılmıştı. Belli ki benim orada olmamı beklemiyordu. Taş çatlasın daha on beşindeydi. Zayıf ve kemikli bir yüzü vardı. Sağ gözünün üzerini kapatacak şekilde bir bez bağlamıştı. Kepeneğin altından gözüken kıyafetlerinden yoksul biri olduğu anlaşıyordu.

“Gözüne ne oldu?”

Sanki daha önce orada olduğunu fark etmemiş gibi boşta duran elini bezin üzerinde gezdirdi. Sağlam gözündeki duygu geçişi dikkatimden kaçmadı. Belli ki gözünü ondan alan olay, basit bir şey değildi. “Babam...” deyip sustu. Sanki söylememesi gereken kelimeler ardı ardına dilinde sıralanmıştı ve o, son anda bunların dökülmesini engellemişti. Yarasını daha fazla deşmemek için üzerine gitmemeye karar verdim. Benimle göz teması kurmadan sopasından destek alarak ayağa kalktı.

“Askersin, değil mi?”

Sesi tekdüze çıkmıştı ama kepenegini düzeltirken yakaladığım kaçamak bakışında merak duygusu had safhadaydı. Tıpkı benimki gibi... Şu anda üzerimde asker olduğumu gösteren saç tıraşımdan başka hiçbir şey yoktu. Bu yeni yetme çocuk, bunun ayrımını nasıl yapmıştı?

“Bilmem öyle miyim?” diye sorduğumda üzerindeki tozu silkerken, “Sorumun cevabı bu değil,” dedi.

“Gözlerimin içine bakmadığın sürece hiçbir soruna cevap vermem.”

Kısa bir an elleri hareket etmeyi kesti. Kafasının içinde söylediklerimi ölçüp tarttığını belli eden hareketsizliği, gözlerimin içine bakmasıyla son buldu. Çimen yeşili gözünde, yaşımdan beklenmeyecek bir cesaret pırıltısı vardı. Göz temasını kesmeden sorusunu yineledi. Onaylarcasına başımı bir kez salladım.

“Adın ne senin?” diye sorduğumda hiç düşünmeden, “Emrah,” diye cevap veren çocuk, birkaç saniye duraksadı ve aynı soruyu bana yöneltti. Bu ortamda rütbelerin hiçbir anlamı yoktu. Milimetrik bir tebessüm dudaklarımın kenarına yerleşirken ona doğru yürüdüm. Geri adım atmak yerine tam karşımda dimdik bir şekilde durdu. Bu cesaretinden güç alarak tokalaşmak için elimi uzattım. “Olçay.” Gözleri refleks olarak uzattığım elime kaydı ama hiç düşünmeden sopayı diğer eline aldı ve güçlü bir şekilde elimi sıktı. Tanıştığımıza memnun olduğumuzu belli edercesine gülümsedik.

“Söyle bakalım, asker olduğumu nereden anladın?”

Koyunlarına kısa bir göz gezdiren çocuk, içinden bir şeyler sayar gibi dudaklarını kıpırdattı. Her şeyin yolunda olduğuna emin olduktan sonra tekrar bana döndü ve gözlerimin içine bakarak, “Bir tek onların duruşunda asalet ve cesaret aynı anda barınıyor,” dedi. “Ötekilerde ise sadece rezalet...”

Bu cevabı kafamda bir sürü soruyu beraberinde getirmişti. Hepsini sorabilme şansım olmadığı için tümünü cevaplayacak birkaç soruyu aralarından cımbızla çektim.

“Bu farkı yapacak kadar çok kişiyle mi tanıştın?”

Çok olduğunu belli eden ıslığı ve el hareketini görünce, “Nerede?” diye sordum.

“Askerleri sadece uzaktan izledim ama ötekileri...” Duraksadıktan sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Belli ki yine

söylememesi gereken şeyler dilinin ucundaydı ama bu sefer geri adım atmak gibi bir düşüncem yoktu.

“Köyde mi gördün?”

Gözünü kaçırdı. Doğru iz üzerinde olduğumu hissediyordum. Dün gece Barış’ın bu köy hakkındaki düşünceleriyle çocuğun ağzındaki baklaları çıkaracağına emindim.

“Her çatışmada köyden ateş açılıyor. Her seferinde terörist grupları köyü bastılar da oradan ateş ediyorlar diye düşünüyoruz ama Allah’ın hikmetine bak, bu zamana kadar köyü boydan boya geçip köyün dışındaki evleri mevzi diye kullanan terörist grupları, içinden geçtiği köyden korucular dâhil hiç kimsenin kılına dokunmuyor...” Cümlemin yarıda kalmasına neden olan hareket, Emrah’ın tekrar sargılı gözüne dokunmasıydı. Bunu istem dışı yapmış gibiydi. Belli ki bu, basit bir aile olayının dışındaydı. O zaman bu konunun da üzerine gidebilirdim.

“Gözünü senden kim aldı çocuk?”

Buğulanmış gözü benimkilerle buluştu. Gardını düşürmüştü. Yakınındaki bir kayanın üzerine çöktü. “Babam.” Titreyen sesiyle başından geçen olayları en başından anlattı. Düşündüğüm gibi terörist grupları, Kuzey Irak sınırına yakın olduğu için bu köyü üs olarak kullanıyordu ama köyün kurnazları, kendileri dışındakileri saf yerine koyarak militanları koruyucu gibi göstermişlerdi. Emrah’ın babası köyün ileri gelenlerinden, bu işin başını çekenlerdendi ve sırf oğlunun gözü Türk askeri olmakta olduğu için gözünü ondan almıştı. Aklı sıra bu şekilde bu tutkusundan vazgeçeceğini düşünüyordu. Oysa bilmiyordu ki yürek neredeyse gerçek vatanseverlik de oradaydı ve Emrah’ın vatana olan tutkusu, çoğu insanın sahip olamayacağı kadar büyüktü.

“Bu konuşma aramızda kalsın komutanım. Yoksa bu sefer gözümle kalmaz, canımı da alırlar.”

Emrah’ın cümlesi beni gerçek dünyaya döndürdü. Gözlemin içine yalvarırcasına bakan çocuk için bir şeyler yapmak

istedim ama şu an ne yeri ne de zamanıydı. Yollarımızın tekrar kesişeceğini hissediyordum. İşte o zaman, gözlerimin içine bu derece acınası bakan Emrah değil, onu bu hâle getirenler olacaktı. “Bu konuşma aramızda kalacak, değil mi komutanım?” diye sorduğunda bıyık altından gülümseyip göz kırptım.

“Hangi konuşma?”

Tanıştığımız andan beri ilk kez tebessüm eden çocuk, oturduğu yerden kalktı ve esas duruşa geçti. “Allah sizleri başımızdan eksik etmesin komutanım.” Ben de onun bu hareketine karşılık hazır ola geçtim ve yanından ayrılmadan önce son sözlerimi söyledim.

“Allah asıl sizleri başımızdan, yüreklerinizden de vatan sevgisini eksik etmesin asker.”

“Sağ ol!”

Emrah'ın yanından ayrıldıktan sonra bir süre daha köyü ve etrafında devriye gezen sözde korucuları izledim. Buraya gönderildiğim görev için hâlâ *başla* emri verilmediği için sadece etrafı incelemek ve kafamda senaryolar üretmekle yetinmek zorundaydım.

Güneş tepedeki yerini almak üzereydi, bu yüzden geri dönmek için yola koyuldum. Karakola gidene kadar Emrah'la konuştuğumuz her şeyi tekrar gözden geçirdim. Vatan hainleriyle ilgili iğne ucu kadar olan bir bilgiyi bile kaçırmak istemiyordum.

Karakola giriş yaptığımda ortalığın sakinliği dikkatimi çekti. Kolumdaki saate baktığımda öğle yemeği saati olduğunu gördüm. Kamuflejlarımı giymek için karakola doğru yürüyordum ki gözüm nöbet kulesine, daha doğrusu kulenin beş metre önünde yerde duran tüfeğe takıldı. Olabildiğince sessiz bir şekilde nöbet kulesine doğru yürümeye başladım. Arkası

bana dönük olan askerin aynı anda üç farklı ses çıkarabildiğini varsaymazsak yanında iki arkadaşı daha olmalıydı. Ayağımın altındaki çakıl taşlarına, ses çıkmasın diye benden beklenmeyecek bir naziklikte davranıyordum. Askerlerden biri soğuktan isyan ederken neden burada askerlik yaptığını sorguluyordu. Diğerleri ise yemekhanedeki yemeklerden şikâyet edip bir an önce bu lanet yerden kurtulmak istediğiyle ilgili yakınıyordu. Nöbet tutan asker ise her yerinin tutulduğundan mustarıptı.

Nabzım hızlandı. İçimde aniden kabaran öfke yüzünden parmak uçlarım karıncalanmaya başladı. Tenimin altında sönmeyen bir yangın vardı ve bunu körükleyen tek şey öfke değildi. Parmaklarımı ve boynumu kütleterek bedenimi gevşetmeye, her geçen saniye artan gerginliğimi azaltmaya çalışıyordum ama nafile...

Usulca eğilip yerden tüfeği aldım. Artık görüş alanıma üç asker de girmişti ama onlar hâlâ beni fark etmemişlerdi.

“Bu kimin?”

Gözlerine far tutulmuş tavşan gibi bana bakan üç adam, ilk şoku üzerlerinden attıktan sonra toparlanıp esas duruşa geçtiler. “Olca Komutan’ım, biz...” Askerin sesi o kadar yakındı ki adımı söylemesi azgın alevlere benzin fırlatmak gibiydi. Daha fazla konuşması dönülmez bir yola girmemize neden olacaktı, bu nedenle boştaki elimi havaya kaldırıp cümlesini yarıda kestim.

“Bu tüfek kimin?” Bir cümleyi ikinci kez söylemekten nefret ederdim çünkü bir şeyi ikiletmek sadece karşı tarafın zaman kazanmak istemesinden kaynaklıydı. Tepki vermemek için mümkün olduğunca hareketsiz durmaya çalışıyordum ama biraz daha cevap vermezlerse içimdeki yangının taşacağını biliyordum.

“Bu tüfek kiminse bir adım öne çıksın!”

Sesim açık havada yankılandı. Üçünün de gözleri elimdeki silaha kaydı. Daha sonra ortada duran, diğerlerine göre daha

yapılı olan asker öne çıktı. Gözlerimin içine bakmamak için başını öne eğmişti. Kollarındaki fırırlardan çavuş olduğunu görmek daha da sinirlenmeme neden oldu. Bir de buradaki askerlere örnek olacaktı...

“Buraya gel!”

Ürkek bir bakıştan sonra bana doğru yürüdü ve üç adım ötemde durdu. Tekrar başını öne eğecekti ki, “Seninle konuşurken gözlerimin içine bakacaksın!” diye uyardım. Sert bir şekilde yutkunduktan sonra başını kaldırıp kaçamak da olsa gözlerimin içine baktı. Korktuğu her hâlinden belliydi. Korkmalıydı da...

“Tüfeğinin yokluğunu ne zaman fark edecektin?”

“Komutanım, ben...” diye açıklamaya başlıyordu ki, “Kes!” diye gürledim. Arkamdaki uğultulardan yemekhanedekilerin dışarı döküldüğünü anlıyordum. Gözlerim göğsünün üzerinde yazan soyadına takıldı: *Vatansever*...

Aramızdaki üç adımlık mesafeyi kapattım. Artık çavuşla burun burunaydım. Göz bebeklerinin titremesinden, hızla alıp verdiği nefese kadar her tepkisini görebiliyordum. “Bir gece önce burada ne oldu koçum?” Sesim sabrımın son noktasında olduğunu belli edercesine çıkmıştı. Sakin olmaya, mümkün olduğunca kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Gözlerim yüzünü tararken, “Ça... Çatışma... Ko... Komutanım...” diye cevap verdi. Belli ki sakin gibi duran ses tonum bile onu rahatlatmamıştı. Bunun nedeni, yaptığı hatanın farkında olmasıydı. Bunun nedeni, bu konuşmanın nereye gideceğini bilmemesinden dolayındı. Tedirgindi ve bunu sesi fazlasıyla açığa çıkarıyordu. Hafifçe kulağımı ona doğru çevirirken, “Duyamadım!” dedim. “Daha yüksek sesle söyle asker!”

“Çatışma komutanım!”

Gırtlığını parçalarcasına bağırması, bu dakikadan sonra hiçbir şey ifade etmiyordu. “Kaç şehit verdik peki?” diye sorduğumda, “Yedi komutanım!” diye cevap verdi. Başımı

onaylarcasına salladım. Bu soğukta bile askerin boncuk boncuk terlediğini görüyordum.

“Peki tehlike geçti mi Vatansever?”

“Hayır! Geçmedi komutanım!”

“O zaman...” deyip elimdeki tüfeği gözünün önüne soktum. “Bunun yerde ne işi var?!”

Gözleri kısa bir an tüfekte sabitlendi. Tekrar bana kaydığında, “Özür dilerim komutanım!” diye bağırdı. *Özür dilerim.* Özür dileyince her şeyin çözülebileceğini düşünen çocuklar...

“Sen benden özür dileme Vatansever,” derken işaret parmağımla soyadının üzerine bastırdım. “Sen, soyadından özür dile. Sen bu adı sana veren anandan, babandan özür dile. Sen bu kadar askerin anne, baba, abi, kardeş, amca, dayı gibi akrabalarından özür dile. Sen sırf burada askerlik yaptığınız için endişelenen yarım milyon insandan özür dile asker, benden özür dileme!”

Tükürüklerimi saçarak haykırışım karakolda ölüm sessizliğine neden oldu. Gözleri dolan asker tekrar özür diler gibi oldu ama son anda dudaklarını birbirine bastırdı. Geriye doğru birkaç adım atıp arkamı döndüm. Karakolun yarısı dışarı taşmıştı. Barış’ın endişeyle şekillenmiş yüzü, tam olarak ne olduğunu anlamamış gibiydi. Olabildiğince herkesle göz göze gelmeye çalışırken, “Ne zaman çatışma çıkacağını bilemediğiniz gibi, çatışma sırasında hangi eve ateş düşeceğini de bilemezsiniz! Eğer babalarınıza, *‘Vatan sağ olsun!’* dedirtmek istemiyorsanız, kapıyı açan analarınızın karşısına sizden başka bir askerin dikilmesini istemiyorsanız silahlarınızı olur olmaz yerde bırakmayacaksınız!” dedim ve silahın sahibine döndüm.

“Silahın senin namusun. Namusuna böyle mi sahip çıkıyorsun Vatansever?!”

Asker, yanağından süzülen birkaç damla yaşla başını öne eğdi. O sırada gözlerim nöbet yerinde duran iki askere kaydım ve kafamın içi birkaç dakika önce ağızlarından çıkan cümlelerle dolup taşıtı. Öfkem boyut atlarken, “Barış!” diye kükredim.

Çakıl taşlarının çıkardığı sestten devremin yanıma koştüğünü anlıyordum. Ona doğru döndüğümde gözlerinin arkamda kalan askerde olduğunu fark ettim. Yüzündeki ifade bana hak verdiğini gösterse de gözleri her zamanki gibi acımasını belli ediyordu. Üç adım ötemde durup esas duruşa geçti.

“On beş dakika içinde bütün karakolu tören alanında istiyorum!”

“Emredersiniz komutanım!”

OLCAY

On beş dakika...

Biraz da olsa yüreğimdeki öfkenin başlattığı yangının soğumasını umduğum, dokuz yüz saniye... Kamuflajlarımı giyerken rütbelerimin ve sınıf yaka işaretlerimin solduğunu fark ettim. Botlarım yıpranmış, boya ile idare eder bir görüntü kazanmıştı. Gözümün önünden anlık görüntüler hızlı bir şekilde akıp gitti. Tüm eşyalarımда yaşanmışlıklar vardı; Kerük, Irak, Suriye'deki savaşın izleri, kazandığımız zaferler, arkadaşlarımdan kanları...

Onları taşımak benim için onur olsa da tümene döndüğüm an tüm bunları yenilemem gerekiyordu. Bir taburun komutanlığını yapacaksam öncelikle görünüşümle askerlerime örnek olmalıydım.

Cep telefonumun çekip çekmediğini kontrol ederken gözüm saate takıldı. On beş dakikanın dolmasına yedi dakika kalmıştı. Benim için canımdan bile önemli olan birkaç eşyanın üzerine gitti elim. Alışkanlıktan ötürüydü bu hareketim. Cebimde olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra tören alanına gitmek için odadan ayrıldım.

Hava sabahın aksine o kadar güzeldi ki pırl pırlıdı. Gök-

yüzünde en küçük bir leke dahi yoktu. Kapının önünde bekleyen Barış, beni gördüğü gibi esas duruşa geçti. Bordo beremi başıma takarken, “Herkes tamam mı?” diye sordum.

“Emrettiğiniz gibi komutanım.”

Cevabı yüzümü buruşturmama neden olurken, “Biz bizayken aramıza şu rütbe uçurumunu sokma demedim mi sana,” dedim. Onun da bunu istediğini biliyordum ama alışkanlıklar ve zorunluluklar kolay vazgeçilen şeyler değildi.

“Emredersiniz...” diyordu ki cümlesini tamamlamasına sitemli bakışlarım izin vermedi. Burnundan derin bir nefes alırken rahat pozisyona geçti.

“Sen gelmeden askerleri haşladım ama hâlâ ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.”

Kolumdaki saate göz attım. Dört dakikam kalmıştı. Her zaman dakik bir adam olmuştum ve bu özelliğime leke gelsin istemiyordum. Başımla yürümesini işaret ettim. Tören alanına doğru ilerlerken az önceki yaşananların hızlı bir şekilde üzerinden geçtim. Barış’ın ağzını bıçak açmıyordu ama onun da en az benim kadar öfkeli olduğunu alnının üzerinde beliren damardan anlıyordum.

Askerler görüş alanımıza girdi. Barış, söylediğim şeyi yapmak üzere yanımdan ayrıldı. Uzman çavuş, beni gördüğü gibi askerleri azarlamayı kesip, “Rahat! Hazır ol! Dikkat!” diye bağırdı. Aynı anda esas duruşa geçen askerlerin çıkardığı ses, birkaç saniye havada asılı kaldı. Uzman çavuş, koşar adım bana doğru geldi ve önümde durup selam verdi.

“Karakasım Karakolu öğlen içtimasına bir yüzbaşı, bir üstegmen, bir teğmen, bir astsubay, iki uzman çavuş, yirmi dokuz erbaş ve erle emir ve görüşlerinize hazırdır komutanım!”

Selam verip, “Sağ ol!” dedikten sonra askerlere doğru döndüm. Onlara hitap etmeden önce savaş toplu düzenindeki sıraların arasında dolaşarak hepsinin gözlerinin içine tek tek baktım. Hiçbirinde dışa vuran korku ve ürkeklik işareti

yoktu ama durgunluk ve bezginlik hemen fark ediliyordu. Üç kişi hariç...

Onlarla diğerlerinden daha uzun süre göz teması kurdum. Akıllarından geçenleri bu sayede okuyabildim. Bu kadar kişinin önünde rezil olacaklarını düşünüyorlardı. Olacaklardı da... Ama yalnızca onlar değil. Bu karakolda nefes alan tüm askerler yaşanan bu olaydan nasibini alacaktı. Çünkü bu karakolda birlikte nefes alıyorlarsa birlik olmanın ne demek olduğunu öğrenmek zorundalardı. “*Ben yapmadım,*” deyip işin içinden sıyrılmak yerine kendi suçlarıymış gibi arkadaşlarına sahip çıkmalıydı. Gerekirse *devrem* dediği kişilerin arkasını toplayacak, hata yapmalarını önleyeceklerdi. Birinin hatasının tümüne kesildiğini anladıkları an, tek vücut olmanın önemini idrak ettikleri an olacaktı.

Hepsinin yüzünü net bir şekilde görebileceğim bir yerde durdum. Gözlerim hızlı bir şekilde yüzlerini taradı. Dakikalardır esas duruşta durmanın bıkkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Normalde beni rahatta dinlemelerini isteyecektim ama bu duruşları, öfkemi bir tık daha yükseltmişti. Silkelenip kendilerine gelme zamanları gelmişti.

“Siz asker olmayı ne sanıyorsunuz lan?!”

Bir grup asker şu anda bir rüyadaymış ve bağırışımla zorla uyandırılmış gibi irkildi. Diğerleri ise tepki vermemek için mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışıyorlardı. İçtima sırasından çıt çıkmıyordu. Özellikle yaptıkları hatayı bilen üç kişi başlarını da öne eğmişti. “Elinize silah verildi, nöbet tuturuldu diye kendinizi asker mi sanıyorsunuz?” Ellerimi arkada birleştirip askerlerin önünde volta atmaya başladım. Ufak da olsa korkunun yüreklerine girdiğini kasılan çeneleri belli ediyordu. Beklemedikleri bir anda aniden durup onlara doğru döndüm.

“Bakın şuraya!”

Elimle karakolu çepeçevre sarmış gibi duran İkiyaka Dağları’nı işaret ettim. “Ne görüyorsunuz?” Askerler göz ucuyla

bana baktı. Daha sonra hepsi teker teker bakışlarını gösterdiğim yere çevirdi. “Ne görüyorsunuz lan!” Duruşlarını dikleştiren askerler hep bir ağızdan, “İkiyaka Dağları komutanım!” diye bağırdılar.

“Etrafınıza iyi bakın. Neyle çevrili bu karakol?”

Bu sefer etrafa bakma gereği duymadan, “Dağ komutanım!” dediler. Tekrar ellerimi belimde birleştirip volta atmaya başladım. “Dağ...” kelimesini arka arkaya tekrarlarken bir yandan da askerlerin sabrını ölçüyordum.

“Asker adam; kıyafeti tam, botu boyalı olan, halata tırmanabilen, hızlı koşabilen, nöbeti sağ salım teslim eden, o, bu, şu değildir. Ben bunlara bakmam. Ben, asker adamın ne-yine bakarım biliyor musunuz?” Olduğum yerde durup yumruğumu göstererek, “Maçası sıkanına bakarım arkadaşlar! Yanlış olmasın, ona da dağda bakarım ha... Çünkü kimin ne kadar asker olduğu orada belli olur,” dedim. Herkes nefesini tutmuş, ağızından çıkacak kelimelerin hangi yıkımı getireceğini bekliyordu. “Aranızda hiç dağa çıkanınız var mı?” Ufak bir fısıldaşma hissettim. Aralarında bazıları evet der gibi oldu. Askerî görevi, yaptıkları sikimsonik trackinglerle karşılaştıran toy çocuklara doğru birkaç adım attım. Anında fısıltılar kesildi.

“Sırtınızda kırk kilo yükü dağa çıkmaktan bahsediyorum!”

Yaşantılar beni o kadar zorluyordu ki daha fazla sakin kalmaya çalışırsam asker olduğu için gurur duyan ve bu uğurda şehit olan arkadaşlarıma ihanet etmiş gibi hissedecektim. Elimle İkiyaka Dağları’nı işaret ederek, “Üç bin küsur rakım vardır orada!” diye bağırdım. “İlk düşmanınızdır o sizin! Savaşamadığınız, gücüne boyun eğmek zorunda kaldığınız ilk düşmanınızdır!” Dağı düşman belletmem gariplerine gitmiş olacak ki ufak bir merak sessizliği çöktü karakola. Doğa anailmek ilmek işlemişti tüm silahlarını. Ona kafa tutmak sadece bir aptalın cesareti olurdu. Ona göğüs germekse zekâ işiydi ve herkeste bulunmazdı.

“Önce kavurucu sıcak başlar, enerjiniz olduğu için umursamazsınız. Yürüdükçe sıcak yerini soğuğa bırakır. Yalnızsınız ama bu sefer o sert rüzgârlardan. Bir bardak çayla ısıtıp yürümeye devam etmenin ne demek olduğunu biliyor musunuz?”

“Bilmiyoruz komutanım!”

“O sırt çantasının demiri omuriliğinizi deler geçer de *ah* diyemezsiniz. Aylarca ananızdan, babanızdan, karınızdan, çocuğunuzdan uzak kalırsınız. Rahat yatağınızın hayaliyle bir kayanın üzerinde uyumanın ne demek olduğunu biliyor musunuz?” Özellikle muhteşem üçlünün üzerinde gözlerimi gezdirirken, “Buradaki yemeklere laf ediyorsunuz ha?” dedim. “Ananızın yemeklerine benzemediği için askerlik zor, öyle mi? Siz hiç konserveyi çakmakla ısıtıp taşlaşmış ekmekle yemeye çalıştınız mı lan!” Artık gerginlikleri had safhadaydı. Askerliğin ne demek olduğunu bilmeden yaşayan, bir de üzerine buradaki rahat yaşantılarını sorgulayan kişilerin ne hissettikleri zerre kadar umurunda değildi.

“Komutanım.”

Başımı sert bir şekilde Barış’a çevirdim. Sakin olmamı belli eden bakışlarla, “Her şey hazır,” deyip ilerideki hortumları işaret etti. Başımı *gereğini yapın*, der gibi hareket ettirdim. Barış, askerlerin başında duran iki uzman çavuşu yanına çağırdı ve sadece onların duyacağı şekilde kısık sesle yapacaklarını anlatmaya başladı.

“Kendilerini zamanında sıcağa, soğuğa, açlığa, susuzluğa, saatlerce hareketsiz kalmaya, benzer zorluklara alıştırmamış olanlar, askerlik sanatında başarısız olmaya mahkûmdur!” Elinde hortumlarla iki yanıma geçen uzman çavuşlar, ağzımdan çıkacak emri bekliyordu. Muslukların başında duran Barış’a baktım ve işaret verdim. Barış suyu açarken uzmanlar hortumları havaya kaldırdı. Saniyeler sonra askerlerin başından aşağı sağanak bir yağmur temsili sular akmaya başladı. Başta ne olduğunu anlamadıkları her hâllerinden belliydi ama

suyun soğuşu kamuflajlarından sızmaya başladığı an dişlerinin takırtısı su sesini bile bastırdı.

“Soğuk mu? Üşüyor musunuz yoksa? Aklınızdan ne geçiyor şu anda? Bu işkencenin bir an önce bitmesi mi? Üzerinizi değiştirmek mi? Yoksa bunu size yapan adamın anasının elinden öpmeyi mi hayal ediyorsunuz?!”

Titremelerine rağmen dik durmaya çalışan birkaç askerin hatırı için Barış’a suyu kapatmasını emrettim. Kısa bir an karakolda duyulan tek ses, birbirine çarpan dişlerdi. O da ciddi ifademle en aza indi. Birçoğunun güçlü durmaya çalıştığını görebiliyordum. Her şeyin anası tecrübeydi ve ustayı tecrübe yaratırdı. Söylediklerimi bu şekilde tecrübe etmeleri acıydı ama daha acılarını yaşarken dimdik ayakta kalabilmeleri için bu tecrübe gerekliydi.

“O dağda, bu yağmur komutanınızın emriyle durmaz! Durduğu anda üzerinizi değiştirecek fırsatınız olmaz! Soğuk içinize işler de sesiniz çıkmaz! Anaya, bacıya sövmek yerine gerçek askerin ağzından tek bir cümle düşer dağlara... *Vatan sağ olsun!*”

Son cümlem sanki dağlarda yankılanmıştı. Karakolun üzerine tekrar ölüm sessizliği çöktü. Başımı kaldırıp sert rüzgârın yırtarcasına dalgalandırdığı bayrağımıza baktım. Kim ne derse desin, önüme ne engel çıkarsa çıksın, sırf bu manzarayı ömrümün sonuna kadar görebilmek için, benden sonraki neslin bu al bayrağın altında güvenle yaşayabilmesi için vatanımı savunmaya ve doğru bildiklerimi öğretmeye devam edecektim.

Derin bir nefes alıp tekrar bakışlarımı askerlere çevirdim. Titremelerinden önce dikkatimi çeken, arkamdaki bir noktaya bakmalarıydı. Nereye baktıklarını görebilmek için başımı omzumun üzerinden geriye doğru çevirdim. Karakola giren iki aracın birinden inen Polis Özel Harekât grubu, arkadaki arabanın etrafını sarmıştı. Bir anda aklıma beliren kişiyle elim kalbimin üzerindeki cepte taşıdığım şeye gitti. Unutmaya yüz

tuttuğunu bir his, yüreğime saplanıp kaldı. Zihnim benimle oyun oynar gibi kardeşimi son gördüğüm anı gözlerimin önüne getirdi. Yıllar önceki sesi sanki kulaklarımdaydı. Sızlayan bir vicdan, şu an için ihtiyacım olan en son şeydi. Başımı iki yana sallayarak kendimi gerçekliğe döndürmeye çalıştım.

Doğukan, kardeşim, başarılı bir özel harekâtçıydı ve ona verilen görevleri az çok biliyordum. Belli ki diğer araçta Polis Özel Harekâtların korumasına ihtiyacı olan önemli biri oturuyordu. Bir devlet büyüğü, vali, kaymakam, başsavcı... Peki neden hâlâ inmemişti ve ne kadar zamandır bir camının ardından bizi izliyordu? Daha da kritik olanı, bir sınır karakolunda bu önemli zatın ne işi vardı?

Gergin olan ortam iyice sınırları zorlamaya başlamıştı. Barış, araçların olduğu tarafa doğru koşarken uzman çavuşlar hortumları toplamaya başladı. Askerlere bakıp rahatta beklemelerini söyledikten sonra gelen kişinin kim olduğunu görmek için arkamı döndüm. Garip bir stres karakolun ruhunu ele geçirmişti. Kapı açıldı ama Barış ve bir PÖH'ün konumundan dolayı arabadan inen kişiyi göremedim. O tarafa doğru bir adım attım ama geçici görev yerimin burası olmadığını hatırlayarak olduğum yerde beklemeye başladım. Nihayet iri yarı PÖH, gelen kişiyle aramızdan çekildi ama gördüklerimi idrak etmem birkaç saniyemi aldı.

Barış'ın hararetli bir şekilde konuştuğu kişi bir kadındı. Bu dağların alışık olmadığı kadar resmî ve temiz giyimliydi. Uzun ve ince bir yapısı vardı. Hoş, bunu giydiği topuklu ayakkabılar da sağlamış olabilirdi. Böyle bir yere bu kadar ince topuklularla gelmek cesaret işiydi ama sanki bu dağlarda doğmuşçasına rahat adımlar atıyordu. Koyu kahverengi saçlarını ensesinde sıkı bir topuzla bağlamıştı. Gür perçemleri gözünün biraz üstünde bitiyordu. Aralarındaki ince beyaz tutamlar dikkatimden kaçmadı. Sanki özenle saçlarının aralarına serpiştirilmişti. Bu görünüm ona yaştan çok hava katmıştı. Uzun boynundaki fular üzerindeki tek renkli şeydi. Benim olduğum tarafa bakmadığı için yüzünü tam olarak göremiyordum ama

makyajını dozunda tuttuğu, olduğum yerden bile belliydi. Doğallıktan yana olmalıydı. Profili tek kelimeyle kusursuzdu ya da çok uzun zamandır bir kadın görmediğim için bana öyle geliyordu.

Konuşması sırasında, beklemediğim bir anda, bakışlarını bana doğru çevirdi. Gözlerimi kaçırmadım. Onu incelediğimi fark edip etmemesi umurumda bile değildi. Gerçi fark etmemesi için salak olması gerekirdi ve şu anda beni delip geçen bakışlarından hiç de salak biri olmadığı sonucu çıkıyordu. Barış'la olan konuşmasını yarıda kesti. Bana doğru sert adımlarla yürümeye başladığında tek kaşım hafifçe havalandı. Bunun nedeni, gözlerini bir saniye bile üzerimden ayırmaması ve yüzündeki hiddetli ifadeydi. Yerdeki taşlardan dolayı yürüyüşü bir tür Çin işkencesi gibiydi. Duyduğum sinir bozucu ses yüzünden yüzümü buruşturdum. Gözleri kısa bir an arkamdaki bir yeri taradı.

“Bu ne barbarlık?”

Birkaç adım ötemde durdu. “Bu askerlerin hâli ne?” Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Bal rengini andıran bir kahvenin tonu olan gözlerindeki öfke, benimkinin yanında hiçbir şeydi. Hiç kimse beni azarlar gibi konuşamazdı. Hele de askerlerimin önünde...

“Bir açıklama bekliyorum Kurmay Yüzbaşı Olcay Karahanlı!”

Kurmay kelimesini özellikle vurgulamıştı sanki. Hatta bu rütbeyle alay eden bir tınısı vardı. Cevap vermedim. Kendini bile tanıtmadan bana emir veren birine ne cevap verebilirdim ki? Benimle bu şekilde, bu ses tonuyla konuşan kişi, gerekirse devletin en üst düzey yetkililerinden biri olsun, yine de şu anda cevap vermeyecektim. Devlet, otorite ve güç demek olabilirdi. Hiç kimse onun kudretinden şüphe duyacak konumda değildi ama karşımdaki kişi; kiminle, nereden, nasıl konuşması gerektiğini öğrenmek zorundaydı. Bu sınırlar içinde emir vermesi gereken kişi o değil, bendim.

“Dilinizi mi yuttunuz?”

“Komutanım...” diyerek aramızdaki gerilim hattına girmeye çalışan Barış’ı elimle susturdum. Gözlerimi önümdeki hırçın kadından ayırmadan, “Dilinizi tutmayı öğrendiğinizde, dilimi yutmadığımı görürsünüz *hanımefendi*,” dedim.

Hafifçe kaşları çatılırken, “Siz bir kadınla, onu geçtim bir başsavcıyla nasıl bu şekilde konuşabilirsiniz?” diye sordu. Gerilmişti. Bunu, boynundaki fuların gizleyemediği damar fazlasıyla belli ediyordu. Bu hoşuma gitmişti. En azından bir duygumuz karşılıklıydı.

Ukala bir tebessüm dudaklarımın kenarına yerleşirken, “Kadın olduğunuzu anlamak için Allah göz vermiş ama sanırım siz vahiy gönderdiğini falan sanıyorsunuz,” dedim. Anlamadığını belli edercesine bakınca, “Başsavcı olduğunuzu siz söylemeden nasıl anlamamı bekliyorsunuz?” diye sordum. Yaptığı kabalığı fark ettiğini umduğum kadın, geç de olsa tokalaşmak için elini uzattı.

“Başsavcı Toprak Serindağ.”

Uzattığı elini belli belirsiz sıktım. “Benim ismimi söylememe gerek yok sanırım,” dediğimde elini sertçe geri çekti.

“Sizin yerinize televizyonlar bu işi halletti.”

“*Televizyon mu? Televizyon ne alaka?*” diye düşünürken duymayı aklımın ucundan bile geçiremeyeceğim açıklaması kulaklarımı doldu.

“İyi ki dün geceki çatışmada şehit olduğunuza inanmayıp bu kadar yolu katetmişim. Görüyorum ki sapasağlamsınız.”

Söylediği şeyi idrak etmeye çalışırken Barış’la göz göze geldim. Kafası karışmış görünüyordu ama benim gibi şaşkın değildi. Belli ki az önce açıklamaya çalıştığı şey, bu konuyla ilgiliydi. “Fakat askerlerinizle ilgili aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Pardon, Barış Komutan’ın askerleri için. Zira sizin görev yerinizin 44. Dağ ve Komando...”

“Öncelikle,” diyerek elimi havaya kaldırıp daha fazla ko-

nuşmasını engelledim. “Bu vatan için savaşılan herkes, benim askerimdir,” dedikten sonra az önce duyduğum şeyin doğruluğunu teyit etmek için, “Şehit mi?” diye sordum. Hangi aklını kaçırmış şahsiyet benim şehit olduğumu ortaya atmıştı? Hayır, bu şerefe nail olacaksam da bunun duyulacağı en son yer bile değildi televizyon. Biz ölümün gizlisine mahkûm askerlerdik. Aile evine bile asker gönderilmezken bizim şehitliğimizde, nasıl bir haber kanalında adım geçerdi?

“Haberiniz yok mu?” diye soran başsavcıya, “Var gibi mi duruyor?” diye cevap verdim. Kaşları çatılan kadın, hırsla kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

“Oysaki ben bu işin sizin başınızın altından çıktığına adım gibi emindim. Ne de olsa *kurmay* ünvanı alarak bir taburun komutanı olabilecek bir yeteneğiniz...”

Başsavcının anlattıkları artık derin bir kuyunun dibinden geliyor gibiydi. Kafamın içinde birçok ses vardı ama en belirginini çok özlediğim birine, annemin o kadifemsi sesine aitti. Uyarıları, sevgisi, özlemi... Mesleğim gereği ailemle çok fazla iletişime geçmiyorum, olanı biteni üstü kapalı bile anlatmıyordum ama bu... Bu durum bir an önce açıklığa kavuşması gereken bir şeydi. Bir ananın oğlunun şehit düştüğü haberini alması kadar acı bir durum yoktu. Hele de bu kadın, daha önce kocasını şehit verdiyse... Neden bana ulaşmamışlardı? Tabii ya! Bu yerde şebeke çekmiyordu ki!

“Telefon hatlarını tamir edebildiniz mi?”

Barış'ın endişeli gözleri başsavcıdan bana kaydı. “Henüz değil komutanım,” derken bile yanımda duran kadını işaret ediyordu. Gözlerindeki manayı anlıyordum ama şu anda uğraşmam gereken en son şey o manaydı. Bu şartlar altında daha fazla burada kalamazdım. Bir an önce tümene dönüp an-neme iyi olduğumu haber vermeli, daha sonra da bu işin aslını ve kimin başının altından çıktığını öğrenmeliydim.

Arkamı dönüp misafirhaneye doğru bir adım attım fakat

ardı gelmedi çünkü kolumdaki el daha fazla ilerlememi engelleyeceğini düşünmüştü. Başarmıştı da... Başka bir zaman olsa bu nazik dokunuş beni yavaşlatmaya bile yetmezdi ama öyle bir hâldeydim ki, olduğum yere mihlanıp önce kolumdaki ele daha sonra da sahibi olan başsavcıya baktım.

“Havaya mı konuşuyorum ben? Bu nasıl bir saygısızlıktır. Özel Kuvvetler askerlerinin daha kibar...”

Burnumdan derin bir nefes aldım. Bu nefes, oksijen ihtiyacından çok sakin kalabilmek içindi ama başka bir işe daha yaramıştı. Başsavcının sesini kesmişti. “Nereye konuştuğunuzu bilmem ama başsavcım...” deyip bal rengi gözlere hiddetle baktım. “Eliniz biraz daha kolumda kalmaya devam ederse asıl saygısızlığın ne demek olduğunu öğreneceğinizden adım gibi eminim.”

OLCAY

Çaresizlik, çoğu zaman kör bir kuyu gibiydi. Karanlık ve soğuk... Sizi öyle bir içine çekerdi ki en dibi görürdünüz. Bilenler bilir, eğer dibe vurduysanız gideceğiniz tek yer yukarıdır ama bu kuyuda tırmanmak isterseniz de tutunacak yer bulamazdınız. Elleriniz kanar, canınız acırdı, yine de çaresizlik istemediği sürece tekrar aydınlığa ulaşamazdınız.

Apar topar ayrıldığım karakoldaki kimse, aileme ulaşmam ve iyi olduğumu söylemem kadar önemli değildi. Hatta yolun güvenli olup olmaması bile... Bu hareketimin getirisi eminim ki ağır olacaktı ama şu anda annemin hissettiklerinden daha ağır olamazdı. Bu yaşma kadar yüreğim vatan sevgisiyle dolup taşmış olabilirdi ama çarpmasını sağlayan şey annemdi ve şu anda asparagas bir haber yüzünden can verdiği yavrusunun canını aldıklarını düşünüyordu. Bir anneye bu acıyı yaşatmak affedilebilir bir şey değildi. Ciğerlerime doldurduğum öfkeli soluğu sigaramın dumanıyla birlikte bıraktım ve sıkıntılı bakışlarla çevreyi incelemeye koyuldum.

Dağ, dağ, dağ...

Karakasım Karakolu ve tümen arası yaklaşık üç saatti ve ben yolda iki saati doldurmuştum. Bu lanet olasıca dağların

arasında şebeke çekmekle çekmemek arasında kalmış gibiydi. Gözüm sürekli telefonda olduğu için şarjım bitmek üzereydi. O kör kuyu, her geçen saniye bana mezar oluyordu. Her zamanki soğukkanlılığımı korumak, içimdeki anlam veremediğim his yüzünden zordu, çok zor...

Sigara izmaritini aralık olan camdan dışarı fırlattım. İçimi rahatlatmak istercesine iç çekerken gözüm telefonun ekranına kaydı. İki saattir refleks gibi bir şey olmuştu bu hareketim. Gördüğüm tek birimlik şebeke işaretiyle dikkatim uyandı. Bir saniye, yalnızca bir saniye beynimin bana oyun oynadığını düşündüm ama ardından gelen ikinci birim, dualarımın kabul olduğunu kanıtladı. Aracı kullanan askere durmasını emrettim. Acı bir fren sesi, heybetli dağların sessizliğini bozdu. Annemin numarasını çevirip telefonu kulağıma götürdüm. Kalbim yerini hatırlatmak istercesine hızla çarpıyordu. Dikiz aynasından kaçamak bakışlarla beni izleyen askere renk vermemek için olabildiğince tepkisiz kalmaya çalıştım. Bilindik kadının sesi duyulduğunda, ufak bir küfür mırıldandım. Bu telefon şebekesi benimle dalga geçiyor olmalıydı. Çaresizliğin içinde hazan yaprakları gibi savruluşum daha da hızlanmıştı. Moralim bozulmuş bir şekilde telefonu kulağımdan çekerken hattımın hâlâ çektiğini gördüm. O zaman annemin telefonu kapalıydı. Umudun çocuksu mutluluğu belli belirsiz bir tebessümü beraberinde getirdi. Doğukan'ın telefon numarasını tuşladım. Kulağımdaki arama tonuyla nefesimi tutup kardeşimin çağrısına cevap vermesini bekledim.

Çaldı, çaldı, çaldı.

Açan olmadı. İşte bu iyi değildi. Ne yaşanırsa yaşansın telefonumu cevapsız bırakmayan çocuk, ne olmuştu da çağrımı duymamıştı? İçimdeki his gittikçe kötüleşiyordu. Felaket senaryolarının beynimi ele geçirmesine izin vermeden derin bir nefes aldım ve hazır hat hâlâ çekerken son bir arama için kız kardeşimin numarasını tuşladım. Tekrar arama tonu kulaklarımı doldurdu. Bu sefer ki yine cevapsız kalma ihtimalinden

dolayı sinir bozucu bir bekleyişti. Zar zor yutkunurken gözle-
rimi kapattım.

Çaldı, çaldı, çaldı.

Uzun zamandan sonra ilk kez korku, yüreğimdeki tahta
doğru ilerliyordu. Telefonu elinden düşürmeyen küçüğüm,
hele de benim aramamı gördüğü hâlde, neden cevap vermi-
yordu? Sıkıntıyla inledim. Tam telefonun açılacağına dair
ümidimi kaybediyordum ki cılız ama bir o kadar da tanıdık
ses, “Alo?” dedi. Sesi bağıra bağıra ağladığını belli ediyordu.
Vicdanımın tam üzerine bir kurşun sıkıldı sanki. Kız karde-
şimin titreyen ses tellerinden öpmeyi dilerken derin bir nefes
aldım.

“Aygül’üm.”

Derin bir iç çekişin ardından adım sağır edici bir haykırışa
dönüştü. Ağladı, ciğerlerinde nefesi tükenene kadar, iç çeke
çeke ağladı. Dilimin ucuna gelen kelimeler, hiç dinlemeye-
cekmiş gibi duran suçluluk duygusu yüzünden dudaklarımda
mühürlendi. Sakinleşmesini beklemekten başka çarem yoktu.
Gözlerim küçüğümün intikamını alırcasına acımaya başladı.
Seri bir şekilde kirpiklerimi kırptıştırarak beklenen sonu en-
gellemeye çalıştım. Kolay ağlayan bir yapım yoktu. Bana göre
akan her yaş, senden yeri doldurulmayacak bir şey alıp götür-
rürdü. Sırf bu yüzden babamın cenazesinde bile beni zorlayan
gözyaşlarıma, “*Akmayacaksınız!*” emrini vermiştim. Çünkü
birkaç damla yaş yüzünden babamı sonsuza kadar kaybede-
mezdim. şu anda da ağlamayacaktım. Gerekirse gözyaşları-
mın her biriyle teke tek savaşıacaktım, yine de göz pınarları-
mın süzölmesine izin vermeyecektim. Küçüğümün bu sesini,
gözyaşlarıma saklayacaktım ve her ölüm aklıma geldiğinde bu
anı hatırlayacaktım.

“Abi! Abim!”

Seslenişleri içimi kor alevlere teslim ederken, “Burada-
yım küçüğüm,” dedim. Mümkün olsa canını yakan en ufak
şeyin bile ciğerini söker alırdım da bu durumda elim kolum

bağlı kalmıştı. Benim yüzümden bu hâldeydi ve sahip olduğum tüm iradeyi son damlasına kadar kullanmaktan başka çarem yoktu. Arka arkaya, “Abim...” deyişleri sanki aracın içindeki havayı vakumlamıştı. Cam aralık olmasına rağmen nefes alamıyordum. Kapıyı açarken hareketlenen askere elimle arabada oturmasını işaret ettim. Akşam ayazının dondurucu havası aracın içinde bile içimizi titretirken ben kendimi dışarı atmıştım. Küçüğümün ağlayışını dinlerken ağır adımlarla araçtan uzaklaştım. Gökyüzü, karanlığı yavaş yavaş gözden kaybolan mor, pembe ve turuncu renklerden oluşmuş bir girdap gibiydi. Gözlerim heybetli dağlarda, kulağım küçüğümün hıçkırıklarında sessizce bekledim. Soğuk havayı derin soluklarla içime hapsettim. Bir nebze de olsa vicdanımın başlattığı yangını söndürmeyi diledim ama nafile... Her nefes, her iç çekiş biraz daha harladı ateşi, biraz daha yaktı beni... Bir anda Aygül’ümün hıçkırıkları uzaklaştı ve yerine gergin ve boğuk bir ses geçti. Doğukan’ın sesi...

“Alo?”

Aylar önce duyduğum ses, gardımı düşürmeme neden oldu. Elim kalbimin üzerinde gezindi. Daha doğrusu cebimdeki ondan olan parçada... “Koçum.” Sessizlik telefonun iki ucunu da ele geçirdi. Gelmiş geçmiş en uzun sessizlikti belki de. İkimiz de sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmedik. Rahatlamıştı. Bunu anlamam için bir şey söylemesine gerek yoktu. Aldığı derin ve yavaş soluklar onu ele veriyordu. Sevgisinden emin olduğum kadar, nefretini de yıllar önceki kavgamızda iliklerime kadar hissetmiştim. O günden sonraki her telefon görüşmemiz hasret değil, kırgınlık barındırıyordu. Öfkesiyle baş edebilirdim ama kalp kırıklığıyla baş etmem imkânsızdı.

Beklemediğim bir anda, “Ölmemişsin,” dedi.

Yangınımı bir odun da erkek kardeşim attı. Cevap vermek için ağzımı açtım. Kelimeler yine dilimin ucuna hücum etti ama, “Ölmemişsin,” derkenki ifadesiz ses tonu onları

yutmama neden oldu. Derin bir nefes aldım. Hafifçe boğazımı temizleyip, “Buna üzölmüş gibisin,” diye cevap verdim onun gibi tepkisiz bir şekilde. Bu sefer sesimi kontrol altında tutmak zorlamamıştı beni. Doğukan’la her konuşmamda bunu yapmamdan mütevellitti sanırım. Sıkıntıyla iç çekti. Bu ses, sessiz kalışlarından daha çok dağılıyordu içimi.

“Ölmüş olmamı mı dilerdin?”

Yaşadığım stresten avuç içlerim terlemeye başladı. *Evet*, diyeceğine yine cevap vermemesi için her şeyimi vereceğimi fark ettim. Canımı bile... Ağır ağır soluğunu verdi. Gözlerimi uçsuz bucaksız gibi duran dağların üzerinde dolaştırdım. Bulduğum konum bakımından tam bir açık hedeftim ama öyle bir azabın içindeydim ki kör bir kurşunun haricinde beni hiçbir şeyin kurtaramayacağını biliyordum. Belki de o yüzden, şu anda tam da bu noktada...

“Annemi ölümle baş başa bırakmadan önce aramanı dilerdim.”

Düşüncelerimden beni çekip çıkaran ve saniye geçmeden yolun öteki tarafındaki uçurumdan yuvarlayan şey, Doğukan’ın cümlesiydi. Açık havada olmama rağmen oksijensiz kalmış gibi hissettim. Kamuflej montumun önünü açtım. Soluk alışverişlerim hâlâ kesik kesikti. Hiçbir işe yaramadığını fark edince gömleğin yaka düğmelerini çözdüm. Stres sadece avuçlarımda kalmamış, tüm vücuduma yayılmıştı. Bu soğuk akşam ayazında buram buram terliyordum. Beynim duyduklarımı inkâr ediyordu. Kalbim ise hiç sakinleşmeyecekmiş gibi hızla atıyordu. Sanki göğsümü parçalayacak ve kendini dışarı atacaktı. “Annem...” Bu sefer sesimi kontrol edememiştim. Sesimin titrediğini fark edince boğazımı temizledim.

“Yaşıyor.”

Hayatımda hiçbir kelime beni şu andaki gibi rahatlatamazdı. Hayatımın kilit noktası vatan olabilirdi ama ailem, hele de annem benim hassas noktamdı. Onu görmesem de sesini duymasam da uzaklarda bir yerde iyi olduğunu bilmek,

beni ayakta tutan tek güçtü. Belki de gece gündüz demeden, dilinden eksik etmediği dualar...

“Fakat durumu kritik. Hâlâ yoğun bakımda,” dediğinde ne olduğunu sordum. Sabah şehit olduğum haberini televizyonda gördüğünde fenalaştığını, apar topar hastaneye götürüldüğünde kalp krizi geçirdiğini öğrendiklerini söyledi. Tam zamanında yetiştirdikleri için şu anda nefes alabildiğini ama durumunun hâlâ kritik sınırdaki olduğunu, bu yüzden müşahade altında tutulduğunu...

Tam doktorların annemin yanına girdiklerini söylüyordu ki Doğukan’ın sesi kesildi. Ayaklarımın bağı çözülmüştü sanki. Belli belirsiz bariyerlere tutundum. Telefonun ekranına baktığımda beni selamlayan şey sadece karanlıktı. Kahrolası telefonun şarjı bitmişti. Bariyerin üzerindeki elim yumruk oldu. Kaybedecek vakit yoktu. Sadece olup bitene anlam vermek için birkaç saniye verdim kendime. Duyduklarımı hazmetmek için su gibi geçen birkaç saniye...

Yumruğumu belli bir ritimle bariyere vurduğumu askerin, “Komutanım,” demesiyle fark ettim. Sızlayan yumruğumu bariyerin üzerine belli belirsiz koydum. Başımı sert bir şekilde ona çevirdiğimde irkilen çocuk mümkün olduğunca hareketsiz durmaya çalışıyordu. “Telefonunu ver asker,” dedikten sonra koşar adım üzerine doğru yürüdüm. Bir an kararsız kaldığına yemin edebilirdim. Neyse ki cümlemi tekrarlatmadan, biraz ürkerek cebinden çıkardığı Android telefonu bana doğru uzattı. Şimdi telaşının nedenini anlıyordum ama dua etsin ki şu an buna ayıracak zamanım yoktu. Telefonu elime alırken askerin gözlerinin içine baktım.

“Beni mümkün olan en hızlı şekilde tümene ulaştır aslanım.”

“Emredersiniz komutanım.”

Araçtaki yerimi alırken Doğukan’ın numarasını tuşladım. Şebekenin gitmemesi için dua ederek kardeşimin telefonu açmasını bekledim. Tekrar yola çıktık. Açan olmayınca

Aygül'ün numarasını tuşladım. Dişlerimi sıkıyor, onun verdiği acıya odaklanarak dikkatimi dağıtmaya, her açılmayan çalış yüzünden yüreğimde oluşan öfkeyi sakinleştirmek için bu acıya odaklanmaya çalışıyordum. Bu aramam da cevapsız kalınca annemle ilgili kötü bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama nefesim bir hızlanıyor bir duruyordu. Kaybedecek zamanımın olmadığını kendime bir kez daha hatırlattım. Acil bir durumda bizzat aramam gereken kişinin kim olduğunu da... Bu yüzden Paşa'nın, komutanımın kişisel numarasını tuşladım. Neyse ki bir kere gördüğüm numarayı hafızama kazımak gibi bir kabiliyetim vardı ve bu özellik çoğu zaman beni zor durumlardan kurtarırdı. Şu anda olduğu gibi...

Telefonu tam kulağıma götürecektim ki şebeke gitti. Sıkıntıyla inlerken dikiz aynasından beni izleyen askerle göz göze geldim. Tedirgin olduğu her hâlimden belliydi. "Yola odaklan asker!" diye bağırdığımda anında gözleri yola çevrildi. Hızımız biraz daha arttı. Kısa bir süre sonra şebeke tek tik hâline geldi ve ben zaman kaybetmeden hazırda beklettiğim numarayı aradım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Artık bu ses mide bulandırıcı olmaya başlamıştı. Yumruğumu sıkıp sakin olmayı kendime hatırlatarak beklemeye devam ettim.

"Evet?"

Ses tonu öylesine otorite kokuyordu ki aracın içinde bile esas duruşa geçtiğimi hissettim. "İyi akşamlar komutanım. Ben Timur. Nasılsınız?" *Timur*, gönderildiğim gizli görevler sırasında kullandığım takma isimdi ve yalnızca bu görevlerden haberi olan kişiler bu ismi bilirdi. Şimdi bir de...

Gözüm dikiz aynasından askerin yüzüne kaydı. Yola o kadar odaklanmıştı ki az önceki stres yüzünden hiçbir şey duymuyor gibiydi. Umarım...

"Geç kaldın Timur. Bu numara kime ait?"

Bu sorunun gerçek cevabını merak etmediğini bildiğim için, "Sağ olun komutanım. Telefonumun şarjı bitti. Merak

etmeyin, konuşma bittikten sonra numaranızı sileceğim efendim,” diye cevap verdim.

Burnundan olduğunu düşündüğüm sert bir nefes alan adam, “Söyle bakalım, beni askerinden arayacak kadar acil olan konu ne?” diye sordu. Konuyu uzatmanın anlamı yoktu.

“Yıllık iznimi kullanmak istiyorum komutanım.”

“Anlamadım?” Sesi kısa bir an gidip geldi. Şebekeden dolayı benim söylediğimi duyamadığını düşünerek cümlemi tekrarladım. “Onu anladım Timur. Anlamadığım şey, ne zamandan beri tatil yapmak verilen görevlerden daha önemli oldu? Üç günde seni çok mu yıprattılar?”

“Estağfurullah komutanım, tatil ve görevimi kıyaslayamam bile,” deyip kısa ve öz şekilde yaşananlardan dolayı annemin durumunu anlattım. Beni o kadar sessiz dinliyordu ki ara ara telefonun ekranına bakıp şebekenin gidip gitmediğini kontrol ediyordum. “Biliyorsunuz, acil durumlar dışında yıllık izinlerini bile kullanmayan biriyim. Verilen görevin daha acil olduğunu da biliyorum ama annemi göremediğim takdirde aklımı tamamen görev...”

“Bir hafta.”

Sert ve otoriter tavrıyla cümlemi yarıda kesti. Benim gibi birini bile ürperten bir ses tonu vardı. “O da böyle bir olay yaşanmasında bizim de payımız olduğu için,” dediğinde derin bir nefes alamadım. Kurduğu cümlelerin çıktığı yer hoşuma gitmemişti. Bahsedilen pay, şehit haberlerinin yayınlanmasıyla ilgili olmalıydı ama neden böyle bir girişimde bulunduklarıyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. İşin kötü yanı, yan yana gelmeden sorma şansım da yoktu.

“Ailene geçmiş olsun dileklerimi ilet ve bir hafta sonra taburunun başında ol Timur. Yoksa bu görevden alınırsın.”

“Emredersiniz komutanım!”

OLCAY

Geçmek bilmeyen zamana mahkûm olurduk çoğu zaman. Saniyeler dakika gibi gelirdi. Her dakika sabrınızdan ufak bir parça alır, savururdu esen rüzgâra. Sizden uzaklaşan da sadece sabrınız olmazdı. Bir süre sonra umudunuz çekip giderdi, yerini yürek yarasına bırakarak. Siz acının derinlerinde vurgun yerdiniz, her şey geçerdi de nefes almanızı sağlayacak olan zaman bir türlü geçmezdi.

Tümene ulaştığımızda hava çoktan kararmıştı. Saatile bakmış, gece yarısına yaklaştığını görmüştüm. Buna rağmen helikopterlerden birinin hazırlanmasını emretmiştim. Bir hafta sürem varsa mümkün olduğunca en hızlı şekilde ailemin yanına ulaşmalıydım. Havaalanlarının prosedürleriyle uğraşacak vakit yoktu. Odama gidip ışık hızından kısa bir sürede üzerimi değiştirmiş, apar topar helikopter pistine gitmiştim.

Havadaki zaman bir şekilde geçmişti de Ankara'nın ışıklı silüetini gördüğüm andan beri saniyeleri dakika gibi sayar olmuştum. Pilot asker, hastanenin pistine iniş yapmak için gerekli izinleri istedi. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Belki geç kalmıştım. Belki de daha yolun başındaydım. Şu anda yapmam gereken şey sükûnetimi koruyup aileme sahip çıkmaktı.

Helikopter inişe geçtiğinde, kahrımı çeken askerlere teşekkür ettim ve dikkatli olmalarını söyleyerek daha tam olarak yere inmeyen helikopterden atladım. Bu atlayışlara alışık olan ayaklarım, en ufak bir sendeleme bile yaşamadı. Botlarım, çıkardığı tok sesiyle sağlam bir şekilde zemini selamladı. Pervanelerin güçlü rüzgârı ve kulak delici sesi eşliğinde koşmaya başladım. Kapıya yaklaşırken içeriden birkaç kişi çıktı. Bir güvenlik görevlisi, iki de beyaz önlüklü adam. Henüz altmışlarında var ya da yok, kelli felli olanı tokalaşmak için elini uzattı.

“Hoş geldiniz komutanım. Ben Başhekim Özcan Bingöl. Geldiğinizi duyar duymaz...”

Gürültüden söylediklerini net bir şekilde duymuyordum. Bu yüzden adamın elini sertçe sıkarken daha sessiz bir yöne doğru çekiştirmeye başladım. “Annemle ilgili bir gelişme var mı?” Cümlesini yarıda kesmemden dolayı ufak bir es veren adam sesini biraz daha yükselterek, “Gözlerini açtı,” dedi. Derin bir soluk alıp yavaşça verdim. “Fakat yaşadığı olay ağırdı. Sizin iyi olduğunuzu söylediğimizde daha iyi olacağına inanmak istesek de emin olamadık. Tekrar bir kriz riskini göze alamadığımız için uyutuyoruz. Şu anda odasında.” Başımı anladığımı belli edercesine sallarken hangi odada olduğunu sordum.

“Üç kat aşağıda. Buyurun size eşlik edeyim.”

Binanın içine girer girmez bizim için bekletilen asansöre bindik ve hafif bir müzik eşliğinde aşağı indik. Asansörün kapısının açılmasıyla tanıdık hastane kokusu burnuma doldu. Bu kokuyu ne zaman duysam anılarımdaki kötü şeyler yerini hatırlatır gibi zihnimde belirirdi: *Doğukan’ın kazası, babamın şehadeti, askerlerimin son nefesleri...*

“Bu taraftan komutanım.”

Başhekim önüme geçip yürümeye başladı. Sağlı sollu olan odaların açık kapılarından insanlar merakla koridora bakıyorlardı. Belli ki gecenin bu saatinde güvenlik ve başhekimi

barındıran bir grubun katlarında ne işi olduğunu düşünüyordlardı. “Soldan üçüncü kapı.” Adamın gösterdiği kapıya doğru baktım. Görüş alanıma giren kızla ayaklarım hareket etmeyi kesti. Hasret damarlarımda daha da hızlı dolaşmaya başladı. Gözlerimi kız kardeşimden ayırmadım, ayıramadım. Görüşmediğimiz birkaç sene ondan çok şey almış, yerine daha fazlasını koymuştu. Küçüğüm lakabını zorlayacak kadar uzamış, zayıflamış, serpilmişti. En son benim kestiğim saçlarına belli ki senelerdir dokundurmuyordu. Yandan bir belik şeklinde ördüğü saçlarının ucu neredeyse kalçalarına değdi, değecekti. Bir anda kokusu burnumda belirir gibi oldu. Yüzü solgundu, gözlerinin altı morarmıştı belki ama hâlâ çok güzel olan, bil-yeleri andıran gri gözleri ıslık ıslık. Ah bir de güneşi andıran gülümsemesi dudaklarının kenarına yerleşseydi tam bir hoş geldin hediyesi olurdu.

Önce koluna girdiği arkadaşı beni fark etti. Ne yapacağımı bilemedim. Saklambaç oynayan acemi çocuk gibi heyecanlandım. Daha önce tanışmadığımız için, kim olduğumu sorgulayan bakışını üzerimden çekmeden Aygül’e bir şeyler söyledi. Bakışlarını yavaşça benim olduğum tarafa çeviren küçüğüm, gözlerimiz kenetlendiği an hareketsiz kaldı. Nefes almayı unutmuş gibi hareketsizdi. Kaşları hafifçe seğirdi. Sanki beni tanımamıştı ya da karşısında durmamı beklemiyordu. Ağır hareketlerle arkadaşının kolundan çıktı. Ayakları sanki onu bilinçsizce bana doğru sürüklüyordu. Attığı hiçbir adımdan emin değil gibiydi. Alt dudağı bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe kıpırdıyor ama hiçbir ses duyulmuyordu. Koridordaki hafif uğultudan birçok insanın merakına yenik düştüğünü ve saati önemsemeden koridora döküldüğünü anladım.

“Abi...”

Sesi öylesine güçsüz çıkmıştı ki... Gözyaşları nazlı nazlı yanaklarından süzölmeye başladı. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için ona doğru birkaç adım attım. Bundan cesaret almış gibi koşmaya başladı. Kollarımın arasındaki yerine atlar-casına yerleşti. Titreyen bedenini sıkıca sardım. Hıçkırıkları

duyulmasın diye dudaklarını omzuma bastırdı. Başımı hafifçe ona doğru çevirdim. Saçlarının ıtır çiçeğine benzeyen eşsiz kokusu burnuma doldu. Bu kokuyu ciğerlerime hapsetmek için derin bir nefes aldım. Bu zamana kadar eksik olduğumu şu anda fark ediyordum.

Onlarca gözü sırtımda hissetmek, fısıltılarını anlamasam da duymak sinir bozucuydu. Göğsümün üzerinde başka bir kalp atıyordu. Beni boğmak istermiş gibi sıkıca saran küçüğümün sakinleşmesi için yavaşça sırtını okşadım. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki... Ama tüm kelimeleri bir anlığına hapsettim dudaklarımın arasına. Şimdi tek istediğim, hasreti göz bebeklerine çakmış bir yüreğe sığınmaktı.

Ne kadar bırakmamak için uğraşsa da yavaşça küçüğümü kendimden ayırdım. Avcumun içi için yaratılmış yanaklarına ellerimi yerleştirdim. Kanı çekilmiş gibiydi. Soğuk parmak uçlarını belli belirsiz ellerimin üzerine koydu. Bir şeyler söylemek istediği, ağlamaktan sırsıklam olmuş gözlerinden belliydi ama iç çekişleri kelimelere fırsat vermiyordu. Silah tutmaktan nasırlaşmış parmaklarımı ip gibi yanağından süzülen yaşlarda dolaştırdım. Yüzünün her milimini beynime kazımak istiyordum. Kim bilir bir daha ne zaman görüşecektik...

“Abi...”

Sesini gözyaşları tekrar boğdu. “Şşş...” diyerek başını kendime doğru çektim. Dudaklarım alnıyla buluşurken ellerini tamamen ellerimin üzerine yerleştirdi. O sırada uzakta yankılanan ayak sesleri işittim. Yaklaştıkça daha etkili ve sert gelmeye başladı. Birkaç saniye içinde görüş alanıma giren delikanlı, tam anlamıyla babamın kopyasıydı. Dik, kendinden emin, güçlü... Meydan okuyan asi duruşu hiç değişmemişti. Görmeyeli vücudunu daha da geliştirmişti. Siyah saçları her zamanki gibi dağınıktı. Hafif uzayan sakallarından birkaç gündür işe gitmediği belli oluyordu. Kömür karası gözleri her zamanki gibi çakmak çakmak bakıyordu. Göz göze geldiğimiz an, yüreğimin ortasına bir karabasan çöktü. Bana olan

bakışları öylesine ıssızdı ki sanki tüm duygular gözlerini terk etmişti. Şu anda onun da benim için bunu düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Her ne kadar en son kavgamızda bana benzemediğini iddia etmiş olsa da benim birebir kopyamdı. O yüzden bana nasıl bakarsa baksın, göğsünün tam ortasındaki şeyin hasretle yandığını anlayacak kadar iyi tanıyordum onu.

Avcumun içini öpen küçüğüm, beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Yanağını avcumun içine yasladı. Şu anda korunmaya muhtaç minik bir kediye andırdığına kalıbımı basardım. Yüzünü göreceğim şekilde geriye çekildim. O ana kadar kapalı olduğunu düşündüğüm gözlerini hızla açtı. Gözlerinin içine yerleşen panik duygusu, tekrar gideceğimi düşündüğü için olabiliirdi.

“Şşş... Sakin ol,” dedikten sonra güven verircesine yanağını okşadım. “Annem iyi mi?”

Başını *hayır* anlamında salladı. Yeni yeni duran yaşlar tekrar göz pınarlarına yerleşti. Onun bu tepkisi yüreğime çöken ağırlığı arttırıyordu. Bir an önce annemi görmek istiyordum. Başhekimin ikinci bir kriz yaşamaması için annemi ayuttuklarını söylediğini hatırladım. Sanırım yanına girmek için en uygun zaman şu andı.

“Ben bir annemi göreyim.”

Başını *tamam* anlamında sallayan küçüğüm yavaşça ellerimin arasından çıktı. Gözlerimi Doğukan’a kenetleyerek yürüdüm. Gözlerini kaçırmadı ama duruşunu daha da dikleştirdi. Her zamanki gibi ondan önce inatçı ruhu beni selamlıyordu. Büyüklük bende kalırdı, o küçüklüğünü bilseydi... Bu yüzden o bana bir adım atmadan ben ona gitmeyecektim.

Bakışlarımı başhekime çevirdim. Adam beni odaya buyur ederken önümden çekildi. Doğukan’ın gözleri hâlâ üzerimdeydi, biliyordum. Tam yanından geçerken bir şey söylemesini beklermiş gibi duraksadım. Birkaç saniyelik bir yavaşlamaydı bu. Adım atmak isteyene en iyi fırsattı ama hiçbir karşılık

alamadım. Ufak bir hayal kırıklığı ruhuma sapsansa da başımı dikleştirdim ve odaya girdim.

Koridordaki baskın antiseptik kokusu odaya girince hafiflemişti. İçerideki hava, koridora kıyasla daha sıcaktı ya da bana öyle geliyordu. Odanın içi sessizdi. Ara ara varlığını belli edercesine ses çıkaran makineler de olmasa tamamen ölüm sessizliği denebilirdi. Neredeyse hiç ses çıkarmadan annemin yanına yürüdüm. Gözlerimi huzursuz bir uykuya dalmış gibi duran annemden ayıramadım. Beyaz pembe karışımı teni soluklaşmıştı. Yüzündeki çizgiler daha da belirginleşmişti ama hâlâ dünyanın en güzel kadını olmayı zorlardı. Babamın vefatının gecesinde kırılaşan saçları, hatırladığım gibi parlak durmasa da kır menekşesi kokusu ilaç kokularını bile bastırmıştı.

Yavaşça yanına, yatağın ucuna oturdum. Gözlerimi kablolarla bağlı olduğu, bip sesi çıkaran makinede dolaştırdım. Yaşadıklarını kaldıramayan kalbin düzenli bir şekilde atışını izledim. Şükrettim. Yaşattıkları yüzünden kalbimin teklediğini hissettim. Belli belirsiz iç çektim. Babamın emanetlerinden birine sahip çıkamadığımı düşünmenin verdiği yük, kalbime çöreklandı. O kadar ağırdı ki bunu omuzlayabilmek herkesin harcı değildi. Sağlam bir yürek isterdi, cesur bir ruh...

Her şeye rağmen sıcaklığını terk etmemiş elini avuçlarıma içine aldım. Benim ellerim nasıl dikenliyse onunki pamuk tarlası gibiydi. Yumuşacık. Her geldiğimde yaptığım gibi elini öpüp alınma dayadım. “Ben geldim Gülsüm Sultan.” Ses tonum fısıltıdan farksız çıkmıştı. Değil annemin, odadakilerin bile duyduğundan şüpheliydim. “Ama bu gelişimden pek memnun olmadım bilesin. Böyle mi anlaşıştık? Nerede benim pırasalı böreğim?”

Ama belli ki kulağı bizde olan biri duymuştu. Doğukan’ın dalga geçer cinsten tıslar gibi gülümsemesi çenemin kasılmasına neden oldu. Tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Saygısızlıktan nefret ediyordum ama kardeşim, sanki bunun eksikliğini yaşıyormuşum gibi her karşılaştığımızda fazlasıyla

saygısız davranıyordu. Şimdi de insanların içinde bunu yapmıştı. Belki bu yaptıklarını sonuna kadar hak da ediyordum ama her şeyin bir yeri ve zamanı vardı. Sabır her zaman güçlü yanımlı olmuştı fakat Doğukan bazen beni çok zorluyordu. Abi olan bendim ve sanırım bunu hatırlatma zamanım gelmişti.

Annemi sarsmamaya dikkat ederek ayağa kalktım. İçimde aniden kabaran öfke yüzünden parmak uçlarım karıncalandı. Ellerimi yumruk yaparak bunu yok etmeye çalıştım ama pek işe yaramadı. Arkamı döndüğüm an güvenlik dâhil birçok gözün üzerimde olduğuyla yüzleştirdim. Bu, nabzımın daha hızlı atmasına neden oldu. Bok mu vardı da tüm gözler üzerime toplanmıştı? Öfke, kara bir peçe misali yüzümü sararken Doğukan'ın gözlerinin içine baktım.

“Çık dışarı!”

Bana hiddetle baktı. Kömür karası gözleri katıksız bir nefretle parladı. İnsanların içinde ona emir vermemden hoşlanmazdı ama sonuçta ikimiz de birbirimize hoşlanmadığımız şeyler yapıyorduk değil mi? Sinirimi adımlarıma yansıtarak odadan çıktım. Aygöl'ün bizi durdurmak için söylediği şeyleri umursamadım ve adımlarımı yankılayan koridorda yürümeye devam ettim. Doğukan'ın peşimden gelip gelmediğine bakma- ma gerek bile yoktu. Yiyorsa gelsin...

Bizi kimsenin göremeyeceği ve duyamayacağı bir yerde bu hesaplaşma olmalıydı. Bu yüzden helikopter pistine çıkmak için asansörü çağırdım. Ensemde hissettiğim soluk, kulaklarımda uğursuz bir uğuldamaydı. Tepki vermemek için mümkün olduğunca hareketsiz durmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Asansörün kapısı açıldı. Artık nasıl bir yüz ifade- miz varsa içerideki dört kişi bir anda şeytan çarpmışa döndü. Asansöre binerken dördü de aynı hızla geriledi. Doğukan yanımdaki yerini alırken çatı katının düğmesine bastım.

Ne kadar sinirli olursam olayım, düzgün diyalog kurmam için sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Derin nefesler almaya başladım. İşe yaramayınca gözlerimi kapattım ve içimden

yirmiye kadar saymaya başladım. Bir yandan da yumruklarımı sıkıp gevşetiyordum.

Asansör üç katta da durdu ama aşağı inen kimse olmadı. Sanırım yaydığımız elektrikten kimse müsaade istemeye cesaret edememişti.

Çatı katına geldiğimizi belli eden ses duyulduğunda gözlerimi açtım. Kapı açılana kadar göz ucuyla Doğukan'ı izledim. Boynunda beliren damardan onun da öfkeden deliye döndüğünü anladım. Güzel... En azından hesaplaşmamızın ön sevişmesi kısa sürecekti. Asansörden inip tam karşısındaki çatıya açılan kapıya doğru ilerledim. Ağır çelik kapıyı iterek açtım. Ankara soğuğu tokatlar gibi yüzüme çarptı. O hırsla arkamı döndüm.

“Senin derdin ne lan?!”

Şehrin sessizliğini bozan haykırışım rüzgârın uğultusuna karıştı. Sanki küfür etmişim gibi bana bakan kardeşim, “Derdim mi ne?” diye sordu ama bu cevap beklenen bir soru değildi. “Derdim sensin Olcay Karahanlı!”

Doğukan'ın bu özelliğini seviyordum. Hiçbir konuyu uzatmayı sevmezdi. Kısa ve öz. Onun olayı buydu. “Benim ha?” diyerek işaret parmağımla kendimi gösterdim. “Sana dert olacak ne yaptım yine?” diye sorduğumda tekrar o küstah ve belalı gülümsemesini yüzüne yerleştirdi.

“Belki bir şey yapmadığın için dert olmuşsundur, ha?” İması en son kavgamızı aklıma getirdi. Yükselen sesler, birbirini dinlemeyen taraflar ve çözölemeyen sorunlar... *Dejavu!*

İfadesiz bir yüzle, “Ben üzerime düşen tüm sorumluluğu yerine getiriyorum,” dediğimde duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerimin içine baktı.

“Konu vatansa evet! Üzerine düşen sorumluluğun fazlasını yerine getiriyorsun!” dedikten sonra yüzündeki şaşkınlık, her zamanki iç çatışmasının gölgesinde yok oldu. “Şu anda konumuz aileyse üzgünüm ama sen beş para etmezsin!” Ağzındaki iğrenç tattan kurtulmaya çalışıyormuş gibi her kelimeyi

tükürüyormuşçasına telaffuz etmişti. Fazla ileri gittiğini ima eden bakışlarım gözlerine sabitlendi.

“Kiminle konuştuğunu unutma! Ben senin abinim!”

Bu kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz yüz ifadesi daha da sertleşti. Sanki üzerine bir bidon benzin dökülmüştü ve içinde başlayan yangın nefretini körüklüyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. “Öyle mi?” derken gözleri kısılmış, daha da kararmış ve sanki fırtına patlatmak üzereymiş gibi bulutlanmıştı. “Birilerinin abisi olduğunu hatırladın, ha?” Ruhumu kara yangınlar sardı bir anda. Söylediği cümle hançer gibi saplandı yüreğime. Bunu bana ne cüretle söylerdi? Onları unuttuğumu mu düşünüyordu? Tam cevap vermek için dudaklarımı araladım ki söyleyeceklerinin daha bitmediğini fark ettim. Sustum. İçindeki kini son damlasına kadar dökene kadar lafa karışmayacaktım.

“Ailen olduğunu hatırlaman için illa birinin ölümüne kucak açması mı gerekiyordu? Hah... Aile diyoruz da... Lafta. Bu zamana kadar neler yaşadığımızla ilgili en ufak bir fikrin var mı? Annemin çalan her telefonu *Olca*y diye açtığını biliyor musun mesela? Aygöl’ün sınavlara hazırlanırken yaşadığı stresi gördün mü? Peki ya polis okulunu kazandığımdaki sevincimi? Aygöl kazandığı üniversitenin haberini vermek için ilk seni aramıştı, hatırlıyor musun? Hatırlamazsın! Çünkü telefonunu açmamıştın! Neden biliyor musun peki? Seni baba yerine koyduğu için! Özel Harekât mülakatlarını geçtiğimi haber verdiğimde bana ne söylediğini hatırlıyor musun? ‘*Döneceğim sana.*’ Ama o telefon görüşmesi için hiçbir zaman bana dönmedin! Hadi diğerlerini anlarım da ben her gün ölümle burun burunayım! Beni nasıl aklından çıkarabildin be abi!..”

Zihnim bulanık, aklım karıştı. Acılar içindeydim. Vereceğim cevapların hiçbiri, onun gözünden beni aklamazdı. Bu konuşmayı Aygöl yapmış olsa bu kadar dağılmazdım. Beni anlayacak tek kişi Doğukan’dı. O bile bunları düşünüyorsa ortada yanlış bir şeyler var demekti.

“Herkes bir çizgi film kahramanına hayranken ben seni kahramanım ilan etmiştim. Babam şehit olduğunda, korku yüreğimin yakınından bile geçmemişti. Kimse bize zarar veremezdi çünkü benim ailesine sahip çıkacak kahraman bir abim vardı. Babam gibi...” Son cümlesi gecenin karanlığında yankılandı. Gözlerindeki öfke gitmişti. Nefret de. Şu anda beni selamlayan tek şey üzüntüydü. Kalp kırıklığı...

“Yanılmışım.”

Bağırışlarla başlayan konuşma, bir tarafın sükûnetini koruması yüzünden sessizleşmişti. Derin bir nefes aldım.

“Evet, kahraman bir abim vardı ama sahip çıkılacak tek şeyin vatan olduğuna kanaat getirdi. Sana dert olacak ne yaptım diye sordun ya...” deyip bana doğru birkaç adım attı. Aramızda on beş santim var ya da yoktu ama Doğukan sanki kilometrelerce uzağımda duruyor gibiydi. Gözlerimin içine baktı. Kömür karası gözlerindeki ifade bu mesafeden daha da azaplıydı. Öfkesiyle başa çıkabilirdim ama kalp kırıklığı... İşte onunla başa çıkmam imkânsızdı.

“Hiçbir şey... Bana ve aileme hiçbir şey yapmadın abi. Bundan sonra da yapmana gerek yok. Ben hem aileme baba hem vatanıma kahraman olurum. Sen sağ ol, başka ihsan istemem.”

OLCAY

Zaman, nabız gibiydi. Parmaklarınızın arasına alınca atışını hisseder, sonrasında ise varlığını unutturdunuz. O sessizce akıp gitmeye, siz yaşamaya devam ederdiniz. Sonuç?

Kaybedilen zaman ile fark edilmeyen yaşanmışlıklar...

Doğukan'ın öfkesi uçsuz bucaksız bir okyanustu. Dalgaları bir anda yutardı sizi. Oradan oraya savururdu. İlk başta güçlü hissederdiniz. Mücadele eder, öfkesine kafa tutardınız ama o, bu sırada çaresizliği bir sarmaşık gibi yavaş yavaş sarardı ruhunuza. Kelimeleri ince ince işlerdi vicdanınıza. Fark ettiğinizde her şey için çok geç olurdu çünkü bir başınıza kalmırdınız. Şu anda olduğu gibi...

Ne zaman bana bile kafa tutacak kadar büyümüştü? İçinde biriken kini kusarken bir an bile tereddüt etmemişti. Birkaç sene önceki Doğukan'ın korkuları vardı. Kavga ederken bile kelimeleri dikkatli seçerdi ama az önceki kişi... Sanki bana bir yabancıydı. Korkusuzdu. Bir o kadar da umursamaz. Cevap vermemi bile beklemeden arkasını dönüp gitmişti. Ona göre yapacağım hiçbir açıklama, kaybettiğimiz zamanları haklı çıkarmayacaktı. Hiçbir neden, abisiz geçirdiği günleri geri vermeyecekti. Bundan sonrası da onun için önemli değildi.

Bir kere onu, onları sevmediğim ve önemsemediğim düşüncesi yüreğine düşmüştü. Benim ise bu durumu düzeltmek için ne yapacağım ile ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Parmaklarımın arasında döndürdüğüm parça bile onu ne kadar sevdiğimin kanıtıydı. Yanımdan ayırmayacak kadar önemsemediğimin... Ama bunu nereden bilecekti ki?

Geçmişin yükü, şimdinin ıssızlığı, geleceğin belirsizliği yüzünden ardı ardına yaktığım sigaranın haddi var hesabı yoktu. Son izmariti de yere bastırıp söndürdükten sonra ileriye doğru fırlattım. Nereye gittiğine bakarken sıkıntıyla iç çektim. Başımı geriye doğru itip yaslandığım duvara dayadım. İçimdeki yangını söndüremeyen soğuşun, biraz da olsa başımdaki ağrıya iyi gelmesini diledim. Gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Sabahın ilk ışıklarının karanlığı delişini seyrederken her şeyin düzeleceğini umut ettim. Her yeni doğan gün, umutları da beraberinde getirmez miydi zaten?..

Başımı hafif hafif duvara vururken çatı katının kapısı açıldı. Alelacele elimdekini cebime koydum ve başımı dumanı tüten, iki karton bardakla yanıma gelen Aygöl'e çevirdim. "Soğukmuş ya," derken kollarını kendine çekti. Üşüdüğünü belli eden bir ses çıkardı. Ürperirken göz göze geldik. Anında yüzündeki acı çeker gibi duran ifadeyi gülümsemesiyle yer değiştirdi. "Üşüyeceksin," diyerek oturduğum yerden kalkmaya yeltendim ama o benden önce davranıp yanıma oturdu. "Aygöl, ne dediğimi duymuyor musun?" diye sorarken elindeki bardakları önümüze koydu. "Ya da umursamıyor musun diye sormam daha doğru sanırım."

"Duyuyorum da umursuyorum da abiciğim. Üşüyecekmişim."

"Ee o zaman neden hâlâ oturuyorsun?" der gibi bakınca bana daha da sokuldu. Onun tarafındaki kolumu kaldırıp altına girdi ve titreyen bedenine sardı. Hayretle kolumun altına sinmiş küçüğüme baktım. Bakışlarını bana çevirdiğinde yaramaz bir gülüş dudaklarının kenarına yerleşti. Daha sonra yerdeki

bardakları gözleriyle işaret ederek, "Bir de çayımı içersem değmeyin keyfime," dedi. Hiç değişmemiştir. Hayal ettiği şey, mutlaka gerçekleşecekti. İnatçılık kesinlikle bizim ailenin genlerini ele geçirmişti.

Başımı iki yana sallarken belli belirsiz gülümsedim. Uzun önce onun çayını verdim, daha sonra da kendiminkini aldım. "Umarım şeker atmamışsındır," deyip bardağı dudaklarıma götürdüm.

Aygül gözlerini kısarak bana bakarken, "Ben seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım abi," dedi. Çaydan bir yudum dahi alamadan donakaldım. Zihnimin içinde tekrar Doğukan'ın söyledikleri belirdi. Bunlar abi kardeş beni yıkıp dökmek için anlaşmışlar mıydı? Birkaç dakika da olsa unuttuğum baş ağrım yine kendini hatırlattı.

Aygül çayından ufak bir yudum alıp, "Oh be!" dedi ve başını göğsüne yasladı. "İyi ki gelirken çay almayı akıl ettim. Ankara ayazı hatırladığımdan da soğukmuş."

Doğukan polis okulunu kazanınca annem kendi memleketi olan Ankara'ya dönmüş, mimarlık ofisini buraya taşımıştı. Aygül üniversite için İstanbul'a gidene kadar annemle yaşamıştı. Belli ki abisi Şırnak'tan tekrar ana ocağına dönünce Ankara'ya pek uğramamıştı. En azından yılın bu zamanları... Kardeşlerimle ilgili gerçekleri bilmeyip sadece tahmin etmek hiç şu andaki kadar canımı sıkınamıştı.

"Yalnız kantincinin de hakkını vermeliyim. 'Bir çay demledim, beş dakika beklersen tüm derdini sıkıntını alır,' demişti. İlaç gibi geldi valla."

Tıslar gibi gülümseyip dudaklarımda beklettiğim bardaktan bir yudum aldım. Kaynar olmadığı sürece hiçbir çay bana sıcak gelmezdi. Bu nedenle küçüğümün dediği gibi ısındığımı söyleyemezdim ama hakkını vermeliyim, gerçekten de iyi demlenmişti. Derdimi alır mıydı? İşte orası tartışılırdı.

"Dünden beri dünyada cehennemi yaşıyorum sanki."

Aygül başını göğsümden çekmeden gözlerini bana çevirdi.

“Haberi ilk staj yaptığım kanalda aldım, biliyor musun abi?” diye sorduğunda bakışlarımı ona çevirdim. Gri gözleri sanki o anları tekrar yaşıyormuş gibiydi. Buğulu ve donuk...

“Şefim tam bir uyuz. Üzerinde çalıştığım dosyaları bitirmeden eve gidemeyeceğimi söylemişti. Tüm gün aralıksız çalışmış ama yine de dosyaların yarısını bile bitirememiştim. Bu yüzden o gece kanalda sabahlamıştım. Nasıl uykum vardı anlatamam. Başım masaya düştü düşecek gibi ama böyle. Kendime gelmek için kahve almaya karar vermiştim. Mutfığa giderken kanalın içindeki hareketlilik dikkatimi çekti. Her zamankinden farklıydı. Kahveyi aldım. Tekrar dosyalara dönmek için yürürken yayın odasından arkadaşım çıktı. Ne olduğunu sorduğumda Hakkâri’deki bir sınır karakoluna saldırı olduğunu ve şehitlerin haberini hazırladıklarını söyledi. İçime anlam veremediğim bir his çörekledi. Sen Suriye’deydin. Doğukan abim Ankara’daydı. O tarafta tanıdığım kimse yoktu ama ne zaman bir şehit haberi duysam garipleşiyordum. Ayaklarım beni bilinçsizce yayın odasına götürdü.” Sesi, boğazında bir şey varmış gibi boğuk çıkmaya başladı. Boğazını temizlerken başını öne eğdi. Çayından birkaç yudum aldı. Boğazından geçişini duyacak kadar sesli bir şekilde yuttu. İşaret parmağını karton bardağın ağız kısmında dolaştırmaya başladı. Sanırım bundan sonrasını gözlerime bakarak anlatmak istemiyordu.

“Gördüğüm ilk şey ekranda senin fotoğrafın, yanındaki şehit yazısıydı... Sonraki birkaç dakikayı hatırlamıyorum. Duyduğum her şey uğursuz bir uğultudan ibaretti. Elimdeki bardak kayıp düşmüş, büyük bir sesle parçalara ayrılırken tüm dikkatleri üzerime çevirmişti. Benimle konuşmaya çalışan insanları hayal meyal hatırlıyorum. Herkes iyi olup olmadığını soruyordu ama bunun cevabını ben bile bilmiyordum ki... Elim telefona gitti. Hangi ara numaranı çevirdiğimi bilmiyorum. Sanki gördüğüm şeyleri beynim inkâr ediyordu ve sesini duymaya ihtiyacım vardı ama o bilindik kadının sesi kulağıma telefonunun kapalı olduğunu söylemişti ya... Dünyam başıma yıkıldı be abi...”

Aldığı kesik nefesler, aniden sonu yokmuş gibi görünen gözyaşlarına dönüştü. Son cümlesini de bu yaşlar yuttu. Kolumla onu daha sıkı sarıp kendime çektim. Başını öptüm. Açık havada olmamıza rağmen oksijensiz kalmış gibi hissediyordum. İçimi rahatlatmak istercesine derin bir nefes aldım. Aygöl'ün saçlarındaki ıtır çiçeği kokusu burnuma doldu. Gözlerimi kapattım. Hiç dinmeyecekmiş gibi duran suçluluk duygusu tekrar ruhumu ele geçirdi.

“Her yer pusluydu. Hava sanki kapkara bir dumanla kaplıymışçasına ağırdı ya da ciğerlerim vücudumdaki diğer tüm kaslar gibi kaskatıydı. Bilmiyorum ama göğsüm parçalanacakmış gibi ağrıyordu. Onu çok iyi hatırlıyorum. O an ciğerim sökülene kadar çığlık atmak ve bu histen kurtulmak istemiş-tim. Yaptım da... Kanalin çatı katına çıkıp avazım çıktığı kadar bağırdım. Daha sonra bağıra bağıra ağladım. Ellerim acıyana kadar yeri yumrukladım. Vurdum, vurdum, vurdum. Sanki yer, seni benden alan topraktı ve ben tüm hıncımı çıkarmak istiyordum.”

Başımı geriye doğru yaslayıp duvara dayadım. Gözümün önünde canlanan sahne hoşuma gitmemişti. Yumruklarımı sıkıştırdım, karton bardağın içindeki çayın bacağıma dökülmesiyle fark ettim. Çay sıcak olmasa da refleks olarak irkildim. “Hay aksi,” diyerek boş bardağı kenara fırlattım. Pantolonu-mun ıslanan yerini elimle çektim.

Panikle, “Yandın mı?” diye soran küçüğüm, kolumun altından çıkmaya çalıştı ama onu kendime çekip eski pozisyonunu almasını sağladım. “Sıcak değildi,” deyip başını tekrar öptüm. Endişeyle bana baktı. “Sorun yok, iyiyim.” Gözleri yandığımı düşündüğü yere kaydı. Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı.

“Gerçekten iyi misin abi?”

Endişenin esir ettiği griliklerini tekrar bana çevirdi. Başımı onaylarcasına bir kez salladım ama o rahatlamak yerine titrek bir nefes aldı. “Yanmandan bahsetmiyorum,” dediğinde

kaşlarım sorgular bir şekilde çatıldı. Burnunu çekerken bardağı yanına koydu. Kolumun altından çıkıp yüz yüze bakacağımız şekilde bağdaş kurup oturdu. “Az önce Doğukan abimle kavga ettiğinizi biliyorum. Yani onun odaya dönüşünden bunu anlamak zor olmadı. Aranızda yıllardır olan soğuk savaşın, senin şehadet haberin ve annemin rahatsızlanmasıyla biteceğini düşünmüştüm. En azından ara vereceğinizi...”

Bu konu hakkında konuşmak istediğim son kişi Aygül'dü. Yanaklarımı şişirerek nefesimi dışarı üflerken başımı gökyüzüne çevirdim. Pırıl pırıldı. Tıpkı Hakkârî'deki gibi en ufak bir leke yoktu. Buradaki kısıtlı zamanım aklıma geldi. Kolumdaki saate baktım. Birkaç dakika sonra yedi olacaktı. Sanırım bu kadar hava almak bugün için yeterdi.

“Hadi annemin yanına gidelim.”

Kalkmaya yeltenişim küçüğümün elimi tutmasıyla son buldu. Önce elime daha sonra küçüğümün gözlerinin içine baktım. “Seni çok seviyor, biliyorsun değil mi abi?” diye sorduğunda bıkkınca yüzümü buruşturdum.

“Aygül, bu konuyu konuşmayalım güzelim. Bak üşümüşsün, hadi içeri gire...”

“Öldüğüne hiç inanmadı. Annemin ölebileceğine inandı ama seninkine ihtimal bile vermiyordu. Yaşadığına o kadar emindi ki bu yüzden ağlamama izin vermedi. ‘Öldü’ kelimesi geçtiği an öyle bir ruh hâline bürünüyordu ki Doğukan abimden bu kadar korkabileceğimi düşünmezdim. ‘Sen, ölümü ona nasıl yakıştırırsın?’ Kırbaç gibi sözlerinden en çok canımı yakan buydu. Yakıştırmak değildi aslında. Sadece bir gün olacak şeyin, zamanı geldiğini düşünmemdi. Dün önce abimi aradın ya... Annemin yanına, yoğun bakıma girdiği için telefonu bendeydi. Ekranda ismini gördüğüm an elim ayağım boşaldı. Olduğum yere çöktüm. Çığlık çığlığa kendini duyurmaya çalışan zil sesi, bir kulağımdan girip diğer kulağımdan çıkıyordu. Ekranın ışığı yanıp söndükçe ismin görünüyordu ama ben hâlâ bunun beynimin bir oyunu olduğunu düşünüyordum. Hâlâ

senin yaşadığına inanmıyordum. Aramayı bitirdiğin an ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesi dışarı vermiştim. Sonra benim telefonum titremeye başladı. Ekrandaki isme bakmaya cesaret edemedim. Senin olmamandan korktum. Hevesin, hüsrana dönüşmesinden korktum. Arkadaşım telefonu açıp kulağıma götürdü. Adımı söyleyişinden sonrasını hatırlamıyorum. Hangi ara abim yanıma geldi, telefonu aldı, seninle konuştu... Ağlarken görmedim ama telefonu kapattığı an yüzünde oluşan tebessüm, uzun zaman sonra onda gördüğüm ilk gülümseme idi. 'Biliyordum,' derkenki rahatlamış sesi... Belki hırsından bunu göstermiyor olabilir ama inan bana abi, seni çok seviyor. Bizden... Hatta kendi canından bile çok..."

OLCAY

İnsan, inanırdı. Bir söze, bir bakışa, bir gülümsemeye... İnanmak en kolay şeydi ve çoğu zaman insanı mutlu ederdi ama bazen öyle şeyler yaşardınız ki inanamazdınız. Çünkü inandığınız bir şey olurdu. O kişi...

Aygül'ün anlattıkları, birkaç saattir içinde olduğum buhranı biraz olsun rahatlatmıştı. Doğukan'ın dili aksini söylese de bana olan inancını kaybetmemiş olduğunu bilmek, hâlâ bizim için bir umut olduğunu gösteriyordu. Yeni gün, yine umut dağıtmıştı işte...

“Olca...”

Odaya girerken duyduğum güçsüz ses, olduğum yere mihlanmama neden oldu. Annemin uyandığını düşünmek hem mutlu ediyor hem de nasıl karşısına çıkacağımı bilmediğim için strese sokuyordu. “Olca'ım...”

Benden önce odaya giren Aygül'ün yüz ifadesiyle şu an böyle olmamalıydı diye düşündüm. Neden orada duruyordu ki... Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde küçüğümün dikkatini çektim. Bakışlarını bana çevirdiğinde annemin uyanıp uyanmadığını sordum. “Sayıklıyor,” diye fısıldadı. Parmak

uçlarında odaya girdim. Uyku ve uyanıklık arasında arafta kalan annem huzursuz görünüyordu.

“Oğlum...”

Bir anda kenetlenmiş kirpiklerinin arasından birkaç damla yaş süzüldü. Rüya görüyordu. İnsanı en çok gerçekmiş gibi gelen ama gerçekleşmeyen rüyalar acıttı. Uykunun en savunmasız hâline büründüğünde kimi zaman sevdiğ ne kavuşur kimi zaman da en çok istediğ  şeyi yaşardı zihninde. Uykunun zırhından sıyrılmaya başlayınca ise ruhu ırılııplak kalırdı ve gerçekler hiçbir zaman hayal kadar etkileyici olmazdı.

“Yavrum...”

Titrek bir nefes almasıyla birkaç damla yaş daha diğ rlerinin yanındaki yerini aldı. Acı çekiyordu ve ben onun sağlığı için bile buna göz yumamayacaktım. Hızla yanına ilerledim ve ellerini avcumun içine alırken yanına oturdum. Uzanıp elimin tersiyle yanağında yol yapmış yaşları silerken, “Buradayım annem,” dedim sessizce. Tuttuğum elini hafıe sıktı. Refleks olarak kenetlenmiş ellerimize baktım. Varlığını hissetmiş olabilir miydi?

“Kavuştuk mu sonunda?” diye sorduğunda burnumun di-reğ  sızladı.

“Kavuştuk Gülsüm Sultan,” diye cevap verip elini öptüm. “Kavuştuk annem.”

Göz kapaklarının altında hareket eden gözleri, uyanmak üzere olduğ nu işaret ediyordu. Bir anda arkamda hareket hissettim. Omzumun üzerinden başımı arkaya çevirdim. Hemşire, önündeki kabın içinde bir şeyler yapıyordu. “Ne oluyor?” diye sorduğumda bana bakmadan beni gördüğünde kalbini yormaması için sakinleştirici iğne vuracağ nı söyledi. Tekrar önüme döndüğümde annemin gözleri yavaşça aralandı.

Kirpiklerinin arasındaki ufacık aralıktan bile parlayan menekşe rengi gözleri, beni gördüğü an az da olsa büyüdü.

Bütün duygular karıştı gözlerinde: özlem, kırgınlık, sevgi, üzüntü, endişe, öfke, rahatlama...

“Biliyordum...” diye fısıldarken inatçı birkaç damla yaş daha firar etti göz pınarlarından. Hemşire hazırladığı ilacı, annemin serumuna katarken gözlerim kısa bir an o tarafa kaydı. Tuttuğum elini sıkınca tekrar anneme baktım. Tek bir duygu galip gelmişti gözlerinde ve beni o duyguyla izliyordu. *Özlem...*

“Ölmediğini biliyordum.”

Elimi o kadar sıkı tutuyordu ki sanki gidebilme ihtimalimi bu şekilde engelleyebileceğini düşünüyordu. İlaç seruma karıştıkça ağır ağır göz kapakları kapanmaya başladı. Tekrar uykuya dalmadan önce dudaklarından dökülen iki kelime ok gibi saplandı yüreğime...

“Baban söylemişti...”

OLCAY

Zamanın dili lâl, yaşamın renkleri kayıp.

Evrenin sürati olabildiğine yavaş, aldığım her nefes bir o kadar ağır...

Cümlesi dilinin ucunda kalan, nefessiz denecek bir sükûnetle uyuyan kadını saatlerdir izliyordum ve bu hâli, içimdeki buhranı bir an bile olsa rahatlatmıyordu. Aksine ona baktıkça derdim başa sarıyor, Doğukan'ın söyledikleri zihnimde yankılanıyor ve tekrar tekrar aile konusundaki başarısızlığımı ruhuma kelepçeliyordu. Kurtulmaya çalıştıkça yüreğimde daha derin izler oluşuyordu. Kapanması gittikçe zorlaşan izler... Tüm bunlara rağmen kırmak için bile gözümü, annemin üzerinden ayırmak istemiyordum. Belki bu şekilde cezalandırıyordum kendimi. Belki de sadece geçmişimi...

“Baban söylemişti...”

Sıkılan kurşunu sayıklıyordu göğsümde bıraktığı yara ve bu yakıcı hissin merhemi yoktu. Senelerdir o yangının gölgesiyle yürümeyi öğrenmişken en ufak bir sendelemem, saklı olanı ortalığa dökmüştü. Gerçekleşmeyecek bir dileğin acısı, davetsiz bir misafir gibi saklanmıştı o iki kelimeye...

Ansızın çıkagelmişti. Yıkıp geçmişti tüm adımlarımı...

“Abi...”

Kulaklarımdaki uğultu bir anda berrak bir sese dönüştü. Ne zamandır seslendiğini bilmediğim Aygöl’ün koluma dokunmasıyla belli belirsiz irkildim. Yanlış bir şey yaptığını düşünen kardeşim bir çırpıda elini üzerimden çekti ve af dileyen bakışlarla diğer elinde tuttuğu telefonun ekranını gösterdi.

“Barış abi telefonda.”

Bir anlığına kafam karıştı. Ankara’ya gelişim süratli ve tam bir gizlilik içerisindeydi. Barış burada olduğumu nereden öğrenmişti? Neden beni değil de Aygöl’ü aramıştı? Onun benimle olduğunu nasıl tahmin etmişti? Ayrıca kız kardeşimin numarası onda neden vardı? Düşüncelerim arasından burnumun ucunda duran telefonun Doğukan’a ait olduğunu fark ettim. Ufak bir aydınlanmanın ışığında babamın vefatı sırasında tanıştıklarını anımsadım. Belli ki o dönem acil durumlar için numaralaşmışlardı. Bu iyiydi. Kafamın içindeki soru öbeğinin bir bölümü elenmişti. Diğerlerinin cevabı da telefonun ucunda beni bekliyordu.

“Sağ ol güzelim.”

Barış’a bir dakika beklemesini söyleyerek yapıştığımı düşündüğüm sandalyeden güç bela kalktım. Kendi telefonumu cebimden çıkarırken, “Buna uygun bir şarj bulabilir misin?” diye sordum. Memnuniyetle başını sallayan kardeşim uzattığım telefonu aldı. O çantasına yöneldi, bense anneme bir kez daha bakıp kapıya doğru döndüm. Görünmez bir külçe ayaklarıma bağlanmış gibi zar zor attığım birkaç adımla odadan çıktım. Neyse ki koridorda kimse yoktu. Doğukan bile.

“Burada olduğumu nereden öğrendin?”

İddialı sorumu alçak ama buz gibi bir ses tonuyla sarf etmiş olmam, aramıza birkaç nefeslik bir sessizlik yerleştirdi. Üzerimdeki tutukluğu atmaya umarak ileriye doğru yürüdüm. Pencere ardındaki manzara yazdan kalma bir günden farksızdı. Batmak üzere olan güneşin, gökyüzünü boyadığı, insanı

rahatlatan o renk cümbüşü Ankara ayazını daha sevebilir kılıyordu.

“Senden.” Barış’ın suskunluğunun ardından verdiği cevabı hafifçe kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Ses tonu, misilleme yapar gibi sert ve iddialı çıkmıştı. Tavrımın hoşuna gitmediği belliydi. Cevap vermek yerine ağzından çıkan baklanın devamının gelmesini bekledim. Sessizliğimi neye yoracağından emin olmayan bir tonlamayla konuşmaya başladı.

“Seni, senden iyi tanıyorum. O haberden sonra annenin karşısına sapasağlam çıkmadan içinin rahat etmeyeceğini adım kadar iyi biliyordum.”

Sözlerinin bu noktasında o da sustu. Sanki devamında ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Alnımın şaşkınlıkla kırıştığını hissedebiliyordum. Bu zamana kadar ailemin hayatındaki yerini, timim ve Barış dışında hiçbir devremle paylaşmamıştım. Onunla da en son babamın vefatında hislerimi derinlemesine konuşmuştum. Eğer bunca seneden sonra burada olduğumu sadece tahmin ederek bulduysa aramızdaki bağ düşündüğümünden daha sağlamdı.

“Gülsüm Anne nasıl?”

Cılız bir soruydu bu. Aklından gelip geçenlerin meydana getirdiği sarsıntıyla çıkmıştı. Buram buram endişe kokuyordu. Duyacaklarına hazır olmadığı o kadar belliydi ki, “İyi olacak,” demekle yetindim. Korkunun zihnini sarmasına ve bu kritik dönemde dikkatini işinden ve askerlerinden uzaklaştırmasına izin veremezdim.

Derin bir nefes telefonun ucunda yankılandı. “Çok şükür. Müsaitse sesini duyabilir miyim?” Gülümsedim. Annemi, hiç tanımadığı annesi yerine koymuştu ve bu benim için dostluktan bile daha değerliydi. Bir gün, o yüksek mertebeye gerçekten ulaşırsam ailem, özellikle de annem için asla gözüm arkada kalmayacaktı.

“Uyuyor. Aradığını söylerim.”

Geçmiş olsun dileklerini ilettiler. “Bir şeye ihtiyacınız olursa...”

Cümlesini nasıl tamamlayacağını çok iyi bildiğimden dolayı, “Allah razı olsun,” diyerek kestim ve uzatmadan konuyu değiştirdim.

“Orada durumlar nasıl? Telefon hatlarını düzeltmek için benim gitmemi mi beklediniz?”

Kafaları dağıtmak için söylediğim cümleye karşılık beklediğim tepkiyi alamadım. Barış rahatsız bir ifadeyle boğazını temizlerken, “İyi değil,” gibi bir şey söyledi. Ardından tedbirli davranarak sanki bir sırrı paylaşırcasına sesini alçalttı. “Konuşmamız gerekiyor. Bekle bir dakika,” demesine kalmadan botların mermer zeminde çıkardığı tok adım sesleri telefonun ucundan yankılanmaya başladı. Ara ara duyduğum asker selamları eşliğinde kulağımdaki uğultu gittikçe sessizleşiyordu. Derinlerden gelen kapı kapanma sesi, Barış’ın odasına girdiğinin müjdesini veriyordu.

“Başsavcı.”

Barış, yalnız olmasına rağmen sesinin dozajını arttırmadı. “Seni araştırmak için buraya gelmiş.” Ve ses tonu, öğrendiklerinin onda yarattığı sıkıntıyla doluydu. “Beklenenden önce kurmay ünvanını alman ve 44. Dağ ve Komando Taburunun başına getirilmen belli ki birilerini rahatsız etmiş.”

Paşa, hazırlık sürecinde olduğumuz elzem ve bir o kadar gizli görev için ağustosta almam gereken rütbemi ileri çekmiş ve yetki sorunu yaşamamam için beni operasyonu yöneteceğim taburun başına getirmişti. Belli ki bu yükseliş, rütbe hiyerarşisinin dikkatini çekmişti. Harekete geçmek için de hiç zaman kaybetmemiş gibi görünüyorlardı. Yönetmelikte bu konuyla ilgili açıklar vardı. Başımız hiçbir şekilde yanmaz, görev asla ayyuka çıkmazdı. Lakin dışarıdan bakıldığında illegal bir olay döndürüyormuşuz izlenimi yaratılması, benim gibi biri için fazlasıyla rahatsız ediciydi. Önce *vatan*, diyen ve bu uğurda canını hiçe sayarak savaşan asker, hiçbir yasaya karşı gelmezdi. Bunu o başsavcı da öğrenecekti, ayağımı kaydırmaya çalışanlar da...

“Orada mı hâlâ?”

“Ankara’ya döndü. Biraz da seni bu yüzden aradım. Aman orada olduğunu fark ettirecek bir şey yapma yoksa bu kadın seni kolay kolay rahat ettirmeyeceğe benziyor.”

“Anladım,” demekle yetindim. Korktuğumdan değil, görevi tehlikeye atmamak için varlığını o kadının gözüne sokmayacaktım. Zaten nerede karşılaşacaktık ki...

“Dert edeceğimiz en son kişi için daha fazla konuşmaya gerek yok. Askerler ne durumda?”

“Yarısı hasta. Diğer yarısı hasta olmasına rağmen görevinin başında.”

“Söyleniyorlar mı?”

“Bilmem. Belki birkaçı.”

“Güzel...”

“Güzel mi? Allah aşkına devrem, adamların yarısı hastalıktan kırılıyor diyorum. Bunun nesi güzel? Revirdekiler laç...”

“Bize kalan yarısı lazım zaten.”

Hiçbir suçlama yapmadan salt bir yargıda bulunan cümlesini yarıda kestim. Barış tamamlamak için diretmedi. Sanki sessizlik daha çok işine gelmişti. Kafamdan geçenleri çözmeye çalıştığına adım kadar emindim. Dün geceki beyin fırtınamız sırasında, bu gizli görev için tıpkı eskisi gibi badi olacağımızı ve operasyona birlikte gideceğimizi söylemiştim ama rütbeli rütbesiz askerlerinden bazılarının da bize eşlik edeceğinden bahsetmemiştim. Çünkü Barış’ın yumuşak tarafının kararlarımızı etkilemesini istemiyordum. Askerleri kendim eğitecek, eğitirken gözlemleyecek ve şehadet şerbetini en çok hak edenleri bizzat kendim belirleyecektim. Yine de hepsinden önce, onlara bu vatanın kahramanları olduğunu hatırlatmak ve ruhlarındaki cesuru şahlandırmak zorundaydım.

“Yanında kâğıt kalem var mı?”

“Var da neden?”

“Yaz.”

Barış’a masasına geçmek için biraz zaman tanıdım. Ünlü bir komutanımın öğretisini bu karakola uygulayarak askerlere Türklüklerini, bu vatanın onlara ait olduğunu ve milletin onlara ihtiyacı duyduğu an hazır olmaları gerektiğini benimsetmekten başka çarem yoktu.

*“Üzerimize kılıç çekilmedikçe,
Ülkemiz topraklarına girilmedikçe,
Milletimiz cefa çekmedikçe,
Bizden kimseye zarar gelmez!”³*

Barış’tan ses gelmeyince sordum. “Yazabildin mi?”

Beni onaylayan bir mırıltı çıkardı. “Başka bir kâğıda geç,” diyerek diğer sözümü söyledim.

*“Ödü varsa düşmanın meydan açık hazırız.
Bu topraklarda biz doğduk, biz yaşadık, biz varız!”⁴*

Kalemin kâğıt üzerinde bıraktığı izi, göremesem de net bir şekilde duyabiliyordum. Barış’ın hareket etmediğini hissettiğim an başka bir kâğıda geçmesini söyleyerek son felsefeyi yazdırdım.

“Bir milletin şerefi, cephedeki askerin sırtındadır.”⁵

“... Sırtındadır.”

Barış’ın yazdıklarını tekrar okuyarak teyit ettiği mırıltısı eşliğinde, “Bundan sonra Karakasım Karakolu’nun felsefeleri budur,” dedim. “Fakat bunları benimsetmek yürek işidir. Benim işim... Senin işin...” Devrem susuyordu. Söylediklerim karşısında sessizliğini şaşırmış olmasına ya da yanıt vereme-

3. Osman Pamukoğlu’nun *Unutulanlar Dışında Yeni Bir Şey Yok* kitabından alıntı.

4. Osman Pamukoğlu’nun *Unutulanlar Dışında Yeni Bir Şey Yok* kitabından alıntı.

5. Osman Pamukoğlu’nun *Unutulanlar Dışında Yeni Bir Şey Yok* kitabından alıntı.

mesine yorarak ve bu suskunluğundan faydalanarak bir hamle daha yaptım.

“Sözler, düşünceye dönüşmediği takdirde tıpkı hiçbir zaman harekete dönüşmeyen enerji gibi değersizdir. Bu nedenle bu mısraları subay, astsubay, uzman ve askerlerin her zaman göreceği mekânlara asmalısın. Sabit veya gececi, beş askerin bulunduğu her yerde Türk bayrakları her an göndere çekili olmalı! Karakolun her yerine, araçlara hatta gerekirse askerlerin kamuflajlarına bile bayrak takılmalı ve karakol hudutları içerisinde sürekli marşlar çalınıp söylenmeli!”

Barış neden celallendiğini anlamadığı hâlde, “Emredersiniz komutanım!” dedi.

İtiraz eden bir tonda takındım. “Askeri manada sana emir vermiyorum. Ben sadece yol gösteriyorum. Bu operasyonda iyi giden de kötü giden de her şeyin sorumluluğu bana ait olacak. Bu nedenle askerlerine bilmediklerini öğretmek de boynumun borcu. Tüm bunlar bittiğinde hiçbir şey olamasalar bile evlerine başları dik dönmelerini sağlayacağım. Kahraman gibi. Türk gibi!”

OLCAY

Zamanın nabza benzeyen bir yanı var demiştim ya. Parmaklarınızın arasına aldığınızda akrep ve yelkovanın her atışını hissederdiniz hani. Sonrasında ise varlığından bile bihaber olurdunuz. O sessizce atmaya devam ederdi, siz ise akıp giden hayata ayak uydurmaya...

İşte tam da öyle bir zaman dilimi içerisindeydik.

Annem kendine geldiğinden beri zaman daha kolay akıyordu. Öyle ki güneş yavaşça uykuya dalarken gece onun yerine nöbete hazırlanmış gibi gökyüzüne atılmıştı. Saatler önce hayran olduğum renk cümbüşü, kara geceye karışmıştı. Yine de şehrin ışıkları pencerenin ötesindeki manzarayı izlenebilir kılıyordu.

“Ben çıkıyorum.”

Son derece sakın, sinek uçsa kanat sesi duyulacak kadar sessiz olan hastane odasında ruhani bir ses yankılandı. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde Aygöl’e doğru döndüm. Annemi kontrol ediyordu. Yorgun savaşçımızın uykusunu bölmek istemediği her hâlden belliydi. Ardından gözleri Doğan’la beni taradı.

“Sizin evden istediğiniz bir şey var mı?”

Apar topar geldikleri hastanede, annemi rahat ettirecek hiçbir şey yoktu. Pijaması dahi hastane önlüğüydü. Odada eksikler çoktu. Burada birkaç gün geçirilecekse en azından daha yaşanabilir kılınmalıydı fakat bunu sağlayacak kişi, özellikle de bu saatte, küçüğüm değildi.

“Sen otur, ben giderim.”

Düşüncelerimi okumuş gibi ayaklanan Doğukan, koltuğundan fırlamak konusunda ustalaşmış görünüyordu. Her zamanki gibi beni kale alma gereği duymadı. Şaşırmamıştım. Geldiğimden beri varlığımı umursadığı an bir elin parmaklarını geçmemişti. “Sen ne alınacağını bilmezsin.” Aygöl itiraz eden bir hareketle onu yerine geri oturttu.

“Merak etme ben halledeceğim her şeyi.”

Doğukan kalkmak için tekrar hamle yapacak oldu. Aygöl, abisinin omuzlarındaki ellerine daha çok güç verdi ve olduğu yere mıhladı. Hangi ara bizi dizginleyecek kadar büyümüştü bu kız? İkisinin bakışmalarının arasına, “Geç oldu Aygöl,” diyerek girdim. Sert bakışlarını benden esirgemeyen Doğukan, “*Sen karışma,*” dercesine haykırıyordu. Haklıydı. Bu, küçük kız kardeşimiz doğduğundan beri koyduğumuz tek kuraldı. Ona o an için kim abilik yapıyorsa konuşma hakkı sadece ona aitti. İkisi arasındaki muhabbete dâhil olmakla bu kuralımızı çiğnemiştim. Oysaki Aygöl’ün benim sözümünden çıkmayacağını bildiğimden dolayı sadece bu muhabbetin uzamasını engellemek istemişim.

“Abin haklı.”

Sesimin annemin üzerinde uyandırıcı bir etkisi olduğuna inanıyordum. Bu nedenle saatlerdir ağzımı bıçak açmamıştı. Konuşmam gereken şu anda ise fısıltıdan farksız üç kelime kullanmıştım. Kendi sesimi ben bile zor duymuşken annem bağırmasıçasına derin uykusundan uyanmıştı ve bu, en son istediğim şeydi.

“Anne?”

Aygöl, hâlâ gözleri kapalı olan annemin baş ucuna gitti. Soluk alışverişleri bile uyanan kadın gözlerini açmamakta ısı-

rarcıydı. Gerçekten yorgun olmalıydı. Ellerini annemin yüzüne doğru sallayan kız, ardından bize doğru baktı. “Acaba rüyasında mı konuştu?” Tedbirli davranarak sanki bir sırrı paylaşıp gibi sesini alçaltmıştı. Doğukan bilmediğini belli edercesine omuzlarını silkeledi. Bense ihtimaller arasındaki sessizlikte, uyandırırım endişesiyle tek bir hamlede dahi bulunamadım.

“Abin haklı.”

Cümlesini tekrarlayan annem, kirpiklerini birkaç seferde araladı. Sanki tavandaki ışığın gözünü kamaştıracağını daha önceden tecrübe etmişti. Kan çanağına dönmüş gözlerini hepimizin yüzünde dolaştırdıktan sonra Aygöl’e sabitledi. “Bu saatte tek başına eve gidemezsin,” derken yorgunluğu sesinden akıyordu.

“Anne ben İstanbul’da tek başıma...”

“Burası Ankara.”

Annem konuşmadan önce derin bir iç çekerek sesini sertleştirdi. Onun gibi biri için güçlü sayılacak bir çıkıştı. Ardından sözcükler kuruyan boğazından zor geçmiş gibi yutkundu. Yüzü acıyla buruştu. Canının acıdığını düşünmek kadar ıstırap veren bir şey yoktu. “Sen benim yanımda kal.” Cümlelerinin arasında attığı bakış kafa karıştırıcı, insanı çözmeye iten bir bulmaca gibiydi ve merakımı kamçılıyordu.

“Abilerin halleder.”

İşte bu... Gülsüm Sultan yine yapacağını yapmış, konuyu ustalıkla bizi bir araya getirecek bir plana çevirmişti. Hem de yıllardır ayak basmadığım evi de dâhil ederek. Bir taşla iki kuş... Aygöl’ün umut dolu şaşkınlığı duyuldu. Gözleri ikimiz arasında dolaştı. “Tamam o zaman. Ben ihtiyaçları ve evden alınacakları listeleyeyim,” derken dudaklarında özel bir şakanın tadını çıkarır gibi belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

“Çok iyi olur.”

Gözlerimi çantasını karıştırmaya başlayan küçüğümden baş düşmanıymışım gibi davranan koçuma çevirdim. Bana bakmasa bile ona baktığımı hissetmişçesine başını dikleştirdi.

Derin bir iç çekişle göğsü inip kalktı. O an, geldiğimden beri sürdürdüğü gergin havanın hâlâ ciğerlerinde dolandığını fark ettim. Eğer bir süre daha yan yana olacaksak bu havanın dağılması gerekiyordu.

“Özel olarak istediğin bir şey var mı anne?”

Annem gerekli mesajını verdikten sonra tekrar gözlerini kapatmıştı. Başını belli belirsiz *hayır* anlamında salladı. Aygül, dudakları arasında tuttuğu kalemin kapağını kapatırken, “Tamam o zaman. Aklına bir şey gelirse mesaj atarız,” dedi. Yazdığı listeyi ortaya doğru uzatarak gerisin geri döndü. Küçük beyaz kâğıt parçası Doğukan’la aramıza girmişti. Aygül hangimize vermesi gerektiğine karar verememiş gibi hafifçe kâğıdı yönlendiriyordu. Bir sağa bir sola...

Doğukan’ın ne yapacağını merak ettiğim için bekledim. Hamle yapıp kâğıdı alacağını düşündüğüm sırada, o montunu alıp çoktan kapıya doğru yönelmişti. Nihayet abisi olduğumu hatırladığına dair bir ışık yakalamıştım. Aygül kalan son seçeneğine, yani bana dönerek kâğıdı uzattı. Çarpık bir gülümsemeyle madde madde yazdığı ihtiyaçlarla dolu listeyi elime aldım. “Doğukan abim yerlerini biliyor.” Küçüküğümün dudaklarından çıkan birkaç kelime, kurşun misali yüreğimi deldi geçti. Nasıl bir derin acıydı mutluluğumu en dibe gömen... Başımı onaylarcasına sallamakla yetindim.

“Bir şey olursa haber verirsin.”

Oyalanmadan odadan çıktım. Kapının önünde bekleyen Doğukan, geldiğimi fark etmesiyle yürümeye devam etti. Koridorda sessizce ilerledik. Asansör kapıları kayarak açıldı ve kalabalık bir grup indi. Ellerindeki çiçeklerden anladığım kadarıyla bir hastanın ziyaretçileriydi. Bir anda ne kadar yalnız olduğumuzu hissettim. Babamın vefatından beri etrafımızda çok fazla insan kalmamıştı. Bunun nedeni belki biraz da annemdi. Babamı hatırlatacak neredeyse tüm akrabalarla bağını koparmıştı. Boşuna bir çaba olduğunu bile bile hem de...

“Gelmiyor musun?”

Asansörün kapısını tutan Doğukan'ın sesi soğukkanlı, kayıtsız ve ustalaştığı o buyurgan tonla doluydu. Beraber vakit geçireceğimiz şu birkaç günde ona yerini hatırlatsam fena olmayacaktı. Asansöre doğru adım atmamla geri çekildi. Birkaç kişinin de içinde olduğu asansöre girmemle tüm gözler üzerime çevrildi. Birkaçının duruşunu düzelttiğine bile yemin edebileceğim bir saygı gördüm. Belli ki dışarıdan bakanlar, nerede olursam olayım asker olduğumu anlayabiliyordu.

Asansör son hızla giriş katına indi. Kapılar tekrar kayarak açılırken arkasında bekleyen kuyruk hareketlendi fakat en önde yüzleştikleri kişi ben olduğum için mi bilmiyorum duraksadılar. Hiçbiriyle göz göze gelmeden dışarı çıktım. Doğukan'ın peşimden gelmediğini hissettiğimdeyse arkamı döndüm. Yenilenmiş hâline rağmen tanıdık gelen Harley-Davidson motosiklete doğru yürüyordu. Onu durdurmak için adını söylemek üzereydim ki varmak üzere olduğu motora daha alıcı bir gözle baktım.

“Babamın motoru mu o?”

Yutkunarak söylediğim cümle, yüreğime anlam veremediğim bir ağırlık çöktürdü. İkisine doğru yürüdüm. Doğukan beni onaylayan bir mırıltı çıkardı. Çocukluğumda hayranlıkla izlediğim motorun mat yüzeyinde ellerimi dolaştırdım. Onu en son gördüğümde paramparçaydı. Şimdi ise fabrikadan yeni çıkmış bir hâli vardı. Boya kokusu bile hâlâ üzerindeydi. “Kazadan sonra garajda çürüyüp gitmesini istemedim.” Ehliyetini yeni aldığı zamanlar geçirdiği kaza kısa bir an zihnime doldu. Korkusu ise kalbime... İkisinin de toparlanmasının imkânsız olduğu söyleniyordu. Doğukan bunu başarmıştı. Belli ki çocukluğum da...

“İyi yapmışsın.”

Özlemim öyle bir safhadaydı ki sesim sayıklar gibi çıkmıştı. Hafiften burnumu çekmeden önce, “Fakat parlak döşemeyi matlaştırarak iyi yapmamışsın,” diyerek kardeşime baktım.

Alnının şaşkınlıkla kırıştığını görebiliyordum. Böyle bir şey duymayı beklemiyordu ama sanki hoşuna da gitmişti.

“Bence tamir sırasında yaptığım en mantıklı şeydi.”

Ses tonu neredeyse kardeş olduğumuzu hatırlatacak kadar yakındı. Geldiğimden beri ilk kez bana samimi davranıyordu. Bana, kardeşliğimize karşı bir adım attığını sayabilir miydik? Duyduklarım karşısında şaşkınlığımı gizleme gereği hissetmeden, “Sen mi tamir ettin?” diye sordum. Başını onaylarcasına sallarken ellerimin altındaki eserine baktı. Bana bakmıyor olmasını fırsat bilerek gururla gülümsedim. Bu yeteneğini babamdan almıştı ve belli ki ondan çok daha iyiydi. Doğukan bakışlarını bana çevirdiği anda gülümsememi öksürüğe döndürdüm.

“Bununla mı gideceğiz?”

Dikkatini dağıtmak pahasına sorduğum soruya, “Evet,” diye cevap verdi. Sanki dünyanın en saçma sorusunu duyuyordu. Bense...

“Sakin bana hâlâ korktuğunu söyleme.” Bunu sesli dile getirmesi, omurgamdan aşağı sıcak bir yakalanma telaşı indirdi. Çocukkenki hayranlığım babama kadardı. Kendimi motorun üzerinde hayal ettiğim kısımlarda midem bir girdaptaymışçasına kasılırdı ve ardından kusmam kaçınılmazdı. Şu anda olmasından endişe duyduğum gibi...

“Hâlâ mı?”

Bu korku, benim gibi biri için ender rastlanan bir duyguydu. Konu vatan olduğunda her tehlikeye gözü kapalı atılan bir asker olmama rağmen özel hayatımda iki tekerlekli bir araca binmek konusunda tereddütlerim vardı. Belki bunun nedeni babamın ardından Doğukan’ın yaşadığı kazaydı, belki de tamamen kendi kuruntumdu.

“Yok artık ya!”

Sessiz kalmamı şaşkınlıkla karşılayan Doğukan, “Helikopterden ıpsız atlıyorsun sen!” dedi beni silkelemek isteyen

bir tonda. Bir yandan da bu durumumdan keyif almışçasına bıyık altından sırtıyordu. “Sayın Kurmay Yüzbaşım, bir motosiklet mi seni korkutan?” Rütbelerimi konuşturması sadece daha da utanmama neden oluyordu. Askerlerim duysa resmen madara olurdum. En kısa zamanda bu korkumla yüzleşip yensem iyi olacaktı.

“Neyse.”

Kahkahalarını yüzüme patlatmamak için kendini zor tutuyordu. Doğukan boğazını temizleyerek, “Taksiyle gidelim,” dedi oyunbaz bir tınıyla. “Motor sürerken hem eşyaları hem de seni kollayamam.”

OLCAY

Kahraman Tazeoğlu bir kitabında şöyle yazmıştı: *“Kimileri geçmiş ile geçememişi birbirine karıştırırdı. Oysaki ayrımı öyle kolaydı ki... Geçen iz bırakırdı her zaman, geçmeyen her ne varsa yara...”*

Zihnimin en derinlerindeki anılar telaşlıydı. Çocukluğum, gençliğim, babamsız geçen her anım içimde bir yerlerde yara kalmıştı. Bunun sızısını nefes aldığım her an hissedebiliyordum. Onunla yaşamayı öğrenmiştim. Daha doğrusu öğrendiğimi sanmıştım. Girdiğimiz mahalle, geçtiğimiz sokaklar, köşedeki fırın, durduğumuz sitenin önü... Sanki yaram tüm bunlarla beraber tekrar açılmış ve nefes almak ıstırap hâlini almıştı. Hele de o yaralarım tuz basan ıhlamur kokusu yok mu?.. İşte en çok o canımı yakıyordu. Her şey uzaktan ne kadar kolaymış...

“Gelmiyor musun?”

Son bir saat içinde ikinci kez yöneltilen soruya, geldiğimi belli eden bir baş hareketiyle cevap verdim. Konuşmaya takatim yoktu ve kalan son bir enerjim varsa onu eve saklamak istiyordum çünkü orada beni bekleyen acı, yaşadıklarımın yanında hiçbir şeydi. Babamdan sonra ilk kez o eve

adım atacaktım. Dönüm noktandan sonra ilk... Daha önce bizimkilerle hep sağda solda görüşmüştüm ama bugün bundan kaçışım yoktu.

Hatıraları zihnimde dizginlemeye çalışarak peşinden ilerledim. Yıllardır değişmeyen sitenin güvenlik görevlisi, Doğukan'ı görür görmez havanın soğuşuna aldırmadan dışarı çıktı. Göbeğini öne çıkaran montunun fermuarını çekerken, "Hoş geldin evlat," dedi tedirgin bir sesle. "Ters bir şey mi oldu? Gülsüm abla nasıl?"

Bu samimiyeti, babamın nefes aldığı günlerden geliyordu. Buraya ilk taşındığımız gün, yeni evli bir delikanlıydı. Gel zaman git zaman babamla yakınlaşmış, ardından aileden biri hâline gelmişti. Babam görevdeyken annemin her ihtiyacına ilk koşanlardan olurdu. Babamın cenazesinde ön saflardaydı. Hatta mezara indirip toprak atanlardan biriydi. Onun ve eşinin bizim üzerimizde bile çok emeği vardı. Kendi evlatları kadar çok...

"İyi olacak inşallah."

Bu inanca katıldığını belli eder gibi başını salladı. "Olacak tabii. O koskoca..." Göz göze geldiğimiz an cümlesini devam ettiremedi. İlk anda alnı şaşkınlıkla kırıştı. Sanki orada olmamı beklemiyordu ya da doğru görüp görmediğinden emin değildi. Kim bilir beni en son bu bahçede ne zaman görmüştü...

"Olca?" Tereddütlü bir seslenişten sonra tüm karanlığa inat yüzü aydınlandı. Hasret dolu bir bakış attı. "Olca, aslanım." Göz açıp kapayınca kadar yanıma gelen adam bir anda beni kolları arasına aldı. Karşılık verip vermemek arasında kararsız kalsam da ellerimi sırtına yerleştirdim. "Şükürler olsun," derkenki sesi, haberleri izlediğini gösteriyordu. "Yaşıyorsun." Sarılmasını yanında kesip ellerini kollarıma yerleştirdi. Hâlâ orada olduğuma inanamıyor gibi kollarımı sıkıyor, gözleri ilmek ilmek bedenimi taniyordu. Boyu benden daha kısa olduğu için başını yüzümü göreceği şekilde havaya kaldırdı.

“Çok şükür yaşıyorsun!”

Cevap vermeme bile fırsat vermeyen adam, buğulanmış gözleriyle tekrar sarıldı. O an Doğukan'a bakma ihtiyacı hissettim. Dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı. Ona baktığımı hissedince bakışları daha canlı bir hâl aldı, o kadar... İkimiz de temastan hoşlanmazdık ama asparagas bile olsa şehit haberinden sonra bu tarz sarılmaların kaçınılmaz olduğunu bilecek kadar çok ölüm görmüştük.

Şu anda beni bu kollar arasından ayırabilecek hiçbir güç yoktu.

Sırtımı acıtmayacak birkaç vuruştan sonra burnunu çekerek geriledi. “Allah’ıma çok şükür,” diye sayıkladığını işitiyordum.

Konunun değişmesini umarak, “Nasıl gidiyor Faruk abi?” diye sordum. Kazayağını avuç içleriyle sıyıran adam, “Bildiğin gibi,” dedi. Neyi bildiğimi unutacak kadar uzun zaman olmuştu görüşmeyeli.

“Sen beni bırak. Sen nasılsın, ne yapıyorsun?”

“Kimseye bir şey yaptığımı yok.”

Yıllar önceki esprimizin üzerinden geçmeme buruk bir tebessümle karşılık verdi. “Belli ki var,” derkenki imasının nereye çıkacağını ikimiz de iyi biliyorduk. Bu yüzden sustuk çünkü sessizliğin bizim meslekte her şey demek olduğunu babamdan öğrenmiştik.

“Ne kadar daha buradasın?”

“Birkaç gün.”

Başını onaylarcasına sallayan adam, “Hadi sizi işinizden daha fazla alıkoymayayım,” dedi burnundan konuşan bir havada. Doğukan'a, “Bir şeye ihtiyacınız olursa haberim olsun,” diye direktifte bulunduktan sonra tekrar bana döndü.

“Gitmeden yanıma uğra. Görüşmediğimiz senelerin hesabı birikti.”

Yine tutamayacağımı bildiğim bir söz dudaklarıma ilişmişti.

“İnşallah Faruk abi.” Yavaşça koluna birkaç kez vurdum. “Süheyla ablaya selam söyle.”

“Başımınla beraber,” cevabından sonra hareketlenen Doğukan’ın peşinden bizim bloğa doğru yürümeye başladım. Sanki her şey bıraktığım gibiydi. Gecenin karanlığına rağmen renklerini görebildiğim taş patikanın üzerindeki çiçekler, ağaçların arasındaki çardak, hiçbir zaman çalışmayan süs havuzu...

Çocukluğumuzun aksine sessizce apartmana girdik. Asansörle yukarı çıkana kadar aramızda ölümcül bir sükûnet kol geziyordu. Kapılar kayarak açıldı. Asansörün tam karşısındaki kapı bizim eve açılıyordu. Eski kapı süsü, geçmişin en puslu zamanına götürdü beni. Acılarla dolu yolculuğun ilk adımına...

“Evine hoş geldin.”

Kapının kilidini açan Doğukan, önden girmem için kenara çekildi. Söyleyebileceğim tüm kelimeleri bir anlığına içime hapsettim. Cümlesi aramızdaki sessizlikte asılı kaldı. Cevap veren nitelikte başımı sallasam da gelişimin hoş olup olmadığını bilmiyordum. Hâlâ kapıda dikildiğimizi söylemek istiyormuşçasına iç çeken Doğukan, içeri girmem için sabırsızlanıyordu. Haklıydı. Bir an önce hastaneye dönmemiz gerekiyordu. Dinginliğimi bulmamla içeriye doğru bir adım attım. Ardından bir adım daha...

Her evin kendine has bir kokusu olurdu. Bizimkisi antikaçıların o nostaljik kokusunu anımsatıyordu. Belki biraz da naftalin. Annem tam bir koleksiyoncuymuştu. Geçmişe ait ne varsa onlarla yaşamaya bayılırdı. Sahip olduğu hiçbir eşyasını atmazdı, atamazdı. Garip bir bağ kurmuştu her biriyle. Bizimkileri de atmamıza izin vermezdi. Sanki onlar giderse boşluğa düşecek gibi hissediyordu. Hayatından eşyaların değil de anıların yok olacağını düşünüyordu. Bu nedenle evimiz her zaman biraz kalabalıktı. Fazla kalabalık...

“Sen rahatına bak. Ben gerekli şeyleri toparlayayım.”

Doğukan odaların olduğu koridorda gözden kayboldu.

Çift kanatlı ahşap kapının eşiğinde durup salona göz attım. Her şey yerli yerdeydi. Babamın okuma köşesi, arkasındaki kitaplıkların duruşu, fotoğraflarla bezeli olan duvar, haftanın belli günleri açılan televizyon, uyuyakalmaktan hiçbir zaman bıkmadığım koltuklar, en güzel anlarımızın geçtiği yemek masası... Ahşabın o eşsiz tahta kokusu bile yıllara meydan okurcasına hâlâ mobilyaların üzerindeydi. Sanki seneler bir güne sığmıştı ve ben bu evden dün çıkıp gitmiştim.

Gözümün önündeki anılar, dönme dolap misali değişirken yüzümdeki ifade vuslat kokuyordu. Bir anda çocukluğum benimle ebelemece oynar gibi dokunup kaçtı. İrkildim. Koridora doğru koşuyordu. Onu takip ederken kendimi Doğukan'la birlikte kaldığımız odanın girişinde buldum.

Gördüğüm manzara, beynimin köşesine yer eden hikâyemden beni kopardı. Sanırım annemi artık daha iyi anlıyordum. Hatırladığım her şey değişmişti ve garip bir eksiklik hissettiriyordu. Posterlerden rengi gözükmeyen beyaz duvarların yerini mavinin bir tonu almıştı ve bomboştı. Duvardan duvara kaplı olan halı, gri lamine parkeye dönüşmüştü. Tekli yataklarımız ortada birleşmiş ve çift kişilik olmuştu. Perdelerden aksesuarlara kadar her şey farklıydı. Tek aynı kalan şey, sanırım Doğukan'ın kurşun asker serisiydi.

“Bir tanesi kayıp.”

Elimi kurşun askerlerin belli aralıklarla dizildiği rafta dolaştırırken yakalanmıştım. Kim bilir ne zamandır kapı eşiğinde durmuş beni izliyordu. “Odan güzelmiş.”

İnceden çarptırdığım lafa omuz silkerek cevap verdi. “Bir yerden başlamamız gerekiyordu.”

Hemen karşı atağa geçen kardeşimin gözlerinde hiçbir pişmanlık yoktu. Beni hayatından çıkarma konusunda gerçekten kararlıydı. Yabancılaştığını düşünmüştüm evet ama hepsinin çocuksu inadından kaynaklandığına o kadar emindim ki...

Yanılmıştım. Bu oda, dokunduğu gerçekte canımı hiç istemeyeceğim kadar çok yakmıştı. Ne bekliyordum ki? Onunla bir kez olsun irtibata geçmeyen abisiyle yaşadığı çocukluk odasında sonsuza kadar uyumasını mı?

Herkes sen mi Olcay?

“Gireceğin başka bir oda yoksa çıkalım mı? Listedeki bazı şeyleri dışarıdan almamız gerekiyor.”

Göğüs cebimin üzerinden elimi çektim. Yüzümden okunması imkânsız bir ifadeyle, “Gidelim,” dedim. Sesimin içimdeki fırtınaları yansıtmaması için umutsuzca çaba harcıyordum.

Doğukan’ın yanından hızla geçip kapıya yöneldim. Bana yetişmesi için adımlarını hızlandırması gerekti. Asansörün önünde beklerken kapıyı kilitlediğini duydum. Kayan kapılar tam olarak açılmadan içeri girdim. İmkânım olsa onsuz inerdim. Doğukan peşimden asansöre bindi. Dile dökülmeyenin tenhalığından kaçırılan bakışlardan öfke kusan bu seferki benimkilerdi ve bu duygu kırgınlığımdan besleniyordu.

“Efendim?”

İçimde aniden kabaran öfke yüzünden telefonun çaldığını duymamıştım. “Gördüm. Onunla geliriz.” Şifreli cevaplarına kafa yoramayacak kadar uyuşuktum. “Aldım. Onu da aldım.” Asansörün zemin kata inmesiyle oyalanmadan dışarı çıktım. Doğukan telefon konuşmasına devam ediyordu. Bir hissimle apartmandan çıktım. Güvenlik kulübesine doğru yönelmiştim ki Doğukan’ın seslenişi tüm zerremi kısıkvrak yakaladı.

“Abi!”

Onun sesinden o kadar uzun zaman olmuştu ki bunu duymayalı, olduğum yere mihlandım. Yabancılamıştı. Yine de omurgamdan aşağı tatlı bir ne yapmam gerektiğini bilmemenin telaşı indi. Duygu karmaşası içerisinde sürüklenirken ona doğru döndüm. Donakalmıştı. Dilinin filtresi onu başarısızlığa uğratmış ve içinden geçirdiği kelime ağzından izin almadan çıkıvermiş olmalıydı. Yine de bu duruma kızgın değildi.

Şaşırmıştı, çekinmişti, belki korkmuştu ama kızmamıştı abi deyişine. Özlemişti çünkü özlendiği kadar...

Hırıltılı bir sesle, "Annemin..." dedi ve boğazını hızlıca temizledi. "Annemin arabası otoparkta. Onunla gidelim." Bu, kendinden daha emin bir sestti. Tek bir kelimesiyle uçup giden öfkeme tutunmadan Doğukan'ın peşine takıldım. Beraber otoparka doğru yürüdük. Loş ışıklar altındaki arabaların yanından yavaşça geçerken hâlâ kulaklarımda, "Abi!" sesi yankılanıyordu. Meğer ne kadar ihtiyacım varmış bunu duymaya...

"Kullanmak ister misin?"

Sorusuna cevap niteliğinde sağ ön kapıyı açtım ve yolcu koltuğuna kuruldum. Gözüme ilk ilişen dikiz aynasına takılı olan fotoğraf oldu. Sanki öpüp koklanmaktan yıpranmıştı. Babamın hayatta olduğu son bayram çekildiğimiz kare... Geçmişe aitti fakat hissettirdikleri hâlâ geçmemişti. Acıtıyordu fakat o anlarda dördümüzün de gözlerine ısıltı yerleşmişti. Birlikte olmaktan mutlu olduğumuz, böyle bir aileye sahip olmaktan gurur duyduğumuz farklı bir pırıltıydı. Aygöl küçücüktü. Onu dizginlemeye çalışan annemin saçlarında henüz aklar yoktu. Babam, yüz metre öteden bile anlaşılacak askerî duruşuna tezat bir şekilde gülümsüyordu. Kucağındaki henüz bıyıkları bile çıkmamış Doğukan, resmen birebir kopyasıydı. Ben ise...

"Bayramlar bu fotoğraf kadar güzeldi."

Bakışlarımı takip ettiğini anladığım kardeşim, arabayı çalıştırdı. Haklıydı. Bu kare bizim birlikte olduğumuz son bayramımızdı. O an bu günleri yaşayacağımızı bilseydik böyle mutlu olabilir miydik diye düşünmeden edemedim. Belli ki annem için anı kaçırmak, yokluk acısının yanında önemsiz bir detaydı. Şimdiki zamanının içine geçmişini hapsedmişti. O günlere olan özlemi, şu anın mutluluğunu katlediyordu. Birlikteyken mutlu olduğumuz son anısını, her anına esir etmek için gözünden ayırmıyordu. Bu şekilde yaşamak insanı yorardı. Annemin kar beyaza dönen saçları, yorgun çehresi, dalgın gözleri şimdi daha da anlam bulmuştu işte.

Listedeki eksikleri tamamlamak için yola koyulduk. Aramızda giderek azalan sözcükler bütünüyle kesildi ve arabaya ağır, soğuk bir sessizlik çöktü. Doğukan'ın yüz hatları, ilk gördüğüm andaki gibi ciddileşmişti. Tahminimce önümüzde sallanıp duran fotoğraf ona başka şeyler çağırıyordu. Yokluğum da bunlardan biri olmalıydı. Kasılan çenesine rağmen kaygısız bir ifadeye bürünmeyi başardığı gözlerinden soru işaretleri okunuyordu. Cevap bulmayı bekleyen sorular...

“Sor hadi.”

Sessizliğimin aramızdaki ilişkiyi daha fazla zedelediğimin farkındaydım. Görevim gereği susmak zorundaydım ama bu gece değil. Bu gece neyi merak ediyorsa öğrenecekti.

“Yüzünü karartmana neden olan ne varsa sor gitsin.”

Afalladı. Benden böyle bir şey duymaya alışık değildi. Doğru duyup duymadığını teyit etmek istercesine baktı. Koltukta biraz daha yayıldım ve önümdeki sokak lambalarının aydınlattığı yolu izlemeye koyuldum. “Bu gece sana açık çek. Merak ettiğin ne varsa sor,” dememle hafifçe kaşları çatıldı. Haklı olarak bu konuşmamın altında bir şeyler arıyordu.

“Seninle düşman olmaktan yoruldum.”

Doğukan gözünü yoldan ayırmadı. Sanki karanlığın içindeki bir noktaya bakarken dalmıştı. Bakıyordu ama görüp görmediğine şüphe duyuracak kadar tepkisiz duruyordu. Bir anda derin ve bir o kadar anlamlı bir iç çekti. Sayıklar gibi dudaklarından dökülen kelimeler, “Biz düşman olamayız,” idi. Ürperdim. Zihninin içinden ne geçiyorsa onu yaşadığını hissediyordum. Bir anda yolu bırakıp bana baktı.

“Neden Hakkâri'deydin?”

Sormaması gereken en önemli soruya nokta atışı yaptı. Nişancılıkta her zaman iyi olduğunu söz sanatıyla da kanıtlıyordu. Söz ağızdan bir kere çıktığı için ona güvenmekten başka çarem yoktu. Her detayı bilmeseydi de bir anda Suriye'den Hakkâri'ye gitme nedenimi öğrenecekti.

“Görevlendirildim.”

“Ne için?”

“Babamın yarım bıraktığı işi tamamlamak için.”

Yaptığı ani fren, tekerlekleri kilitledi. O güçlü sesin ardından asfaltın acı çığlıkları duyuldu. Birkaç küfür mırıldanırken yan aynalarından arkayı kontrol ettim. Bize en yakın araç en az on metre uzağımızdaydı. Trafiğin yoğun olduğu bir saatte olmadığımız için şanslıydık. Doğukan arabayı gazı tekrar köklediği gibi sağa çekti. Savrulmamak için kendimi kastım fakat bu vurdumduymazlığına sinirlenmeye başlamıştım.

“Ne yapıyorsun lan?”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?”

Sanki bu arabadaki büyük oymuşçasına azarlayan bir tonla konuştu. Yaşadığı şok, korkudan besleniyordu. Saygısızlığına göz yumma nedenim buydu. Onu terslemek yerine sakinleştirmek isteme nedenim de bundan kaynaklıydı. Yine de sesimdeki sertliği ya da çenemin savunmacı bir şekilde kasılmasını engelleyemedim.

“Görev her şeyden önce gelir. Bunu en iyi sen biliyorsun.”

“Canından değil!”

Sözleri arabanın içinde soluduğumuz havaya bıçak gibi saplandı. Çenem kasıldı. Sanki son cümlesini dişlerimin arasında un ufak etmek ister gibi sıktım. Duymamış olmayı dilerdim. Vatanın her bir köşesi için canım fedaydı. Babama ise ölüm bile...

“Ve şunu biliyorum, eğer seni şu kadarcık tanıyorsam...” derken işaret parmağındaki minik bir yeri gözüme soktu. “Bu görevi sen istemişsindir.” Kelimelerin üzerine basa basa vuruladı. Nefretini daha önce de hissetmiştim ama bu kadan onun yüreği için bile çoktu. Ne söylersem söyleyeyim, nefesimi boşa harcayacağımı bildiğim için sustum. Söylediğine itiraz etmediğim için sinirli bir kahkaha attı. Sertçe direksiyona vurmasıyla korna çaldı.

“Bize aynı acıyı ikinci kez yaşatmayı göze aldığına inanamıyorum!”

Kendimi yatıştırmaya gerek duymadan her an bir öfke patlamasına maruz kalacağımı hissettiren sesi, gittikçe yükseliyordu. Bu mesleğin içinde değilmiş gibi konuşmasını aile bağlarımıza verdim. Yine de şansını fazla zorlamasa iyi olurdu.

“Şehit olmak istiyorsan ol! Git ol! Ama orada değil! O şerefsizin elinde değil!”

Bir anda sessizliğe gömüldü. İfadesi sirke satıyordu. Sanırım bu kelimeleri dillendirmek ağzında acı bir tat bırakmıştı. Ortam o kadar sessizleşti ki göğsünün içinde atan kalp atışlarını duymaya başladım.

Çok hızlıydı.

Soluk alışverişine eş değerdı.

Doğukan, Ankara gecelerinin sert ayazına rağmen camı araladı. Soğuk, en yakın arkadaşımız gibi içeri daldı ve ürperen kollarını bize sardı. Bu esinti yetmemiş gibi yolun ortasında arabadan indi. Ne zamandır içtiğini bilmediğim sigara paketini cebinden çıkardı. Bir tanesini dudaklarına kısırdı. Titreyen ellerinin verdiği çabuklukla ceplerinde çakmağını aradı. Onu izlediğimi fark etti ve sırtını bana dönerek arabaya yasladı. Kısa bir süre sonra yükselen duman, sıcak nefesinden değil yanan tütün parçalarından ötürüydü. Kokusu, aralık olan camdan arabanın içine sızdı. Gülümsedim. En azından ciğerlerinin içine sıçan, hakkını veren kalitedeki bir markaydı.

Yanımızdan son sürat geçen arabalar, kornalarına abanmıştı. Haklıydılar. Gecenin bir körü, kazaya davetiye vermişçesine buluşacağımız yerde bekliyorduk. “Gidelim,” demenin kızgın dalgalar arasında boşa kürek çekmek olduğunu biliyordum. Aldığı haberi hazmetmeden geri gelmeyeceğini de.

Arabada sorun var izlenimi verebilmek için dörtlüleri yaktım. Doğukan başını hafifçe farlara doğru çevirdi. Tamamen refleksten ötürü gelen bir hareketti ama onu kendine de

getirmişe benziyordu. Tekrar önüne dönerken arabaya yaslanmayı kesti. Sigara izmaritinde yanan son külü parmaklarıyla düşürdü. Ardından iki parmağı arasında tutup ileriye doğru fırlattı. Şoför koltuğundaki yerini aldı. Benimle göz teması kurmadı. Dörtlüyü kapattı ve gazı kökledi.

“Bana aklından geçen her şeyi anlatacaksın ama önce annemin istediklerini halledeceğiz.”

OLCAY

Askerlik sanatının özünde tehlike vardı. O üniformayı giydiğim gün, buna hazırdım. Hem de ruhen, bedenen ve tüm benliğimle...

Varını yoğunu vatanına vermiş bir şehidin eşi olan annem de bunu biliyordu. Bu yüzden eski bir dost gibi kapısını çalan ölümü, sıcak bir karşılamayla kucaklamıştı. Bir anlığına bile neden orada olduğunu yadırgamamıştı. Unuttuğu şey ise, ölümün oyunbaz oluşuydu. Tuzağına düşürmeye çalıştıkları, hiçbir zaman kendine doğru koşanlar olmamıştı. Ölüm, kendinden korkmayandan hoşlanmazdı. Onun eğlencesi, annem gibilerdi. En çok onları kucaklamayı severdi.

Son anda ölümün kollarından sıyrılan Gülsüm Sultan, abıhayat içmişçesine canlıydı. Gözleri zihnimin en kuytu köşelerinden parlıyordu. Babamın nefes aldığı, bizim hep birlikte olduğumuz günlere özenmişti sanki fakat sessizliği onu ele veriyordu. Acısının derinliği onu lâl etmişti. Yüreğine dolan hasret, bakışlarımızın buluştuğu her an dudaklarındaki gülümsemeden taşıyordu. Sırılsıklam ediyordu ruhumu ve ben ilk kez üşüdüğümü hissediyordum. Titrercesine...

“Doktor Bey’in reçetelediği ilaçları ve kullanım şeklini buraya yazdım.”

Ayrılmak üzere olduğumuz hastane odasına dalan hemşire, küçük bir kâğıdı Aygül’ün eline tutuşturdu. “Gerçekten çıkmak istediğinize emin misiniz?” Sorusu üzerine odadaki tüm bakışlar annemin üzerine çevrildi. Sadece iki gündür hastanede yatan kadın çoktan ayaklanmıştı. Sanki ölümle vals eden o değildi. Bizim aksimize muntazam bir şıklıkta giyinmiş, onunla özdeşleşen renkli fularlarından birini ayna karşısında boynuna bağlıyordu.

“Çok bile kaldım.”

Kimseyle göz teması kurmazken, “İyiymi ben merak etmeyin,” diye devam etti. Buna kendinden başka kimse inanmıyordu fakat onun inatçı ruhunu bilenler olarak inanmış rolü yapmaktan başka çaremiz yoktu. Gülsüm Sultan’ı istemediği bir şeye razı etmek, benim asli görevimin getirdiği zorluklardan bile daha ıstırap vericiydi.

“Doğukan hâlâ gelmedi mi?”

Aynadaki yansımadan hızlıca odayı taradı. Hastane çıkışının evraklarıyla uğraşan oğlunun gecikmesi hoşuna gitmemişti. Bir hışımla bize doğru döndü. Yatağın ucuna iliştiği çantasını koluna taktı. Bir yere yetismeye çalışan havası, kesinlikle ev kokmuyordu. “Sana ben hallederim demiştim,” diyerek dikkatini üzerime çektim. Çıkış işlemlerini yapmak için gönüllü olmama rağmen o küçük kardeşimi bu vazife için görevlendirmişti. Beni bir an bile olsa yanından ayırmak istememesi, şimdi kendi ayaklarına dolanıyordu.

“Ben de hallettim.”

Annemin bir şey söyleyecekmiş gibi araladığı dudaklarının önüne, erkeksi bir ton geçti. Kapının eşiğinde duran Doğukan ilk güne göre öfkesini biraz daha kontrol edebiliyordu. Bunu sağlayan aklımdan geçenleri bildiğini sanmasıydı. Ona her şeyi anlatmamıştım. Duydukları bile hoşuna gitmezken detayları kaldırabileceğini sanmıyordum.

“Sadece çıkmadan önce doktorla tekrar görüşmek istedim. Bakımının detaylarını konuştuk.”

Annem, “*Ne gerek vardı?*” gibi bir bakış attı. Aygöl ise duygularına tercüman olmuşçasına, “Çok iyi yapmışsın abi. Anneme kalsa ilaçlarını bile içmeyecek,” dedi. Hâlâ aramızda olduğunu, “Lütfen Gülsüm Hanım, bu süreçte dinlenmeniz ve ilaçlarınızı ihmal etmemeniz çok önemli,” diyerek belli eden hemşire, “Bilhassa saatlerine dikkat etmelisiniz,” diye ekledi.

Annem gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine kadar ulaşmadı. Çocukları olarak bu tepkisinin, hemşirenin söylediklerinin zerre kadar umurunda olmamasından kaynaklı olduğunu tahmin edebiliyorduk. Aygöl sözcümüz gibi olaya el atarak, “Siz hiç merak etmeyin. Hastaneden erken çıkmak istiyorsa ne gerekiyorsa yapacaktır,” dedi. “Değil mi anneciğim?” İlk anda sevgi sözcüğü sanılan kelime, uyarı niteliğindeydi. Annem, küçük kızının bu tavrından hoşlanmamışçasına boğazını temizlese de, “Tabii ki kızım,” demeyi ihmal etmedi. Doğukan, bu gergin havadan uzaklaşmak istercesine annemin bavulunu yükledi. “Hazırsanız çıkalım o zaman.”

Saatine bakan annem, “Nihayet!” dedi sitemli bir çıkışla ve hepimizi arkasına takarak yürümeye başladı. Topuklularının sesi koridorda yankılanıyor ve gittikçe bizden uzaklaşıyordu. “Annemi tanımasam...” diyerek lafa giren Aygöl, adımlarımıza eşlik etmek için koşmaya başladı. “Ve şu iki gündür yaşadıklarımızı bilmesem, hastalığı konusunda rol yaptığını düşüneceğim.”

“Rol yaptığı kesin.”

Nefes nefese olan küçüğümün bakışlarını üzerimde hissettim. Ağzından çıkanlara hak vereceğimi hesaba katmamışçasına şaşkındı. “Ama dün mü, bugün mü... İşte ondan emin değilim.” Doğukan beni onaylayan bir mırıltı çıkardı. Aygöl’se düşündüğünü belli eden bir nefes aldı.

Nihayet asansörün önünde anneme yetiştik fakat bizden

önce gelen üç beş kişi yüzünden arkada beklemek zorundaydık. Kısa aralıklarla çağırma düğmesine basan annemin bir gözü saatindeydi. O ana kadar saate bakma gereği hissetmemiştim. Göz ucuyla kolumdaki saate baktım. Dört olmak üzereydi. Yaklaşık bir saat sonra hava kararacaktı.

“Eve gitmek için fazla aceleci değil mi?”

Dikkatimi saatten çekerek açılan asansör kapılarına çevirdim. Annem ve ardındaki birkaç kişi yarı dolu asansöre bindi. Kapılar sürüklenerek kapanırken, “Eve gitmiyor,” dedim. Bu sefer Aygöl’den önce Doğukan bakışlarını bana çevirdi.

“Nereye gittiğini bir an önce öğrenmek için merdivenlerden insek iyi olacak.”

Aramızdaki konuşulmamış kelimelerle dolu sessizlik yol boyunca bize eşlik etti. Eve gitmeyeceğimizi söyleyen annem, itiraz istemediğini vurgulamıştı. Kızgındı. Bu hâli her zaman benzersiz olmuştu. İnsanda yanlış bir şey yapmış hissiyatı yaratıyordu. Tamamen günahsız olsan bile...

“Efendim.”

Telefonunun çaldığını bile duymadığım annem, derinlerden gelen bir erkek sesine cevap verdi. “Biraz trafik vardı geliyoruz.” Aynadan gördüğüm kadarıyla ifadesinde bir gülümseme görür gibi oldum ama emin olamadım. Uzatmadan telefonu kapattı ve bize hiçbir açıklama yapma gereği duymadan yol tarifine devam etti. Bu gizemli hâli merakımı kamçılıyordu. Annemin yönlendirmesiyle yavaşlayan Doğukan, belli belirsiz kaşlarını çattı. Sanki bir şey hatırlamıştı ve kendini sorguluyordu. Bakışlarımı camın ardına çevirdim. Anılarımdan bir sahne, koşturarak arabanın yanından geçti ve tam da hatırladığım gibi duran kapının önünde kayboldu. Annemin neden hastaneden çıkmak için bu kadar ısrarcı

olduğu anlaşılmıştı fakat ben ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum. Tüm bu anıları bunca zaman yaşatmayan bendim. Yaşamasına izin vermeyen...

Şimdi özlemeye hakkım var mıydı?

“Anne.”

Doğukan öyle bir seslenmişti ki ses tonu birkaç saattir olan davranışları yüzünden af diler nitelikteydi. Ne söyleyeceğini tahmin eden annem, “Geç olsun güç olmasın,” dedi ama bu Doğukan’ı rahatlatmamıştı. Benim aksime her anında yanında olduğu için böyle bir özel günü nasıl unuttuğunu sorguluyordu. Benim sorguladığımsa kendimdi. Hangi ara geçmişime bu kadar yabancılaşmıştım?

“Bugünün 22’si olduğunu unutmuşum.”

Doğukan, yüksek binaların arasında sıkışmış gibi duran, nostaljik ışıklarla süslenmiş geniş bahçenin önünde durdu. Ayazın sertliği yüzünden bahçedeki masalar boştu fakat ışıklarıyla ortamı loşlaştıran tek katlı restoran, buğulu camların ardından bile kalabalık görünüyordu.

Annem ve babam her sene yıl dönümlerini bu balıkçıda kutlardı. Geldikleri saat, oturdukları masa, yedikleri menü, dinledikleri şarkılar bile değişmezdi. Babam öldükten sonra annem bu geleneği sürdürmeye devam etmişti belli ki.

Ölümsüz bir aşktı onlarınki...

Anneme yardım etmek için hızla arabadan indim. Teşekkür edercesine gülümsedi. Sözde rahat yürümek için koluma girdi ama ben bu hareketin, beni bir süre daha yakınında tutmak istemesinden kaynaklı olduğunu biliyordum.

“Yarın gideceğini biliyorum.”

Annemin ses tonu hiçbir suçlama yapmadan salt bir yargıda bulunur gibiydi. Belli ki birkaç telefon konuşmama şahit olmuştu. “Israrımın bir nedeni de buydu,” diye fısıldadıktan sonra kolumu daha sıkı tuttu. “Belki de en önemlisi.” Koyu kirpikleri altından baktı. Göz, insanın yüzüne yerleştirilmiş

çok ölümcül bir silahtı ve annem her seferinde beni aynı yerden vurmayı başarıyordu.

“Hiç gelmemişsin gibi değil, hiç gitmemişsin gibi hissetmek için.”

Yürümeye devam ederken hafifçe bana doğru eğildi ve kulağıma doğru fısıldadı. “Lütfen kardeşlerine gideceğini hissettirme. Bu gecenin onlar için eskisi gibi olmasını istiyorum.” Benden söz istermiş gibi bakınca başımı belli belirsiz *tamam* der gibi salladım.

Gürültüsü dışarı kadar taşan restoranın kapısını açtım. Annemin önden geçmesi için geri çekilirken sanki içerideki insan sesleri ve Rumeli şarkılarına yol açmıştım, ses daha da yükselmişti fakat rahatsız etmiyordu.

“Hele şükür bre! Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz.”

Kahkahalar arasında duyduğum aksanlı karşılama, en az çocukluğum kadar sıcaktı. Gülünce kısılmaktan öteye kadar giden gözleriyle, “Gözüm yollarda kaldı,” diye devam etti. Yüzünde gençlere özgü bir ışıltı belirmişti fakat nereden baksan yetmişlerindeydi. Yıllara meydan okurken saçlarına düşen aklardan nasibini almış, yine de dik duruşundan taviz vermemişti. Bakışları beni bulduğunda bir anlığına donuklaştı. Sanki yüzü buradayken gözleri bilinmez bir diyarı ziyaret etti. Kısacık gibi gelen zamana kim bilir kaç anı yerleştirmişti...

Bakışları iyice üzerime odaklandığı sırada donukluğunu bertaraf etti. Bu sefer canlı bir hâl aldı, sesi takdir eden bir tınıyla yükseldi.

“Babasının oğlu.”

Özel bir şakanın tadını çıkarır gibi dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bu benzetme ne kadar onur verici olsa da altındaki iması aşikârdı. Haberleri izlediği belliydi. Babacan bir tavırla bana sarılan adam, “Hoş geldin evlat,” dedi.

“İyi ki geldin.”

Hayat, yaşananlar arasındaki dengeyi sağlayan türlü avuntularla doluydu. Annemin avuntu şekli ise babamı hiç kaybetmemiş gibi yaşamaktı. En azından bu gece için...

Babamın yerine cüzdanından çıkardığı fotoğrafını koydu, her zamanki gibi buzsuz sek rakısını fotoğrafın önüne yerleştirdi. En sevdiği mezelerle masayı donattırırken az pişmiş levreğini sipariş etmeyi ihmal etmedi. Ortam, babamın nefes aldığı günlerdeki kutlamaları andırıyordu. Tek farkla... Bu sefer masaya ölümcül bir sükûnet hâkimdi. Aramızda giderek kalınlaşan bir sessizlik vardı. İçinde memleketime özgü şarkıları saklayan, için için ağlayan bir sessizlik...

Doğukan'dan öğrendiğime göre her sene bu gece böyle sonlanıyordu. En az anneminki kadar benim de geçmişim hâlâ hassas birer yaraydı ve bu şehre geldiğim her an tekrar tekrar açılıyordu. Yarama tuz olan kadınla bakışlarımız her buluştuğunda, acım elimdeki bardağa damlıyordu. O da kederinin içinde eriyordu. Ateşten bir buz gibi...

"Bir fırtına tuttu bizi, deryaya kaldı.

O bizim kavuşmalarımız a yârim, mahşere kaldı."

En büyük çılgınlık fısıltı gibi gelirdi ya... Annemin çalan ritimlere eşliği de sadece bizim masamızda duyuldu fakat bağırarak söylüyormuşçasına silkelemeye yetti bizi. Üçümüz de anneme odaklandık. O ise bizim varlığımızı unutmuşçasına sadece babama bakarak şarkısını mırıldanmaya devam etti. Hasretini tenimin altına atılan bir pençe gibi hissettim. Hayalet bir el, göğüs kafesimden girip kalbimi avuçladı. Öyle sıkıyordu ki acı nefessiz bir kine dönüşüyor, cehennemden önceki son durağımda olduğumu hatırlatıyordu.

6. Bir Fırtına Tuttu Bizi türküsü.

Ona bunu yaşatanları, akıttığı gözyaşlarında boğacaktım. Alamadığı nefesleri, o itlerin gırtlğından sökecektim. Onların geberdiğini görmeden ölmeyecektim.

TOPRAK

“Ayıramadın gözlerini bakıyorum.”

İlk ve son kez Yüksekova’da karşılaştığım adamı göz hapsine almam, çocukluk arkadaşımın gözünden kaçmamıştı. Onun apar topar şehirden ayrılmasıyla üslerime gerekli raporları vermek için ben de soluğu Ankara’da almıştım. Kim derdi ki başka bir soğuk şehirde tekrar yollarımızın kesişeceğini...

“Hayır, askerlerle işin olmadığını bilmesem...”

Karşımdaki meraklı fedaiyi görmek için bakışlarımı önüme çevirdim. Görevimin gizliliği esas olduğundan ona hiçbir şey anlatmamıştım. Nereye gittiğimi bile bilmeyen kız, bunu nasıl anlamıştı?

“Asker olduğunu nereden biliyorsun?”

Sanki şu an aramızdaki en önemli sorun oymuşçasına verdiği tepkiye hayretle baktı. Bozuntuya vermeyip sorunun arkasında durdum. Ceylan ciddi olduğumu fark edince, “Her hâlinden belli değil mi?” diye sordu. Ses tonuna ince bir sitem sızmıştı. “Duruşu, bakışı, saç tıraşı...” Omzunun üzerinden başını geriye çevirdi.

“Buram buram askerim diye bağırıyor.”

Yüzünü göremesem de Olcay Bey'i beğeniyle süzdüğünü sesinden anlayabiliyordum. Ceylan'ın ilgisini tekrar üzerime çekmek için nazikçe boğazımı temizledim. Sanki gözlerini ardında bırakarak bana dönmüştü. Elimin altındaki peçeteyi ona doğru uzatırken, "Ağzının suyunu sil istersen," dedim.

Kinayeme yüzünü buruştururken, "Of Toprak," dedi ve peçeteyi alıp bana doğru fırlattı.

"Sen benimle uğraşmayı bırak da o heybetli adamı nereden tanıdığını anlat."

"Tanıdığımı söylemedim."

"Tanımıyorum da demedin ama."

Kan dolaşımına bir beklenti dalgası sızmıştı. Sessiz kalmayı tercih ettim. Tabağımdaki soğuyan balığı yiyecekmişim gibi çatal bıçağı tekrar elime aldım. "Hani tanıyorsan bizi de tanıştırebilirsin." Duymazdan gelmeye çalıştım ama Ceylan'ın bir cevap almadan bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

"Bunun için sana minnettar olurum."

"Saçmalama."

Çatalımın ucuna taktığım bir parça balığı bölmeye başladım. Alnının hoşnutsuzca kırıştığını görebiliyordum. Ne yani, söylediklerinde ciddi miydi?

"Neden? Senin aksine onlardan etkilendiğimi biliyorsun."

Alıcı gözlerini tekrar Olcay Bey'e çevirdi. Gayriihtiyari ben de peşinden baktım. Gördüğüm manzara, özeline girmişim gibi hissettirdi. Bizi görmediğini biliyordum. Onların masasına göre kör bir noktada oturuyorduk fakat izlendiğini hissedecek kadar iyi bir asker olduğunu da duymuştum. Masanın altından tekmemi, Ceylan'ın bacağına savurdum. Acıyla inleyen kız, çevredeki birkaç bakışı üzerimize çevirdi. "Toprak!" diyerek inleyen arkadaşım vurduğum yeri ovuyor gibiydi.

"Ayağında sivri burun topuklu ayakkabı olduğunu hatırlatırım."

"Tekrar unutmamı istemiyorsan önüne dön."

Çaktırmamaya çalışarak göz ucuyla Olcay Bey'e doğru baktım. Çakmağın turuncu alevi yüzünü gün batımındaymış gibi aydınlattı. Ruhunu kara yangınlar sarmış da o söndürmek yerine harlamayı seçmiş gibiydi. Sigarasından aldığı nefesin derinliği, dipsiz bir kuyudan farksızdı. Yüksekova'da karşıma çıkan adamla alakası yoktu. Bu adamın acıları vardı, vicdanı... O soğuk şehirde bıraktığımsa insanlıktan yoksundu.

"Bu kadar izleyeceğine gidip bir selam ver bari."

Ceylan'a cevap vermek için dudaklarımı aralıyordum ki Olcay Bey'le göz göze geldim. Yakalanmıştım. Her zaman ciddi duran ifadesi, beni fark ettiği anda sertleşti. Baktığı yerde beni görmeyi beklemediği her hâlimden belliydi. Omurgamdan aşağı soğuk bir tanınma telaşı indi. Korktuğumdan dola-yı değildi bu paniğim. Daha çok, işi işte bırakma gayemdendi. Kim bilir aklından şu anda neler geçiyordu? Belki onu takip ettiğimi sanıyordu, belki de bundan emindi. Sonuç olarak özel hayatına izinsiz girmemden rahatsız olmuştu. Açıkçası ben de kapıdan girdiği ilk andan itibaren gecemden hoşnut değildim.

"Kalkalım."

"Ne? Neden?"

Ceylan'ın itiraz cümleleri eşliğinde ayaklandım. Montumu üzerime giyerken, "Arabada anlatırım," dedim. "Sen toparlan ben hesabı ödeyip geliyorum."

"Olmaz öyle."

"Olur olur. Kapının orada buluşuruz."

En yakın arkadaşımı soru işaretleriyle arkamda bıraktım. Kasaya doğru yürürken kimseyle göz göze gelmemek için çantamda cüzdanımı aramaya başladım. Oysaki her zaman aynı bölmeye koyardım.

"Başsavcı Serindağ."

Görmezden gelmeye yer bırakmayan bir seslenişti. Kendime yanında ailesi olduğunu hatırlatarak, "Yüzbaşı Karahanlı,"

dedim. Başım la selam verdikten sonra masadakilere kısa bir göz gezdirdim. Hepsinin ilgiyle bana baktığını görmek biraz olsun utanmama neden oldu. Gözlerimi kaçırmaya çalışırken masada duran fotoğraf dikkatimi çekti. Canlı kanlı karşımda olmasa, o karedeki adamın Olcay Bey olduğuna yemin edebilirdim. Meğer sadece karakteri babasına benzemiyormuş...

“Ülkemizin bu kadar küçük olduğunu bilmiyordum ya da bu şehrin.”

İması tüm zerremi kısıvrak yakaladı. Gerçekten onu takip ettiğimi sanıyordu. Gözlerimi beni usulca süzen maviliklere çevirdim. Vereceğim cevabı gerçekten merak ediyordu. “Bence kaçmak için yeterince büyük komutanım.” Kısasa kısas yapmam umurunda değildi. Belgesel izleyen biri gibi bana baktı. Sıkıcı bir eğlenceymişim gibi... Ve bu, sinir bozucuydu.

“Tabii saklanmak konusu tartışılır.”

Bunu neden söylemiştim bilmiyordum ama kelimeler dudaklarımdan nefes gibi kolayca kayıp gitti. Gözlerinde serinkanlı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Pek hoşnut gözüküyordu. “Olcay.” Bir hayli yorgun gözükken kadın, tatlı bir mayıs akşamı kadar yumuşak bir ses tonuyla, “Bizi tanıştırmayacak mısın?” diye sordu.

Annesine bakma gereği duymayan adam, “Henüz biz de tanışmıyoruz anne,” diye cevap verdi. Sanki böyle bir şey teklif ettiği için annesine de sinirlenmişti. Güzel... Onu sinir eden şeyler benim hoşuma giderdi.

“Başsavcı Toprak Serindağ.”

Tokalaşmak için elimi uzattığım kadın, nazik bir şekilde karşılık verdi. Elleri çok soğuktu ve damarlarını belli edecek kadar solgundu. Sanırım duyduklarımda doğruluk payı vardı. Şehit haberinin ardından rahatsızlanmış olmalıydı. O zaman burada ne işi vardı?

“Gülsüm Karahanlı.”

Memnun olduğumu belli edercesine gülümsedim. Elimi

geri çekip çantamın askısını kavradım. “Ve oğlunuz haklı Göl-süm Hanım. Yüzbaşı Karahanlı ile tanışmıyoruz, *henüz*.” Son kelimem, hem bir meydan okuma hem de uyarı niteliğinde bir vurguydu.

Olçay Bey eğlenceli bir soluk verdi ama sesi beni boğmak istiyor gibiydi. Bu gecenin ikimiz için de kontrolden çıkarak sonlanmasını istemiyordum. O yüzden mümkün olan en kibar hâlimle izin istedim.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum. İyi eğlenceler.”

OLCAY

“Bir hafta kalacağını söylemiştin.”

Havalimanında vedalaşmak için sarıldığım küçüğümün cümlesi boşboğazlık yaptığım ilk günün eseri idi. Bana verilen izin o kadardı fakat görev dışında geçirdiğim tek bir saatin bile düşman hatına bir ay kazandırmak olduğunu onlar bilmiyordu. Annemin daha iyi hissettiğine dün gece şahit olmuşum ve ilk uçakla Yüksekova'ya dönme kararı almıştım. Tabii ki bunu sabah ezanıyla öğrenen ev ahalisi şaşırmamıştı. Alışıklardı bir gecede çıkıp gitmelere... Sadece ufak sitemleriyle belli ediyorlardı aldığım kararın erkenliğini.

Aygül bana daha da sıkı sarıldı. “Gitmeni hiç istemiyorum.” İtır çiçeğine bulanmış saçlarının arasına gömdüm burunumu. Kim bilir tekrar ne zaman duyacaktım bu kokuyu... Ya da duyabilecek miydim?

“Biraz daha kalsaydın be oğlum.”

Tüm ısrarına rağmen beni yolculamaya gelen annemi de diğer kolumla sardım. “Sözüm olsun Gülsüm Sultan. Bir sonraki sefere...” Şakaklarına kısa ama onun için anlamlı olan bir öpücük kondurdum, her göreve gittiğinde babamın yaptığı gibi...

Hâlâ kolumun altındayken aramıza, ellerini yüzüme yerleştirecek kadar minik bir boşluk koydu. Titrediğini fark ettim. Çünkü tıraşımın izini taşıyan sakallarımı, gül bahçesindeymişçesine okşadı. Parmak uçları kanıyordu belki de ama gık demiyordu dikenlerime. Şefkatli gözleri yüzümün her milimini tararken göz bebekleri acıyla harlanmıştı. Ağlamaya ramak kalmış hâli el verdiğince, “Söz verdin,” dedi küçük harflerle. Sesi, onca yılın yükünü sırtlanmıştı. Yorgundu ama hâlâ umut kokuyordu. Gidenlerin döneceğine inanan bir masumun umudu...

“Sen söz verdin mi tutarsın.”

Aygül kenara çekilince birbirimize kenetlenir şekilde sarıldık. Bu seferki vuslat barındırdığı için daha gerçekçiydi. Özlemiştim onu. Varlığını hissetmeyi, onun verdiği güce sarılmayı özlemiştim. Uzun zaman olmuştu bu duyguyu hissetmeyi, çok uzun zaman...

Kokumu içine çektiğini hissettiğim an bu vedalaşmanın çok uzadığını düşündüm. Biraz daha fazlası, benim gibi biri için bile dayanılmazdı. Aldığı titrek nefesleri bahane ederek annemi kendimden ayırıp, “Ağlıyor musun sen?” diye sordum yalancı bir sitemle. Saklama gereği bile duymadı. Yanağından nazlı nazlı süzülen yaşları, nasırlı parmak uçlarımla sildim.

“Sen de söz ver o zaman. Kendine dikkat edeceksin.”

Avuç içlerimle yanaklarını kavrayınca buğulu bakışlarını bana çevirdi. “Ne olursa olsun yaşamaya devam edeceksin,” diye eklememle bir damlayı daha serbest bıraktı. “Evlatların için.” Sanki cümlelerimin altına gözyaşlarıyla ıslak imza atıyordu. Ağlamasına dayanamayıp tekrar sarıldım. Bu seferki karşılığı hafif oldu. Her an kollarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi...

“Hakkını helal et anne.”

Sadece onun duyacağı şekilde fısıldadım. Yaşadığı şeyin ardından ağır gelecek bir istekti ama döndüğümde başıma

neler geleceğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey, ondan helallik almadan çıktığım yolun bana hayırlı gelmeyeceğiydi.

Bir anda bedeninin kaskatı kesildiğini hissettim. Sırtımda duran ellerinden kanının çekildiğini... Anlık bir tepkiydi ama içine kim bilir neler sığdırmıştı. Kendine geldiği anda duruşu dikleşti. Kollarımın arasından itiraz istemeyen bir hareketle çıktı. Aynı benim yaptığım gibi ellerinin arasına yüzümü aldı ve beni kendine çekerek gözlerime şefkatli iki öpücük kondurdu.

Ruhuma dokunur gibi...

“Her zaman helaldi, hep de öyle kalacak. Helal olsun ilk göz ağrım.”

Artık ağlamıyordu. Sanki bir anda gözyaşları tükenmişti ve yerinde acı bir çukur kalmıştı. Uçağımın anonsu yapılma-ya başladı. Annemin avuç içini öptükten sonra, “Biliyorsun,” dedim. Gözlerini beni sevdiğini söylercesine yumup açtı. “Biliyorum.”

Bu zamana kadar kimseye, “*Seni seviyorum,*” dememiştim. Daha doğrusu diyememiştim. Her zaman bu hissi yaptıklarımla vermeye çalışsam da bazen duymaya ihtiyaçları olduğunu biliyordum fakat o iki kelimeyi söylemeye hiçbir zaman hazır olmayacaktım.

Doğukan’a döndüm. Tüm olup bitenleri bilmesine, nereye ne için gittiğimi öğrenmesine rağmen akşam eve dönecekmişim gibi duruyordu. Aklımdan geçenleri okumuş olacak ki, “Bana kimseyi emanet etme,” dedi. “Sen babam değilsin.”

Babam bu göreve giderken onları bana emanet etmişti ve buna bir tek Doğukan şahitlik etmişti. O zamanlar küçüktü. Verilen yükün ne kadar ağır olacağını bilemeyecek kadar toydu fakat artık karşımda gerektiğinde beni bile yıkıp geçecek bir delikanlı duruyordu. Emaneti taşıyabilirdi ama o, sonunun babam gibi olacağını düşündüğü için bunu duymak bile istemiyordu.

“Doğukan o ne demek şimdi!”

Annemin aramızdaki bu inatlaşmaya dâhil olmasına izin vermedim. İmasını anladığımı belli etmek için gülümsedim ve istemese de sıkıca sarıldım. Kısa bir süre direndi. Uçak anonsumu tekrar duyunca pes edip karşılık verdi.

“Hâlâ geç değil.”

Fısıltısı yüzümdeki gülümsemeyi biraz daha genişletti. Bana bir şey olacağı korkusuna sahip olması hoşuma gitmişti. Saçmaydı ama onun tarafından önemsendiğimi bilmek şu anıma iyi gelen belki de tek şeydi. O beni sevdiğini söylemese de olurdu artık.

“Allah’ıma emanet ol aslanım.”

Sırtına birkaç kez vurarak ayrıldım. Yüzündeki ifade az önceye kıyasla gideceğime daha çok inanıyordu fakat sanki hâlâ açık bir kapısı vardı...

“Birbirinize göz kulak olun Karahanlı ailesi.”

Annem ve Aygöl birbirine sarıldı. İkisi de şişmiş gözlerle bana bakıyordu. Doğukan ise her zamanki gibi tek tabanca hâliyle yanlarındaydı. Ne temasta ne de uzak.

Hepsinin yüzünü aklıma kazıyarak geriye doğru birkaç adım attım. “Önce Allah’a sonra birbirinize emanetsiniz. Selametle!” Elimi son kez havaya kaldırdım. Sallamak yerine kalbimin tam üstüne koydum. Cebimde, onlara ait olan eşyaları hafifçe avuçladım ve ağlayan yüzlerin gardımı düşürmemesi için arkamı döndüm.

Silahımı erken teslim etme ve eşyasız olma avantajıyla kontrol noktalarından hızla geçtim. Kapı numarasını kontrol ettikten sonra yürümeye başladım. Bir yandan da Paşa’ya haber vermek için numarasını tuşladım. Çaldı, çaldı, çaldı. Kapının önüne geldiğim an telefon açıldı. Kuytu bir köşeye çekilerek, “Komutanım,” dedim. Tam kendimi tanıtacaktım ki, “Timur, annen nasıl?” diye konuya girdi.

“Çok şükür iyi komutanım. Dönüş yolunda olduğumu arz etmek için aradım.”

“Bir hafta dediğimi hatırlıyorum.”

“Doğrudur komutanım. Her şeyin yolunda olduğunu görünce izni daha fazla uzatmak istemedim.”

“Aklın annende kalmayacak mı?”

“Bundan sonra aklım da dâhil olmak üzere tüm benliğimle görevime aitim komutanım.”

Cümlem hoşuna gitmiş gibi bir nefes aldı. Peşi sıra gelen sessizlik ise ürkütücüydü. Ufak bir es verdikten sonra, “Hakkârî’ye geçince beni askerî hattan ara, konuşacaklarımız var,” dedi. Umarım bu konuşacaklarının içinde *neden haber kanallarına şehit haberimi verdirdiği* başlığı da olurdu.

Hazır ola geçerek, “Emredersiniz komutanım,” diye karşılık verdim. Telefonu kapatana kadar hazır olda bekledim. O sırada duyulan anonsla oturanlar kapının önüne doğru hareketlenmeye başladı. Kapatma faslını uzatmayan komutana iç sesimle minnetlerimi sunarak ben de o tarafa doğru ilerledim.

Kalabalığın arasından görür gibi olduğum kişi, zihnimin oenimle taşak geçmesiydi. Akşamın etkisinde fazla kaldığımı düşünürken Başsavcı Serindağ ona baktığımı fark etti. Kapıya gitmek yerine bana doğru yöneldi. “Çattık,” diye iç geçirdim.

“İyi yolculuklar Kurmay Yüzbaşım. Siz de mi Yüksekova’ya?”

Beni tiye alan tınısına ters bir tepki vermemeliydim. İşleri daha da kötüleştirmemek için kontrollü olmalıydım. Görmezden gelmeli...

“Ne tesadüf, değil mi?”

Beni kaşır gibi konuşmasını sanırım görmezden gelemecektim. “İşte bundan şüpheliyim,” derken boyumun avantajını kullanarak bilet ve kimlikleri kontrol eden çalışanlardan gözlerimi ayırmadım. “Umarım istihbaratınız sağlamdır. Yoksa bir Türk askerinin özel hayatına müdahaleniz, sizin üstleriniz tarafından bile hoş karşılanmayacaktır.”

Yüzüne bakmadan konuşmam hoşuna gitmemiş olacak ki görüş alanıma girmek için önüme geçti. Çok fazla bir boy farkımız yoktu. Yine de göz göze gelmemiz için biraz daha uzaması gerekirdi.

“Sizi takip ettiğimi sanıyorsunuz değil mi?”

“Sanmanın da ötesinde.”

Parmak ucunda yükseldiğini düşündüğüm bir hareketle bakışlarımı yakaladı. Gözleri gerçekten de farklı bir kahverengiydi. Hatırladığım gibi içinde sarılar barındırıyordu. Balın rengini andırıyordu ya da boynundaki sarı renk fular bana böyle düşündürmüştü.

“Dün gece tamamen bir rastlantıydı ama şu anda tam da üzerine bastınız yüzbaşım.”

“İtiraf ediyorsunuz yani.”

Dikkatimi çektiğini anlayınca ayaklarının üzerine geri bastı. O an diğer iki karşılaşmamızdaki aksine toplu ayakkabı yerine rahat bir rügan ayakkabı giydiğini fark ettim. Gerçekten de uzun boylu bir kadındı.

“Soruşturmanın bana verdiği yetkiye dayanıyorum.”

Ben başsavcının boyunun ölçüsünü alırken bir anda Barış'ın telefonda söyledikleri aklıma geldi. Gözlerim bal rengini saran uzun, siyah, kıvrık kirpiklere kaydı. Her bir teli sanki özenle taranmıştı ve önceki görüşlerimin aksine oldukça gür duruyordu.

“Hah, haberiniz yok tabii. Siz o sırada askerlere eziyet etmekle meşguldünüz.”

O, benim sessizliğimi kendine göre yorumlamıştı. Bu şekilde devam etmemiz belki de daha fazla bilgi içerirdi. Sanırım bir süreliğine hiçbir şeyden haberi olmayan biri gibi davranmam iyi olacaktı.

“Ne soruşturması?”

“44. Dağ ve Komando Taburunun başına geçmeniz, rütbe yetersizliği bakımından soruşturmaya alındı.”

“Rütbemin yeterli olduğunu düşünüyorum.”

“Ben de zamanlamasının yetersiz olduğunu. Bildiğim kadarıyla ağustos ayında değiliz.”

“Yine biliyorsunuzdur ki yönetmeliğimizde aksi bir durum da yazmıyor.”

Onu gafil avlamıştım. Gözleri benimkileri tararken büyük ihtimalle tüm soruşturmayı gözden geçiriyordu. Önümüzde kalan tek tük yolcuların hareketiyle ilerlememiz gerektiğini işaret ettim. Dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi baktı ya da düşündükleri ona böyle bir ifade vermişti. Elimdeki bileti gözünün içine sokarak, “Keşke beni uğurlamak için buraya kadar zahmet etmeseydiniz,” dedim. İşte o an, yaptığı salaklığı belli eden ifadesini yakaladım. Anlamsız bir sevimlilik barındırıyordu, beş yaşındaki çocuk misali. Tabii saniyeler içerisinde yok etmişti.

Yanından geçip bilet kontrolüne ilerledim. İyi yolculuklar dileyen çalışanlara teşekkür ederek dışarı çıktım ve bizi uçağa götürecek otobüse bindim. Sona kaldığımız için iki elin parmağını geçmeyen bir kalabalıktaydık. Boş koltuklardan birine oturdum. Tam da tahmin ettiğim gibi yanıma da söyleyeceklerini hazırlamış bir şekilde başsavcı oturdu.

“Olabilir fakat sizce de peşinden koca bir taburu yönetme yetkisi verilmesi şaibeli değil mi? Özellikle de siz Suriye’de çok önemli bir görevdeyken.”

Üstü kapalı bir şekilde bordo bereli olduğumun altını çizdiğini hissettim. Abartılı bir ifade takındım. Mahkemede olduğumuzu sanan ses tonuna başka bir tepki veremezdim. Gözlerimi pistlerin bulunduğu geniş alandan ayırmadan, “Öncelikle Türk askerinin bütün görevleri önemlidir,” dedim onun aksine gayet rahat bir ses tonuyla.

“Ve bu sorularınızın cevabını verecek kişi ben değilim. Bunun için Hakkâri’ye kadar zahmet etmenize gerek yok.”

Sıkıntılı bir iç çeken kadın, “Sizinle böyle anlaşılamayacağız,”

dedi. Bana bakmayı keserek arkasına dayandı ve kollarını göğsünün üzerinde sıkıca bağladı.

“Ama elbet anlayacak bir yol buluruz yüzbaşım. Zamanımız bol.”

OLCAY

“Daha ne kadar bakacaksın oradan?”

Babam neredeyse benim boyumdaki sırt çantasının içine, önceden etrafına yaymış olduğu eşyalarını yerleştiriyordu. Bu anı ezbere biliyordum. Bundan sonra hissedeceklerimi de. Daha önce de pek çok kez yaşamıştım bu vedaları. Kussam kaç ayrılık çıkardı kim bilir içimden, kessem bileklerimizden kaç hasret akardı...

“Hadi gel bana yardım et.”

Beni görmese bile onu kapı aralığından izlediğimi biliyordu. Ben ona bakıyordum, o ise göremediği ama orada olduğumu bildiği bana. Başka birine söyleme ihtimali geldi aklıma. Koridoru kolaçan ettim. Benden başka kimse yoktu. Ses mi çıkardım diye düşündüm ister istemez yoksa her zaman farkında mıydı orada oluşumun?

Yavaşça kapıyı elimle itip sonuna kadar açtım fakat eşikten içeri geçemedim. Aklımda sadece neden sorusu dolarken çakılıp kalmıştım. Neden daha önceki seferlerde değil de şimdi beni yanına çağırmıştı? Neden yardımımı istiyordu? Neden gitmek zorundaydı? Neden...

“Nasıl dayanıyorsun?”

Kapının kasasına yaslandım. İçeri doğru adım atmaya cesaretim yoktu. Sanki onu atarsam gerçeği kabul etmiş olacaktım. Birkaç saat içerisinde babamı zamansız bir yere göndereceğimi, geri dönüşünün nasıl olacağını bilmeyeceğimi, annemin bekleyişlerini, Doğukan'ın her zor durumda baba diye ağlayışını, hatta doğmamış kardeşimin bile ismini kulağına okuyacağım gerçeğiyle yüzleşmiş olacaktım.

“Sizin için.”

Duyduğum bedel çok ağırdı ama benim merak ettiğim bu değildi. “Neden diye sormadım,” dediğimde katladığı kombattan⁷ başını kaldırdı. O ana kadar göz göze gelmememizin bir nimet olduğunu şimdi fark ediyordum. Koyu kirpiklerinin altındaki bakışları sorumdan değil de soruş biçimimden hoşlanmadığını belirtircesine çok hafif sertleşti. Saniyelik bir hareketti. Sanırım haklılığım daha ağır basmıştı. Tepkisel yoğun göz teması, sanki ben yanından uçup giden sıradan bir poşet parçasıymışım gibi aniden elindeki kombata döndü. “Dayanmak zorundayım,” derken onu da diğer hâki kıyafetlerin yanına, çantasının en derinine yerleştirdi. Duygularını saklamak konusunda üstüne tanımazdım ve bu özelliğine hayrandım.

“Gerçekten öyle misin?”

Görünmez bir külçe ayaklarıma bağlanmış gibi zar zor birkaç adım attım. Fakat babamın, “Bu nasıl soru?” bakışıyla olduğum yere mihlandım. İtiraf etmem gerekirse korkmuştum. Yine de ufacık bir ihtimale sığınarak konuşmaya devam ettim.

“Emre'nin babası bu kadar göreve gitmiyor. O da Özel Kuvvetlerde değil mi?”

Devresinden bahsettiğim için inkâr edemeyeceğinin farkındaydı. Yine de tutarlı bir cümle arayan hâli gözüm-den kaçmadı. “O, geri hizmette,” derken sanki boğazında bir yumru varmış ve yutamadığı için acı çekiyormuş gibi bir ton

7. Askerî operasyon üstü.

kullanmıştı. Bunu fark ettiği anda ise boğazını temizledi ve kendinden daha emin bir şekilde konuşmasına devam etti. “Bu nedenle karargâhtan çıkamıyor. Sahaya çıkmaya yetkisi yok anlayacağın ama emin ol izin verseler eşyalarını bile toplama gereği duymaz.”

Hüsran duygusunu tenimin altına atılan bir pençe misali gibi hissettim. Nazif amca üç sene önceki bir çatışmada gazi olmuş ve TSK onu aktif rolden alıp masa başına yerleştirmişti. “Gazilik de önemli bir mesele. Yine de bir masada oturacağımı söyleselerdi şehit olmak için gerekirse kendi kafama sıkardım,” cümlesi hâlâ sesiyle kulağımdaydı.

“Yardım edecek misin?”

Babamın sorusuna başımı evet anlamında sallayarak cevap verdim. “Güzel,” diyen adam elindeki son hâkî renkli kıyafetleri de çantasına koydu. “Önündekileri saat sırasıyla yolla bakalım.” Birkaç adım ötemde duran eşyalara göz attım. Pusula, harita, gerber⁸, fener, piller, ilk yardım setleri, siyah deri kaplı defter...

“Olca?”

Gözlerimi henüz tamamlayamadığım eşya öbeğinden babama çevirdim. “Hadi oğlum, çok vaktim yok.” İçimde eriyen umudun mumu bitmek üzereydi. Yüreğimin ortasına derin bir hüznün çöktü. Bedenimse gönülsüzce dizlerinin üzerine... Anlamlı ve dokunaklı bir hüznle sarmalanmış yüz hatlarımı gizlemeden istediği eşyaları sırayla uzattım. Babam sanki her biri birer puzzle parçasıymış da doğru yere koymazsa elindeki resim tamamlanmayacakmış gibi titizce çalışıyordu. Benimle hiç göz göze gelmedi ama biliyordum ki yine de beni görüyordu.

“Bunu koymak zorunda mısın?”

Eski püskü duran kâğıt parçasını elimde evirip çevirdim. Harita olduğunu düşündüğüm şeyi açarken bir anda babam bana doğru atıldı ve göz açıp kapayıncaya kadar kâğıdı

8. Askerlere özel araç gereçlerin bulunduğu setin adı.

elimden çekip aldı. Bu tepkisine şaşırmıştım. Ellerim askıda kalırken babama baktım. Haritayı siyah deri kaplı defterin arasına koydu. Bu defterin, Harbiye'den beri yaşadığı en önemli askerî tecrübelerini not ettiği bir hazine olduğunu biliyordum. Tüm askerlerde olması gerektiğini de.

“Bir gün bu defter senin olacak. Dilerim o günü görmek nasip olur.”

Babam defterini sırt çantasının en ulaşılabilir yerine koydu. İlk kez onun izinden yürümemi dillendirmişti. Asker olmamı... “Ama sen bana hiçbir zaman...”

Güldü. Yürek dağlayacak bir gülüştü bu. “Asker olamazsın,” dedim. Biliyorum. Tıpkı beni dinlemeyeceğini bildiğim gibi.”

Bu ne demekti? Bu zamana kadar onun bir dediğini iki etmemişken bana nasıl böyle bir ithamda bulunabilirdi? Sadece izinlerde boynundan çıkardığını gördüğüm künyesini çözdü. Bir tanesini çantasındaki yedek zincire takıp bana uzattı. Sorgulamadan alıp boynuma taktım. Bu, iyi gelmişti. Sanki hep yanımda olacakmış gibi, hiç gitmemiş gibi...

Babamın titreşimdeki telefonunun çaldığını duyabiliyordum. Kimin aradığına bakma gereği bile duymadı. “Annen ve kardeşlerin sana emanet.” Kalan eşyaları hızlıca çantasına tıktı. “Sen de Allah’a,” dedikten sonra uzun yola gider gibi, hiç dönmeyecekmiş gibi baktı yüzüme...

“Kabin ekibi arkadaşlarım, iniş için yerlerinize lütfen.”

Kulağıma dolan anonsun gölgesinde derin bir iç çekişle uyandım. İçerideki soğuk havaya rağmen ter içindeydim. Göğsümün ortasında tarif edilmez bir ağırlık vardı. Kazağımın üzerinden tam o noktaya gelen künyeleri avuçladım. Rahatlamamıştım. Sanki derimin altında tarifsiz benden daha büyük

bir şey vardı ya da bu, ruhumu tamamıyla yutmuş bir boşluktu. Bu şey her neyse bedenimi zorluyordu. İçimde biriken hislerin birdenbire patlayarak beni zerreler hâlinde dağıtacağından korkuyorum.

“...Lütfen masalarınızın kapalı, koltuklarınızın dik, pencerelerinizin açık olduğundan emin olun.”

Bazıları geçmiş ile geçememişi birbirine karıştırırdı. Oysaki ayrımı çok kolaydı. Geçen şeylerin izi olurdu, geçmeyenlerin ise yarası... Kor bir ateşti bu ayrılık, geçememişti. Asla sönmeyen, sürüklendiğin bilinmezlikte yanan ve en ufak bir rüzgârda alevlenen. Acımasızdı. Amansızdı. Yüzüne vururdu özlemini. Alay ederdi. Hapsederdi. Kahrederdi. Bugüne kadar hiç savaşmamıştım bu hisle. Aklıma geldiği an çekip gitmiştim çünkü. Oysa şu anda zihnimin en derinindeki anılar kadar telaşlıydım. Tekrar hatırlamaktan korkuyordum. Hatırlayıp unutamamaktan...

Geride bıraktıklarına odaklanırsan önünde seni bekleyenleri göremezdin. Hayat da tam bu kaybettiğin yerde başlardı işte. Kaderden de medet umamazsın o anda. Sen gayret etmezsen o senin için kılını bile kıpırdatmazdı. En dibe vurduğunda yanan canın, daha fazla gidecek yerin olmayışın ve yalnızlığın yukarı çıkmaktan başka çare bırakmazdı insana. İşte orada hayat, yeniden daha hızlı ve bir o kadar güçlü başlar. Ağlaya ağlaya, belki de kanaya kanaya... O yüzden... Şu ana bir işaret koydum. Bu andan sonra sadece önüme bakacaktım. Bakmak zorundaydım.

“Nasıl dayanıyorsun?”

“Sizin için.”

Şimdi daha iyi anlıyordum bu cümlemin ağırlığını.

“Beyefendi iyi misiniz?”

İzleniyor olma hissi nefret ettiğim bir tecrübeydi fakat şu anda bulunduğum konum nedeniyle bu durum gayet normaldi. Sağlığımdan endişe duyuyormuş gibi duran hostese iyi olduğumu belli eden bir hareket yaptım. “Sadece su alabilir

miyim?” Kadının yüzümü tatmin olmak istercesine taramasından sıyrılmak için istemiştim bunu.

“Hemen getiriyorum.”

Yanımızdan hızlıca ayrıldı. Uyarıları dikkate alarak koltuğumu dik konuma getirdim ve duruşumu düzelttim. Açık olan pencereden aşağı baktım. Kuş bakışı görüşü oldum olası severdim. Doğu’ya doğru uçuşumuzun kanıtıymışçasına arazi yükselmişti. Dağlar artık uçsuz bucaksızmış gibi duruyordu. Hepsi de kışın geldiğini müjdeleyen karları tepelerinde misafir etmişti. Etek kısımlarıyla çıplak kayalıklarla kaplıydı.

Öfkeyle kederin, neşeyle hasretin yaşandığı zalim Hakkâri dağlarının üzerindeydik. Yaşamak için öldürmeye mahkûm olan yerin...

Uçak iniş için Yüksekova’nın üzerinde döne döne alçalırken sis gittikçe artmaya başladı. Yine de uzaktaki bir vadinin tabanına doğru uzanan kerpiç ağırlıklı binaların olduğu yer dikkatimi çekti. Sınır çok yakındı. Barış’la üzerinde çalıştığımız haritaları gözümün önünde canlandırdım. Burası Emrahların köyü olmalıydı. Çocuğun anlattığı her şey yoğun bir hafıza akınıyla zihnime doldu. Terörist grupları inlerinden çıkıp orayı mesken tutmuştu. Neden olduğunu anlamak zor değildi ve içimden bir ses aradığım teröristlerin burnumuzun dibinde saklandığını söylüyordu.

“Buyurun beyefendi.”

Hostesin bana doğru uzattığı suyla büyük bir mücadele verdiğim konsantrasyonum son buldu. Teşekkür ederek aldım ama içmek yerine yanımda boş koltuğa koydum. Tekrar pencereden dışarı baktım. Alçaldığımız için görüşümü kaybetmiştim. Hoş, havadan binlerce kez uçulsa da bütün hayal güçleri birleşse de tecrübeli askerler bilirdi ki yere inince hayat bambaşkaydı. Bu nedenle ilk fırsatta o köye gidecek ve ihtimallerden en önemlisini eleyecektim.

“Kemer ikaz ışıkları sönene kadar...”

Uçağın tekerlekleri yere değdiği gibi bir grup insan ayaklandı. Uçağın tüm gürültüsüne bir de uğultulu konuşmalar eklenmişti. Hostesler ayaktakileri uyarıyor, koridordaki insanlar her saniye biraz daha artıyordu. Aralarına karışmamak adına uçaktan inen son kişi olacaktım. Bu, benim için değişmez bir kuraldı.

Uçak gittikçe yavaşladı, açık bir alanda durdu. Yolcuların neredeyse hepsi koridordaydı ve baş üstü dolaplarından eşyalarını almaya çalışırken ufak bir arbedeye neden oluyorlardı. O an tanıdık bir çift gözün radarında olduğumu fark ettim. Aramızda en az on sıra olmasına rağmen imalı bakışları benimde iz bırakmaya yetmişti. Bu kadınla işimiz vardı ve ilk fırsatta Paşa'ya anlatmam gerekiyordu.

Hosteslerin çıplak sesle uyarısından sonra kapılar açıldı. Yolcular hızla ilerlemeye başladı. Kalabalığın azaldığını beraberinde seslerini de götürmesinden anlamıştım. Başımı çarpmamaya özen göstererek ayaklandım. O sırada başsavcının da benim gibi sona kalmayı tercih ettiği gerçeğiyle yüzleştim. Baş üstü dolabındaki eşyalarını almaya çalışıyordu. Bense annemin pırasalı börek başta olmak üzere kumanya ile doldurduğu sırt çantamı tek seferde aldım ve oyalanmadan çıkışa doğru ilerledim. Hosteslerin iyi günler dilekleri eşliğinde merdivenlerden inmeye başladım. Hava birkaç gün öncesine göre sertleşmişti. Montumun önünü çekerken sırtımda delici bir his belirdi. Belli ki başsavcımız yine peşimdeydi.

“Ankara’yla yarışır ha?”

Koşar adım ilerleyen kadın, aramızdaki mesafeyi bir çırpıda kapattı. “Çok soğuk!” Göz ucuyla baktığımda kabanının ön uçlarını bedenine doladığını gördüm. “Hatırladığımdan daha çok,” gibi bir şeyi ağzının içinde mırıldandı. Belli ki birkaç gün öncesinden bahsetmeyecek bir geçmişi vardı bu şehirle. “Her zaman böyle midir?”

Bakışlarımı ona çevirdim. Az önceki söylediğine ters düşen sorusu merakımı kamçılasa da sadece bakmakla yetindim. “Burada yaşaması zor olmalı.” Cevap vermedikçe daha fazla

konuşması, üstelik arkadaşımıymışım gibi muhabbet etmeye çalışması hayra alamet değildi. Önüme dönerek yürümeye devam ettim. O da ısrarla havanın soğukluğunu vurgulamaya devam etti.

“Bu kadar şikâyetçiyseniz ilk uçakla geri dönebilirsiniz.”

Merhamet barındırmayan bir tondu sesimdeki. Teklifimi cazip bulmamış olacak ki beş kalp atışlık bir zaman diliminde sessiz kaldı. Yan yana içeri girdik. Ben durmadan yürümeye devam ettim. Ardımda hiçbir adım sesi duymayınca da rahat bir nefes aldım.

Kısa süreli bir sıcak hava koridordan geçmiş gibi hissettiren bagaj bölümü bittiği gibi kendimi bir grup insanın içine buldum. Radarıma takılan biri olmadan aralarından sıyrılıp geçtim ve kışlaya gidecek servis alanına doğru ilerledim. İzin belgem yoktu. Bir gün önceden geleceğimi de haber vermemiştim. Yine de askerî kimliğime güveniyordum.

Daha önceden sardığım tütünü, babamın sigara tablasından çıkarıp dudaklarıma sıkıştırdım. Birkaç kez çakmağı ateşlemeyi denedim. Rüzgârın her seferinde daha şiddetli bir şekilde sigarayı söndürünce duraksadım ve elimi siper ettim.

“Açık hedef olduğunuzun farkında mısınız?”

Ömrümün her anı bu gerçeğe doluydu, bu yüzden önemsedığım bir detay değildi. Yine de oyalanmama laf çarpıtan sesin her işime burnunu sokması fazlasıyla dikkat etmem gereken bir sorundu. Omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Özel hareketçi olduğunu anladığım iki adamın taşıdığı bavulların peşine takılan kadın, “Belli ki servisinizi de kaçırmışsınız,” diye devam etti. O söyleyene kadar alanın boşluğuna takılmamıştım. Kahretsin! Yeni gitmiş olmalıydı. Başka bir uçuş olmadığına göre yeni bir tanesinin gelmesi yarını bulurdu. Neden arayıp geleceğimi haber vermemiştim ki? “İsterseniz sizi kışlanıza kadar bırakabiliriz ya da nereye gidecekseniz.”

İki metre ötemdeki sıradan bir arabanın önünde duran

başsavcı, sanki iyilik elçisiymiş gibi gülümsedi. Onu tanımasam ve aklında benimle ilgili gizli planları olduğunu bilmesem bu ifadesini sahici zannedebilirdim.

“Teşekkürler.”

Nötr bir cevaptı. Yüzüme devamında gelecek adımın beklentisiyle bakan kadın dayanamayıp, “Lütfen bizimle gelin,” dedi. Pes etmeyen duruşu kafamı karıştırıyordu. Gerçekten yardım etmeye mi çalışıyordu yoksa fırsattan istifade yol boyunca beni sorguya mı çekecekti?

“Taksiyle giderim, teşekkürler.”

Bu cümlemin gerçeklik payı yoktu. Bu bölgede bilmediğin bir araca binmek, esir düşme ihtimalini körüklerdi. Bu yüzden yasaktı. Özellikle de benim konumumdaki biri için...

“Eminim gidebilirsiniz ama daha sonrasında sizi bulabilir miyiz, işte ona güvenemiyorum.”

Sözde Hakkâri Yüksekova’yı bilmemesine rağmen askerlik konularına bütünüyle hâkimdi. Ya ödevine çok çalışmış ya da asker bir tanıdığı vardı. Onun yalan olduğuna inandığım gülümsemesini taklit ederek, “Ne kadar pozitifsiniz,” dedim. Başsavcının bu sahtelik gözünden kaçmadı ve yine de ciddiye-tini bozmadan konuşmaya devam etti.

“Sadece gerçekler yüzbaşım.”

“Benim gerçeklerim.”

Tekrar ifadesizliğime büründüm. Sahte neşeden nefret ediyordum. Hoş, sahte olan her şeyden nefret ediyordum. “Lütfen açık hedefin yanında daha fazla kendinizi riske atmayın. İyi yolculuklar.”

OLCAY

44. Dağ ve Komando Taburu, Orgeneral Sami Başarı Kışlası'nın içerisindeydi. Havalimanından yürüyerek yarım saat mesafede olduğunu tecrübe ettikten sonra kışlanın içerisinde de bir o kadar yürümem gerekiyordu. Bu kışla, birçok birliği ve büyük bir lojmanı barındıran bir tümendi. Kapladığı alan bakımından Yüksekova'nın dörtte üçü sayılabilir. Benim taburum ise tümenin tam ortasına denk gelen bir mevkiye yer alıyordu. Bu da demek oluyordu ki yolum uzun. Nizamiyeden kendimi özel bir araçla aldırabilirdim fakat beni birkaç gün sonra bekleyen taburuma sürpriz yapmak istiyordum. Kelimenin gerçek anlamını kullanacak olursam da *baskın*...

Havanın ayazına aldırış etmeksizin yürümeye başladım. Kaç tane tabur, kaç tane karargâh binası geçtiğimi saymayı bırakmıştım. Kafamdaki haritaya göre yaklaşmış olmalıydım. İlerideki mavi bereli topluluk da bunu kanıtlar nitelikteydi. Saatime baktım. Öğlen içtimasına yetişmiştim ve bunun verdiği haklı gururla adımlarımı hızlandırdım. Askerî -normal aralık-nizamda sıralanmış askerlere göz gezdirerek arkalarından geçtim. Karargâh Bölüğü, 1. Bölük, 2. Bölük, 3. Bölük... Gözüme bir ayrıntı takıldı. 2. ve 3. Bölük'ün, bölük komutanları içtimaya

çıkamamıştı. Peşin hükümlü olmak istemiyordum ama geçerli bir mazeretleri yoksa benden bugün çekecekleri, onlara burada görev yapacağım süre zarfında yeterdi.

Birkaç gözün radarında olduğumu hissedince başımı Karargâh Bölüğü'ne çevirdim. Kendi içtimasını yöneten kıdemli üsteğmenin bakışlarından hoşlanmamıştım. Belli ki o da benim askerleri incelememden hazzetmemişti. Sivil olmam buna en büyük neden olabilirdi. Adımlarımı tabur binasına kadar takip etti. Kim olduğumu sorguladığından emindim. Tanışacaktık ama önce gerekli prosedürleri yerine getirmeliydim.

Tabur binası tek katlı, orta boyutta klasik dikdörtgen bir binaydı. Askeriyede yıpranmış bina görmek imkânsızdı ama bu binaların eski olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Gıcırdayan bir kapı eşliğinde içeri girdim. Rüzgârlıkta bulunan kaza-olay tablosundaki vukuata göz gezdirdim. Neyse ki tabur, benden sekiz sene önce bir olay yaşamıştı. Demek ki herkes üzerine düşen vazifeyi yerine getiriyordu.

Herkes içtimada olduğundan odamı bulmak içgüdülerime kalmıştı. Önce sağ koridora, ardından sol koridora baktım. Sağ taraftaki hareketlilik çoktan adımlarımı kendi üzerine çekmişti. Botlarımın zeminde bıraktığı tok ses eşliğinde kapalı kapıların üstünde yazan tabelaları okudum. Personel kısmı namıdiğer S1, istihbarat kısmı-S2, harekât eğitim kısmı-S3, lojistik kısmı-S4 ve tabur komutanı odası.

Odamın da kapısı kapalıydı ama içeriden gelen sesler koridora kadar taşıyordu. Birkaç kişinin olduğunu gösteren hararetli derbi muhabbetini bölercesine kapıyı açtım. Yüzbaşı olduğunu gördüğüm üç kişinin bakışları aynı hızla bana döndü. Sivil giyinişimle yaptığım hareketin tezatlığını sorguluyorlardı. Aralarındaki en ciddi ifadeli duran yerime vekâlet eden Karargâh Bölük Komutanı olmalıydı. Saygısızlığıma müsamaha göstermeyecek bir havası vardı. Aranana diğer iki kanın da hangi bölüklere komutanlık yaptığı az sonra ortaya çıkacaktı.

Artık son derece sakin, sinek uça sesi duyulacak kadar sessiz bir odadaydık. Dile dökülmeyenlerin tenhaliğinde rahatsız bakışların odak noktasındaydım. Tepkisiz ama bir o kadar intihara yönlendirecek kadar güçlü bakışlarımı tek tek dolaştırdım. Birinin göz bebeklerinde yüzen kargaşayı yakalamıştım. O da benim kim olduğumu... Karargâh Bölük Komutanı ile göz göze geldiğim anda esas duruşa geçti.

“Dikkat!”

Ne olduğunu anlayamayan ama yerime vekâlet eden yüzbaşının çektiği dikkat yüzünden esas duruşa geçen ikili, geldiğimden beri ilk kez bana dikkatli bakıyorlardı. Yaşlarımız yakın olduğu için onlardan rütbeli olmamı yakıştıramamışlardı belli ki. Akıllarından bende önce gelen şanımla ben gerçeğini sorguladıklarına emindim.

“On dakika sonra tabur içtima!”

Sesim profesyonel ve duygusuzdu ancak her kelimesinde yakalanması kolay bir tını vardı. Her biri yaptıkları yanlış yüzlerine vuran keskin bir bitişe sahipti. Hep bir ağızdan çıkan, “Emredersiniz komutanım!” cümlesi odanın içinde yankılandı. Üçü odadan çıkmak için seri bir şekilde hareket etti. Yanlarından geçerken isimliklerine göz attım: Özpolat, Yavuz, Uzanulu. Tek tek kapının eşiğinde duran yüzbaşları, baş selamlarını verip sollarına dönerek odadan ayrıldı. Karargâh Bölük Komutanı da aynı şekilde odadan ayrılmak üzereydi ki, “Uzanulu Yüzbaşı’m, bekle,” dedim. Esas duruşta kendini tanıtan adam, “Yüzbaşı Çağrı Uzanulu. Karargâh Bölük Komutanı. Emredersiniz!” dedi.

“Taburun bilgi defteri hazır mı?”

“Hazır komutanım.”

Başımı onaylarcasına salladım. “Çıkmadan brifingini bekliyorum o zaman,” dediğimde, “Emredersiniz komutanım,” dedi.

“Teşekkür ederim, çıkabilirsin.” Baş selamını verip odadan ayrılırken kapıyı kapattı.

Makamıma doğru yürüdüm. Masamın yanında duran kitli dolabımdan eşyalarımı çıkardım. Çatışmanın ardından apar topar Ankara'ya gitmek zorunda kaldığım için temizletememiştim. Birkaç kez çırparak üzerindeki tozu götürmeye çalıştım. Botlarımı dolabın içindeki bir boyayla yeniledim. Hepsini giydikten sonra penceredeki yansımadan bakarak durum kontrolü yaptım. Sanırım bugünlük idare ederdi. Bordo beremi dikkatli bir şekilde başıma geçirdim. Bu iyi hissettirmişti. Açık olmak gerekirse kamuflajların içinde olmayı özlemiştim.

Saati kontrol ettim. İçtimaya çıkmadan önce Paşa'nın emrini yerine getirmeliydim. Emrettiği gibi askerî hattan emir subayını aradım. Bir süre sonra telefonun ucunda duyduğum tok sese karşılık her zamanki gibi esas duruşa geçtim.

"Yüzbaşı Karahanlı. Komutanım iznimi vukuatsız olarak tamamlamış olup müsaadenizle taburumun başına geçip görevime başlıyorum."

"Kurmaya Yüzbaşı Karahanlı."

Kısa bir süre önce aldığım, kurmaylık rütbemi unutmam belli ki Paşa'nın hoşuna gitmemişti. "Bunu önce sen kabullenmelisin ki insanlar inansın." Devamındaki cümlesi, peşimdeki başsavcı dâhil her şeyi bildiğini gösteriyordu. Bu, üzerimdeki yükü hafifletmişti.

"Emredersiniz komutanım."

"Üslerini gördün mü?"

Tugay Komutanı'nın yanına gidip gitmediğimi sorgulayan adama, "Tabur içtimasından sonra gideceğim komutanım," dedim.

Anladığını belli eden bir ses çıkardı. "Selamımı iletmeyi unutma. En kısa zamanda tavla oynamaya geleceğimi de hatırlat."

Bu operasyon hakkında bağlı olduğum Tugay Komutanı'nın da her şeyi bildiğinin gizli mesajıydı. Belli ki telefonda

veremeyeceği emirleri bana bu sayede iletenekti ve gerekli hazırlıklar yapıldıktan sonra bizi sivilde teftişe gelecekti.

“Emredersiniz komutanım.”

Telefonu da sesindeki sertlik gibi kapattı. Günlerdir kafamın içinde büyüyen asıl soru işaretiyle kalakalmıştım. Telefonu kulağımdan çektim. Madem Tugay Komutanı her şeyi biliyordu, bunu da ondan öğrenmek farz oldu. Belli ki ilk günüm sandığımdan da yoğun geçenekti ama önce şu taburdaki saygısızlığın hesabını soracaktım. Hesap verme sonraki meseleydi.

Saati son kez kontrol ettim. Tabur içtimasının zamanı gelmişti. Seri adımlarla odamdan çıktım. Postallarımın yarattığı güçlü etki koridorda yankılanmaya başladı. Az önce kapalı olan tüm kapılar açılmıştı ama odalarda kimse kalmamıştı.

Tabur binasından çıktığım anda beni karşılayan kalabalık grupta ölümcül bir sükûnet hâkimdi. Az önce beni göz hapsine almış olan kıdemli üstegmenin yaşadığı şoku yüzünden okuyabiliyordum. Sırtı dönük olmasına rağmen onlara doğru yürüdüğümü fark eden Yüzbaşı Uzanulu, “Tabur rahat!” diye gürledi. Ayakların uyumundan doğan ses muazzamdı.

“Hazır ol! Tüfek omuza! Selam dur! Dikkat!”

Uzanulu bana doğru döndü. “Yüzbaşı Uzanulu, Karargâh Bölük Komutanı. Dağ ve Komando Taburu, öğlen içtimasında on iki subay, on sekiz astsubay, yirmi üç uzman erbaş, yüz on erbaş ve er ile görüş ve emirlerinize hazırdır komutanım!” Teşekkür ettikten sonra askerlerin hepsine göz gezdirdim. Hepsi de çakmak çakmak bakıyordu.

“Tabur merhaba!”

“Sağ ol!”

“Nasılsın?”

“Sağ ol!”

Tek bir fire vermeyen tabura bakarken gururum okşandı.

Başımı memnuniyetle salladıktan sonra yüzbaşını yerine gönderdim. “Beni rahatta dinleyin.” Rütbelilerden rütbesizlere kadar herkesi görüşüme alacağım şekilde durdum.

“Ben Kurmay Yüzbaşı Olcay Karahanlı. Harp Okulundan mezun olduktan sonra Özel Kuvvetler Komutanlığına seçildim ve birinci olarak eğitimimi tamamladım. Ankara’dan ilk görev yeri olarak Hakkâri’ye gönderildim fakat burada çok fazla vakit geçirme imkânım olduğu söylenemez. Gelmemin ikinci ayında Kerkük’e görevlendirildim. Ardından Irak Metina, son olarak da Suriye’de görev yaptım. Yeni bir görevlendirmeye kadar da sizlerin başındayım.”

Direkt göz teması kuramasalar da kaçamak bakışlarının beremle buluştuğunu görecektim kadar çok asker yakalamıştım. “Neden bordo berelinin sizi komuta ettiğini sorguladığınızı duyar gibiyim,” dediğimde rütbelilerin de ilgisini tamamen üzerime çektim. Belli ki herkesin kafasında aynı soru işareti vardı. “Bu sizin gözünüzü korkutmasın.” Üstümüzde dalgalanan Türk bayrağını işaret ettim.

“Bu bayrağın altında olduğunuz sürece bere renginin bir önemi yok!”

Sesim soğukkanlı, kayıtsız ve ustalaştığım o buyurgan tonla doluydu. “Hepimiz bu vatan için canını hiçe sayan, şehadet yolunda ilerleyen askerleriz. Yeşil olmazsa, mavi olmaz; mavi nefes almazsa bordo yaşamaz! Bunu aklınızdan çıkarmayın!”

“Emredersiniz komutanım!” cümlesi havaya ayaz kadar nefes kesici bir şekilde karıştı.

“Sorusu olan var mı?”

Çıt çıkmadı. Başımı az önceki üçlüye çevirdim. Onlarla hesaplaşmamı burada yapamazdım. Tugay Komutanı’nın yanına da daha fazla geç kalamazdım. Brifing zamanı diğer ikiliyi de çağırma planıyla tekrar askerlere döndüm.

“Emir komuta bölük komutanlarında! İyi mesailer!”

“Sağ ol!”

Şahsıma tahsis edilen Land Rover ile Dağ ve Komando Tugayı'nın karargâh binasına geldim. Bu bina zemin hariç iki katlı, diğerlerine göre daha yeni gözüken bir yerdi. Tugay Komutanı'na ait odanın en üst katta olacağını bildiğimden oyalanmadan merdivenlere yöneldim. Tabur binasına kıyasla çok daha fazla üst rütbeli askerler olduğu için neredeyse her adımda birine baş selamı vermek zorunda kalıyordum. Neyse ki onlar da sorgulamadan karşılığını veriyorlardı.

Emir Astsubayı'nın odasının önünde durdum. İçerisi sakin. Ayakta duran adamın sırtı bana dönüktü fakat omzundaki apoletlerden anladığım kadarıyla bir yarbaydı ve Tugay Komutanı'nı soruyordu. Kapıyı iki kez tıklatıp içeriye doğru büyük bir adım attım. Yarbay bana doğru döndüğünde, "Kurmaya Yüzbaşı Karahanlı. Komutanım müsaadenizle Emir Astsubayı'na bir konu iletecektim," diye izin istedim. Bordo bereli birini bu odada görmeye alışık olmadığı her hâlden belliydi. Göz, insanın yüzüne yerleştirilmiş en ölümcül silahtı ve Yarbay beni birkaç saniye içerisinde delik deşik etmişti.

"Buyur bakalım."

Yarbay'ın izniyle masasında oturan Astsubay'a döndüm. "Kurmaya Yüzbaşı Olcay Karahanlı. Komutanımız beni bekliyordu. Geldiğimi haber verir misiniz?" Astsubay adını duyduğu ama daha önce hiç görmediği beni, daha doğrusu apoletime sıkıştırdığım beremi, büyük bir ilgiyle inceledi. Normal zamanda olsa rahatsız olacağım bir bakış türüydü fakat bulunduğumuz ortamda bu merak yadırganamaz bir gerçektir.

"Komutanımız şu anda briefing alıyor. Kimsenin rahatsız etmesini istemedi. Somuncu Yarbayı'mız içeri girerken haber vereceğim. Buyurun bekleyin."

Teşekkür ettim. Askerin gösterdiği koltuklara ilerlemeden

önce Yarbay'dan izin istedim. Başıyla oturabileceğimi söylediğinde ikiletmeden kapının yanındaki siyah deri koltuğa oturdum. Yarbay'ın gözlerini hâlâ üzerimde hissediyordum ve yanılmadığımı sorusuyla anladım.

“Söyle bakalım yüzbaşım. Yeni mi atandın?”

Tuzaklı bir soruydu. Atamaların zamanının geçtiğinin o da farkındaydı. “Geçici olarak görevlendirildim komutanım,” dediğimde gözlerinde karanlık bir neşe belirdi. Bu bakışı, kolay lokma olmadığımı anlamış olmasına verdim.

“Nereye?”

“44. Dağ ve Komando Taburu'na.”

Tek kaşı sorgularcasına havalandı. Bir bordo berelinin, piyade komandoların arasında ne işi olduğunu merak eden havası anında odayı kapladı. Bu tarz bakışlara kendimi hazırlamıştım. Bu yüzden ifademdeki ciddiyeti asla bozmadım. Tam yeni bir şey sormak için dudaklarını aralıyordu ki kordorda konuşma sesleri duyulmaya başladı. Kısa bir süre sonra birkaç albayla beraber Tugay Komutanı görüş alanıma girdi. Odadaki herkesle beraber esas duruşa geçtim. Emir Astsubayı koşar adım odadan çıktı. Komutan yanındakileri güzelce uğurladıktan sonra ona döndü. Asker beni söylemiş olacak ki gözleri hızla bana kaydı. Ne düşündüğünü tahmin etmek zordu. Dudaklarını okumama fırsat vermeyecek bir hızla bir emir verdi. Ardından bakışlarını omzumun üzerinden arkamdaki Yarbay'a kaldırdı.

“Gel bakalım Somuncu Yarbayı'm.”

Anında merak ifadesinden sıyrılmış olan adam yanımdan hızla geçti. Tugay Komutanı ile beraber görüş alanımdan çıktı. Yine de birkaç saniye bekledikten sonra yerime oturdum. Emir Astsubayı birkaç dakika sonra odasına döndü.

“Beklerken bir şey içmek ister misiniz komutanım?”

Teşekkür ederek gerek olmadığını söyledim. Masasına dönen çocuk, önündeki evraklarla uğraşmaya başladı. Ben de

zaman geçirmek adına sehpanın üzerinde duran askerî dergilerden birini elime aldım.

Ezbere bildiğim konuların üzerinden geçerken koridordan tekrar sesler yükseldi. Saate baktım. Neyse ki beklediğimden daha kısa sürede konuşmaları bitmişti. Astsubay ile beraber ayaklandım. Yarbay, odanın önünden geçerken göz göze geldik. Baş selamı verdim. O ise, “Komutanımız seni bekliyor,” dedi. Belli ki çağırılma emrim ona verilmişti ve o bundan pek hoşnut olmuşa benzemiyordu.

Emir Astsubayı’nın peşine takılıp odadan çıktım. Kapıyı tıklatan çocuk önden geçmem için izin verdi. Kapı eşiğinden geçmeden sol omzumdaki beremi çekip göğsüme aldım. Tekmili vermemle, “Gel Olcay,” dedi. Masasına üç adım kala durdum. Bakışları Emir Astsubayı’na kayan komutan, “Bize çay getir,” diye emretti. Ardından gözlerini bana çevirdi. Lazer gibi bakışları sinir bozucuydu. Gözlerini size diktiğinde hiçbir tereddüt algılamıyor, anlattıklarınızı dinleyip layıkıyla değerlendirdiğine dair hiçbir şüpheniz olmuyordu.

“Otur yüzbaşım.”

Oyalanmadan masasının önündeki koltuklara oturdum. “Yolculuk nasıl geçti? Yerleşebildin mi?” Terör bölgesindeyseniz sivil bir hayat sürme izniniz yoktu. Bu nedenle Yüksekova’ya görevi çıkan tüm askerler tümenin içindeki lojmanlarda kalmak zorundaydı. Gelmeden önce bana da misafirhanede bir yer ayarlanmıştı fakat henüz orayı görmemiştim. Yine de komutana, “Sağ olun komutanım, yerleştim,” dedim konunun uzamaması için.

“Paşa durumdan bahsetti. Keşif için nereden başlamayı düşünüyorsun?”

“Komutanım, müsaadenizle sorumluluk sahamdaki sınır karakollarından başlayarak kendime bir rota oluşturacağım. Emirlerinize maruzdur.”

“Kaçacakları güzergâhı biliyor musun ki?”

“Tahmin ediyorum komutanım.”

“B planın var mı?”

Her zaman olurdu ama şu anda aklımdan geçen planların birçoğunu Paşa bile bilmiyordu. Bu nedenle, “Henüz yok komutanım,” dedim. Kuşkuyla bir ifadeyle bana baktı. Sanki zihnimden geçenleri okumaya çalışıyordu.

“Artık var.”

Çayların gelmesiyle konuşmasına kısa bir ara veren komutan, astsubayına, “Şule Binbaşı geldi mi?” diye sordu. Oda da beklediği haberini aldıktan sonra da, “Çağır gelsin,” diye emretti. Astsubay odadan çıktı ve birkaç saniye içerisinde kapı tıklatıldı.

“Binbaşı Kartalkaya. Beni emretmişsiniz komutanım.”

İçeriye en az 1.80 boylarında, kısa olduğu belli olan siyah saçlarını ensesinde sıkıca toplamış, sert mizaçlı çakı gibi bir asker girdi. Diğerlerine kıyasla kusurlarını kapatma ihtiyacı bile hissetmemişti. Bu yüzden tenindeki soğuk ısırtığını fark etmek kolaydı. Soluk kahverengi gözleri çok fazla acıya şahit olmuşa benziyordu. Gözlerim istemsizce dudağının ucundaki bene takıldı. Bu nokta kadar benin keskin hatlı yüzüne tuhaf bir yumuşama, aynı zamanda da gerilim verdiğini düşünmeden edemedim. O ise beni sanki görmüyormuş gibi ağır ve duygusuz bir şekilde sadece komutana bakıyordu.

“Gel Şule.”

İsmi alev anlamına gelen kadın, güçlü adımlarla içeri girdi ve bize üç adım kala durdu. “Tanıştırayım. 44. Dağ ve Komando Tabur Komutanlığına atanan Kurmay Yüzbaşı Olcay.” Geldiğinden beri ilk kez yüzüme dikkatli bakıyordu. Tepeden tırnağa keşfe çıkan sert gözleri bereme takıldı. Ardından gözlerimin üzerinde durdu. O kısacık zaman diliminde ne düşündüğünü bilmiyordum ama bir nebze de olsa bakışları ısınmıştı.

“Olcay, Şule Binbaşı’m da 22. Dağ ve Komando Taburu Komutanı.” Bu tanışma faslı nedense içime ufak bir huzursuzluk çökmesine neden oldu. Kadının bakışları olacakları

bildiğini ele veriyordu ve bu daha da rahatsız ediciydi. Kibar gülümsemem onun fark etmediği ya da görmezden gelmeyi seçtiği bir uyarı taşıdı. Rütbesi ne olursa olsun kimse bana zorla...“Bundan sonra birliktesiniz.”

OLCAY

Bir, iki, üç, dört, beş...

“Bana her zaman ulaşamayabilirsin. Bu operasyonda benim gözüm kulağım Şule olacak ve seninle birlikte operasyonu o yönetecek.”

İki saat.

Tam tamına iki saat beş dakika geçmişti ama zihnimdeki lanet olasıca cümle ilk etkisini yitirmemişti. Hâlâ beni zerrelere bölecek güçteki öfkeyi damarlarımda dolaştırıyordu ve üzerime hücum eden sakinlik tüm cephelerde kaybediyordu.

Altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on bir...

Bana sormamıştı. Sadece söyledi. Çünkü Tugay Komutanı dâhil tüm üst rütbeliler istek değil, emir adamlarıydı. Bu hayatta nefret ettiğim şeylerden biri, işime karışılmasıydı. Özellikle de peşime adam takılması nefretin de ötesindeydi.

On iki, on üç, on dört, on beş...

Kafamın içinde milyon kez oynadığım senaryoda yılların emeği vardı. Babamın şehit haberini aldığım o gece düşmüştü yüreğime bu oyunun fitili. Olduğu yerde yıllarca patlamadan beklemişti. Beni yaka yaka güçlendirmişti ateşini. Şimdi bu

oyuna konuk oyuncu değil, zorla başrol eklememi emrediyorlardı.

“Operasyonun sınırlarını genişletiyorum. Sadece senin sorumluluk sahanla onları yakalayamazsın.”

Yürürlüğe sokulan B planı buydu. Kendi taburumu komuta ederek sadece Hakkâri’nin belli bölgelerine ulaşabiliyordum. Şule Binbaşı’nın yetkisiyle de kalanına. Yıllardır süregelen takip olayının bu sefer son olmasını istiyorlardı. Ölü ya da diri, o üçlüyü yakalamak asli karardı.

On altı, on yedi...

Buna ne kadar iş birliği denirse denilsin alt yazısında *denetim* yazdığını okuyabiliyordum. Önüme koydukları B plansız ihtimali, görevi kabul ettiğim ilk gün fark etmiştim ve sadece B değil alfabenin tüm harflerini kapsayan ihtimalleri, o günden itibaren tek tek planlamıştım. Fakat şu anda ya hepsini silmem ya da Şule Binbaşı’yı da dâhil etmem gerekiyordu. Yani...

İki ucu boklu değneği elimde tutuyordum.

Bir, iki, üç...

Paşa’nın bu denetimli serbestlikten haberinin olmamasının imkânı yoktu. Yıllardır planladığım, aylardır aktif olarak üzerinde çalıştığım bu görev için madem bana güvenmeyecekti, neden seçmişti? Sırf babamla beraber bu işin peşindeyken devresini kollarının arasında şehit vermesinin yemini miydi bu? Eğer öyleyse bir intikam alınacak ve onu da bizzat oğlu gerçekleştirecekse neden her hareketimi hesap vereceğim bir başka rütbeliyi başıma dikiyordu? Bu neyin tantanasıydı?

Dört, beş, altı, yedi...

Kapının tıklatılmasıyla sakinleşmek adına kaç settir tekrarladığım sayıları zihnimin içinde susturdum. “Gel!” Kapının aralığından gözüken Uzanulu, baş selamı verdikten sonra, “Yüzbaşı Uzanulu. Komutanım müsaadenizle taburun bilgi defterini arz edecektim,” dedi. Saate baktım. Mesainin

bitmesine bir saat kalmıştı ve akşam yemeğini lojmanın içindeki dağ evinde Şule Binbaşı ile yiyeceğim için içtimadan önce planladıklarım sekteye uğrayacağı benziyordu.

“Haberci!”

Gür sesim yüzbaşının yanından geçip koridorda yankılandı. Birkaç saniye içerisinde karargâhıma tahsis edilen asker, kapının eşiğinde belirdi. Çakmak çakmak bakıyordu mavi gözleri. Taş çatlasın yirmisindeydi. Yağız, yiğit delikanlı derler ya, işte bu asker bu kelimenin kanlı canlı örneği idi ve bu toprakların böyle çocuklara ihtiyacı vardı. Yüzbaşının yanından geçtikten sonra baş selamı verdi. Tam kendini tanıtacağı sırada, “Diğer bölük komutanlarını çağır çocuk,” diyerek işi hızlandırdım. Ağzında toplanan kelimelerinin hepsini yutarcasına yutkundü. Rahatsızlık hissi yüzünden saniyelik bir hareketle geçip gitti. Geriye gözlerinde bıraktığı tek şey merak ama onu da sormaya pek niyetli değil gibiydi. “Emredersiniz!” deyip selamını verdi ve bir nefes aralığında görüşümden çıktı. Uzanulu hâlâ kapının önünde dikiliyordu.

“Gel sen.”

Kısa bir an tereddüt eder gibi oldu. Belli ki birazdan bu odada yaşanacakları az çok tahmin etmişti. Kaçamayacağını da farkında olduğundan harekete geçti. Makamıma üç adım kala durdu. Diğerleri gelene kadar ağzımı bıçak açmadım. Odanın içindeki gergin havayı biraz da bu sessizliğim besliyordu. Birkaç dakika içerisinde taburun tüm bölük komutanları karşımdaydı ve ben gelmesi beklenen işareti almış gibi konuştum.

“Kapıyı kapat ve içeriye kimseyi alma.”

Haberci, yüzündeki endişe kırıntılarını etrafa saçmak istemiyormuşçasına dikkatli bir şekilde odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Oda bir anlığına konuşulmamış kelimelerle dolu bir sessizliğe büründü. Gözlerimi dört adamın yüzlerinde dolaştırdım. Gözlerini kaçırان üçlü neden burada olduğunu çok iyi biliyordu. Bana diğerlerine nazaran biraz daha uzun bakmayı

sürdüren kişi ise kulağına çalınan haberlerle onun ne alakası olduğunu düşünüyordu. Askeriyede her zaman kurunun yanında yaş da yanardı. Belli ki bu hikâyede de yanan o olacaktı.

“Maç kaç kaç bitti yüzbaşım?”

Derbi muhabbetindeki en baskın sese yöneldim. İsimliğinde *Özpolat* yazan asker, bakışlarımı hissetmiş olacak ki başını kaldırdı. “Yüzbaşı Anıl Özpolat. 2. Bölük, Bölük Komutanı.” Tekmilini verdikten sonra sustu. Sorduğum soru karşısında sessizliğini şaşırmış olmasına ya da ne diyeceğini bilememesine yorarak ve bu suskunluğundan cesaret alarak bir hamle daha yaptım.

“Fenerbahçe mi kazandı, Galatasaray mı?” Sesim, sakın ama karşımdakinin titremesine neden olacak kadar soğuktu. Soruma yine cevap vermedi. Cümlelerim sanki aramızda asılı kalmıştı. Oturduğum yerden ayaklandım ve karşımdaki dörtlüye daha yakın olabilmek için masamın etrafından dolandım. Yüzlerini en iyi gördüğüm yerdeyse durdum. Aramızda gidecek kalınlaşan bir sessizlik vardı. İçine sessiz sedasız alınan nefesleri saklayan, için için kendini yiyip bitiren, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sessizlik...

“Bu sessizliğini bilmemene mi yormalıyım Özpolat yoksa söylemene değmeyeceğine mi?”

Normal zamanda üstlerinizin sorularına cevap verme yetkiniz yoktu. Sizi ne kadar kalaylarsa o kadar güçlü, “*Emredersiniz!*” demek zorunda kalırdınız. Yine de benim istediğim bu değildi. Karşımda duran adamların nereye kadar kendilerini savunacağını görmek istiyordum. Yola onlarla devam edebilmem için birbirlerini satıp satmayacaklarını bilmem gerekiyordu.

“Komutanım...” diye güçsüz bir sesle konuşmaya başlamıştı ki yutkundum. O da farkındaydı sesindeki acizliğin gereksiz olduğunu. Bir parça suskunluk bundan sonraki sözlerini daha da kuvvetlendirdi. “Komutanım.” Bu daha güçlü bir girizgâhtı.

“Fenerbahçe, komutanım.”

Birkaç saat önceki heyecanı düşünülürse o da bu takımı tutuyordu. Tabii şu anda tuttuğu takımın, maça çıkan futbolcuları dâhil her şeyinden pek de haz ettiği söylenemezdi. Kızgındı. Gergindi. Tedirgindi. Saçlarının dipleri parlamıştı. Neden sadece ona yüklendiğini merak ediyordu. Yanındaki arkadaşlarının da onunla aynı korkuları yaşadığını göremeyecek kadar körleşmişti ve bu beni onun üzerinden konuşmaya devam etmeye itiyordu.

“Değdi mi peki?”

Anlamadığını belli eden bir bakış attı. “Askerlerinin önüne çıkıp sadece on dakikanı alacak içtimaya çıkmamana değdi mi bu zafer?” Açıklama yapmamış hâlimi tercih ettiğine emindim.

Köşeye sıkışmışlığın verdiği yırtıcılıkla, “Komutanım, siz gelmeden önce tam da...” diye çıkışıyordu ki sözünü kestim.

“Çıkmak üzereydiniz.”

Onun yerine cümlesini tamamlamam hâlihazırda tutmaya çalıştığı kontrolünü zedeledi. “Ne şans ama...” Bağırmadan, sakince söylediğim cümleler belli ki onları daha derinden yaralıyordu. Koskoca yüzbaşı olmuş adamlara bağırmam ne fayda edecekti ki zaten.

“Tekrarı olmaz komutanım.”

Olmayacağını biliyordum. Gözlerimi Özpolat’tan çektim. Tek sıra hâlinde duran adamların önünde volta atmaya başladım. “Disiplin her şeydir,” derken önümdeki camdan dışarı baktım. Yerdeki sonbaharın vedasını temsilen düşen yaprakları temizleyen askeri görünce duraksadım. Odağımı çelimsiz, neredeyse parkasının içinde kaybolacakmış gibi duran çocuktan ayırmadım. Belki de birkaç ay sonra buraları bir daha hiç görmeyecekti ama ona verilen görevi öylesine sahiplenmişti ki sanki evinin önünü süpürürmüş gibi titizleniyordu.

“Bu hanginizin bölüğünün askeri?”

Konuşmamı yarıda kesmemden mütevellit hepsinin bakışları pencerenin ardındaydı. “Benim komutanım.” Omzumun üzerinden sesin sahibine baktım. İçtimada olan tek yüzbaşıya. Dudağıma yerleşen kendinden emin gülümsemeyle tekrar önüme döndüm. Diğerlerinin askeri olacak değildi ya...

“Disiplin...”

Sesim manidardı. Ağır hareketlerle gerisin geri döndüm. Pencereden dışarı bakan yüzbaşılardan ilgisi bana kaydı. Az önce araya giren muhabbetle ilgili en ufak bir fikir yürütememişlerdi. Bundan dolayı aldığım cevabın ıstırabını çekmiyorlardı. Oysa her şeyin özü oydu.

“Disiplin her şeyden önce gelir.”

Tekrar yürümeye başladım. “Çevrenden,” derken Uzanulu’ya baktım. “Zevklerinden,” dediğim sırada bakışlarım Özpolat’a kaydı. “Hatta kendinden.” Gözlerim isimliğinde Yavuz yazan yüzbaşıda takılı kaldı. Bir tek onun sesi bu odada duyulmamıştı.

“Yüzbaşı Özkan Yavuz. 3. Bölük, Bölük Komutanı.”

Ne istediğimi çok geç olmadan anlayan yüzbaşı, tekmilini güçlü bir sesle verdi. “Neden içtimaya çıkmadın yüzbaşım?” Yanındakilere kıyasla daha hızlı cevap vermesi, düşünülmüş bir eylem gibi hissettirdi.

“Tekrarı olmaz komutanım.”

“Neden diye sordum yüzbaşım.”

Sorumdaki iğneleyici hava yüzbaşının boğazına batmış gibiydi. “Öğlen içtimaları için üsteğmenimi görevlendirmiştim komutanım.” Sesindeki pürüz, utançtan mıdır bilinmez biraz daha zorlarsam ağlayacakmış gibi hissettiriyordu.

Yüzünün tamamına indirilen kuvvetli bir tokat gibi aşağılayan bir sesle, “Gerek duymadın yani,” dedim. Dışı çelik gibi duruyordu fakat içinin tir tir titrediğini gözlerinden okumak zor değildi.

“Emir komutada boşluk bırakırsan illa biri doldurur.”

Yutkunduğunu âdemelmasının aşağı yukarı hareketinden anladım. “Yani çok da vazgeçilmez sanmamalı biri kendini,” derken burnunun ucuna kadar girdim. Yüzünü ciddi bir ifadeyle yakından incelemek, boynundaki damarların daha da belirginleşmesine neden oldu. “Bugün bölük komutanıdır. Diğer gün sınır ötesinin komutanı.” Ufak göz dağım yerine ulaşmış gibi esas duruştaki hâlini daha da dikleştirdi.

“Emredersiniz.”

Yüzbaşının yüzünde birkaç saniye daha oyalandıktan sonra geriye doğru büyük bir adım attım. Aramızdaki mesafenin açılmasıyla omuzlarının biraz olsun düştüğünü fark ettim. Bugünlük bu kadar gerginliğin onlara yeteceğini anladım.

“Yüzbaşı Uzanulu haricindeki herkes görevinin başına. Bugünkü olay bir kez daha tekrarlanırsa şefaatinizde pek de iç açıcı şeyler yazmayacağını bilmelisiniz. Şimdi çıkın.”

OLCAY

İlk izlenim, anlık bir bakış açısydı ve yargılamak kolaydı. Yanıltıcı olabileceği o an aklınıza gelmezdi. Yüzeysel bir kitap kapağı gibi düşünülebilirdi bu. İlk bakışta içeriğiyle ilgili bilgi sahibi olduğunuzu sanırdınız. Yavaş yavaş derine indikçe asıl hikâye ortaya çıkardı ve siz belki de peşim hükümlü davrandığınızı o an fark ederdiniz.

Gel gör ki bazı anlarda dürtülerimiz, muhakememizden çok daha güçlü oluyordu işte.

Hayatımdaki nadir anlardan birine ev sahipliği yapıyordum. Sayılı kez yaşadığım yanılma, ilk kez bir asker tarafından gerçekleşiyordu. Uzanulu'nun arzını gerçekleştirirken takındığı tavırdan, sesindeki tokluğa kadar her şey bu görevi layıkıyla yerine getirdiğini gösteriyordu. Öğlenki yaşananları düşündüğümde, vekâlet ettiği makam bakımından içtimaya çıkmaması gayet doğal karşılanabilirdi. Yine de diğer iki bölük komutanının içtimada olmamasında onun da suçu vardı. Ne olursa olsun yetki ondaydı ve tüm askerlerin disiplini önce ondan sorulacaktı.

“...Arz ederim.”

Tabur bilgi defterinin arzını bitirdiğini güçlü bir sesle

noktalayan yüzbaşı, baş selamı verdi. İtiraf etmem gerekiyordu ki etkilenmiştim. Hatta tavırları bakımından kendime yakın bile hissettiğimi söyleyebilirdim. “Kaçlıydın sen?” diye sorduğumda tereddüt dahi etmeden “2013 komutanım,” diye cevap verdi. Yılımız tutmamıştı. Belki de çizilmiş ortak kaderin yazgısı aynı askerî okuldan itibaren yazılmaya başlamıştı.

“Harbiyeli misin?”

“Kuleli komutanım.”

“Anladım,” demekle yetindim. “Çıkabilirsin.”

Baş selamını kapının eşiğinde tekrarlayan yüzbaşı odadan çıktı. Saate baktığımda mesai bitiminin üzerinden yarım saat geçtiğini fark ettim. Aklımda beliren ilk şey, Şule Binbaşı’ya verdiğim söze geç kalmak üzere olduğumdu. Bu nedenle süratle hazırlanıp odadan çıktım. Benim bu hareketliliğimi fark etmiş olan Haberci, odasının kapısında belirdi.

“Aracınız hazır komutanım.”

Adımlarım birkaç saniye askerin önünde oyalandı. Ardından, “*Düş peşime,*” der gibi attığım bakışla tekrar eski formunu yakaladı. Koşar adım çıktığımız tabur binasının önündeki askerî cip işimi bir hayli kolaylaştıracaktı. Haberci, bineceğim kapıyı açıp selam durdu. Araca binmemle kapıyı kapatması ve şoförün yanındaki yerini alması bir oldu.

“Hangi misafirhanede kalacağımı biliyor musunuz?”

“Biliyoruz komutanım. A Blok 47 numara.”

Araç hareketlendi. “Anahtarı aldın mı çocuk?” Gün içinde anahtarı Gazino Müdürlüğünden alamayacağım için Haberci’yi görevlendirmiştim. “Aldım komutanım,” diyerek cebinden çıkardığı basit maskotlu anahtarı bana uzattı. Yüzünde yine ona neden çocuk dediğimin merakı ve ufak bir siniri vardı. Belki de onu küçük gördüğümü sandığı içindi bu tepkisi. Oysaki ben o kelimeyi sadece geleceğini parlak gördüğüm kişilere sunardım. Sevdiklerime...

“Eşyalarım odada mı?”

Soru üstüne soru sormamın verdiği hararetle, “Emrettiğiniz gibi odanıza yerleştirdik komutanım,” diyen asker fazlasıyla terlemiş görünüyordu. Daha fazla ecel terlerine bulanmaması için teşekkür ettim ve tarif etmekle uğraşmayacağım yolları izleyerek arkama yaslandım.

Güneş son ışınlarını da yollamıştı. Bugün hava o kadar berraktı ki kobalt mavisi gökyüzünde kutup yıldızı şimdiden seçiliyordu. Aracın yavaşladığını hissettiğim anda gözlerimi gökyüzünden, tümenin içinde çok fazla dolaşmamıza gerek bırakmayan misafirhanenin girişine çevirdim. Aracın durmasıyla aşağı atlayan Haberci benden taraf olan kapıyı açtı.

“Aracı çevirin. Beni bekleyin.”

Emrimin ardından araçtan indim ve koşar adım misafirhaneye girdim. Asansörü bekleyerek zaman kaybetmemek adına bina içindeki merdivenleri seri adımlarla tırmandım. 4. katta olduğunu düşündüğüm odamı bulmaya çalışırken birkaç askerin selamını aldım ve en dipteki odanın önünde durdum.

47.

Anahtarın metalik sesi kilidin içinden yankılandı. Zamanın yorgunluğunu taşıyan ahşap kapı gıcırdayarak açıldı. Bu tümendeki kapıların benimle bir zoru olmalıydı. İlk fırsatta bu kapıyı da yağlatmam gerektiğini zihnime not alırken içeriye doğru büyük bir adım attım. Karanlık beni selamlasa da dışarıdaki lambaların gölgeli ışığı, ince perdelerden içeri sızıp odayı aydınlatmayı ihmal etmiyordu. El yordamıyla bulduğum düğmeye bastım. Sönük sayılabilecek lambanın yanmasıyla gözüme çarpan ilk detay, stüdyo daireyi andıran salonun içindeki ufak açık mutfak oldu. Dışarıda yemek yemekten hoşlanmayan biri için bu durum bulunmaz bir ayrıcalıktı ve büyüklük olarak gayet yeterliydi. Yerlerin temizliğine baktıktan sonra botlarımı çıkarıp kapının arkasına yerleştirdim. Soğuk zemin hâkî renkli kışlık çoraplarımın altından bile olsa nasır tutmuş ayaklarımı sakınleştirdi. Buzdolabını kontrol etmek

için mutfığa girdim. Benden önce burada konaklayan kişinin bıraktığı birkaç alkol ve yarım su şişesi haricinde hiçbir şey yoktu. Bir ara alışverişe çıkmam gerektiğini de hâlihazırda bekleyen notlarıma ekledim. Mutfak dolaplarının içine kısaca göz attım. Bana olanak sağlayacak eşyaların hepsi mevcuttu. Neyse ki onları almakla uğraşmayacaktım.

Mutfağın karşısındaki ufak hole yönelmeden önce salona göz attım. Karşılıklı iki çekyatın yıpranmışlığı ve televizyonun eskiliği gözümünden kaçmadı. Yine de temiz görünüyorlardı ve yaşadığım şartlar düşünülürse bu benim için fazlasıyla lükstü. Üstelik ortada bir halı bile vardı. Sürekli bot içerisinde işkence çeken ayaklarımın en büyük özlemlerinden biri yalın ayak halıya basmaktı. Pencere önüne yerleştirilmiş yemek masasından hâllice duran masifin etrafına üç tane sandalye sıralanmıştı. Başka da eşya namına bir şey yoktu.

Hoş, ne kadar kalacağı belli olmayan, kaldığı zamanlarda da yatmadan yatmaya gelinecek bir yaşam alanı için gayet yeterliydi.

Ufak holden geçip yatak odasına girdim. Burada da diğer duvarlarda olduğu gibi hiçbir şey asılı değildi. Çift kişilik bir yatak, gömme dolap, iki komodin ve bir sandalye... Yatağın ucuna iştirilmiş eşyalardan yayılan pırasa kokusu, bir anlığına kendimi babaevinde gibi hissetmeme neden oldu. Gözlerimi kapatsam karanlığımda belirecek yüzler benim her zaman zayıflığım olmuştu ve şu anda ihtiyacım olan en son şey, beni görevimden alıkoyacak bir merak duygusuydu. Annemin ilaçlarını aksatıp aksatmadığı, Doğukan'ın bana olan öfkesinin ne durumda olduğu, Aygül'ün staj için yola çıkıp çıkmadığı aklıma kurcalamaya başladığı sırada durumun vahimliğini fark ettim. Yıllar sonra onlarla bir araya gelmek bana iyi gelmemişti, bunu görebiliyordum. Bir an önce onların üzerimdeki etkilerinden sıyrılmam gerekiyordu. Bu nedenle kokuya odaklanmadan annemin yaptığı her şeyi mutfığa taşıdım. Ardından odaya dönüp pencereleri açtım. Ayaz bir süredir camın ardında beklediğini belli eden sabırsızlıkta içeriye daldı ve birkaç

saniye içerisinde havayı nefesimin görüleceği bir soğukluğa çevirdi.

Açıkçası kendime gelmem için iyi bir başlangıçtı.

Silahımı komodinin üzerine dikkatlice koydum. Kamuflajlarımı çıkarıp sadece boxer ile odanın içinde dolanmaya başladım. Bavuldan elime geçen en temiz ve ütü gerektirmeyen siyah balıkçı yaka bir kazak ve siyah kot pantolonu yatağın üzerine yerleştirdim. Kokup kokmadığımı kontrol ettim. Duş alacak vaktim kalmadığı için bu detayın bir önemi var mıydı emin değildim. Yine de bavulumu kurcaladım. Kamuflajlardan tenime sinen çatışma kokusunu biraz olsun hafifletmek için bitmek üzere olduğunu fark ettiğim parfümü üzerime boca ettim.

Yüzümü yıkama ihtiyacı hissederek banyoya yöneldim. Aynada beni selamlayan silüetim hâlâ çok fazla duygu barındırıyordu. Hepsini silmek istercesine soğuk suyu yüzüme çarptım, ta ki tenimin uyuştüğünü hissedene kadar. Başımı kaldırıp tekrar aynaya baktım. Alışıldık görüntüm, biraz kızarmış olsa da karşımdaydı. Suyu kapatıp havlu ya da peçete aradım. Bulamayınca ellerimi silkeledim. Nemli kalan parmaklarımla saçlarımı düzelterek banyodan çıktım.

Yeterince havalandıran yatak odasındaki pencereyi kapattım. Üzerimi giyinirken gözüm yatağın başında duran eski tarz bir saate ilişti. Her zaman dakikliğiyle bilinen biri için fazlasıyla geç kalmıştım. Haber vereceğim bir telefon numarası da almadığım için pişman olmak üzereydim. Silahımı iç taşıma silahlığıma yerleştirdim. Göze çarpmaması içinse üzerime siyah bir ceket, onun da üzerine kabanımı giydim. Cüzdan ve telefonumu kontrol ettikten sonra mutfaktaki çantayı alıp odadan çıktım.

Geldiğim hızla merdivenleri indim. Misafirhaneden çıkmamla aracın içinde beni bekleyen Haberci ile göz göze gelmem bir oldu. Asker, araçtan inene kadar aramızdaki mesafeyi kapattım. Kapımı açtığı sırada, "Dağ evine," diye emrettim.

Birkaç saniye içerisinde yola koyulduk. Pırasa kokusu daha ilk dakikadan aracın içini sarmaya başladı. Zihnimin bu efsunlu kokuya karşı koymasına destek olmak amacıyla pencereyi aralamaya başladım. Hava gerçekten geceye doğru bir başka soğuyordu bu şehirde. İçeri giren sert havaya aldırış etmeden camı son noktasına kadar açtım. Koku birkaç saniye içerisinde dağıldı. Yine de geri kapatmadım. Birkaç dakika içerisinde dağ evini andıran restorana varmıştık. Araçtan indikten sonra çantayı askerin eline tutuşturdum.

“Çocuk, bunu al. Arkadaşlarınızla yersin.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Aracı garaja park ettikten sonra sizde istirahatınıza bakın. Gelmenize gerek yok. Yarın sabah yedi buçukta misafirhanede olun.”

“Emredersiniz komutanım.”

Gecikme oranımı düşürmek adına koşar adım restorana yöneldim. İçerinin gürültüsü, dışarı tatlı bir muhabbet uğultusu gibi yayılıyordu. Ahşap panjurlarından sızan ışık, gecenin karanlığına yumuşak bir loşluk vermişti. Camlar buğuluydu ve kalabalık olduğu, gölgelerin hareketinden belliydi.

İçeri girdiğim an şöminenin yaydığı sıcaklık bedenimi sarmaladı. Ürperdim. Normal zamanda olsa tam tersi olması gerekirdi ama bedenim o kadar soğuğa alışmıştı ki sıcaklık bana lütfedilen bir armağandan çok, şok dalgası gibiydi. Odun kokusu burnuma çocukluk anısıymışçasına sızıyordu. Babamı, babamla çıktığımız avları, yaptığımız kampları... Hayatımın diğer bölümleri, askerlikten önceki görüntüler bir filmin kareleri gibi birbiri ardınca gözümün önünden hızlıca akıp geçti. Geçmiş yine önüme çıkmayı ihmal etmemişti ve ben onu ezip geçmek yerine son zamanlarda çokça yaptığım gibi yol vermiştim. Buna bir an önce dur demeliydim yoksa görevimi tehlikeye atacaktım.

“Hoş geldiniz komutanım.”

Vestiyerin önünde duran askere kabanımı uzattım. “Komutanım silahınız var mı?” diye sorduğunda başımı onaylarcasına salladım. “Silah teslim noktasına bırakmanızı rica edeceğim.” Sorgulamadım. TSK ve ne zaman gerekli görüleceği bilinmeyen prosedürlerine alışıktım. Zaman kaybetmemek adına silahımı dolapların birine kilitledim ve gerekli imzaları atıp anahtarı cebime koydum. “Afiyet olsun komutanım,” diyen askere teşekkür edercesine baş salladıktan sonra restoranın içini kolaçan ettim. Şule Binbaşı’yı arayan gözlerim, görmeyi hiç ummadığı biriyle karşılaştı.

Burada olması imkânsızdı ama o buradaydı.

Bu da mı rastlantıydı?

Bu kadarı hayat için çok fazlaydı, çok!

TOPRAK

“Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum.”

Şaşkınlığını sesiyle de vurgulayan kuzenime gülümsedim. Tamamen sahteydi ama kimse beni bunu fark edecek kadar iyi tanımıyordu. “Açıkçası uzun bir süre daha ben de geleceğimi düşünmezdim,” dediğimde o bilindik yüz ifadesiyle sırtımı sıvazladı. Hüznümü hafifletmeye çalışan bir derbeder gibi...

“İyi ki geldin.”

Aile içinde bana, bir hastaya veya yaralı bir kişiye duyulan ilgi ve şefkatle yaklaşıyorlardı. Yıllar önce uyutularak kabul lenmeye zorlandığım durumun anestezi etkisinden çıktığım anda ne denli anlamsız olduğunu ve ruhumun bu acıyı çekip çıkaracak kadar güçlü durduğunu fark edeli çok olmuştu. Lakin onlar bana, ne kadar zaman geçerse geçsin hâlâ küçük çocuk muamelesi yapmayı ihmal etmiyorlardı. Babamı kaybettiğim için ne hastaydım artık ne de yaralı. Çocuk bile değildim. Şehit kıızıydım ben. Bu topraklara kanı bulaşmış, Özel Harekât polisi bir babanın göremediği ama yaşadığı süre zarfında alacağı yaralardan gurur duymasını öğreten bir adamın kızı. Yüreğimin ortasına taht kurmuş bu acı, belki de bu hayattaki en büyük gurur kaynağımdı.

Dün de öyleydi, bugün de öyle ve yarın da öyle olacaktı.

“Hoş geldin.”

“Hoş buldum.” Konunun kapanmasını isteyen bir acelecilikte, “Ee siz ne yapıyorsunuz? Alıştınız mı buralara?” diye sordum. Merve, halamın ortanca kızıydı ve aramızda sadece birkaç yaş vardı. Onun dışında da pek fazla ortak özelliğimiz olduğu söylenemezdi. Yine de ailelerimiz tarafından ısrarla kıyaslanan o iki kuzendik ve bundan öteye gidemedik. Hayatlarımız sürekli birbirimizle rekabet hâlinde geçmişti, ta ki babamın şehadetinin ardından annemin intiharına kadar.

“İzmir’den sonra biraz zorlandım açıkçası. Bu şehir alışılacak bir yer değil ama lojman sayesinde yaşanabilecek bir yer.”

Babaannemden duyduğuma göre derslerinde en az benim kadar başarılı olan Merve, liseden sonra okul hayatını bırakmıştı. Üniversite yerine evlenmeyi tercih etmiş, karşı komşularının kendinden bir hayli büyük olan oğluyla baş göz edilmişti. Bu mürüvvette oğlanın astsubay olmasının ve oldum olası hava atmayı seven halamın büyük etkisinin olduğuna emindim. Bu hayatta hiçbir şey olamayan kızının, asker eşi olunca seviye atlayacağını düşünmüştü belli ki. Oysaki hayalleri vardı Merve’nin, onları hiç umursamamış olmalıydı. Anaokulu öğretmeni olmak istiyordu; çocukların içinde olmak, tüm gününü oyunlarla geçirmek. En azından hatırladığım kadarıyla istediklerinden biri buydu.

“Geçen sene mi gelmiştiniz?”

Merve önündeki şişeden bardağına su doldururken beni onaylayan bir mırıltı çıkardı. Bir gözü sürekli telefondaydı. Daha önce sadece fotoğraflarda gördüğüm eşi henüz aramıza katılmamıştı. O gelmediği için de yemeğe başlamak istemiştik ve açlığımızı su ile bastırıyorduk.

“Mutlu musun?” Baş başa olmamızın verdiği rahatlıkla sormuştum bu soruyu.

Merve, suyundan aldığı yudumlarda birkaç dakika oyalandıktan sonra, "Olmamam için bir neden yok," dedi tek düze bir sesle. Bu, önceden çalışılmış bir cevaptı ve benim gibi ipucu bulmayı meslek edinen birinden kaçacak değildi. Bu konu hakkında konuşmak istemediğini anladığım için uzatmadım. O da karşı bir hamle yaparak konuyu değiştirmeyi amaçlamıştı.

"Neden buradasın?"

Bir dava için geldiğimi söylememe rağmen bunu sorduğuna göre detayları öğrenmek istiyordu. Ona anlatamayacağım şeyler vardı, henüz benim bile bilmediğim ayrıntılar. Bu nedenle her zamanki kaçamak cevabıma sığınarak, "Görevlendirildim," dedim.

Merve imalı bir bakışın ardından "Duyduğuma göre bu taraflara çıkabilecek tüm davalardan çekiliyormuşsun," dedi. Belli ki babaannem sadece bana laf taşınuyordu. "Seni yeniden Hakkârî'ye getirmeye gücü yetecek davayı çok merak ettim."

Ö sırada restorana giren adamla kalmadım. Burada olmasını beklemiyordum. Aslında burada olması kadar doğal bir şey yoktu ama bugün, bu saatte, burada olması kaderin yaptığı kötü bir şaka olmalıydı. Yine onu takip ettiğimi düşünecekti. Ediyordum etmesine ama sadece mesai saatleri içinde...

"Ne oldu?"

Merve, sorusunun aramızda asılı kalmasının ardından bendeki garipliği fark etmiş olacak ki bakışlarımın gittiği yöne doğru başını çevirdi. Herkes ailesiyle yemeğine odaklanmıştı. Bir kişi hariç. O; yalnız başına, ayaktaydı. Keskin bakışları ise beni delik deşik etmek istercesine üzerimdeydi.

"Tanıyor musun?"

Başımı belli belirsiz *evet* anlamında salladım. Olcay Bey bize doğru yürümeye başladığında yüreğime benzersiz bir ağırlık çöktü. Gözlerini bir an olsun üzerimden çekmezken yarattığı baskı nefes aldırıyordu. Korktuğum söylenemezdi

fakat ikinci sefer onu özel alanında yakalamış olmak fazlasıyla tedirgin ediyordu. Bu, benim bile rahatsız olacağım bir konuyken o bu öfkesinde sonuna kadar haklıydı.

“Toprak, dilini mi yuttun?”

Bakışlarımı yanımdan geçip gidene kadar Olcay Bey'den ayıramadım. Peşinden bakmak için deli olan merakıma yenik düşmek üzereyken can simidi gibi yetmişti Merve'nin sorusu. O ise çoktan radarına aldığı adamın hangi masaya oturduğunu görecektir şekilde çevirmişti kendini.

“Merve önüne dön.”

Fısıltıdan farksız çıkan sesim neyse ki kuzenim tarafından duyulmuştu. Önüne dönerken, “Hemen arkamızda, güzel bir kadının masasına oturdu,” dedi dudaklarını neredeyse kıpırdatmadan. Beni mi kışkırtmaya çalışıyordu emin değildim ama merakımı bir hayli kamçılıyordu. Çantamın içinden bir şey alacakmış gibi yaparak arkama doğru kaçamak bir bakış attım. Bana sırtı dönük olan kadının, attığım bu kısa bakışla sadece birkaç detayını yakalamıştım. Küt, siyah saçlarını geriye doğru tarayarak ıslak bir görünüm vermişti. Buz mavisi, hatlarını saran triko bir elbise giymişti ve kesinlikle ufak tefek biri değildi.

“Kusura bakmayın bayanlar, geciktim.”

Duyduğum yabancı ses âdeta gaipten geldi ve beni belli belirsiz sıçrattı. Önüme döndüğümde gördüğüm adam taş çatlasın 1.80 boylarında, fit olmasa da düzgün fizikli, tıraşsız temiz yüzlü, en fazla kırklı yaşlarda gösteriyordu. Asker teni diye bilinen bir esmerlikteki adam, karısını öptükten sonra karşıma geçti ve tokalaşmak üzere elini uzattı.

“Toprak'tı değil mi?”

Düzgün diksiyonu dikkatimden kaçmazken başımı onaylarcasına salladım. Elini tutup tokalaşırken, “Memnun oldum. Ben de Cihat,” dedi. Ben de memnuniyetimi dile getirdim. Tokalaşmayı kısa keserek gözlerini alamadığı karısının karşısına oturdu. Böyle güzel bakan adam eminim ki sevgisini de

abartırdı. Merve neden mutlu değildi ki? Çocukluktaki gibi doyumsuz muydu hâlâ yoksa aradığı ilişki bu değil miydi?

“Merve sizden çok bahsetti.”

Gülümsedim. Aksi bir ihtimali düşünmemiştim bile. Her zaman konuşmayı fazla severdi Merve, konu onu ilgilendirsin ya da ilgilendirmesin.

“Sanırım bir dava için buraya gelmişsiniz. Yardım edeceğim bir konu olursa mutlaka söyleyin.”

Gülümsememi minnettar bir şekle büründürürken teşekkür ettim. Merve eşine doğru masanın üzerinden eğildi ve işaret parmağını sallayarak onun da yaklaşmasını istedi. Gizli bir şey konuşacaklarını anladığım için telefonuma göz atmaya karar verdim.

“Hayatım, arka masamızda oturan adamı tanıyor musun?”

Donakaldım. Sadece birkaç saniyeydi fakat böyle bir soru beklemediğim için şaşkınlığımı gizleyemeyeceğim kadar uzundu. Bakışlarımı telefondan çektim. Cihat enişte, karısı ve benim aramdan arkaya doğru baktı. Gözleri kısıldı. Sanırım kim olduğunu kendince bulmaya çalışıyordu. Sözde çaktırmadan yaptığı hareketi Olcay Bey’in fark ettiğine adım kadar emindim. *Neden Merve, neden seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokuyorsun ki...*

“Şule Binbaşı’nın karşısındaki sarışın beyefendiyi mi soruyorsun?”

“Kadın binbaşı mı?”

Merve, içimdeki tüm hislere tercüman olur gibi atılmıştı. Ne kadar kadınsı görünürse görünsün, duruşundan ve yaydığı enerjiden bir asker olduğunu tahmin etmiştim fakat rütbesinin bu kadar yüksek olmasını beklemiyordum. Cihat enişte başını onaylarcasına salladı. “Hem de ne binbaşı... Kök söktürüyor askerlerine.” Merve bu açıklamaya bozulmuş gibi kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak arkasına yaslandı.

“Çok beğendiysen seni de onun altına aldıralım.”

Kıskanç bir Merve, görmeyi beklediğim kişiydi. Onun bu tatlı çıkışına gülümsemeden edemedim. Eşi de bozulmuş bir edayla arkasına yaslandı. “Ne alakası var şimdi aşkım? Ben kadının dişli olduğunu söylemeye çalıştım.”

“Neyse ne,” diyerek bozuk atan kuzenim, “Bize o değil, karşısında oturan adamın kim olduğu lazım,” dedi. Kendime kızmadan edemedim. O kadar kilitlenip kalmasaydım o da bu konuya bu kadar takılmayacaktı.

“Valla tanımıyorum ama önemliyse öğrenirim.”

Al bir de buradan yak. Araştırmalarımı gizlice yaparken şimdi ayyuka çıkma tehlikesiyle baş başaydım. Sanırım onlar kim olduğunu bulmadan önce ben üstü kapalı bir şekilde bahsetsem iyi olacaktı.

“Adı Olcay,” diyerek aralarındaki konuşmaya girdim. İkisinin de bakışları bana döndü. Benimse odağım meraklı fedaiydi.

“Beni yeniden buraya getirmeye gücü yeten kişi.”

OLCAY

“Olçay.”

Askerî üniformanın haricinde tanımakta zorlandığım kadının karşısında hazır ola geçerken, “İyi akşamlar komutanım,” dedim. “Geciktiğim için kusura bakmayın.”

Şule Binbaşı karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. “Gecikmen sorun değil ama sivil hayatta aramıza rütbeleri sokarsan kusuruna bakarım.”

Yerime otururken, “Emredersi...” diyordum ki bir bakışla kelimeleri ağzıma tıktı. Masadaki yerimi alırken gözlerim yeniden başsavcıya kaydı. Çantasını düzeltiyordu ve bakışlarını bizden esirgemiyordu. Harika! Sanki bunun eksikliğini yaşıyormuşum gibi bir tek yemek yerken izlenmediğim kalmıştı.

“Bir sorun mu var?”

Şule başını omzunun üzerinden baktığım yöne doğru çevirdi. Neyse ki başsavcı önüne dönmüştü. Yanındakiler kimdi? Elini sıktığı adam kesinlikle başçavuşluktan çıkma astsubaydı. Her hareketi onu ele veriyordu. Bu kadının tanıdığı tek asker belli ki ben değildim ya da bu, beni araştırmak için tümendeki tüm askerlerle irtibat hâline geçeceğinin ön

gösterimiydi. Merakla bu anlamsız bulduğum sahneyi izlerken farkında olmadan ceketimin kolunu çekiştirmeye başlamıştım.

“Olca?”

Şule’nin sesindeki belirsiz ton merakındandı. Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, “Sanırım masadakilerden pek hoşlanmıyorsun,” dedi. Soru gibi yönelttiği cümlesi aslında salt bir yargıydı. Neden böyle bir çıkarım yaptığını soracağım sırada işaret parmağını yüzünün etrafında bir tur döndürdü. O söyleyene kadar yüzümdeki ifadenin kaskatı, katıksız bir nefretle dolu olduğunu fark etmemiştim. Kendimi yabancı birine bu derece ele verdiğim için daha da öfkelen dim.

“Yalnızca birinden.”

“Erkekten mi yoksa kadınlardan mı?”

“Önemi var mı?” diye sorduğumda gülümsedi.

Gizli şifreler barındıran bu minik tebessümüyle, “Olmasa sormazdım değil mi?” diye sordu. Tam cevap verecekken masanın yanında bir adam belirdi. Siparişlerimizi almak için gelen garsonla konuşmamıza kısa bir ara verdik. Garson menüde olanları sayarken izleniyormuş hissi bedenimi karıncalandırdı ve kendimi başsavcının masasına, daha doğrusu kısık gözlerle beni inceleyen adama bakarken buldum. Bana bu kadar dikkatle bakmasını gerektirecek ne konuşmuşlardı ki hakkımda? Kulağımın dibindeki sesler bir anda kesildi. Yanımızdan ayrılan garsonun arkasından bakakaldım. Henüz siparişimi vermediğim için bu uzaklaşma yersiz geldi.

“Sanırım karşısında kimse olmayan kadınla bir sorunun var.”

Yaptığı tespitle dikkatimi üzerine çeken Şule’ye, “Yoktu ama sanırım artık olacak,” dedim. “Nereden anladınız?”

Hafifçe omuz silkti. “Kadın hisleri diyelim.” Gülümsedim ama bu tamamen yakalanmanın verdiği sinirden kaynaklı bir öfke perdesiydi.

“Kadın hisleriniz kim olduğu hakkında da size bilgi verdi mi?”

Kollarını göğsünün üzerinde bağlarken, “Belki,” dedi. “Ama emin değilim. Sen anlatmak ister misin?” Bu işte berabersek başımızdaki tüm belaları bilmeye hakkı vardı.

“Komutanımız bahsetti mi bilmiyorum ama peşimde bir başsavcı var.”

Lafa direkt girmem hoşuna gitmişti. Bildiğini belli eden bir hareketin ardından, “Ve arkamızdaki kadın o başsavcı,” diye benim cümlemi tamamladı. Birkaç saniyelik boşluk, afallamam için yeterliydi. Bunu da kadın hisleri mi fısıldamıştı yoksa en baştan beri biliyor muydu? Belki bu masaya da özellikle oturmuştu. Konuşmalarımızın başsavcı tarafından duyulmasına yardım ve yataklık yapacaktı belki de. Paşa’nın, “*Kimseye güvenemeyiz...*” sözü zihnimde yankılandı. O zaman neden şu anda bu kadının masasında oturuyordum. Ve bu kadına ne kadar güvenebilirdim?

“Dile gelmeyen sorular insanı yorar.”

Konuşma tarzındaki keskinlik ve buna tam zıt bir şekilde çıkan sakın sesi rahatsız ediciydi. Bunu belli etmemeye çalışmak ve karşımdakinin bir kadın, üstelik komutan olduğunu kendime sürekli hatırlatmaya çalışmak daha da rahatsız ediyordu. Şule, oturuşunu dikleştirerek dirseklerini masaya yerleştirdi. Bir elinin parmakları diğerininkine karşılıklı dokundururken, “Tanışmak için buradayız. Neyi merak ediyorsan sorabilirsin,” dedi. Bana sunduğu açık çeki geri çevirmeyecektim.

“Neden siz?”

Gülümsedi. “Aynı soruyu ilk benim sana sormam gerekiyor.” Soruya soruyla cevap verilmesinden nefret ettiğim bir şey daha varsa aldığım cevapların kafamın içinde yeni sorulara dönüşmesiydi. “Böylesi önemli bir görev için neden seni seçtiler? Üstelik rütben bile yetersizmiş.” Bunu aşağılamak adına söylememişti fakat az önceki düşüncelerimi doğrular

nitelikte yaklaşması rahatsızlığın boyutunu arttırmıştı. Bunu belli etmemek adına nazikçe boğazımı temizledim.

“Öyle uygun görüldü.”

“Benim için de öyle uygun görüldü.”

Reste rest tarzı her ne kadar hoşuma gitse de anlaşılmamızı zorlaştırıyordu. Yemeklerin servisi için yanımıza gelen iki garsona gözlerimi çevirdim. Mezeleri önümüze dizdikten sonra karışık etlerle dolu tabağı önüme yerleştirdi. Sipariş etmeyi düşündüğüm ama dillendirmediğim yemeğe kısa bir bakış attıktan sonra gözlerimi Şule'nin tabağına çevirdim. Izgara tavuk, biraz yeşillik ve pilav.

“Doğru tahmin etmiş miyim?” Garsonların servis yaptığı süre boyunca aramıza konuşulmamış kelimelerle dolan sessizliği bozan kadın, “Umarım kızmamışsındır,” dedi. “Sen de tam bir etçil insan tipi var.”

Yakıştırdığı benzetme yüzüme sahici bir tebessüm yerleştirirken, “Nasıl oluyormuş etçil insan tipi?” diye sordum.

Kinayeli bir tebessümle kısa bir göz kırptı. “Bu da başka bir sohbetin konusu olsun.” Çatal ve bıçağını eline alıp nazikçe tavuk etini kesmeye başladı. Yemek adap kurallarına hâkimdi ve bu genel olarak sürekli dağda, operasyonda olan bir askerden beklenmeyecek bir incelikti. Kesinlikle soylu bir ailesi olmalıydı. Neden asker olmak istemişti acaba?

“Şimdi asıl konumuza dönelim,” derken kısa bir bakış attı. “Ama lütfen sen de yemeğine başla ki başsavcının dikkatini çekmeyelim.” Haklıydı. Put gibi durmuş karşımdaki kadının her hareketini inceliyordum. Dikkat çekmek önemli değildi fakat yayılacak dedikodulara şu süreçte hiç gerek yoktu.

“İstersen ilk olarak ben merak ettiklerimi sorayım.”

Odağımı kendi üzerine çekmesini kolaylıkla beceren kadın, hâlâ dokunmadığım tabağıma işaret etti. “Etin soğukken tadı çıkmaz.”

Gülümsedim. “Haklısınız. Bir etçil olarak bunu nasıl unuttum anlamıyorum.” Az önceki yakıştırmasına dokunduğum imayla gülümsedi.

“Hatırlatmak bizim işimiz,” diyerek göz kırpması aramızdaki özel bir şakanın tadını çıkarır gibiydi.

Çatal ve bıçağımy elime alırken, “Ne bilmek istiyorsunuz?” diye sordum ve tabağımdaki köftelerden birini kesmeye başladım.

“Bana operasyonun detaylarından bahseder misiniz?”

Tek kaşım havalanırken, “Bilmediğınızı söylemeyin bana,” dedim. Kadın hisleri ya da her ne boksas, her şeyden bilgisi olan birinin gireceğı işi de önceden araştırmış olması gerekiyordu.

“Senden de dinlemek isterim.”

Belli ki bildiklerinin doğruluğunu teyit etmek istiyordu. “Kuzey Irak’taki kamplarına kaçmadan önce sınırlarımızda yakalamamız gereken bir grup var,” diye başladığım cümleye sıradan ama yine de ilgili gibi görünen bir bakış attı. Ağzındaki lokmasını bitirmek için suyundan destek alıp, “Her zaman vardır,” diye karşılık verdi. “Bu seferki operasyonu bu kadar önemli kılan ne?”

“Ele başlarının...” derken elimdeki çatal ve bıçağı o kadar sıkı tuttum ki eklem yerlerim kireç gibi bembeyaz kesildi. “Yıllar sonra sınırlarımız içinde olduğunun haberini aldık geçen ay.” Beni ciddiyetle dinleyen kadın sanki kafasının içinde bir şeyler hesaplıyordu.

“Bu yüzden sana zamanından önce, sınava bile girmediğın hâlde kurmaylık rütbesi verildi.”

Son zamanlarda bu konuşmayı fazlasıyla yaptığım için düşünmeden, “Yönetmeliğimizde böyle bir açık var,” dedim. “Komutanımız böyle uygun gördü,” diye ekleyerek Paşa’nın emrinin altını çizdim.

“Eminim görmüştür,” derkenki iması dikkatimden kaçmadı. “Yoksa siz yetkiniz olmadığı yerde rahatça at koşturabilmek için bu rütbeyi de bu görevi de istememişsinizdir.” Tahminlerindeki nokta atışıyla hafifçe kaşlarım çatıldı.

“Ya da intikam için.”

Tabağımdaki etleri kesen ellerim bir anlığına hareket etmeyi kesti. Karşımdaki sorgu meleşine bakmak yerine sadece bıçağın üzerinde kalan etin yağına odaklandım. Onun bu görüşüne dair *evet* demek istiyordum ancak içimden bir ses buna itiraz ediyordu. Mantıklı tarafım bocalıyor ama teslim olmuyordu.

“Herkül, babanın şehit olmasına neden olan militandı, değil mi?”

Sorusunu alçacık ve iddialı bir şekilde sorması, tenimde buz gibi bir rüzgâr estirdi. Bu kadar detaya hâkim olması rahatsız ediciydi. Bu konuşma tanışma değil de biraz sorgulanmaya dönüyordu sanki. Bir de benden dinlemek istediğini söylerken aslında içimdekileri itiraf etmemi bekliyordu.

“Bak Olcay, açık konuşacağım,” derken elindeki çatal ve bıçağı nazikçe tabağının iki yanına bıraktı. “Eğer bu sadece bir intikam meselesiye bu görevin iptalini isteyeceğim çünkü bu sadece seni değil, beni ve adamlarımı da tehlikeye atar. İntikam almak isteyen insan gözü kara olur, plansız olur, hesapsız olur ve ben seni gördüğüm ilk dakikadan itibaren böyle bir adam olduğunu düşünüyorum.” Şimdi ben de onun gibi elimdekileri tabağın kenarına yerleştirdim ve masanın üzerinden ona biraz daha yaklaştım.

“Demek ki ön yargılısınız ve operasyon için asıl sorun bu bence.”

Sesini sadece benim duyabileceğim bir seviyeye çekti. “Bir bordu bereli olarak...” derken etrafına bakındı. Bu bilgi kendi içimizde bile dillendirilmeyen gizlilikteydi. Bordo bereliler, *hayalet asker* olarak anılırdı. Öyle her yerde karşınıza çıkacak cinsten bir askerlik değildi bizimki. Gözükmeyen,

sesini duyurmayan ama iliklerine kadar varlığını hissettiren bir görevdi. Sivil hayatta görevimiz, kışla içerisinde gerçek isimlerimiz çoğu zaman bilinmezdi. Eğer bir kişi, bu iki detayı da biliyorsa ya üst rütbeliydi ya da ölü.

“Dağ ve Komando Taburu’nun başına geçmenizin nasıl karşılanmasını bekliyorsunuz?”

“Ben geçmedim, geçirildim binbaşım. Ayrıca benim gibi örnekler TSK’de mevcut.”

“Çok nadir ve hepsi de dikkat çekti.”

“Bizim de istediğimiz buydu.”

Atışma hâlindeki konuşmamızı sıkıntılı bir nefesle böldü. “İsteğiniz soruşturma geçirmek mi?” diye sorduğunda konuyu bir şekilde başsavcıya getireceğini anladım. Tabii ki istediğim bu değildi ama olması gerekiyorsa da bana engel sayılmazdı. “Bu durum da operasyonu tehlikeye atmaz mı?” Düşüncelerimi hissetmişçesine konuşan kadına baktım. Atmazdı. Hiçbir gücün buna yeteceğini sanmıyordum.

“Başında siz olmazsanız ne olacak hiç düşündünüz mü?”

O ana kadar düşündüğüm bir ihtimal farklı bir pencereden önüme açıldı. Başımda bir başsavcı vardı ve açığımı aramak için her yerde önüme çıkıyordu. Paşa, her şeyin farkındaydı. Önce şehit haberi, ardından soruşturma... Öğrendiğime göre hepsi bir plan dâhilindeydi. Bu sayede gözler önüne serilen varlığımı yine hayalet bir duruma düşürmeyi ve tüm araştırmalarımı daha da gizli bir şekilde yürütmemi amaçlamıştı. Zekice...

“Bir daha aktif bir göreve çıkamamanızdan, hatta belki de TSK’den atılmanızdan bahsediyorum ve siz gülümsüyorsunuz. Berenize veda edeceğinizin farkındasınız değil mi?”

Atılan zeki hamlelerin beni keyiflendirdiğini inkâr edemeyecektim. Gözlerimi yemekleri servis edilen başsavcıya dokundurdum. Bunu hissetmişçesine hâlihazırda olan dik duruşunu daha da yükseltti. Ona baktığımın farkındaydı, tıpkı Ankara’daki gibi.

Yüzümdeki keyifli hâli ciddiyete sürüklerken, “Geleceğin ne getireceğini kimse bilemez binbaşım,” dedim ve masadaki peçeteye dudaklarımı silip ayaklandım. Şimdi masaya gidip huzur kaçıрма sırası bendeydi.

“İzninizle ben Toprak Hanım’a bir selam verip geliyorum. Ardından konuşmamıza kaldığımız yerden devam ederiz.”

TOPRAK

“Şu alabalığın tadını yemin ederim İzmir’de bulamazsın.”

Merve de benim gibi et sevmeyenler grubundaydı. Önüme kiremitte kaşarlı bir şekilde servis edilen balığın kokusu bile söylediği şeyi kanıtlayabilecek lezzeteydi. Mezeler, salata ve içecekler de masaya konduktan sonra garson yanımızdan ayrıldı. “Ee o zaman afiyet olsun.”

Cihat eniştenin gülümseyerek söylediği cümlenin ardından tabağındaki ciğerlere yumulması saniyelerini almadı. Bir hayli acıkmış görünen kocasını masanın altından dürtmeyi ihmal etmeyen Merve, “Biraz yavaş hayatım,” dedi uyarı dolu bir tebessümle.

Adam yanlış bir şey yapmış olmanın verdiği mahcubiyetle, “Tüm gün koşuşturmaktan ağzıma tek bir lokma koyamadım,” dedi. “Kusura bakmayın biraz hızlı başladım.”

“Hiç sorun değil. Lütfen rahatınıza bakın.”

“Sorun,” diyerek benim aksime sert bir şekilde kocasına bakan kuzenim, “Her yemekte böyle bu,” diye ekledi. “Gören arkasından atlı kovalıyor sanır.” Bu Merve’nin gerçekten uyarı yoktu. Benim yanımda koskoca adamı çocuk gibi azarlamıştı ve Cihat enişte yerine ben utanmıştım. Adam gittikçe kızaran

bir yüzle tabağına döndü ama sanki lokmalar boğazına takılıyormuş gibi yavaş hareket ediyordu.

“Ben de hızlı yerim.”

Yemeğin ilk dakikısından tadının kaçmaması adına minik, beyaz bir yalana başvurmuştum. Cihat enişte başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde gördüğüm rahatlamaya kibar bir gülüş armağan ettim.

“Saçmalama. Sen ailedeki en yavaş yemek yiyen insansın.”

Yıllar geçse bile benimle ilgili detayları unutmaması iyi hissettirmişti. Yine de onları dile dökmenin yeri burası olsa da zamanı değildi. Ayrıca onun hatırladığı kadar yavaş değildim artık. Hızlı da sayılmazdım. Tam kararında bir yeme sürem vardı. Yine de patavatsızlıklar konusunda formunu koruyan kuzenimi bile isteye bozdum.

“İşim gereği artık yemeklere uzun uzun vakit ayıramıyorum.”

Çalışmadığı için onun bunu anlayamayacağını üstü kapalı bir şekilde dile getirmiştım. Merve’nin bundan hoşlanmadığını belli eden gözleri hafifçe kısıldı. Ne demek istediğimi ikiletmeden anlayan kuzenimin zekâsı hâlâ hayran bırakacak cinstendi. Keşke evlenerek buna yazık etmeseydi diye düşünmeden edemedim.

“Afiyet olsun.”

Yanı başımda beliren, derin, sert ve soğukkanlı ses üzerinden tıpkı bir okşama gibi geçip gitti. Ürperdim. Cihat enişte yemeğini bırakıp, “Sağ olun komutanım,” derken kalkmak istercesine sandalyesini bir parça oynattı. Rütbe farklı maalesef, yaşla ölçülmüyordu.

Olca Bey anında müdahale ederek, “Rahatsız olmayın lütfen,” dedi. Cihat enişte hafifçe havalandığı sandalyesine geri oturdu. Masadaki bakışlar, Olca Bey’inkilerle beraber bana çevrildi. Gözleri kısa bir an boynumdaki hâkî renkli fulara takıldı ya da ben öyle sandım.

“Biraz konuşabilir miyiz?”

Dışarıdan bakıldığında bir rica gibi görünen bu soruyu onu tanıyan birinin fark edeceği buyurganlıkta sormuştu. Gözleri henüz dokunmadığım balığa kaydı. “Ya da yemeğiniz bittiğinde konuşalım.” Bu sefer gereksiz soru kalabalığıyla uğraşmamış, sadece söylemişti. Çünkü Yüzbaşı Karahanlı, istek değil emir adamıydı ve kendini sadece birkaç dakika gizleyebilmişti. Bu konuşmanın şimdi ya da sonra yapılacağını kesin bir dille altını çizdiğine ve masama kadar geldiğine göre konu mühimdi.

“Sorun değil,” diyerek kucağıma yerleştirmiş olduğum peçeteyi masanın üzerine bıraktım ve ayaklandım. “Birazdan dönerim.”

Merve merakla izlediği bu sahnenin finalini görmeden bakışlarını üzerimizden çekmeyecek gibi duruyordu. Kim bilir aklından daha şimdiden neler geçmeye başlamıştı. Olcay Bey, kuzenim ve eşine tekrar, “Afiyet olsun,” dedikten sonra önden yürümem için kenara çekildi. Botlarımdaki topukların ahşap zeminde çıkardığı tıkırtıyla nerede konuşacağımızı bilmeden yürümeye başladım.

“Dışarıda konuşalım.”

Belli ki birazdan aramızda geçecek kelimelerin şahidi olmaması gerekiyordu. Camların buğusundan anladığım kadarıyla dışarı fazlasıyla soğuktu. Şöminenin sıcaklığını bırakıp gecenin ayazına çıkmak ne kadar akıl kârıydı emin değildim. Hoş, konu Olcay Bey olduğunda akla yatmayan şeyleri çok da sorgulamamak gerekiyordu sanırım.

Üzerimdeki kıyafetlerin inceliğine aldırış etmeden açtığı kapıdan terasa çıktım fakat ilk dakikadan pişman olurcasına ürperdim. Beni selamlayan rüzgâr, bir tokat misali yüzüme çarptı. Ardından soğuğu o yakıcı hissi geçirmeye ant etmişçesine bedenime sarıldı ve kemiklerime kadar işledi. Verdiğim nefesler gecenin karanlığına doğru beyaz bir hayalet gibi süzülüyordu. Buraya gelirken hava bu kadar soğuk muydu yoksa

içerideki odun ateşinin efsunu mu beni bu şekilde düşünmeye itmişti? Saniyeler içinde uyuşan tenimi korumak istercesine kollarımı bedenime doladım fakat bu his üzerimde fazla kalmadı. Omuzlarımda hissettiğim ağırlık ve ondan yayılan mandalina ve kehribar karışımı koku beni sıcaklığıyla sarmaladı. Gözlerimi az önce Olcay Bey'in üzerinde olan cekette dolaştırdım. Ondan böyle bir incelik beklemediğim için şaşkınlığımı gizleme gereği duymadım. Olcay Bey bu konunun üzerinde durmak istemez gibi yanımdan geçti. Bu sefer yolu belirlemek adına önden yürüdü. Ceketi giyerek peşinden ilerledim. Botları benim tıkırtılarımı bile yutacak güçte gecenin karanlığına tok bir ses bırakıyordu. Kapıdan uzak, sigara içmek için dışarı çıkanların duymayacağı bir mesafede durdu. Burası terasın en kuytu köşesi sayılabılırdi. İçeriden bakanların göremeyeceği kör bir noktada kalıyordu. Sanırım kuzenimin meraklı bakışlarını o da fark etmişti ve önlemine almıştı.

“Bu rastlantıların bir adını koyalım isterseniz.”

Soruyu, hafifçe alay eden resmî bir şekilde sordu. Her zaman ciddi görünen ifadesinde bir gülümseme görür gibi oldum ama emin olamadım. Başka birine bu üslubu yüzünden mutlaka haddini bildirirdim fakat karşımdaki adam, burada olma nedenimdi ve işimle özel hayatımı karıştırmayacak kadar profesyonel olduğumu düşünüyordum.

“Olcay Bey, inanın sizin buraya geleceğinizi bilmiyordum,” dediğimde bu sefer gözüme sokmak istercesine gülümsedi ama bu gülüşün gözlerine kadar ulaştığı söylenemezdi.

“Tahmin etmeniz gerekirdi. Sonuçta burası askeriyeyle ait bir bölge.”

Haklıydı ve bu, burada başsavcı olarak ne işim olduğunu sorgulayan bir haklılıktı. Açıklamamı daha kabul edilir bir hâle sokma ihtiyacı hissederek, “Kuzenim Merve davet edince kıramadım,” dedim. “Eşi vasıtasıyla buraya gelebildim.” Yüz ifadesinde yalancı bir şaşkınlık abartıyla belirdi.

“Beni araştırmıyorsunuz yani?” Kollarını rahat bir tavırla

göğsünün üzerinde birleştirdi ama nedense bana gözdağı vermeye çalıştığını hissettim.

“Araştırıyorum ama sadece mesai saatleri içinde.”

Basit bir karşılaşmayı yalanla gizleyecek değildim. Olcay Bey yüzüme doğru söyleyip söylemediğimi anlamak istercesine bakıyordu. “Farkındaysanız sizden bir şey sakladığım yok,” dediğimde bana katılan bir hareketle, “Farkındayım,” dedi ama gözleri hâlâ bir şeyler arıyordu.

“O zaman lütfen burada olmamın altında bir şey aramayın.”

“Tamam.”

Bu kadar kolay kabullenmesine hazırlıklı değildim. Tam ikna etmek adına yeni cümleler kurmak üzereydim ki, “Tamam?” diyerek duraksadım.

Olcay Bey kollarını serbest bırakırken tekrar, “Tamam,” dedi. “Size inanıyorum.”

Ne diyeceğimi bilmez hâlde kalakaldım. Aklından geçen gizli bir plan olduğuna yemin edebilirdim. “Teşekkür ederim,” dedim tereddütle.

“O zaman lütfen, bundan sonra sadece mesai saatleri içerisinde karşıma çıkmaya özen gösterin.”

Ne kadar istemesem de bu sefer, “Tamam,” deme sırası bendeydi.

Olcay Bey kısa süren konuşmamızdan memnun kalmış bir ifadeyle, “Balığınız daha fazla soğumasın başsavcım,” dedi. Bu, kibar bir dille, “*Uyarılarım bu kadardı. Şimdi içeri dönebilirsiniz,*” demekti. Gülümsedi. Gülümsedim ama benimki daha çok onunkine misilleme yapmak istercesineydi. Aramızdaki konuşma her ne kadar sakın geçse de barındırdığı anlamlar hırçındı. Yine de ilk tanıştığım adam yerine bu salon subayı üslubundan memnundum. En azından daha uzlaşmacıydı.

“Lütfen önden buyurun.”

Eliyle reverans yapınca yürümek zorunda kaldım. Arkamdan geldiğini bildiğim için adımlarımı hızlandırdım. İçeri girdiğimiz anda gözümü alan ilk şey büyük taş şömine oldu. Kısa süre içerisinde karanlığa alışmış gözlerim, yalazların parlaklığından kamaşmıştı. Başımı çevirdim ve yaşarmasını önlemek için gözlerimi kısa bir süreliğine kapalı tuttum. Geri açtığımda Olcay Bey'in masasının yanında biriyle sarıldığını fark ettim. Dikkatim bu yakınlığa takıldı. Elini karşısındaki adamın omzuna koyarak konuşurken bana bahsetmediği bir sıcaklık vardı gülüşünde. Demek ki istediğinde karşısındakine sahici tebessümler armağan edebiliyordu ve bundan bir kez daha anladığım kadarıyla benden hiç haz etmiyordu.

“Toprak?”

Kuşkulu bir ifadeyle bakan kuzenim avcı ruhuyla hareket ediyordu. İpucu bulmak istercesine beni tararken gözleri üzerimdeki cekette durdu. Açıkçası o, bu kadar uzun süre oyalanmasaydı hâlâ ceketin üzerimde olduğunu hatırlamam biraz daha zaman alırdı. Hâlâ içim ürkek bir kuş gibi titriyordu.

“Ne oldu?” diye sordu. “Neden çağırmış seni?” Tüm detayları öğrenmek ister gibi bir açlığı vardı. Onlara neden burada olduğumdan bahsettim diye tüm detayları anlatacak değildim. Ceketini çıkardım. Olcay Bey'e götürüp götürmemek arasında kaldım. Hâlâ yanındaki o adamla konuşuyordu hatta konuşmaya masadaki kadın da dâhil olmuştu. Şimdi gidersem yine özel hayatını kurcaladığımı düşünecekti. Elbet ceketini verecek bir zaman bulurdum.

“Bakıyorum alamıyorsun gözlerini.”

Kuzenimin imasını duymazlıktan gelerek ceketini sandalyemin arkasına astım ve yerime oturdum. Yemeklerine hâlâ dokunmadıklarını fark ettim. “Keşke siz yeseydiniz,” dediğimde Cihat enişte nazikçe gülümsedi.

“Beraber yemek için buradayız değil mi?”

Merve ise bu sefer ona imalı sayılabilecek bir gülüşün

ardından sessiz kaldı. Belli ki zorla tutmuştu. Daha fazla sık-boğaz etmemesi adına çatal bıçağı elime aldım ve tüm yemek boyunca ağzımı boş bırakmamaya karar verdi.

“Ee o zaman tekrar afiyet olsun.”

,

OLCAY

“Çok özür dilerim, beklettim.”

Masaya vardığımda Şule Binbaşı'nın yemeğine devam etmediğini gördüm. “Keşke siz yeseydiniz,” dediğimde kibar bir sitem taşıyan gülümsemesi yüzüne yerleşti. Tam yerime oturacağım sırada arkamda duyduğum tanıdık ses beni kısıvrak yakaladı.

“Olcay?”

Duruşumu dikleştirip arkamı döndüğümde karşılaştığım yüz şaşkın ama hâlinden bir hayli memnundu. “Furkan,” diyerek verilen görevler yüzünden en son ne zaman yüz yüze geldiğimi bile hatırlayamadığım devreme sarıldım. Harbiye sıralarından bana kalan, has diyebileceğim devrelerimden biriydi Furkan. Uzaktan uzağa götürmek zorunda kaldığımız kardeşliğimiz, yan yana geldiğimiz an ayyuka çıkıyordu. İçimdeki mutluluğu tarif etmemin mümkünatı yokmuş gibi hissediyordum. Yüzümdeki gülümsemeyi gizleme gereği duymadan, “Ne arıyorsun burada?” diye sordum. Şırnak'tan Ankara'ya atanalı daha kaç ay olmuştu ki?

“Geçici görevdeyim.”

Ufak bir hasret gidermenin ardından birbirimizden ayrıldık

ama elimi omzunun üzerinden çekmedim. Gözlerimi fotoğraflarında uzun görmeye alıştığım saçlarında ve sakallarında do-laştırdım. “Saçı sakalı yine kısaltmışsınız,” deyip gülümserken bu hâlimden pek de memnun olmadığını belli eden bir bakış attı.

“Yüksekova kanunları. Buralarda da böyle dikkat çekmiyoruz. Ne yapalım.”

Anladığımı belli eden bir baş hareketinin ardından, “Asıl sen burada ne arıyorsun?” diye sordu. Onunla en son Suriye’deyken önemli bir görev için irtibata geçmiştim. Ya televizyona çıkan haberleri görmemişti ya da zaten her şeyden haberi vardı ve ağız arıyordu. “Görevlendirildim,” dediğimde hayretler içinde, “Sen,” diye vurguladı. “Sınır ötesindeki o görevi bırakı...” derken yanımızda olan Şule’yi hatırlamış olacak ki cümlesini tamamlamadan sustu. Tanışmadıklarını varsayarak masada bizi ilgiyle izleyen kadına döndüm.

“Şule Binbaşı’m, bu devrem Furkan Yüzbaşı.”

Elimin altındaki lakayt duruş bir nebze de olsa düzelmişti. “Memnun oldum,” diyen kadına, “Sağ olun komutanım,” diye cevap veren Furkan bana doğru kısa ama merak ettiği şeyi anlayacağım netlikte bir bakış attı. Beni kolay kolay bir kadının yanında görmediği için hâliyle sorgulama ihtiyacı hissetmişti.

“Şule Binbaşı ile ortak bir görev yürütüyoruz,” diyerek bu işi özele taşımaması gerektiğinin altını çizdim. “Hatta seninle de yüz yüze görüşmemiz gerekecek.”

Furkan mesajı anında alırken, “Bir ay buralardayım. Ne zaman istersen,” dedi.

Eyvallah dercesine başımı salladım. “Hâlâ 24/72 mi buralar?” Çalışma saatlerini sorduğum devrem beni onayladı. Eşini getirip getirmediğini sorduğumdaysa, “Yok be devrem. Cincimenin düzenini bozmak istemedik,” dedi. Henüz bir yaşına yeni basmış kızının, dişlerini rütbeyle kaşıdığı son videosu aklıma geldiğinde gülümsemeden edemedim.

“İyi yapmışsın. Tamam o zaman, dinlenmeye geçtiğinde haberleşelim.”

Aramızdaki sohbeti bölüp kendini hatırlatmak istercesine öksüren Şule, amacına ulaşmış dikkatimizi üzerine çekmişti. Bakışlarını Furkan’a odaklayarak, “Sınıfınız ne?” diye sordu. Belli ki operasyondan ona da bahsedecek olmama takılı kalmıştı.

“SİHA komutanım.”

Bunun karşımdaki kadını tatmin etmeyeceğini bildiğim için, “Kendisi istihbarat sınıfından SİHA’ya atanan sayılı insanlardandır,” diye ekledim. “İskası yoktur.”

Yüz ifadesi bir anda memnuniyetle doldu. “MİT değil mi?” Sorusunu o kadar sessiz sormuştu ki içerideki gürültüden hiçbir şey duyamamış sadece dudaklarını okuyabilmiştim. Furkan bu soruyu sesli bir şekilde cevaplamak yerine başıyla onaylamayı tercih etti. O da TSK’nin diğer hayalet askerlerindendi ve gizlilik esastı.

“Ben sizi daha fazla tutmayayım.”

Elini sırtıma yerleştiren devrem yavaşça sıvazladı. “Bekliyorum,” dedikten sonra bakışlarını Şule’ye çevirdi. “İyi akşamlar komutanım.” Şule başıyla hafif bir selam verdi. Furkan yanımdan ayrılırken nihayet yerime oturdum.

“Operasyonun gizli olacağını sanıyordum.”

Gözlerimi buz gibi olan yemeklerde dolaştırırken, “Aksini düşünmenizi gerektirecek bir şey mi oldu?” diye sordum. Sanki az önceki konuşmaları unutmuşum gibi, “Önce başsavcı, şimdi Furkan Yüzbaşı,” dedi hatırlatırcasına. Gülümsedim. Senelerdir hazırladığım, aylardır ilmek ilmek işlediğim operasyonu benden daha çok düşünüyormuş tavrı gözlerimi yaşartacaktı. Evet görev önemli olduğu kadar gizliydi ama beni buraya gönderirken Paşa, gerekli gördüğüm hâllerde yardım edecek kişileri seçmem konusunda sınırsız iznim olduğunun altı çizilmişti. Şu anda onunla bu konuları konuşuyor olmamız bile mucizeyken bence şansını fazla zorlamamalıydı.

“Başkaları da olacak mı?”

Tabağımdaki sertleşmiş eti keserken, “Gerekli görürsem,” dedim ve ağızıma attığım lokmayı keyif almayarak çiğnemeye başladım. Bu rahatlığımdan hoşlanmamış gibi görünüyordu. İşime burnunu soktuğu için onu bu hisle bırakmak istedim fakat ilk günden aramızdaki ilişkiye duvarlar örmenin bana bir yararı olmayacağını biliyordum. Bu yüzden lokmamı yutar yutmaz, “Ama merak etmeyin binbaşım. Hiçbir zaman operasyonun gizliliğini tehlikeye atmam,” diye ekledim.

“Emin misin?”

Söylediklerimi ısrarla irdemesi canımı sıkıyordu. Şule, yanındaki sandalyede duran çantasını aldı ve içinden ufak bir poşet çıkardı. Masanın üzerinden bana doğru uzatırken içindekinin yıpranmış mavi bir bere olduğunu fark ettim. Kendi beresi miydi? Ne alakaydı şimdi? “Madem operasyonun gizliliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazsınız yüzbaşım...” Elini geri çekince bereyle baş başa kalmıştım.

“Bir süreliğine bordo berenize veda etseniz iyi olacak. Yoksa gözleri üzerinize çekmeye devam edeceksiniz.”

OLCAY

Dışarıda ağarmakta olan sabah, gecenin karanlığını silmeye başlamıştı fakat yarattığı alacakaranlıkta sisten başka hiçbir şey yoktu ve Hakkâri'deyse bu alışılmış bir görüntüydü. Kanla sulanmış yeryüzünü gizlemek için sisle kaplanmış bir gökyüzüne sahipti Hakkâri Yüksekova.

Kaç kayıp yaşanmıştı sokaklarında, ne acılar gizliydi sınırlarında çoğu insan bilmezdi.

Bilmemeliydi de.

Bilenlerin hâli belliydi.

Terazinin bir ucunda yaşadıklarım, diğerinde ise olacaklar vardı ve hangisinin ağır basacağına karşı ölümüne yarışıyorlardı. Belki de ölümle...

Parmak uçları arasında hafif hafif döndürdüğüm tütünden buhranlı bir nefes daha aldım. Gözüm mutfak tezgâhının üzerinde duran mavi bereye takıldı. Dağ evindeki sohbet, restoran kapanana kadar sürmüştü fakat benim zihnimdeki hesaplaşma hâlâ bitmemişti. Bu gece uyku haram olmuş gözlerime durmuştu. Kafamın içinde tekrar tekrar oynayan ama dillenmeyen konuşmalar fazlasıyla can sıkıcıydı. Yemek amacına ulaşmış, Şule Binbaşı istediği gibi operasyonun tüm

detaylarını öğrenmişti fakat bende bırakmaya çalıştığı etki, iş bilmez ufak bir çocuğun muhtaçlığıydı. Fena bir kadın sayılmazdı. İlk dakikalar beni köşeye sıkıştırmaya çalışsa da anlattığım kadarıyla yetinmesi gerektiğini anlayacak kadar uzlaşmacıydı ya da en azından bu gecelik bu yolu tercih etmişti. Çünkü yemek boyunca işime karışacağıının mesajını, alt metin olarak fazlaca vermişti. İşin kötü tarafı ben oldum olası alt yazı okumaktan hoşlanmazdım. Rütbe olarak üstte olmasından kaynaklı her söylediğini kabul edeceğimi düşünüyordu. Bir ebeveynin çocuğunda yarattığı baskı gibi. Düşünebilirdi, bunda özgürdü ama yanıliyordu. Bu zamana kadar hiçbir üstüme saygıda kusur etmemiştim fakat kendi doğrularımdan bir kere bile şaşmamıştım.

Şaşmayacaktım da.

Tütünümdaki son nefesi alıp izmaritini kül tablasına bastırdım. O sırada gözüm duvarda asılı olan küçük saate takıldı. Yediye gelmek üzereydi. Bu şehirde sabahlar da karanlıktı gizlemek istedikleri var gibi.

Oturduğum yerden ayaklandım. Beş dakikalık kısa bir düşün ardından yatak odasına geçtim. Bavulun içinden temiz olan yedek kamuflajlarımı çıkardım. Gözüme ütü takılmadığı için el yordamıyla kıyafetlerin durumuna baktım. Bugünü çıkarırdı. Diğer kamuflajları yıkatmak için askıya takıp kılıfladım. Saçlarımin nemini havluyla kurularken saati kontrol ettim. Yedi dakika kalmıştı. Olabildiğince hızlı bir şekilde hazırlandım. Elim bordo bereye gitti ve o an, sahibinin sesiyle cümle kulaklarımda yankılandı.

“Bir süreliğine bordo berenize veda etseniz iyi olacak. Yoksa gözleri üzerinize çekmeye devam edeceksiniz.”

Tüm renkleri taşımak onurdu ama birinin bunu dayatması sinirimi bozuyordu. Beremi temelli kaybetme ihtimalimi söylediği anda verdiğim cevaba yaptığı misillemeydi bu. Yine de haklılık payı olduğu için zora koşmayacaktım. Silahımı iç askılığıma yerleştirip parkamı üzerime geçirdim. Son

kontrolümü yaptıktan sonra tezgâhın üzerindeki mavi bereyi alarak dışarı çıktım.

Kapıyı kilitlemek için dönerken yıkanmaya gidecek olan kamufrajlarımı tutan askıyı iki parmağımda döndürdüm ve omzumdan arkama doğru sallandırdım. Metalik ses iki kez duyulduktan sonra anahtarı çekip çıkardım. Tam arkamı döndüğüm sırada odamın karşısındaki kapı açıldı ve gayriihtiyari olarak gözüm çıkan kişiye ilişti. İlk anlık uyumadığım için halüsinasyon gördüğümü sandım ama tam karşımdaydı. Olması gereken yerde.

Kahretsin!

Bu kadarı gerçekten çok fazlaydı.

Saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Kulağına yüzünü kaşık kadar gösteren baştan geçmeli büyük bir kulaklık takmıştı. İlk kez üzerinde resmî olmayan bir kıyafet vardı ve sanırım spor yapmaya çıkıyordu. Onu sporcu bir kişilik olarak düşünmediğimi o an fark ettim. Beni görmemişti ama ben onun olduğuna emin olacak kadar uzun süredir bakıyordum ona.

“Günaydın.”

Kulaklığından henüz ses gelmediğini fark ettim. Varlığını fark ettirme amacıyla çıkan sesim söylenecek tüm bahanelere toktu. Duraksadı. Başını sağa sola çevirerek etrafını kolaçan etti. O sırada silüetimi görmüş olacak ki gözlerini bana doğru çevirdi. Ufak bir şaşkınlık dalgası irislerini titretti. Kulaklığını boynuna indirirken, “Yü... Yüzbaşım,” dedi. Sesinin çatallaşmasına fırsat vermeden boğazını temizledi. “Günaydın.”

Yüzüme gerçeklikten tamamen uzak bir gülümseme yerleşirken, “Henüz mesainin başlamasına...” dedim ve kolumdaki saate baktım. “Otuz beş dakika var. Hatta otuz dört-elli sekiz, elli yedi, elli altı...” Ben saniyeleri sayarken başsavcı kapısını da aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi de kapatmıştı.

“Nasıl görüldüğünün farkındayım ama inanın sizin burada kaldığınızı...”

“Bilmiyordunuz değil mi?”

Cümlesini onun yerine tamamlamış olmam aramıza kısa bir sessizlik soktu. “Bu ara ne kadar çok şey bilmiyorsunuz fark ettiniz mi başsavcım?” İmamın yerine ulaştığını gösteren ifadesi hafifçe çatıldı.

“Size yalan söylediğimi mi düşünüyorsunuz?”

“İnanın düşünmemek için kendimi fazlasıyla zorluyorum ama...”

“Ama?” Belki de duymak için deli olduğu cümle, ardından gelen “ama” kelimesinden dolayı zehir olmuş gibi görünüyordu.

“Aması şu an karşımda duruyor.”

Konuşmaya daha fazla devam etmeyeceğimi fark ettiği an, “Bakın yüzbaşım,” diye kendi açıklamasına başladı ama benim dün geceki konuşmaların üstünden tekrar geçecek vaktim yoktu.

“Bu kadar rastlantı gerçekten beni de rahatsız edi...”

“Üzgünüm ama geç kalıyorum.” Konuşması yarıda kesilen kadın bozuntuya vermemeye çalıştı ama kendini yine tam anlamıyla açıklayamadığı için keyifsizlenmişti ve bu ayrıntı benim dikkatimden kaçmadı. Ne düşündüğüm onun için neden bu kadar önemliydi? Sonuçta buraya soruşturma için gelmişti ve sivilde ya da değil peşime takılmış olması gayet normaldi. Yine de o, bu durumdan gerçek anlamda rahatsız oluyordu. Ya buraya geliş amacı bana söylediğinden bambaşkaydı ya da bana gizlilik çerçevesinde söylemek istediği daha önemli şeyler vardı. Tam olarak kestiremiyordum ama öğrenecektim.

“Tüm gün tabur binasında olacağım. Rastlantı kovalamak yerine davetime icabet etmek isterseniz açıklamanızı seve seve dinlerim. İyi günler.”

İtiraz ya da onay, tek bir kelime dahi duymak istemediğim için yürümeye başladım. Arkamdan bakmaya devam ettiğini

bildiğim içinse adımlarımı daha da hızlandırdım. Gerginliğimi azaltma ihtiyacı hissetmeden merdivenleri iniyor, bir yandan da Doğukan'ın numarasını tuşluyordum. Telefonu kulağıma götürürken danışmada duran askerle selamlaştım.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı.

Her çalış öfkeme yeni bir boyut kazandırıyor. Şu anda başsavcıya değil de Doğukan'a yönelmişti tüm hiddetim. Ta ki misafirhanenin kapısından çıkana kadar.

“Efendim.”

Olduğum yerde durdum. Ahizenin diğer ucundaki ses ne ilk konuştuğumuz kadar sert ne de çocukluğumdaki gibi yumuşaktı ama yine de aramızdaki bağı toparlayacak olmamıza umut vat ediyordu.

“Senden bir şey isteyeceğim.”

Hoşbeş etmeden konuya girmem aramıza ufak bir sessizlik soktu. “İlk kez...” derkenki yüzünün aldığı şekli hayal edebiliyordum. Şaşkınlığın arasına gizlenmiş bir gurur olduğuna emindim.

“Birini ecdadına kadar bulmanı istiyorum.”

Bunu sakın ama küfürden farksız bir tonla söylemiştim. Kendimin de bulabileceği bilgilere Doğukan daha çabuk ulaşmış ve zırt pırt karşıma çıkılmasından dolayı vakit benim için her zamankinden önemli bir hâl almıştı.

“Kim?”

“Başsavcı Toprak Serindağ.”

Düşüncelerini bir sessizliğe daha sıkıştıran kardeşim, “Şu gördüğümüz kadın,” dedi. Ankara'daki karşılaşmamızı hatırlamıştı. Misafirhanenin girişinde dikildiğimi fark eden askerle göz göze geldik fakat bakışmamız benim kolumdaki saati kontrol etmem yüzünden kısa sürdü. Beş dakika gecikmiştim ve bu benim dakikliğime ikinci terslikti. Bir an önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Onu beklediğim için kıpırdamadığımı düşünen asker araçtan indi. Gecesi

ayrı gündüzü ayrı soğuk olan havaya aldırış etmeden askere doğru yürüdüm.

“Ne oldu?”

“Fazla oldu.”

Asker geldiğimi görür görmez aracın kapısını açtı. Her hareketi telaşını ele veriyordu. Doğukan, “Anladım,” demekle yetindi.

Konu, ondan böyle bir şey istemeye kadar geldiği için durumun ciddiyetini anladığını biliyordum. Yine de, “Acil ve önemli,” diyerek altını çizdim.

“Ne zamana lazım?”

“Bir saate.”

Aracın içine otururken, “Abi,” dedi bu uyarısını bile özlediğim ses tonuyla. “Başsavcı diyorsun. En azından bana bir gün ver.”

Bir gün, bizim mesleğimizdeki insanlar için çok fazla zaman ederdi. “Üç saat,” dediğimde sıkıntılı bir nefes, ahizenin arkasından kulağıma doldu.

“Üç saat içerisinde o kadının doğduğu hastanenin ebesine kadar isim vermezsen bu senden son isteğim olur.”

OLCAY

Kıtaya çıktığım ilk andan itibaren aktif görevlerin hepsine gönüllü olmuştum. Masa başında durup emirler yağdırmak elbette ki önemliydi ama bana göre değildi. Bir tecrübe dikişini, bir yığın emirden daha kıymetliydi ve acısıyla tatlısıyla seni hayata hazırlayan yegâne öğretmendi.

Özlemiştim.

Mahşer Timi'ni, birlikte katıldığımız operasyonları, hatta bunu söyleyeceğimi tahmin etmezdim ama zevzek muhabbetlerini bile özlemiştim. Telefonumu çıkardığım gibi önce Doğukan'dan herhangi bir mesaj gelip gelmediğine baktım. Yoktu. Saati kontrol ettim. Ona tanıdığım süre dolmak üzereydi. Umarım telefon konuşmam bitene kadar gerekli bilgileri aktarmak için arardı çünkü iş başa düşerse gözümünden düşen de ilk o olacaktı.

Murat Burak Kayakurt'un numarasını tuşlayıp oturduğum makamdan ayaklandım. Pencereye doğru telefondaki arama sesine uygun yavaş adımlar attım. Dışarı eksi derecelerde olduğunu camların buğusuyla kanıtlıyordu. Elim tersiyle camı silip kendime ufak bir alan açtım. Uzanulu, ay sonunda yapılacak olan denetim için emrim üzerine tüm

rütbeli personeli dışarı çıkartmıştı. Havanın soğukluğuna al-
dırmadan spor yapacak olmaları bazılarının tadını kaçırmışa
benziyordu. Eğer o sınavları geçemezlerse asıl o zaman tatları
tuzları kalmayacağını bir an önce fark ederlerse iyi olacaktı.
Bu makamda görev yaptığım süre zarfında hiçbir askerî de-
netimden hiçbir askerim kalamazdı. Kalan kişi de benim as-
kerim olamazdı.

“Üsteğmen Kayakurt. Emredin komutanım.”

Tanıdık ses her zamanki profesyonelliğindeydi. Gülümse-
dim. Yılları devirmiştik omuz omuza ama o... Ne kadar zaman
geçerse geçsin, ne yaşarsak yaşayalım, hatta ölümden döner-
ken bile birbirimizi sırtlayacak kadar yakınlaşalım fark etmez,
ben izin vermediğim sürece o rütbeyi aramızdan çıkarmazdı.
Saygısı sonsuzdu ve o böyle yaptıkça benim saygımı fazlasıyla
hak ediyordu.

“Mubuka.”

Kendini bildi bileli kullandığı ilk heceleri, bizim timle bü-
tünlenmişti. Kimse onu gerçek adıyla çağırmaz, soyadı ise ge-
rekli resmiyetler haricinde duyulmazdı.

“Nasılsın?”

Gülümsediğini işittiğim adam, “Olması gerektiği gibi,”
dedi. Bu, dışarıdan bakıldığında kaçamak bir cevap olarak al-
gılanabilirdi ama ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi tanı-
yanlar için çok fazla duygu barındırıyordu. Olması gereken,
bir timi yönetirken yaşadığı strestir. Askerleri adına endişeydi.
İçinde bulunduğu operasyon için dikkat ve kontroldü. Vatani
uğruna ise gururdu. Bu göreve çekildiğimden tüm yetkiyi Mu-
buka’ya bırakmışım ve Allah şahidim olsun bir kez bile “aca-
ba” kelimesi zihnimden geçmemişti. Ona güvenim sonsuzdu.
Aldığı kararlara, attığı adımlara ve cesaretine...

“Asıl siz nasılsınız komutanım?”

Gülümsedim. Bu soruyu bu kadar çelişkili bir ses tonuyla
sorduğuna göre şehit haberi de asparagas olması da kulakla-
rına gitmişti. “Olması gerektiği gibi,” dediğimden kısacık bir

sessizlik sızdı aramıza. Benim aksime o sadece nasıl olduğumu tahmin edebilirdi. Konuşulmamış kelimelerle dolu sessizliğin uzamasına izin vermeden, “Tim ne durumda?” diye sordum. Aldığı nefesin derinliğini telefonun ucundan bile hissetmiştim.

“Herkes iyi komutanım. Toparlanıyoruz.”

Birkaç saat önce operasyonun bittiği haberini bizzat Nazif Yarbay’dan almıştım. Ankara’ya dönmeleri için bir helikopterin yola çıktığını biliyordum. “Güzel iş çıkarmışsınız,” dediğimde sesime yansıyan en yoğun şey gururdu.

“Sayenizde komutanım.”

“Mütevazı olma.”

“Sizin yönlendirmeleriniz sayesinde şu an o leşleri konuşuyoruz...”

“Komutanım. Olcay Komutanım mı o?”

Mubuka’nın cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden araya giren ses, tez canlıydı. Her zamanki gibi. Timin en hareketli ve hararetli adamının sesi tekrar duyulurken, “Komutanım, tek,” dedi heyecanla.

Kadir, keskin nişancıydı ve onu tanıdığım günden beri ıskaladığı leş sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Nedeni belliydi. *Del*i deniyordu ona. Karşısındakini öldürmeden önce deli ediyordu, şans eseri yaşarsa da bir deli gibi karşısına dikiliyordu. Sonuç yine ölümdü. Öksüz çocuktan Kadir. Deliliği biraz da bu yüzdendi. Babası, annesini gözleri önünde öldürmüştü. Sıra ona geldiğindeyse komşuları tarafından kurtarılmış, hiçbir akrabası sahiplenmediği için yetimhanede büyümek zorunda bırakılmıştı. Hayatının yeni dönemi, babasını gördüğü son anla annesinin kanının eline bulaştığı o geceyle başlamıştı. Time almadan önce yaptığım araştırmada babasının hapis-hanede kendini astığını öğrenmiştim. Kadir bunu duyduğunda sadece gülümsemişti, için için yanan bir kıskançlıkla...

“Duydunuz mu komutanım?”

Operasyonun başında girdiğimiz iddiayı hatırlatmaya ve kazandığını söylemeye çalışıyordu.

“Kim çıkarsa çıksın tekte vururum hepsini.”

“İnşallah Deli.”

“İnanmıyor musunuz komutanım?”

“Bu benim inancımla olacak iş değil. Iskalars...”

“Iskalamam.”

“Kendine bu kadar güveniyorsan bir iddiaya girelim. Iskalarsan benim istediğim bir şeyi sorgusuz sualsiz yapacaksın.”

“Komutanım, bizim size sorgu sual yapma şansımız var mı ki?”

“Uzatma da var mısın onu söyle.”

“Tek atarsam siz de benim istediğim şeyi sorgusuz sualsiz yapacak mısınız komutanım?”

“Yapacağım.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Ona inancım tamdı. Tıpkı timdeki diğerlerine olduğu gibi. Bu konuşmayı da sadece onun motivasyonunu her ne yaşarsak yaşayalım kaybetmemesi için gerçekleştirmiştım ve o, iddia adı altındaki bana verdiği sözü tutmuştu. Şimdi sıra bendeydi.

“Ne istiyorsun?”

Keyifli bir gülüş kulağıma çalınırken, “Valla sağlığını diyeceğim...” dedi. Bununla kalmayacağını adım kadar iyi biliyordum. “Ülke sizi öldü biliyor, bir işime yaramayacak. Düşüneyim haber veririm komutanım.” Rahatlığı, zorlu bir görevden çıkmanın verdiği boşalma hissinden kaynaklanıyordu. Elleşmedim. Gevşek sesiyle, “Şimdi Mubuka Komutan’ımla sizi yalnız bırakayım,” dedi lütfedercesine. Belli ki o elleşme mi istiyordu.

“Deli.”

Haddinin sınırlarında dolaştığını vurgulayan, uyarı niteliğindeki seslenişime, “Ben de sizi özledim komutanım,” diyerek cevap veriyordu ki Mubuka aramıza sertçe girdi.

“Uzatma, yürü! Helikopter on dakikaya burada. Hadi!”

Kadir’i defedercesine uzaklaştıran adam, “Komutanım,” diyerek benim hâlâ hatta olup olmadığımı kontrol etti. Sınirlenip kapatmış olma ihtimalimi düşünmesi daha önceki konuşmalarımızdan kalan bir tecrübeydi. O sırada gelen başka bir arama sesiyle telefonu kulağımdan çektim. Doğukan’ın ismini görmemle aciliyet sıralamamı değiştirirken, “Mubuka, konuşmamız gerekenler var ama şu anda halletmem gereken daha da önemli bir konu var. Benden haber bekle,” dedim ve uzatmadan diğer aramayı cevapladım.

“Nihayet!”

Sabırsızlığımı duyurduğum cümleye, “Dökül,” emrini ekledim.

Doğukan sıkıntılı bir nefes almasının ardından, “Beni askerlerinle karıştırma,” dedi. Buyurucu tavrım hoşuna gitmemişti.

“Karıştırmıyorum,” dediğimde alaycı bir gülüş duyar gibi oldum. Küçük kardeşlik kontenjanı ve aramızın yeni yeni düzelmeye başlamasından dolayı saygısızlıklarına belli bir noktaya kadar müsamaha gösterecektim. Ankara’dan dönerken söz vermiştim kendime. Yine de taşıp taşmamasını o ayarlayacaktı ve bu hâlleri kepçelerle atıyordu sabrımın üzerine öfkeyi.

“Emin ol karıştırsaydım şu anda gülecek bir yüzün olmazdı. O yüzden şansını da sabrımı da zorlamadan... Anlat abiciğim.”

Doğukan son kelimeyi bir anlığına sevgi sözcüğü sanmış olmalı ki sustu. Neyse ki bu hâli çok uzun sürmemişti. Verdiğim mesajı alıp kendine çekidüzen verir gibi boğazını temizleyerek sessizliği bozdu. “Duyacaklarından hoşlanacağını sanmıyorum,” dediğinde şaşırmamıştım. Son günlerde yeterince

hoşlanmadığım şeyler yaşıyordum başsavcıyla. Daha fazla ne olabilirdi ki?

“Toprak Serindağ. Samsunlu. Tek çocuk. Annesi ev hamıymış. On yedi yaşındayken babası şehit düşmüş.”

Doğukan, bu son cümlesini sakın ama yine de oldukça ciddi bir ses tonuyla çok önemli bir detaya dikkat çekmek istercesine kurdu. Tarifi olmayan derin bir rahatsızlık hissettim. Başsavcı, şehit kızı mıydı? Üstelik benimle aynı yaşta, benzer kaderi yaşamak zorunda bırakılan bir gençti. O da yarımdaydı, yaralıydı ama bu yanını hiç belli etmemişti. Dik ve kendinden emin duruşunun nedeni şimdi anlaşılıyordu. Kan sızarken sol yanından, olması gereken ve ondan beklendiği gibi güçlü kalmıştı. Bu gücünü babasından alıyor olmalıydı. Ayaklarının yere sağlam basışı babasının toprak altındaki köklerinden. Benim gibi. Sırf bu yüzden bile ona bakışım değişebilirdi.

“Şehit PÖH Adnan Serindağ. Cehennemdere Kanyonu, 2006.”

Sözlerini kesercesine sonlandırması, bana rahatça hatırlama fırsatı vermek için olduğunu sanıyordum. Oysaki bu duraksamanın, “Babamla aynı çatışmada şehit düşmüş,” diye devam eden sözleriyle üzerime indireceği daha güçlü bir darbe için tokadını havaya kaldırırken geçirdiği sessizlik süreci olduğunu anladım.

“Şehadet şerbetini aynı tastan içmişler abi...”

Benliğimin en derin yerindeki kabuk bağlayan yaranın üzerine ince bir kesik atıldı. İçimde sessiz, kontrolsüz bir çılgılık yükseldi ve ruhumun derinliklerinde yankılandı. Pençesine düştüğüm pişmanlık hissiyle yürek darlığı arasında çırpınan kalbim sendeledi ve bu duygular altında ezilmemek adına kendini korumaya aldı. Benzer değil, aynı kaderin oyuncularındık ve ne düşünmem gerektiğini ilk kez kestiremiyordum. Bu bilgiden onun da haberi var mıydı? Eğer varsa...

Rastlantı, kaderin bir numaralı silahıydı ve ancak hazır olduğumuzda tetiği çekerdi. Peki vurulmaya hangimiz hazırдық?

“Annesi de babasının ölüm haberinin ardından intihar etmiş.”

Doğukan, başsavcıyla ilgili bilgiler vermeye devam ediyordu ama ben hâlâ az önceki kırmızı çizgideydim. Düşüncelerim dipsiz bir karanlığın kenarında fıldır fıldır dönüyordu. İçine düşmesi an meselesiydi ama ben anda kalkmak adına kendimi zorluyordum.

“En son Hakkâri’de babasının ölümünden önce bulunmuş ve öğrendiğim kadarıyla o şehre çıkabilecek tüm davalardan çekiliyormuş.”

Şu ana kadar konuşmamıza hiç bu denli dikkat kesilmemiştim. Sanki tüm hücrelerim yüzlerce yıllık bir uykudan birdenbire uyanmış ve tümüyle olan biteni anlamaya odaklanmıştı. On yedi yaşından beri uğramadığı şehirdeydi. Neden? Neden onca meslek varken başsavcı olmayı seçmişti? Bu ona ne kazandıracaktı ya da hangi kaybettiklerini gizleyecekti?

Ve konunun benimle ilgisi neydi?

Kapının iki kez tıklatılması, büyük bir mücadele verdiğim konsantrasyonumun son kırıntılarını da yok etti. Düşüncelerimi hızla kenara çektim ve içeri gelmesini emrettiğim Haberci’nin söyleyeceklerine yer açtım. Baş selamının ardından üç adım ötemde duran asker, “Komutanım, misafiriniz geldi,” dedi. Kısa bir an misafirden kasıt kimin olabileceğini düşündüm. Bunu bakışlarıma da yansıtmış olacağım ki asker, “Başsavcı Toprak Serindağ, komutanım,” diye açıklama ihtiyacında bulundu. Bu kişi beni daha çok düşünmeye sevk etmişti. İyi insan mıydı yoksa it ve anmak meselesi miydi görecektik.

“Gelsin.”

Makamıma doğru ilerledim. Doğukan verdiğim cevaba istinaden duraksayınca, “Bitti mi?” diye sordum.

“Bitti sayılır. İşin varsa sonra devam ederiz.”

Başsavcı kapı eşiğinde görünürken, “Gerek yok,” dedim. “Devamını sahibinden öğrenirim.”

Doğukan şaşkın olmasına rağmen ciddi çıkan bir sesle, "Orada mı?" diye sordu.

Başsavcının gözleri üzerimdeyken onun hakkında konuştuğumuzu ayan beyan belli edemezdim. "Teşekkür ederim bilgiler için."

Cevapsız cevabımın ardından telefonu kardeşimin yüzüne kapattım ve masaya bıraktım.

"Hoş geldiniz başsavcım," deyip bana doğru yürüyen kadını karşılamak adına birkaç adım attım. Her zamanki gibi resmî giyinişini yavruağzı bir fularla taçlandırmıştı fakat bu sefer saçlarını toplamak yerine açık bırakıp omuzlarından düşmesine izin vermişti. Saçları düşündüğüm kadar uzun değildi. Belki de sadece dalgalı duruşu bana bunu düşündürmüştü. Perçemleri rüzgârdan olsa gerek iki yana ayrılmıştı. Yeterince üzerimde göz yokmuş gibi askeriye içerisinde bu şekilde dolaşması işimi yokuşa sürmekten başka bir şey değildi. Bir an önce önü kesilmezse büyük ihtimal tepetaklak olmam an meselesiydi.

"Açıkçası sizi burada görmeyi beklemiyordum."

Bugüne kadar reste rest şeklinde çıkan sesim, "*Tatlı dil yılanı bile deliğinden çıkarır,*" sözünü kışkandıracak şekilde uzlaşmacıydı ve bu, başsavcının dikkatinden kaçmamıştı. Tokalaşmak için elimi uzattığımda şaşkınlığından sıyrılıp nazikçe karşılık verdi. İnce, uzun, kalem tutmaktan yer yer nasırlaşmış olmasına rağmen hâlâ yumuşaklığını koruyan parmaklarımın uç kısımları bir hayli soğuktu. Belli ki misafirhaneden buraya kadar yürümüştü. Bu da daha çok kişinin dikkatini çektiği anlamına geliyordu. Harika!

"Oysaki siz davet etmiştiniz."

Sabah misafirhanedeki konuşmamızı anımsayınca, "Haklısınız," dedim. "Bir an aklımdan çıkmış. Geleceğinizi bilseydim araç gönderirdim." Ses tonuma eklenen kibarlık, karşımdaki kadını şaşkınlıktan tamamen sıyrıp kafa karıştırıcı bir hâle sokmuşa benziyordu. Hâlâ ellerimiz kenetliydi.

Kapı eşiğinde bekleyen Haberci'yi hatırlayarak usulca toka-laşmamızı sonlandırdım. "Ne içersiniz?"

"Çay varsa alırım."

Nazlanmayan, fikri ve istekleri olan insanların başımın üzerinde yeri vardı. Eşikte duran askere dönüp, "Duydun çocuk," dedim. "İki çay."

"Emredersiniz komutanım," diyerek kapıyı kapatan askerle dikkatimi tekrar başsavcıya çevirdim. Yüzündeki samimi gülümsemeye eşlik eden gözleri bana bakıyordu ama zihninde başka görüntüler oluştuğu belliydi. Onu bu denli mutlu eden, bana bakarken ne görüp düşündüğünü merak etmeden duramadım. Yine de soracak değildim. Sessizce ayakta dikilmemize bir son vermek adına arkamda kalan koltukları işaret ettim. "Buyurun lütfen."

Daldığı yerden hafif bir irkilmeye çıkan kadın, tedbirli bir şekilde gülümsedi ve ikiletmeden masamın önündeki koltuklardan birine oturdu. Montunu ve çantasını dikkatli bir şekilde yanına koydu.

"Aa unutmadan..."

O an aklına bir şey geldiğini belli eden nidasıyla çantasına yöneldi. Dün gece üşümesin diye ona verdiğim ceket içinden çıkarıp bana uzattı. "Ceket için teşekkür ederim." Açıkçası o gösterene kadar ceketin onda kaldığı bile aklıma gelmemişti. *Rica ederim*, dercesine başımı salladıktan sonra ceket aldım. Odanın içine yayılan koku fazlasıyla tanıdıktı ama hangi çiçek olduğu şu an aklıma gelmiyordu.

"Umarım yanlış zamanda gelmemişimdir."

Verdiğim sakın tepkiler işe yaramışa benziyordu. "Size bunu düşündürecek bir harekette mi bulundum?" diye sorarken karşısındaki koltuğa oturdum.

Genel olarak tepkisizliğiyle ün salmış birine, "İçeri girdiğimde yüzünüz bir hayli asıktı," dedi savcı yetilerini kullanarak. Öyle miydi diye düşünmeden edemedim. "Kötü bir şey

yoktur inşallah.” Onun da mizacı değişmiş, meraklı yanını başka bir taraftan bana sunmuştu.

Yavaş ve kinayeli bir edayla gülümsedim. “Hoşbeş etmeden sorguya başlarım diyorsunuz yani.”

Başsavcı böyle bir şey düşünmediğini belli eden bir telaşla, “Aksine,” dedi. “Eğer işiniz varsa başka bir zaman gelebilirim diyecektim.” Zamanlaması bundan daha iyi olamazdı. Yine de beni sorgulamak adına burada olan birine göre fazla bahane üretiyordu. İlk gün karşıma dikilen kadının kararlılığından şu anda eser yoktu. Onu bu denli değiştirecek ne olmuş olabilirdi?

Kapının iki kez tıklatılmasıyla odanın içine kısa bir sessizliğin yayılmasına izin verdim. Haberci, çayları ve yanında ufak tefek getirdiği ikramları aramızdaki cam sehpayaya koydu. Başsavcının gözleri Haberci ve benim aramda dolaştı. Yüzünde yine az önceki tebessümü vardı ve bu beni kamçılayan bir farklılıktı.

Haberci odadan çıkana kadar ağzını bıçak açmayan kadın kapının kapanmasıyla, “Olcaı Bey,” diye seslendi.

Aklındakileri dillendirip benim hesabımın yönünü değiştirmemesi için, “Neden buradasınız?” diye sordum.

Ava giderken avlanan bir hayvanın ürkekliğiyle, “Anladım,” dedi. Anladığını biliyordum. Bu, sadece zaman kazanmak için insanların yaptığı bir ritüeldi. Yine de bunu yüzüne vuracak değildim.

“Neden Hakkâri’desiniz?”

“Hakkınızda açılan...”

Alışlagelmiş bir cevap duymamak adına, “Gerçek nedeniniz ne?” diyerek sorumu değiştirdim.

Cümlesini ağzına tıkmamdan dolayı dudakları kısa bir an açık ama sessiz kaldı. Kendine geldiğinde ise bozulduğunu belli eden bir bakışa sığınarak, “Olcaı...” dedi. Oturduğum

koltukta hafifçe öne kaydım ve dirseklerimi dizlerime yaslayarak aramızdaki mesafeyi biraz daha azalttım.

“Şu gereksiz resmiyeti kaldıralım mı artık?”

Toprak böyle bir ricada bulunmamdan dolayı şaşırılmış göründü. Rahat tavrımdan huzursuz olmuş gibi öksürse de hemen toparladı. Önündeki çay bardağına uzanıp birkaç yudum aldı.

“Onca seneden sonra neden buradasın?”

Sessizliğini fırsat bilip onu gafil avlayacak bir soru daha yöneltmiştim. Neden böyle bir şey sorduğumu merak eden bakışlarının, “*Nasıl bunu bilebilir?*” hâline dönmesi sadece birkaç saniyesini almıştı. “Bunu siz... Sen... Nereden...”

“Araştırma hakkının sadece sana sunulduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun Serindağ.”

Kaşları hafifçe çatılırken, “Ben seni araştırmak için görevlendirildim,” diyordu ki son kelimesinin son harfleri benim cümlemle boğuldu.

“Gönüllü oldun.”

Cevap veremedi ama söylediğim şeyi delicesine düşündüğünü belli eden bakışlarını benden çekmedi. “Neden?” diyerek sorumu directtim. Üzerinde yarattığım psikolojik baskıya dayanabilecek karakterdeydi ama biliyordum ki o da konuşmak istiyordu. Bu yüzden buraya gelmişti.

“Madem beni araştırdın, bunun cevabını da biliyor olman gerekir.”

İşte şimdi aynı dilden konuşmaya başlayacaktık. “Belki... Yine de senden duymayı yeğlerim.” Aramızdaki mesafenin azlığı bana göz renginin bal sarısı olduğunu kanıtlıyordu. Baktı. Baktım.

Kontrol ve dikkat... Zehirli bir akrebin ateşin içinden kurtulmaya çalışırkenki hâliydi. Zihninden geçen yüzlerce kelimeye rağmen diline mukayyet olmayı becerebiliyordu. Varlığımın artı ve eksilerini yapar gibi hangi noktada pes etmesi

gerekiyormuşçasına izliyordu beni. Dikkatimin en yoğun olduğu ana ulaşmasını bekleyip ardından o dayanılması güç sözcükleri sıraladı.

“Babam için.”

Bir an sustu ve sanki bir şeyler kulağına eksik çalınmış gibi, “Babamın intikamı için,” diye düzeltti. “Tıpkı senin gibi.”

Sözlerinin bu noktasında tekrar durdu. Sanırım bana konuşma hakkı tanıyordu. Bense hazır açılmışken asıl maksadını öğrenene kadar konuşmaya devam etmesini istiyordum. Sesizliğimi bir cevap olarak almış olacak ki, “Onu benden alanları adalet önünde yargılamak istiyorum,” diye devam etti.

Bıyık altından pis bir gülüş dudaklarıma yerleşti. “O zaman benim gibi olduğunu düşünme,” derken rahat bir tavırla arkama yaslandım. “Ben adaleti kendim sağlamak istiyorum.”

“İşte tam da bu yüzden buradayım.”

İlgi çekici kelime kalabalığı kafamı karıştırmıştı. Toprak, parmakları arasında işkence yaptığı çay bardağını önünde duran sehpa bırakmıştı. Bu sefer o, benim az önceki pozisyonuma gelerek aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı.

“Gerçeği öğrenmek istiyordun, değil mi?”

Sesindeki ilk dikkatimi çeken tını boş vermişlikti. Başımı bir kez onaylarcasına salladım. Ciddiyetle yüzümü tararken, “On yedi yaşındaydım kapımıza polisler dayandığında. Hâlâ bir çocuktum evimin balkonundan Türk bayrağını sallandırırdım. Hayattaki en değerli varlığını, babasını kanlı bir pusuda kaybetmiş bir çocuk...”

Beynimin köşesine yer etmiş hikâyemi başka bir ağızdan dinlemek garip hissettirmişti. Ruhum geçmişin en puslu zamanına seyahate çıktı. Acılarla dolu yolculuğun başından başlayacaktı. Yol arkadaşı bu sefer günlerdir varlığından rahatsızlık duyduğu kadındı.

“Ve o gece... Yağan karın bile yumuşatamadığı sert Hakkâri şehrinde, balkonumuzdan dalgalanan Türk bayrağına bir

söz verdim. Babamın katillerinden intikamımı alacaktım.”

Boğazıma çöreklenen his, seneler öncesindeki kadar gerçkti. Acı, eski bir dost gibi sararken yüreğimi beraberinde tonlarca unutulmuş anıyı sürüklemişti.

Sesinin dalgalanmaya başladığını fark eden Toprak, çayından birkaç yudum daha aldı. Bardağı boşalsa da elinden bırakmadı ve koltukta arkasına yaslanırken sıcak olduğunu düşündüğüm cam parçasını avcunun içine sakladı.

“Ama onların yolundan giderek değil, adalet huzurunda yapacaktım bunu. Babam hep savcı olmamı isterdi. Ben de intikam uğruna başsavcı oldum.”

Zar zor dökülen itirafını nefesimle bile bölmek istemiyordum. Onu can kulağıyla dinlediğimden bir an bile şüphe duymaması için gözlerimi gözlerini kenetlemiştim. O anlattıkça kendimden bir şeyler buluyordum yaşantısında ve bu farklı hissettiriyordu. Ruh aynasına bakan biri gibi. Kendi kardeşlerimle bile bu derece aynı hissedebileceğimizi sanmıyordum.

“Babamı benden alan kim varsa hepsinin peşinde düştüm. Gizlilikle yürüttüm tüm araştırmalarımı. Ta ki Herkül’ün ülke sınırları içinde olduğunun haberini alana kadar.” Bizim bile zorlukla elde ettiğimiz bilgileri kimden aldığını düşündü beynimin bir yanı. “Senden de haberim vardı. Babanın izinden gittiğini öğrenmiştim. İçten içe bir gün bu işin peşine düşeceğine inanıyordum. Boşuna Özel Kuvvetlere girmemiştin değil mi?”

Bu bir soru olmadığı için sessiz kaldım. O da cevap vermemi beklemedi.

“Fakat siz yanlış adımlar atarak Ankara’nın dikkatini çektiniz. Belki bunu militanların odağını çevirmek adına bilerek yaptınız bilmiyorum ama hesapta olmayan kişiler de olaya dâhil oldu. Hakkında soruşturma açıldı. Araştırılmaya başlandın. Daha fazla detay ve kanıtlar adına peşine birileri takılacaktı. Ben ortak bir paydada buluşacağımıza inandığım için bu işe gönüllü oldum.”

Cümleleri arasından cımbızla çektiğim, “Ortak payda?” kelimesini biraz daha açması için dillendirmiştim.

“Ben senin arkanı Ankara’ya karşı kollayacağım, sen de bana o şerefsizleri canlı vereceksin.”

Kulaklarım küfre fazlasıyla aşınaydı ama onun dudaklarına yakışmamıştı. Teklifi ona göre makul olabilirdi ama bu bir operasyondur. Ne getireceğini önceden kestirmek çok güçtü. Kestirecek olsam bile bu kesinlikle o itlerin yaşamasından yana olmayacaktı.

“Söz veremem.”

“Zorundasın.”

Kasılan çeneme rağmen kaygısız bir ifadeye bürünmeyi başardım. “Hiçbir şey için zorunda değilim.” Bir süre yüzümü öylece izledi. Onun öylesine yaptığı sıradan bir hareket, karşısındaki insanın bam telini sızlatacak bir güç barındırıyordu ve ben konuşmanın başında verdiğim sakinlik sözü yüzünden biraz zorlanıyordum.

“Son sözünüz buysa eğer...” Toprak aramızdaki mesafeyi haddinden fazla kapatırken artık tamamen sehpanın üzerine uzanmış gibi duruyordu. Gözleri ve dudakları bir olmuş, “*Başın belada,*” der gibi küçülmüştü. “Üzgünüm komutanım. Amirlerimin istediği gibi, Ankara’ya vereceğim bilgiler aslını tamamen yansıtacaktır.”

Kendinden emin tavrı rahatsız ediciydi. Konuşmanın gidişatından hoşlanmadığımı belli ettiğim bir sesle, “Tehdit mi ediyorsun?” diye sordum. Daha önce hiçbir şeye bu kadar irite olmamıştım.

“Uzlaşmaya çalışıyorum.”

Yüzüme yerleşen kibar gülümsemem onun fark etmediği ya da görmezden gelmeyi seçtiği bir uyarı taşıyordu. “Bana pek öyle gelmedi.” Beni bu tavırlarla yola getiremeyeceğini anlayan kadın, tekrar en zayıf yanıma, babama ve anılarıma oynamaya başladı.

“Oradan baktığınızda nasıl göründüğünü biliyorum ama siz de benim tarafımdan nasıl hissedildiğini biliyorsunuz. Yardıma ihtiyacım var, yardıma ihtiyacınız var. Bu işte birlikte olmamız seneler önce yazıldı. Nasıl babalarımız beraber çarpıştıysa biz de bu işi beraber sonlandırabiliriz. Onlar için...”

Derin bir iç çekişle göğsü inip kalktı. Odanın gergin havası her nefeste ciğerlerime dolup taşıyordu. Kontrolümü sağlamak adına yaptığım bu hareketin artık kırbaçlayıcı bir etkisi vardı. “Ne istiyorsun?” diye sorarken vereceği cevap her ne olursa olsun beni ipe astıracağa benziyordu. Yine de bu beni doğrudan vazgeçirecek bir tehdit değildi.

“Attığınız her adımdan haberim olmasını.”

“O nasıl olacak?”

“Beni yanınızdan ayırmayacaksınız kurmay yüzbaşım.”

OLCAY

Değişikliği kabul etmeyen bir plan, başarısızlığa mahkûmdu fakat bir gün içerisinde bu kadar değişiklik, geçen onca zamana haksızlıktı. Plan ne kadar iyi kurulursa kurulsun, dış kuvvetlerin etkileri bu işi talihe ya da talihsizliğe dönüştürebilirdi.

Önce Şule, şimdi Toprak.

Yılların emeğini bir yöne sürükleyeceklerdi ve yaşayıp görmekten başka çaremiz yoktu.

Toprak, düşünmem ve karar vermem adına beni yalnız bırakmıştı. Sanki seçme hakkı tanımış gibi... Aklından geçenler yıllardır gömülü hâlde bekleyen mayınlardan farksızdı. Dillendiği an tüm planların üzerine patlamış, un ufak hâlde ortalığa saçmıştı.

Toparlayacak olansa tam bir can ustası olmalıydı.

Mesleğim gereği insanların niyetlerini ilk bakışta anardım. Sarraflığım çok insan tanımamdan dolayıcıydı. Toprak'ı ilk gördüğümde de başıma bir iş açacağını hissetmiştim ama beraber iş yapacağımız aklımın ucundan bile geçmemişti. Onu bu oyuna çekmek ne kadar akıllıcaydı emin değildim. Şule'nin bana yakıştırdığı intikam; tam olarak Toprak'ın

gözlerine yerleşen, sözleriyle yeşeren bir gerçektir. Bundan hoşlanmayacaktı ve istisnasız üstlerimize haber verecekti. Ona bahsetmeme gibi bir şansım var mıydı? Peşimdeki başsavcıyı biliyordu. Toprak'ın yüzünü de dün gece görmüştü. Yanımda gördüğü her an sakladığım gerçekleri ele vermeme bir adım daha yaklaştım. Soruşturma yüzünden yakamdan düşmüyor desem...

Sıkıntıyla aldığım nefes ciğerlerimde şişmiş gibi canımı yakıyordu. Gözüm, önümde duran çizgisiz bir kâğıda yazılmış numaraya kaydı. Toprak haber bekliyordu, beni nasıl bir çıkmaza sürüklediğini bilmeden.

Ya da biliyordu ve bu zerre kadar umurunda değildi.

Çünkü intikam kör bir ateşti ve yakmak sadece vicdana mahsustu. Belli ki o da benim gibi yıllardır vicdanını saf dışı bırakacağı an için nefes alıyordu.

Yandığı kadar yakmak için...

Öldüğü kadar yaşatmak için...

Kapının tıklatılması, düşüncelerime set çekerken, "Gel!" dedim.

Aralanan kapıdan gözüken Haberci baş selamını verip içeri girdi. "Komutanım, Şule Binbaşı geldi." Zihnimden geçen ilk şey birkaç küfrün uyarlanmasıydı. Bundan sesli bir şekilde nasibini almak ise bana tedirgin bir şekilde bakan askerin hak ettiği bir şey değildi. Neden direkt gelmeyip de Haberci'yi göndermişti?

"Tamam. Neden bekletiyorsun çocuk?" diyerek önümde duran kâğıdı katlayıp göğüs cebime koydum. Birkaç dakika içerisinde görüş alanıma giren kadınla ayaklanırken, "Komutanım," dedim baş selamı vererek. "Hoş geldiniz." Makamımdan çıkarak karşıladığım kadın selamımı aldı. Odama kısa bir göz attıktan sonra bakışları tekrar beni buldu.

"Yemekte seni göremedim."

Öğle yemeği vaktini Toprak'a ayırmıştım ve açıkçası öğ-

rendiklerimden sonra pek bir şey yeme ihtiyacı da hissetmemiştim. Bunu dillendirmemek adına, “İşlerim vardı komutanım. Buyurun lütfen,” deyip hedef şaşırtarak masamın önündeki koltukları işaret ettim. “Umarım yemeğin üstüne cila yapmamışsınızdır.”

Şule Binbaşı yerine geçene kadar esas duruşta bekledim. Koltuğa otururken, “Çaya hiçbir zaman hayır demem,” dedi.

Kapının önünde bekleyen askere çay getirmesini söyleyerek Şule Binbaşı’nın karşısına oturdum. Kapı açıktı ama yalnızdık. Kimsenin bizi dinlemeye cüret edemeyeceğini bildiğimden “Sadece bunun için gelmediğinizi sanıyorum,” deyip asıl geliş nedenine atıfta bulundum. Gülümsedi.

“Çaylar gelsin, konuşuruz.”

Son sözünün üstüne bir sessizlik çörekledi. Haberci çayları getirip kapıyı arkasından kapatana kadar süren, sadece bakışmalara şahit olan bir sessizlik. Gözleri sürekli omzuma takılı olan bereye kayıyor, yüzünde anlam veremediğim bir tebessüm oluşuyordu. Çayına uzanan kadın sessiz bir yudum aldı. Konuşması gereken o olduğu için bekledim. “Yemekhanedekinden iyi,” diyerek beğeni dolu ifadesiyle çay bardağını inceledi. Ardından bakışları bana çevrildi. “Dün gece söylediklerini düşündüm.” O kadar şey konuşmuştuk ki hangileri için beni makamıma kadar ziyaret etmişti, bilemiyordum.

Elindeki bardağı tabağına geri bıraktı. Arkasına yaslanırken bacağına çelmeyi ihmal etmedi. Erkeklerle has hareketler asker olmasından kaynaklı olacak ki onda sırtıtmıyordu. Bir an Toprak’ın bu şekilde oturduğunu hayal ettim. Ne kadar sert görünürse görünsün içindeki dişilik baskındı. Duruşunda, bakışında, sözlerinde... Hep bir es vardı kadınlığını belli edecek. Yakışıyordu da güçlü duruşunun bir kadından doğuşu. Yine de bacak çelmek hiçbir karede ona uymuyordu.

“Kabul ediyorum.”

Duyduğum cümleden mi yoksa girdiğim kıyasın yarattığı hissiyattan mı bilinmez kaşlarım hafifçe çatıldı. Ona hangi

teklifi sunduğumu hatırlamak, zihnimde oluşan görüntü yüzünden fazlasıyla zordu. Sahi neden hâlâ silinmemişti? Başsavcının bacak çececek kadar erkeksi olup olmadığından bana neydi ki?!

Şule Binbaşı çayından tekrar bir yudum almış, bu sefer bardağı tabağına sert bir şekilde bırakmıştı. Bunun nedenini anlamak zor değildi. Daldığım yerden beni çıkartarak amacına ulaşmıştı da. İrkilmemiştım ama dikkatimin tamamen onda olduğunu belli edecek şekilde duruşumu dikleştirmiştım.

“Tüm karakolları keşif için bizzat kendim dolaşacağım. Kaçış noktaları olabilecek yerlerde ise ekstra güvenlik önlemi alacağım. Sen de Barış Yüzbaşı’nın karakolunun çevresini araştıracaksın.” Ona Emrah’ın köyünden bahsetmiştim. Sanırım anlattıklarım sükûnetle buluşunca akliselim bir hâl almıştı. “Eğer bahsettiğin gibi bir durum varsa operasyonun merkezi orası olacak. Seçtiğim adamlarımı da oraya yönlendireceğim.”

“Komutanım müsaadenizle,” diyerek konuşmasını böldüm. “Bu hareketlilik dikkat çekmez mi?” Çekerdi. Çekmemesi için bordo beremden vazgeçmiştim. Bunu o da biliyordu fakat belli ki bu ihtimali çok düşünmüş, başka mantıklı bir çözüm bulamamıştı. O zaman ona bir çözüm sunmak boynumun borcuydu.

“Dilerseniz ben keşif için gittiğimde karakoldaki askerleri eğiteyim.”

“Buna vaktimiz kalacağını sanmıyorum yüzbaşım.”

“Yaratırım,” diyerek teklifimin arkasında durdum. Şule Binbaşı söylediğim şeyi düşündüğü için yüzüme ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Sessizliğini fırsat bilerek, “Olası bir acil durumda müdahale edebilmemiz için bu şart komutanım,” diye ekledim.

Derin bir nefesle düşüncelerinden çıktı. “Özel Kuvvetler bunun için var.” Bana işimi mi öğretiyordu? “Hazırlık için geçen süre bile geç olabilir.”

Karşımızdakiler hafife alınmaması gereken militanlardı. Özellikle de Herkül. Yıllar sonra geldiği bu ülkeden sağ salim dönebilmek için tüm adımlarını itinayla attığına emindim. Ya hazırlıksız yakalamaya çalışacaktı ya da şaşırtma yapacaktı. Belki ikisi de. En ufak bir saniye bile altın kadar değerindeyken kimse benden operasyonun başında beklememi isteyemezdi. Yine de, “Kimseyi saf dışı bırakmak değil niyetim,” diyerek göze batmamaya ve orta yolu bulmak adına uzlaşmacı olmaya çalıştım. “Sadece bazen beklenmedik olaylara tahmin edilemeyen tedbirler gerekir. Başarı da bu sayede gelir.”

Şule Binbaşı hâlâ bana aynı ifadeyle bakıyordu. Beni dinlediğini ve tarafsız bir şekilde değerlendireceğini bildiğim için söylediklerimi kabullenmesini sağlayacak başka bir cümle kurmadım. Sadece ona istediği süreyi sessizce verdim. Baktı, baktı, baktı. Zihninde ölçtü, tarttı. Bazen sıkıntılı bir nefes aldı. Bazense umut vadeden bir bakış attı. Çayının son yudumunu aldıktan sonra bardağı elinden bırakmayıp, “*Kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla,*” moduyla boş bardağa doğru konuştu.

“Koordineli çalışmalıyız.”

Teklifimi kabul ettiğini anladığımda, “Emredersiniz,” dedim.

“Benden rapor bekleyecekler.”

O görmese de bildiğimi belli edercesine başımı salladım. Derin sayılabilecek bir nefes aldıktan sonra bardağı sehpa bırakmış ve nihayet muhatabı olan bana bakışlarını çevirdi.

“Ben her karakoldan sonra yanına mutlaka uğrayacağım ama sen de bana her gün rapor vereceksin.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Herhangi bir aksilikte...” diye başladığı cümlenin sonunu ben getirdim.

“Tüm sorumluluk bana aittir.”

Şule Binbaşı tek bir kelime daha etmeden ayaklandı. “Ne zaman yola çıkıyorsun?”

Peşinden kalkarken, “Eğer başka bir emriniz yoksa en yakın zamanda komutanım,” dedim.

Olmadığını belli eden bir baş hareketinin ardından, “Burayı boşlama,” diye uyardı. Öyle bir planım yoktu. “Gittiğinden kimsenin haberi olmamalı,” dediğinde başımı onaylarcasına salladım. “Yerine bırakacağın adam buradaki götünü kollamalı.” Bunun için aklımda biri vardı. “Operasyonu tehlikeye atacak her şeyden kendini sakın,” dediğinde kendi kendime verdiğim cevapları susturdum ve daha önce söylediklerinin arasındaki gizli bir mesajı okudum. Başsavcıdan bahsediyordu. Dikkatini çekmemem gerektiğinden, işimize ket vuracak herhangi bir harekette bulunmaması için alacağım kararların öneminden...

“En ufak bir suistimalde görevden alınırsın.”

Sanırım az önceki kararsızlığım kendi yolunu bulmuştu. Şule Binbaşı, Toprak’ın da bu oyuna girdiğini bilmemeliydi. Sürekli benimle olmak isteyen kadını, sık sık teftişe geleceğini söyleyen birinden nasıl gizleyebilecektim? İşte bunu ince ince planlasam iyi olacaktı.

“Emredersiniz komutanım.”

Şule Binbaşı, postallarının zeminde yarattığı tok sesle odadan ayrıldı. Birkaç dakika sonra onun bıraktığı boşlukta Haberci belirdi. İzin isteyerek bardakları almak için odaya girdi. Şule Binbaşı’nın boşalan bardağını tepsiye koydu. Onu izlediğimin farkında olduğundan mı bilinmez elleri titriyordu. Benim henüz dokunmadığım bardağı almakta tereddüt edince, “Al,” dedim. Dikkatli bir şekilde çay dolu bardağı da diğerinin yanına yerleştirdi. “Yenisini getirmemi ister misiniz komutanım?” diye sorduğunda, “Hayır,” dedim kısa ve net bir şekilde.

“Uzanulu nerede?”

“Yemekten sonra direkt eğitim parkuruna geçtiler komutanım.”

Anladığımı belli eden bir hareketin ardından hareketlendim. Yolumdan çekilen asker, yanından geçmemin ardından peşime takıldı. Koşar adım yürüdüğünü tepsideki şakırdamalardan anlıyordum. Koridorda ilerlerken açık olan kapıların ardını dinlemeyi ihmal etmedim. Geride adam bırakmadığıma emin olmak istiyordum.

“Aracı hazırlamamızı ister misiniz komutanım?”

Çıkışa yöneldiğim ve henüz emir vermediğim için kendince çıkarım yapan askere, “Gerek yok,” dedim. “Beni soran olursa eğitim parkurunda olduğumu söylersin.”

“Emredersiniz.”

Binadan çıktığım an sert bir rüzgâr tokat misali önce yüzüme çarptı. Ardındansa özür dilercesine bedenime sarıldı. İçeriden görüldüğünden daha soğuktu. Hâlâ rengini yadırgadığım bereyi başıma geçirdim. Binanın arkasında kalan geniş, parkurlarla dolu alana doğru seri adımlarla yürüdüm. Uzanulu engelli parkurunun başındaydı ve kendi bölümündeki personelleri sırayla parkura alıyordu. Diğer yüzbaşılar ise bölümündekileri koşu, şnav, mekik, bomba atımı gibi gerekli sınavlardan geçiriyordu. İşim Uzanulu ile olduğu için o tarafa yöneldim. Sırtı diğer askerler gibi bana dönüktü ve ona yaklaştığımı fark etmemişti. Ta ki parkurun ortasında göz göze geldiğim bir askere kadar.

Koşusunu yarım bırakıp esas duruşa geçen askerin ardından tek tük yüzler bana döndü ve anında onlar da esas duruşa geçti. Sonra birkaç kişi daha... Ardından birkaçı daha... Bir süre sonra tüm personel, habersiz bir içtimaya çıkmış gibi esas duruşta beni bekliyordu. Uzanulu bana doğru koştu ama benim gözüm parkurda beni ele veren adamdaydı. Toprakla kaplı zemine vardığımda yanıma gelmesini işaret ettim.

“Adın ne senin?”

Üç adım ötemde tekrar esas duruşa geçen asker, “Astsubay Kıdemli Çavuş Serhan Atar! Emret komutanım!” dedi nefes nefese.

Alıcı gözle baktığım adamın yaşıyla ilgili yanılmamak adına, “Kaç yaşındasın?” diye sordum.

“Yirmi yedi komutanım.”

Yanımda duran Uzanulu’ya döndüm. “Temel Savaş Beden Eğitimi standardı ne astsubayımın?”

Elindeki dosyasını kontrol eden yüzbaşı, “Engelli parkuru için beş dakika komutanım,” dedi.

Başımı onaylarcasına salladım. “Şu an kaçınıcı dakikada?”

Sorum karşısında bir bana bir askere bakan yüzbaşı, emin olmayarak elindeki kronometreye baktı. “Yedi dakika, otuz sekiz saniye komutanım.”

Dudaklarım ince bir çizgi hâlini alırken parkurdaki askere döndüm. “Yani kaldın.”

İtiraz edecek gibi oldu. Gözleri yanımdaki bir noktaya kaydktan sonra söyleyeceği tüm sözleri yuttu. “Emredersiniz komutanım,” dediğinde sinirle gülümsedim.

“Neyi emredeyim Atar?”

Böyle bir şey duymayı beklemeyen adam, gözlerini tekrar yanımdaki noktaya kaydırdı. Baktığı yöne başımı çevirdiğimde Uzanulu’nun uyaran bakışlarına karşılık sustuğunu gördüm. Ona baktığımı fark ettiği gibi toparlanan yüzbaşı, askerini korumak adına, “Komutanım müsaadenizle,” diyerek söz almak istedi. “Engelli parkurunda taburun en hızlı adamıdır Atar.”

İddialı cümlesiyle kısa bir an karşımda ter içinde kalmış olan adama baktım. “Siz gelince...” diyerek zaten bildiğim olayı açıklamaya kalkınca, “Ben değil, Genel Kurmay Başkanı gelse o parkuru tamamlayacak ondan sonra esas duruşuna geçecek,” dedim.

Denetime verdiğim önemi bilen yüzbaşı, “Emredersiniz,” dedi.

Tekrar askere baktım. “Rekorun ne?”

Tereddüt dahi etmeden, “Dört dakika, on iki saniye komutanım,” dedi.

Gözlerimi engelli parkurunda dolaştırdım. Harcanan zamanlar çoktu. Uzanulu’ya doğru elimi uzattım. Kronometreyi istediğimi anlamıştı. Sıfırlayıp avcumun içine koydu. Gözlerimi karşımdaki askerden ayırmadan, “Başla!” diye emrettim. Aynı anda da kronometreye bastım. Emrimi duyar duymaz gerisin geri koştu ve parkura yeniden başladı. Koştu, zıpladı, süründü, tırmandı, atladı. Gözlerimi bir saniye bile ondan ayırmadım. En ufak bir hatasını kaçırmak istemiyordum. On dokuz tane engel vardı. Bahsettikleri gibi bir rekortmense hepsini layıkıyla yerine getirmeliydi. Öyle de yaptı. Ne çelik merdivenin en tepesinde kaldı ne de girişlerin arasında bas geçleri unuttu. İplere değmedi, giriş atlamalarında başının yönünü değiştirmede. Sürünürken bir *ah* bile demedi. Mayın tarlası, İrlanda masası, İtalyan çukuru, hücum duvarı... Tek tek tüm engelleri bittiğinde kronometreyi durdurdum ve ilk kez baktım.

“Dört dakika, kırk beş saniye.”

Nefes nefese karşımda dikilen adamın beğeni dolu bir bakış beklediğini biliyordum. “Çok,” dedim. “Hatta bir komando için acınılacak bir süre.” Nefeslerini düzene sokmaya çalışan askerin omuzları düştü. Eğitim alanında çıt çıkmazken kronometreyi Uzanulu’ya geri verdim.

“Yine de hata yapmamış olman umutlandırıcı.”

Asker gülümsedi ama gözleri nedense, “*Kolaysa sen yap!*” diye bağıırıyordu ya da ben öyle düşünmek istiyordum. Mesleğini sporla perçinleyen biri olarak birkaç haftadır tüm idmanlardan uzak kalmıştım ve hâlâ bu parkurların rekorunu elimde tutup tutmadığımı merak ediyordum. Parkurun içine doğru büyük bir adım attım ve devamı çorap söküşü gibi geldi.

“Uzanulu, sıfırla.”

Parkurun başlangıç noktasına vardığımda ısınmadan bu

işe çıkmanın akıl kârı olmadığını biliyordum. Yine de bunca göz üzerimdeyken ve bu yola girmişken geri adım atmayacaktım. Olduğum yerde birkaç kez zıpladım. Kollarımı ve bacaklarımı biraz olsun gevşetmek adına hareketlendirdim. Beremi omzuma sabitledim. Silahımı kontrol ettim. Ardından koşu pozisyonunu alarak Uzanulu'ya baktım. Mesajı aldığı gibi, "Başla!" diye kükredi.

Ve ben; üzerimdeki kamuflajın kısıtlılığına, ayağımdaki botların ağırlığına, yüzüme çarpan rüzgârın nefes kesiciliğine bakmadan, düşünme yetimi bir süreliğine kenara bırakarak sadece koşmaya başladım. Engelleri tek tek aşarken odak noktamı karşıma çıkacak bir sonraki aşamada tutmaya çalıştım. Yüzlerce gözü üzerimde hissetmenin yarattığı kırbaçlamayla tüm adımlarımı bir öğretmen edasıyla attım. Bana baktıklarında zihinlerinde en ufak bir soru kalmamalıydı, engellere nasıl girmeleri ve geçmeleri konusunda. Ezbere bildiğim parkurun sonuna geldiğimde göğüs kafesimden çıkmaya çalışan kalbimi soluklandırımdım. Kaç dakikada bitirdiğimi öğrenmek adına Uzanulu'ya baktım.

"Üç dakika, yirmi yedi saniye."

Kahretsin. Üç dakikayla dünya rekorunu elimde tutuyorken şu anda kim bilir kaçınıcı sıradaydım. Ciddi anlamda performanstan düşmüştüm ve bu açığı kuvvete çaktırmadan kapatmalıydım.

"Hamlamışsınız komutanım."

Uzaktan kulağıma çalınan tanıdık sesle başımı geriye doğru çevirdim. Deli ve Mubuka'nın bana doğru yürüdüğünü gördüğüm ilk an, fazla oksijensizlikten hayal gördüğümü sandım. Birkaç saat önce biten operasyonun ardından Ankara'ya döndüklerinden o kadar emindim ki başka bir ihtimali düşünemiyordum bile. Deli'nin pişmiş kelle gibi sırtıp, "Ee masa başı, adamın böyle mabadını büyütür," cümlesindeki cüretiyle yanıldığımı anladım. Yakınlığına aşınaydım. Bunu timle beraberken yapsa bir küfür sallarsa güler geçerdim ama şu anda

karşımda duranların önünde bu saygısız tavrından hoşlanmamıştım.

“Bir an tanıyamayacaktım valla mavilim.”

Omzumda duran bereye sataşması bardağı taşıran son damlaydı. “Görmeyeli senin de dilin uzamış Deli. Kısaltmamı ister misin?”

Kadir bıyık altından gülerken, “Onu Makas halleder komutanım, siz zahmet etmeyin,” dedi timdeki doktorumuza atıfta bulunarak.

Onlara doğru dönerken, “Ne arıyorsunuz lan burada?” diye sordum.

Deli, “Seni,” derken Mubuka, “Sizi” demişti. Yanından geçtikleri adamların yüzlerine dahi bakmadan soluğu önümde aldılar. Adamlarınsa gözleri tamamen ikisinin üzerindeydi ve kendi aralarında garip bir fısıldaşma dönüyordu.

Uzanulu’ya eğitime devam etmelerini emrettikten sonra başımla ikilinin peşime takılmasını işaret ettim. Eğitimdekilerin bizi duymayacağına emin olduğum bir yerde durdum ve gerisin geri dönerek adımlarımı takip eden ikiliye baktım.

“Dökülün.”

Mubuka buna hazırlıklıymışçasına, “Konuşmamız gereken konular olduğunu söylemiştiniz komutanım,” dedi. Kendini açıklayamayacağı hiçbir adım atmazdı. “Telefonda konuşulmayacak kadar önemli olduğunu düşündüm.”

Minneti andıran bir tebessümle, “Eyvallah,” dedim. “Hoş geldin ama ailen...”

“Onlar hâlden anlar komutanım, siz merak etmeyin.”

Cümlemi tamamlamama izin vermeyen Mubuka’ya başımla selam verirken bakışlarım Deli’ye kaydı. “Peki bunu niye getirdin?” diye sorduğumda *aşk olsun*, der gibi bakan Deli, “Özlediğin zamanlarda bu kadar hırçın olmasan keşke,” dedi. Sinirden gülümserken burun kemiğime acılı bir baskı yaptım.

“Deli...” dedim sayıklar gibi. “Yerini ve haddini bildiğin sürece hırçınlığımı tatmazsın.”

Ne söylemek istediğimi anladığından şüphem yoktu. “Neden buradasın?” diye sorumu yinelediğimde, “Verdiğiniz sözü tuttuğunuzu görmek için,” dedi. “Ne isteyeceğime karar verdim komutanım.” Girdiğimiz iddiada isteyeceği şey için mi tüm yorgunluğuna inat buralara sürüklemişti kendini? Bakışlarımı kısa bir an eğitim alanına çevirdim. Herkesin işine döndüğünü gördüğünce rahatladım.

“Neymiş söyle bakalım?”

Yüzüne yayılan geniş ve bir o kadar başıma dert açacakmış mesajı veren gülümsemesiyle, “Onu akşama rakı masasında konuşuruz,” dedi ve eksikliği fark etmiş olacak ki, “Komutanım,” diye ekledi.

Kaşlarım iddialı bir şekilde havalanırken, “Ayık kafayla kabul ettiremeyeceğin bir şey yani,” dedim.

Deli, yalandan bir bozulmayla, “Siz ne zaman sarhoş oldunuz ki komutanım?” dedi. “Benim ayık kafayla isteyemeyeceğim bir şey.”

Gözlerim Mubuka’ya kaydı. Belli ki onun da bir şeyden haberi yoktu. Merakımı kamçılayan cevaplar aklımdaki kurtları harekete geçirdi ve hiçbirisi rahat duracağa benzemiyordu. Bunu da belli etmiş olacağım ki Deli’nin suratı, “Sizin içiniz kötü,” edasıyla buruşturdu.

“Allah aşkına düşündüğünüz şeyleri sesli dillendirmeyin komutanım. Saygımız baki kalsın.”

Ne düşündüğümü sanmıştı ki bu şimdi? “Uzatma Deli,” diyerek konunun cıvımasına izin vermeyen Mubuka bana doğru döndü. “Umarım rahatsız etmemişsinizdir komutanım.”

Başımı *hayır* anlamında sallarken, “Aksine çok yerinde bir karar vermişsin Mubuka,” dedim. Onore olmuşçasına gülümsedi. “Yani,” diyerek Deli’ye dönerken, “Sen bile ne istersen iste tadımı kaçıramazsın,” diye ekledim.

Deli, “Emin misin?” bakışlarını sakınmadı. Allah aşkına benim gözümü korkutacak ne isteyebilirdi ki?

“O zaman gidiyor muyuz Meryem Hanım’ı istemeye komutanım?”

“Ne?”

Duyduğum şeyin doğruluğundan emindim ama hazmetmem için zamana ihtiyacım vardı. Bir çırpıda dillendirdiği isteği için sarhoş olmasını bekleyemeyecek kadar sabırsızdı. Hoş, bunca yılın ardından haksız da sayılmazdı. Kara sevda tanımı Kadir’in çocukluk aşkı olan Meryem’e kavuşamamasından doğmuştu. Aynı köyde doğup büyümüşlerdi. Aynı köyün çocuklarıydı ikisi. Meryem’i ilk gördüğü anda vurulmuştu bizim Deli. “Sümükleri vardı. Yine de dünyanın en güzel kıızıydı komutanım,” diye anlatırdı her bahsi geçtiğinde. Kızın onu fark etmesi ise yıllarını almıştı.

İlk aralarına giren yetimhane olmuştu. Sonra da Meryem’in amcası Muhammed Rıza Sarıcioğlu yollarına çıkmıştı. Babasının ardından annesi de ölünce Meryem’in tüm sorumluluğunu amcası üstlenmişti. “Abimin emaneti,” dese de asıl amacının başlık parası olduğunu tahmin etmek, Deli’nin anlattığı hareketlerinden çok da zor olmamıştı. Köyün ağası ile bir olup sürekli Meryem’i evlendirmeye çalışıyordu ama bu kişinin Kadir olmasını istemiyordu. Çünkü askerdi ve onların askere verilecek kızları yoktu. Meryem türlü bahanelerle görücüleri uzaklaştırıyordu. Kadir ise sürekli askerliği yakmaktan bahsediyordu. Bir yürekte iki sevda olmuyordu işte...

“Komutanım?”

Düşüncelerimin arasından cılızca duyulan sese karşılık, “Bu konunun kapandığını sanıyordum,” dedim. En sonki ayrılış girişiminden sonra yaptığımız konuşmanın damarlarındaki vatan aşkını güçlendirdiğini sanmıştım. Yanılmış olmak, dökülen dillere yazıktı.

“Kapanmıyor komutanım,” derken omuzları düşmüş,

sıkıntılı ifadesi yüzünü kaplamıştı. “Ben, Deli. Meryem Hanım’ın aşkından oldum zırdeli...”

İç çekişine eklenen karamsarlığın yarattığı tahribatı anlamam imkânsızdı. Bizim gibiler için aşk, şehitlerimizin kanından rengini alan al bayrağımızdı. Yuva ise uğruna canımızı feda etmekten bir an bile şüphe duymadığımız vatandı, milletti, Kur’an’dı, Turan’dı. O yuvaya girebilecekler yalnızca bunun kıymetini bilenler olmalıydı. Meryem’i bilmem ama ailesi kesinlikle bu uğurda canını hiçe sayanlara saygı duymuyordu. Oysa onlar sayesinde rahatça nefes alabiliyorlardı vatanın her köşesinde. Böyle onurlu bir mesleği istemeyen adamların iyi niyetinden de vatanseverliğinden de şüphe ederdim. Peki Kadir neden çıkmaz yola sapmış bu sevdada diretiyordu? Vazgeçemeyeceği kadar ne vardı bu kızda?

“Siz bir de onu benim gözümünden görseniz komutanım...”

İmkânsız sevdaların hepsi zorluklarla kavuşurdu sevdiğine. Kadir, deliydi meliydi ama senelerce uzaktan uzağa sahip çıkmıştı sevgisine de sevdiğine de.

Dağları da delerdi Ferhat gibi.

Çölleri de aşardı Mecnun misali.

O, bir Özel Kuvvetler askeriydi.

Fakat öyle bir ailenin yetiştirdiği o kız bunu hak ediyormuydu, işte bu şüpheliydi.

“Kaç gün izin verdi Nazif Yarbay?”

Konudan bağımsızmış gibi duran soruma, “Size kaç lazım komutanım?” diye cevap verdi. Ona ne kadar kızarsam kızayım gözlerindeki umut ışığını söndürmek içimden gelmiyordu. En azından şimdilik.

Mubuka araya girerek, “Bir sınır koymadı komutanım,” diye Deli’nin cevabını düzeltti. “Telefonlarınız açık olsun. Görev için de daima hazır olun,” dedi.”

Nazif Yarbay’ın aklından neler geçtiğini tahmin etmek zor değildi. Bu operasyon için izin istediğim ilk gün, olası bir

durumda kendi timimi çağıracağımı anlamıştı. Görevin gizliliğinden dolayı sürekli irtibatta olamıyorduk. Belli ki olaylara tamamen hâkim olmak adına önden iki adamını göndermişti ya da acil bir durumda yalnız başıma müdahale etme ihtimalimi bu şekilde engellemişti. Sorun şu ki üç bordo berelinin gizlenmesi, bir bordo berelinin gizlenmesinden çok daha zordu.

“Her zorlukta bir kolaylık vardır Karahanlı. Pusulanı doğru yöne tuttuğuna eminsen attığın hiçbir adımdan pişman olmazsın.”

Nazif Yarbay’ın sesiyle zihnimde oluşan cümlesi teşvik ediciydi. Belki de yol gösterici... Fakat içinde bulunduğumuz durumun kolaylığı hâlâ aklıma çalınmıyordu.

“Kalacak yer ayarladınız mı?”

Bu sefer sorunun cevabını saçmalıklara bırakmayan Mubuka, “Haber bekliyoruz komutanım. Boş odalara yerleştireceklermiş,” dedi. Bu, kalacakları odalardaki diğer askerlere kimliğini deşifre etmek demekti. Çok fazla bordo bereli görmediğine emin olduğum tümenin içinde mutlaka muhbirler vardı ve bir anda bu kadar fazla Özel Kuvvet dikkatten kaçmazdı. Bu da görevin gizliliğini tehlike altına sokmaktı.

“Gerek yok, bende kalırsınız.”

“Emredersiniz.”

Mubuka sorgulamadan kabul ederken Deli’den keyifli bir, “Allah!” nidası koptu. Az önce önümde aşkından süklüm püklüm duran adam, bir anda düğün dernek kurulmuşçasına keyiflenmişti.

“Kuruyor muyuz çilingir sofrasını yani?”

Aklı hâlâ beni sarhoş edip verdiğim sözü tutturmaktaydı. Bir kere açık çek sunmuştum ama o çekin üzerinde yazanları okumadan altına imza atmayacaktım.

“Kuralım bakalım. Yalnız dolap tamtakır.”

Deli, sağ elini sertçe göğsüne kapatıp başını hafifçe eğdi. “O iş bende komutanım. Hallederiz.”

“*Bak sen...*” dercesine havalanan kaşlarımla Deli’yi süzdüm. “Kesenin de ağzını açıyorsun yani.” Timde cimriliğiyle bilinen birinden beklenmeyecek bir hareketti. “Başlık paran eksik kalmasın sonra.”

“Kolay kolay eksilmez komutanım o para.”

Yıllardır sürekli göreve gitmek için gönüllü oluyor, kazandığı tüm parayı Meryem’e kavuşmak için kenara atıyordu. TSK’nin en zengin askerleri listesinde ilk sıraları çekebilirdi.

“İyi bakalım,” diyerek bakışlarımı Mubuka’ya çevirdim. “Size misafirhanenin anahtarını vereyim. Gidip dinlenin. Sonra da ne gerekiyorsa beraber yaparız.”

“Emredersiniz komutanım.”

TOPRAK

Yılların tozunu silkmem, yeminini bozan bir günahkâr gibi hissettiriyordu. On yedi yaşında kendime verdiğim sözü ve başka kimsenin bilmediği gayemi sesli bir şekilde dillendirmek kulaklarıma bile yabancı gelmişti.

Peki ben neden bir yabancıya bu kadar güvenmişim?

Ortak bir yazgının çocukları olduğumuz için miydi fütursuzluğum? Onun da benim gibi kendine verdiği sözler olduğuna inanmak istediğim için miydi? Yoksa sadece artık biriyle yüklerimi paylaşmak istememden miydi boş boğazlığım? Beni anlayacak biriyle, yardım edebilecek...

Olca...

Zihnen bile olsa ona sadece ismiyle hitap etmek hâlâ alışabildiğim bir şey değildi. Fakat aramızdaki resmiyetin bir nebze de olsa kırılması için bu gerekliydi. Ne için olursa olsun, ok yaydan çıkmıştı bir kere. Çocukluğumla aramdaki sır, artık Olca'yı emanetti. Peki neden hıyanet edecekmiş gibi hâlâ aramamıştı?

Alt tarafı alınacak intikamın altında benim de imzam olsun istemişim. Sanki nikâh defterine imza atacaktık birlikte. Bu kadar düşünecek ne vardı?

Sıkıntılı bir iç çekerek oturduğum koltuktan ayaklandım. Önümdeki sehpa da duran boş kahve kupasını elime aldım. Sabahtan beri içtiğim kahvenin haddi var, hesabı yoktu. Çünkü açlığımı bastırma çabalarım sadece otuz dakika sürüyordu. Damarlarımda kandan daha çok kafein dolaşıyordu ve bu benim gibi tiryaki biri için bile abartıydı. Bir şeyler yiyerek bu hissi nötralize etmem gerekliydi ama evde ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Elimdeki kupayı tezgâhta sudan geçirip kenara bıraktım ve buzdolabını açtım. Gördüğüm manzara bekleyişim kadar boştu. Harika! Belli ki iş yine başa düşecekti.

Kantine gitme kararıyla mutfaktan çıktım. Taburdan döndükten sonra üzerimi değiştirme zahmetine girmeyen üşengeçliğime minnettardım. Montumu ve ayakkabılarımı giyip kapıyı açtım. Anahtarımın çantada olup olmadığını kontrol ederken kulağıma çalınan seslerle hareket etmeyi kestim. Bakışlarım önce karşı odanın kapısına kaydı. Sanki arkasındaki manzarayı bu şekilde görebilecekmişim gibi tüm dikkatimle bakıyordum. Saati kontrol etme hissiyatıyla koluma baktım. Mesainin bitmesine bir saatten fazla vardı. Erken mi çıkmıştı? Onun gibi prensiplerinden ödün vermeyen biri için bu imkânsız bir ihtimaldi. Ters giden bir şey mi olmuştu?

Olçay'ın kapısına doğru birkaç adım attım. Devamını getiremem nedenim derinlerden gelen bir kadının resmî ama bir o kadar cilveli gelen sesiydi.

“Kadir Bey şu havuçları doğrar mısınız?”

Koridorun ortasında kalakaldım. Kadir mi demişti o ince ses? Sabahki karşılaşmamızın ardından Olçay odasını mı değiştirmişti acaba? “Meryem Hanım, komutanım gelene kadar biter mi sizce?” Bahsedilen komutanın Olçay olduğunu düşünmek istedim. “Biraz hızlı olursak biter. Bakalım boranımı beğenecek mi?” Boğazıma oturan yumru yüzünden yutkunmakta zorlandım. Borani, Trakya'ya özgü bir yemektir ve o komutanın kesinlikle Olçay olduğuna emin oldum. Ama benim

bu duruma neden bu kadar içerlediğimle ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

“Sizin yaptığınız bir şeyi beğenmemesinin imkânı yok efendim.”

Keyifli bir kahkaha duyuldu. Demek Meryem Hanım'ın yaptığı her şeyi beğeniyordu. Peki kimdi bu Meryem Hanım? Neden araştırmalarımın hiçbirinde adına rastlamamıştım? O kadar mı önemliydi onun için, ismini gizleyecek kadar mı özeldi? Ben neden bunları düşünüyordum şu anda! Bana neydi?

Gerisin geri odaya döndüm ve kapıyı ardımdan kapattım. Hatta elimin ayarı biraz kaçmış olacak ki koridordaki yankısını bile duydum. Ayakkabılarımı çıkarırken boy aynasındaki siluetim gözüme çarptı. Yersiz bir kandırılmışlık hissi vardı üzerimde. Evli miydi? Öyle olsa aldığı izinlerden ortaya çıkarırdı. O zaman nişanlı da olamazdı. Sonuçta onu da bildirmesi gerekecekti kuvvete. Geriye iki seçenek kalıyordu: boranisiyle meşhur olan bu Meryem Hanım ya sevgilisiydi ya da arkadaşı. Onunla beraber yaşayacak kadar yakın, askerlerinin koruyacağı kadar önemli biri olduğuna göre ikinci seçenekte eleniyordu.

Ben böyle önemli bir detayı nasıl gözden kaçırabilmişim?

Bu görevin başında kendi çıkarlarım haricinde olsaydım, belki de en önemli tanıklardan birini atlayacaktım. Nasıl bir başsavcıydım ben?!

Telefonumun titrediğini işitmemle düşüncelerimi dağıttım ve çantamın içinde ışığı yanıp sönen telefonu elime aldım. Başarısızlık zırhının ağırlığı yüzünden arayan kişiyle şu anda konuşacak derman bulamıyordum. Meşgule attım. Fakat Merve ısrarcıydı. Aynı şehirde, hatta aynı tümende sınırlarında yaşadığımız için başına bir şey gelmediğine emindim. Yine de konuşmadan aramayı bırakmayacağını biliyordum. Bu yüzden telefonu üçüncü çalışında açtım.

“Efendim?”

Sesimdeki resmiyeti ve kızgınlığı fark etmemiş ya da

umursamamış olacak ki cıvıl cıvıl bir sesle karşılık verdi. “Ay CİMER falan çalıştırdılar sanırım. Hat bir türlü düşmedi. Nasılsın balım?” Yıllar geçmemiş, bizim aramıza sadece yıllar değil, mesafeler de girmemiş gibi hâlâ aynı samimiyeti sürdürmeye çalışıyordu ama ben onun kadar politik olamıyordum. “İyi Merve. Yemek için bir şeyler hazırlayacaktım. Sen nasılsın?” Sanki istediği cevabı vermişim gibi keyifli bir, “Hah!” sesi duyuldu.

“Bırak bırak hazırlama bir şey. Giyin, süslen bize gel.”

Hafifçe kaşlarım çatıldı. “Size gelmeyi anladım da neden süsleneceğim?” diye sorduğumda kıkırdadı.

“Cihat’ın sevdiği bir arkadaşı da yemeğe gelecek.”

Uzatmadan sadede gelmesine minnettardım fakat duyduklarımdan hoşlandığımı söyleyemeyecektim. “Merve...”

Başladığım cümleyi, “Hemen itiraz etme,” diye böldü. “Adamı koca olarak al demiyoruz herhâlde. Cihat enişten sovruşturmana yardım edebileceğini düşünmüş.” Dün gece onlara üstün körü bahsettiğim olaydan nasıl bir çıkarım yapmışlardı ki gerekli insanları bile ayağıma getiriyorlardı?

“O sarışın komutanla aynı yerde çalışıyormuş.”

Bu sefer kaşlarım sorgularcasına çatıldı. Bugün gördüğüm biri miydi acaba? Eğer öyleyse Olcay’ın bu yemekten mutlaka haberi olurdu. “Hem o da yüzbaşymış. Mutlaka devresi falandır. Yakından tanırsın işte.” Tam da düşüncemin üzerine gelen teklif her ne kadar cazip olsa da Olcay’ın arkasından iş çevirecekmiş gibi hissetmek rahatsız ediciydi. Sonuçta ona neden burada olduğumu söylemiştim. Şimdi hâlâ onu araştırıyormuşum gibi görünmeme gerek yoktu. Düşüncelerime kısa bir es verdim. Henüz beni aramamıştı. Belki de teklifi mi kabul etmeyecekti. O zaman söylediklerimin arkasında durmalı, üslerime bildireceğim bir şeyler bulmalıydım. Hem ağzımdan çıkanlarda ciddi olduğumu belki bu sayede anlardı. Peki ne kadar mantıklı açıklamam olursa olsun, neden hâlâ rahatsız hissediyordum?

“Emrivakiden hoşlanmadığımı biliyorsun.”

“Aşk olsun,” diyerek yalandan bir sitem etti. “Seni bir şeye zorladığım yok. Onlar zaten bu akşam rakı balık için sözleşmişlerdi. İşine yarayacağını düşününce seni de çağırmak istedik. Hem bu saatten sonra yemekle mi uğraşacaksın? En kötü yemek yer dönersin.”

Teklifini kabul etmeden durmayacağını anlayınca, “Tamam!” dedim. Sitemimi umursamadan, “Harika. Hadi gel bekliyorum,” dedi. Aynadaki görüntüme tekrar baktım. Sanırım bir akşam yemeği için kendime çekidüzen vermeliydim.

“Giyin, süslen demedin mi? Hazırlanıp gelirim.”

Telefonun ucundaki sesin gülümsediğini duydum. Neden-se bu işin sadece soruşturma için olmadığını hissediyordum. Hatta soruşturma konusunun sadece beni oraya getirecek bir bahane olduğunu...

“Bir şey lazım mı?”

Merve onaylayan bir ses çıkardıktan sonra gülümsemeye devam etti. “Gelirken şu ketum yanını odanda bırakırsan çok sevinirim ve geç kalma. Bal gözlerinden öpüyorum.”

OLCAY

Mesainin son dakikalarına girmişken Uzanulu'nun sabahdan masama bıraktığı dosyaların da sonuncusuna geçmiştim. Evrak işlerinin bana göre olmadığına bir kez daha emin oldum. Kaç kâğıdın altına parafımı attığımı hesaplayamıyordum. Zihnim milyonlarca prosedür ve emirle çalkalanıyordu. Elimdeki kalemi açık olan kâğıtların üzerine bıraktım. Baş parmaklarımla göz pınarlarımı baskılayarak biraz olsun yorgunluklarını almak istedim. O sırada buğulu bir şekilde kalemi tutan parmaklarıma ilişen gözlerim, oluşan ize odaklandı. Sızısı sanki ben dikkat edince gelmişti. Neden kendimi bu kadar kastığımı düşünen beynime bir cevap verebilmeyi gerçekten çok isterdim.

Kapının tıklatılmasıyla ellerimi gözümün önünden çektim. "Gel!" emrimin ardından kapı açıldı. Fazlasıyla yorgun gözüken Uzanulu eşikte baş selamı verdikten sonra, "Komutanım beni çağırmışsınız," dedi. Bir an böyle bir emri ne zaman verdiği sorguladım. Ardından bizimkilere anahtar vermek için odaya dönerken olduğunu hatırladım. "Spor bittiğinde beni görsün," demiştim. Bu saate kadar eğitime devam mı etmişlerdi yani?

“Gel yüzbaşım.”

Ardından kapıyı kapatan Uzanulu masama üç adım kala durdu. Elimle oturmasını işaret ettiğimde ikiletmeden masanın önündeki koltuklara oturdu. “Sana güvenebilir miyim Uzanulu?”

“Her an, her koşulda komutanım.”

Neden burada olduğunu merak ettiğini bildiğim için sözü uzatmamaya karar verdim.

“Ben buralarda olmadığımda yerime vekâlet edeceksin.”

Başını onaylarcasına sallayan Uzanulu, “Emredersiniz,” dedi. Hâlihazırda bu yetki daha önce de ona verildiği için yadırgamamıştı. “Ve bundan kimsenin haberi olmayacak,” diye eklediğimde işin renginin değiştiğini anladı. Sorgulayan bakışları altında söylediği, “Emredersiniz,” tereddütlerle doluydu.

“Dönem dönem karakolları dolaşmak adına sınırlarda olacağım fakat bunu sadece sen ve ben bileceğiz. Soran olursa tümende işim olduğunu söyleyeceksin ve anında bana haber vereceksin. Belki o gün içinde dönemem ama mutlaka seni zorda bırakmayacak bir çözüm bulurum.”

“Komutanım, müsaade var mı?”

Konuşması için başımı salladım. “Bir sorun mu var?” Böyle bir soruya hazırlıklıydım. Ne kadar askerliğinden şüphe duymasam da ona operasyondan bahsedemezdim. Şule Binbaşı’nın haklı olduğu yerler vardı. Öğrenen her kişiyle operasyon biraz daha tehlikeye giriyordu ve şu ana kadar fazlasıyla insan öğrenmişti. Peşime düşmüş başsavcı bile...

Sahi, o hâlâ benden haber bekliyordu.

“Olmaması için buradayız.”

İmamı anlamayan Uzanulu sorgulama cüretine de giremiyordu. Onu soru işaretleriyle bırakmamak adına, “Resmî izinlerle uğraşmak istemiyorum,” dedim. “Hem de sınırların durumunu baskın basanındır dercesine kontrol etmek istiyorum.

Bu nedenle kimse bilmemeli. Bilen olursa, senden bilirim.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Kuş uçsa görmezsen, kanadı düşse haber vermezsen...”

“Görürüm komutanım. Veririm komutanım.”

“Gideceğim zamanları önceden haber vermeyeceğim sana. Eğer o gün, sabah içtimasında beni görmezsen artık ne yapacağını biliyorsun.”

“Emredersiniz.”

Güzel dercesine başımı salladım. “Çıkabilirsin.” Ayağa kalkıp hazır ola geçen Uzanulu’ya, “Dosyalar bitince gönderirim,” dedim. Baş selamı vererek kapıya doğru hareketlendi. Tam çıkacağı sırada tekrar bana döndü ve baş selamını yineledi.

“Giderken çocuğa aracı hazırlamasını söylersin.”

Haberci’den bahsettiğimi anladığı için sorgulamadı. “Emredersiniz.” Kapıyı arkasından kapattı. Bende önümdeki dosyaları yarına bırakıp ayaklandım. Parkamı üzerime geçirirken odadan çıktım. O sırada çalan telefonum kısa bir an dikkatimi üzerine çekti. Cebimden çıkardığım telefonun ekranında gördüğüm isim, bu gece aramızda olarak bana bir taşla iki kuş vurdururdu.

“Devrem.”

Koridordaki ayak seslerimi duyduğu anda görüşüme giren Haberci’ye yürümesini emrettim. “Müsaade var mı komutanım?” diyen Furkan’a imkânım olsa göz devirirdim.

“Rütbeyi aramıza soktuğun sürece yok.”

Telefonun ucunda gülümsediğini duyduğum adam, “Kurmaylığın forsunu da yaşamayacaksan neden aldın be devrem?” dedi.

Yeterince yaşadığımı söyledim. Tabur binasından çıkarırken, “72’de misin?” diye sordum. Beni onaylayan devreme, “O zaman bu gece bendesin,” dedim itiraz istemez bir hâlde. “Mubuka ve Deli de burada.”

“Ooo... Gece genç diyorsun.”

Hazırda bekleyen araca binerken, “Misafirhaneye geçiyorum. İstersen seni de alayım,” diye sordum. Ufak bir işi olduğunu söyleyen devreme geç kalmamasını tembihleyerek telefonu kapattım. Araç hareketlenirken Haberci bana doğru döndü.

“Komutanım, kamuflajlarınızı emrettiğiniz üzere yıkatıp ütüllettim.”

Tamamen aklımdan çıkan kamuflajların olduğu kılıfa gayriihtiyari baktım. Teşekkür ettiğim asker, “Sağ olun komutanım,” dedi. Araç içinde konuşulan tek muhabbet buydu. Sessizce misafirhaneye giden yolu tamamladık. Hafta sonuna girdiğimiz için iki gün görmeyeceğim Haberci ve şoföre, “Pazartesi aynı saatte görüşürüz,” dedikten sonra iyi tatiller dileyerek araçtan indim. Yıkanmış kamuflajları askısından tutup sırtladım. Misafirhanenin merdivenlerini seri adımlarla tırmandıktan sonra durmadan odamın olduğu kata çıktım. Tam koridora doğru dönmüştüm ki yolumu kesercesine karşıma çıkan Toprak’la duraksamak zorunda kaldım. Fakat zihnim tam aksine daha da hızlı çalışmaya başladı. Aramamı bekliyordu ve ben bunu tamamen unutmuştum. Unutmama da geçerli hiçbir bahane bulamıyordum.

“İyi akşamlar yüzbaşım.”

Mesafeli çıkan sesine karşılık gülümseyen yüzü tezat içindeydi. Gözlerindeki gücenmişlik ise hislerini ele veriyordu. Ne diyeceğimi bilemediğim için, “İyi akşamlar,” derken lakayt durmamak adına omzumdaki askıyı çekip kıyafet kılıfımı kucakladım. Her zamankinden daha şık görünüyordu. Belli ki bir yere davetliydi. Dünkü insanlar mı diye düşündüm ve ilk bunu düşündüğüm için beynime bir hayli sövdüm. Beni ilgilendirmeyen konular bu ara davetsiz misafirim olmuştu anlaşılan.

Başka hiçbir şey söylemeden yanımdan geçen kadını durdurmak istedim. “Toprak.” Dilimin aceleciliğiyle dökülen

isim, topuklu ayakkabılarındaki sesi kesti. Resmiyete dair hiçbir ton bulunmayan seslenişim garibine gitmiş olacak ki oyalanmadan bana döndü. Devamında ne diyeceğimi bilmeden yüzüne baktım. Her zamankinden bir tık fazlaydı makyajı ya da daha özenliydi. Sanırım çünkü insanlarla buluşmayacaktı. Buluşacağı her kimse onun için önemli olmalıydı. Peki bundan bana neydi?

“Arayacaktım.”

Toprak'ın yüzündeki gülümseme de ufak bir kıpırdama oldu. Fakat azalma yönünde. “Yoğundum.” Sanırım ilk kez kendimi açıklamak konusunda zorluk çekiyordum. “Ona eminim yüzbaşım,” diyerek söylediklerime inanmadığını belli etti. “Odanızdaki hanımefendiyi bile başkalarına emanet ettiğinize göre.” Ağzından çıkanları kulağım duymuştu duymasına ama beynim idrak etmekte zorlanıyordu. Odamdaki kimden bahsediyordu?

“Size iyi eğlenceler yüzbaşım.”

TOPRAK

Olca'y yüzüme öyle bir bakmıştı ki hiçbir şeyden haberi olmadığını düşündü bir yanı'm. Sanırım iyi niyetli olan tarafıma fazla kulak asmaya başlamıştım. Karşımdaki adamı, hayatında kendinden habersiz atılan hiçbir adıma müsaade etmeyeceğini bilecek kadar tanımıştım. Eminim ki oda odasındaki Meryem Hanım'ı tanıyordu. Hem de özel alanına alacak kadar...

“Size iyi eğlenceler yüzbaşım.”

Öfkem ona mıydı yoksa kendime mi? Neden büyümüşü bu konu bu kadar? Kendimi açık ettiğim, buna rağmen aramadığı için mi yoksa aramasını beklediğim için mi? Belki de onu tanıdığımı düşünüp ona ait sırlarla yüzleştığım içindi bu kırgınlık. İtiraf etmem gerekirse, öfkem hem onaydı hem de kendime.

Olca'y'ın cevap vermeyeceğini anladığım an yoluma baktım ve neredeyse kaçarcasına uzaklaştım. Merdivenlerden inerken telefonumun çalışını umursamadım. Yanımdan gelip geçen askerlerin bakışlarını önemsemediğim gibi. Son basamakları tamamlarken çantamın içinde duyulan melodi de son buldu.

Dış kapıdan çıktığım gibi benim buz gibi soğuk geceyle bütünleşti. Ciğerimin sızlayacağını bile bile derin bir nefes aldım. Bu şehrin gece olduğunda havası daha temiz oluyordu ve ben bunun tadını çıkarmak için lojmana kadar yürümeye karar verdim. Soğuk işlemez kabanımın önünü kapatırken dışarıdaki merdivenleri indim. O sırada telefonum tekrar çalmaya başladı. Sanki gecenin sessizliğinde daha da güçlü bir şekilde yankılanıyordu. Israrcı kişinin kim olduğunu görmek adına çantanın içinden telefona baktım. Buradaki sorumluluğumu üstlenen özel harekât polislerini tümene girdiğimden beri görmemiş, acil bir durum olmadığı takdirde bana ulaşmamaları gerektiğiyle ilgili tembihlemiştim ve şu anda telefonum çalışıyordu. Hem de ısrarla... Merve olduğunu sandığım için kendime kızarken hızla telefonu cevaplayıp kulağıma götürdüm.

“Sadık?”

“İyi akşamlar Toprak Hanım.”

Sahiden iyi mi akşamlar demek istediğim adama, “Bir sorun mu var?” diye sordum. Misafirhanenin sınırlarından çıkıp lojmana doğru yöneldim. “İzniniz olursa birkaç günlüğüne Ankara'ya gitmem gerekiyor efendim. Eşim, doğum yapıyor şu an.” Sesindeki heyecan yüzümü güldürdü. En azından Sadık için iyi bir akşam olacağı benziyordu.

“Öyle mi? Tebrik ederim. Sağlıkla kavuşun inşallah.”

“Teşekkür ederim Toprak Hanım. Babalık iznimi kullanacağım için birkaç gün buralarda olmayacağım ama arkadaşlar burada.” Telefonla konuştuğum için oyalanan adımlar atıyordum. Lojmanlar yürüyerek gidilecek bir mesafedeydi ama bu şekilde devam edersem gecenin sonunda ancak oraya varacaktım. Adımlarımı bir nebze de olsa hızlandırırken, “Haber verdiğin için teşekkür ederim Sadık. Tümenden çıkmayı düşünmüyorum. Yine de aksi bir durum olursa arkadaşları haberdar ederim,” dedim. “Eşini de benim için tebrik et lütfen.”

“Başüstüne Toprak Hanım. Tekrar teşekkür ederiz. İyi akşamlar.”

Telefonu kapattığımda yüzümde hâlâ sıcak bir gülümseme vardı. Her ölüm bir doğuma gebeydi. Her doğumsa ölümden bihaberdi. Ölüm nasıl bizden bir şeyler götürüyorsa, doğum da bir o kadar geri getiriyordu. Belki daha bile fazlasını...

Gecenin en güzel haberinin verdiği enerjiyle kalan yolu nasıl tamamladığımı anlamadım. Lojmanların girişinde telefonumu çıkardım ve Merve'nin attığı konuma göre evi buldum. En üst kata çıkarken soluklanmak adına katlar arasında durdum. Nefes nefese tamamladığım merdivenlerin sağında kalan kapının zilini çalmamla açılması bir oldu.

"Hoş geldin bal... Ne bu hâl?"

Merve yüzümü dehşetle inceleyince ne hâlde olduğumu merak etmeden duramadım. "Yürüdüm biraz," diyerek ayak kabılarımı çıkardığımda vestiyerin aynasından silüetimi gördüm. Pancar gibi kızarmıştım. "Aklından zorun mu var kızım? Hava eksi iki derece." Soğuk ısırganının hayat bulduğu yüzümü incelemeyi bıraktım ve kabanımı almak için uzanan kuzenime döndüm.

"Geç kalmadım değil mi?"

Sorusuna cevap verecek değildim. O da bunu beklemiyor olacak ki, "Yok yüzbaşı da az önce geldi," diyerek konunun değişimine anında adapte olduğunu kanıtladı. Şu adamın bir adı yok muydu? Neden sürekli rütbesiyle konuşuyordu? Bu neyin hiyerarşisiydi böyle?

"Her şey hazır."

Önüme koyduğu yeni gibi duran ev terliklerinden sonra kabanımı aldı. "Geç hadi," derken çoktan portmantoya asmıştı. Hiç sevmesem de terlikleri ayağıma geçirip salon olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerledim. Cihat enişte ve yanındaki adam, içeri girmemle aralarındaki muhabbeti kesmiş, yanlarına ulaşana kadar ayaklanmışlardı. Kumral, yeşil gözlü adam görevinin başında nasıldı bilmiyorum ama şu anda gördüğüm askerlere göre daha yumuşak mizaçlı duruyordu. Hatta bıyık bırakma şansı olsa İstanbul beyefendilerini aratmayacak bir

havası vardı. Daha önce görmediğime emin olduğum yüzbaşının üzerinde bakışlarımı daha fazla oyalamadım.

“Hoş geldin Toprak.”

Cihat enişte tokalaşmak ve sarılmak arasında kalmıştı. Onu bu zor karardan kurtararak baş selamı verdim. “Hoş bulduk.” Minnettar bir gülümsemenin ardından yanındaki adama bizi tanıştırmak ister gibi döndü.

“Çağrıcığım, bahsettiğimiz kuzenimiz Toprak. Kendisi başsavcıdır. Özel bir soruşturma için bir süre buralarda olacak.”

Rütbe farkı belli ki aralarında sorun değildi ve bu egosuz özelliğiyle tanınmaya değer biri olduğunu hissettirmişti. Yüzüme yabancı insanlara bahsettiğimden daha sıcak bir gülümseme yerleştirdim ilk kez. Cihat enişte bana doğru döndü fakat adının Çağrı olduğunu öğrendiğim adam öne atılarak tanışma merasimini devraldı.

“Çağrı Uzanulu,” deyip tokalaşmak için elini uzattı. Parmakları silah tutan değil de sanki piyano çalan birininki gibi ince, uzun ve temiz görünümliydi.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum Toprak Hanım.”

OLCAY

Toprak'ın ithamından sonra odanın kapısının önüne nasıl geldiğimi, hangi ara açıldığını, botlarımı ne ara çıkarıp da içeri daldığımı bilmiyordum. Karı kız meselelerinden mimli olan, timin çapkını Mubuka'nın hoş geldin boş gittin muhabbetlerini duymazdan geldim. Ufak salonun ortasına çekilmiş masanın üzerindeki çilingir sofrası kadın eli değmişçesine özenliydi. Fakat benim özel alanıma izinsiz bir kadın girmesinin sonuçlarını karşımdaki ikili çok iyi biliyordu. Benim kurallarına bile lades demeyecekleri kadar da çok tecrübe yaşamışlardı.

'Odanızdaki hanımefendiyi bile başkalarına emanet ettiğinize göre.'

Bu yüzden Toprak'ın cümlesini gözden geçirmek istercesine tekrar düşündüm. Mubuka ve Deli'nin varlığından haberdardı belli ki. Peki hanımefendi olayı neydi? Gelip gördüğü bir durum muydu yoksa tamamen duyumsama mı? Göz ucuyla banyonun ve yatak odasının olduğu ufak hole doğru baktım. İçeriden gelebilecek bir ses duymayı bekledim. Yoktu.

"Komutanım?"

Geldiğimden beri sofraya elinde tuttuğu iki tabağı bırakmayan Deli, “Lütfen tadımızı kaçırarak bir şey söyleme,” dedi. “Sabahtan beri uğraşıyorum. İmanım gevredi, hatta bayıldı. Şu an fırında bekliyor.” Burnuma çalınan tanıdık ve sevdiğim kokunun kaynağına inanamayarak baktım. Gördüklerimin Toprak’ın söylediğiyle eşleşmesinden hoşlanmamıştım. Kadir’in imam bayıldı yapma ihtimali, arka arkaya ıskalamasından farksızdı. Mutlaka yardım almış olmalıydı ve Mubuka bu kişi olamazdı.

“Hayda!”

Nihayet tabakları masaya koyan Deli elleri belinde bana doğru döndü. “Sessiz sinema falan oynuyorsak bari kaç kelime onu söyleyin komutanım.” Toprak’ın söylediği şeyi açıkça sormak istiyordum ama eğer ortada bir yanlış anlama varsa ya karşımdakileri gücendirirdim ya da bunu nereden uydurduğumu açıklamak zorunda kalırdım. İki ihtimal de bu geceki masanın tadı kaçırırdı. Başka bir yolu olmalıydı. Kucağımdaki kamufajları koltuğun üzerine bıraktım.

“Ben yokken buraya biri geldi mi?”

Üstü kapalı sorum karşısında Mubuka ve Deli birbirine baktı. Bu, böyle bir soru beklemedikleri için anlık bir tepkiydi. Tekrar bana döndüklerinde sözü devralan Mubuka’ydı. “Biri mi gelecekti komutanım?” Ses tonunda en ufak bir panik tınısı hissettirmedi. Belli ki Toprak’ın gözüyle gördüğü bir olay yoktu ama tanıdığım kadarıyla yalandan hoşlanan biri de değildi. Üstüne üstlük yalan söylemesini gerektirecek de bir konu yoktu. O zaman bu kadın muhabbeti nereden çıkmıştı Allah aşkına?!

“Komutanım bir sorun mu var?”

Yoktu. Bunu sorun hâline getirecek bir samimiyetimiz de yoktu ama nedense olayı çözmek ve ona doğruyu söylemek istiyordum. Sonuçta soruşturmamı götüren bir başsavcıydı ve anlattıklarından sonra her şeyi aleyhime kullanabilecek bir yapıdaydı. Aramamamın öfkesini ne idüğü belirsiz kadın

bahanesiyle benden çıkarabilirdi. Üstlerine kim bilir ne anlayacaktı?

“Zaten bizim hayatlarımızda sorun yoksa sorun vardır.”

Deli, sessizliğimden kendince çıkarım yapmış, karalar bağlamıştı. “Gitti güzelim yemekler.” Gözlerimi masanın üzerinde dolaştırdım. Ayağıma kadar gelen pası sahibine gönderirken, “Gerçekten imam bayıldı mı yaptı bu deli?” diye sordum Mubuka’ya bakarak. Kadına ait en ufak bir ipucu arıyordum gözlerinde. Deli elini sallayarak dikkatimi üzerine çekerken, “Yalnız bende buradayım,” dedi. “Öyle beceriksiz biriymişim gibi konuşmasak mı acaba?”

“Becerikli misin?”

Aşk olsun, der gibi gözlerini deviren Deli, “Sahada sizi az mı doyurdum komutanım? Yaptıklarımı yiyin ama hakkımı yemeyin,” dedi. Bozulduğu ses tonundan bile belliydi ve haklıydı. Tüm imkânsızlıklara rağmen bizi bir şekilde doyurmasını biliyordu.

“Tamam, imamı bayıltmam biraz zaman almış olabilir ama Meryem Hanım ne dediyse harfi harfine yaptım siz seviyorsunuz diye.”

Meryem ne alaka diye düşünürken kaşlarım çatılmış olmalı ki Deli hemen açıklamaya koyuldu. Tüm gün telefonda olduklarını ve yemeklerin her aşamasını kontrol ettiğini söyleyince ufak bir aydınlanma yaşadım. Bunun etkisiyle rahat bir nefes alırken yüzüme yayılan bir tebessüm hissettim. Sevgili olmalarına rağmen birbirlerine ilk günden beri Hanım ve Bey olarak seslenen çiftin belli ki sesleri yanlış anlaşılma sebebiyet vermişti.

“Komutanım siz hayırdır?”

Düşüncelerimin arasından sıyrılınca tek kaşını kaldırmış bir Deli görmeyi beklemiyordum. Yüzümdeki tebessüm silinirken, “Sen hayırdır Deli?” diye sordum. “Ne zamandır benden hesap soracak hâle geldin sen?”

“Sizden değil, gülümsemenizden soruyorum komutanım.”

Anlattıklarına neden güldüğümü merak eden Deli ile düşüncelerimi paylaşacak değildim. Konunun uzamaması için, “Duş alıp geliyorum,” dedim. Koltuğa bıraktığım yıkanmış kamufrajları tekrar kucakladım.

“Ee ama imambayıldı...”

Yemeklerin soğumasından dert yanacağını bildiğim için “Ayıltınız Deli. Ayıltınız gece uzun,” dedim odama yönelirken. “Furkan gelene kadar çıkmış olurum.”

“Şahin göz komutanım mı geliyor?”

SİHA olarak her zaman bizi kolladığı içindi bu benzetme. Bir tek Deli, Furkan’ın yüzüne söylemeye cesaret ederdi. Zaten komutanına bu kadar lakayt olmak delilik işiydi. Başımı onaylarcasına sallayınca ufak çaplı bir sitem çalındı kulağıma. “Ama o içmez komutanım ya.” Furkan’ın alkolle arası yoktu. Hoş, olsun diye de uğraştığını hiç sanmıyordum. Çocukluğundan beri bu şekilde yetişmişti çünkü. Eksikliğini yaşamamıştı hiçbir zaman.

“Ben de içmeyeceğim Deli.”

Benim de Trakyalı biri olarak eksikliğini yaşadığım çok zaman olmuştu. İhtiyacım olduğunu hissettiğim, sığınmak adına içtiğim çok acı... Fakat Doğukan’ın alkol aldığı bir gece yaptığı kazadan sonra anneme verdiğim söz yüzünden alkolü sınırlandırmıştım. Ayda bir kez. Yer, mekân, yanımdaki kişi fark etmez. Ayda sadece bir geceye sığdırıyordum tüm insani duygularımı. Acımı da, mutluluğumu da, heyecanımı da...

Yatak odasının kapısında biten Deli, “Nasıl?” diye sordu. Duyduğu şeyin gerçek olmamasını dileyen Deli’nin abartılı, “Kiminle?” sorusuna derin bir iç çektim. “Kiminle ihanet ettin bize?” Durumu dramatikleştiren Deli’ye cevap vermek yerine soyunmaya devam ettim.

“Cevap vermeyecek misin?”

Toprak haklıydı sanırım. Evimde kadın yoktu ama kadından

farksız hesap sorsan bir askerim vardı. “Deli, uzatmasan mı artık?” Cevap vermeyeceğimi anlayan Mubuka da odanın eşiğinde görüldü.

“Uzatacağım! Sabahtan beri uğraşıyorum! En çok uzatmak benim hakkım!”

Havlumu omzuma atıp Mubuka ve Deli’nin arasından geçip banyoya girdim. Kapıyı kapatıp Deli’nin sitemlerini kesmek adına suyu açtım. Kısa bir düşün ardından kurulanarak banyodan çıktım. Kapının önüne tünemiş bir Deli bulmamam içerideki üçüncü sestten ötürü olmalıydı. Yatak odasına girip hızlıca giyindim ve salona geldim.

“Devrem.”

Furkan sarılmak için ayaklandı. “Hoş geldin,” diyerek karşılık verirken Deli ile göz göze geldim. Kısılmaktan çizgi hâlini almış bakışlarına ‘Ne var?’ dercesine göz kırptım. “Rakı var içersen,” dedi anında. “Şahin göz komutanım da cila yapmak için viski getirmiş bak.” Hayretle kolları arasından çıktığım devreme baktım. Yarım yamalak güldü.

“Elim boş gelmeyeyim dedim.”

Furkan’ı masadaki yerine buyur ederken, “Ne gerek vardı lan. Varlığın yeter,” dedim. Sandalyesine oturan devrem “Ayda bire yakışan bir gece olsun,” deyince içli bir “Aaaah, ah!” nidası duyuldu. Yanı başından gelen ses yüzünden Furkan şaşkın bir edayla Deli’ye baktı. Ardından ne olduğunu sormak için bana. “Bu gece içmeyeceğimi söyledim,” dedim gayet normal bir durum açıklar gibi. “Ondan bu tatava.” Furkan’ın ne olduğunu anlamamanın verdiği keyifle kaşları havalandı. Ardından aklına bir hinlik gelmiş olacak ki bana bakarken kısa bir göz kırptı.

“Ee o zaman diğer ay içerseniz ne yapalım.”

Deli, viskiye evladı gibi sarılırken, “Diğer aya kim öle kim kala,” dedi imalı bir sitemle. Belli ki şehit haberimi almak yalan da olsa canını sıkırmıştı. Acıklı bakışları bana çevrilirken, “Komutanım içmiyorsanız da gölge etmeyin lütfen,”

diye ekledi. “Rakıya sığmaz bizim dertler.” Furkan’ın tekrar bakışları beni buldu. Deli’nin tercümanı olmaktan sıkılmış bir edayla iç çektim.

“Konuşacağız devrem, konuşacağız.”

Konuştuk. Dakikaların saatlere nasıl dönüştüğünü anlamadan durmadan konuştuk. Daha doğrusu ben konuştum, karşımdaki üç meraklı fedai bana konuşacak yeni konular açtı. Geçmişim, şimdium, geleceğim...

İlmek ilmek sorgulandığım bir gece oluyordu. Belki de böyle bir fırsat bir daha ellerine geçmez diye her şeyi inciğine ciciğine kadar araştırıyorlardı. Haklıydılar da. Bu konuları ilk ve son kez konuşuyordum.

“Şimdi devrem yanlışıma varsa düzelt.”

Furkan, tabağına koyduğu boraninin son çatalını da ağzına attı ve birkaç saniye ağzındaki tat bitsin diye bekledi. Bir yandan da kollarını masaya dayayarak bana doğru hafifçe yaklaştı. “Babanın intikamı için mi bordo berenden vazgeçtin sen şimdi.” İçmemişti ama içenlerden daha sarhoş muhabbeti varmış gibi hissettiriyordu. Aslında sinirini gizlemek adına bürünmüştü bu tavra. Bunca zamandır sakladıklarımından dolayı beni de sinirlendirmek istiyordu. Fakat damarıma basma çabaları boşunaydı.

“Vazgeçtiğim bir şey yok.”

Furkan’ın meydan okurcasına tek kaşı havalanırken, “Aktiften pasife geçtim diyorsun,” dedi. “Sahada olmayacaksan berenin renginin de bir önemi yok.” Sinirli bir gülüş dudaklarının kenarına yerleşti. Bu zevki ona tattırmamak adına önümde duran su bardağına uzandım ve gülüşümü arkasına saklayarak bir yudum aldım.

“Çünkü hepsi önemli.”

Rakının verdiği akırlıkla söze giren Deli “Ha bordo ha mavi. Görevini layıkıyla yaptıktan sonra isterse pembe tak-sın,” dedi ve bir anda duraksadı. Parmaklarının arasında dn-drdğ bardağın dibinde kalan rakıyı fondipledi. Bir Şey d-ŐnmŐ ama bunu dillendirmek adına rakıdan medet ummuŐ gibi duruyordu. “Yalnız komutanım,” dedi bardağı masaya bı-rakırken. “Pembe sizin renginiz değil. Mor... Belki. Ama pem-be ile Barbie’nin Ken’i gibi olursunuz, sarı sarı.” çok önemli bir çıkarım yapmış gibi, ciddi ciddi aklından geçirdiklerini dillendirmişti. Sanırım akır keyiflikten bir tık öteye geçmişti bizimki.

“Deli kaçıncı bu?”

Rakı bardağına içtiği sayıyı hatırlamak ister gibi bakan Deli gözlerini kıstı. “Viskiden ncesi de dâhil mi?” Gecenin başındaki muhabbetten korkup ‘ya iemezsem’ düşüncesiyle birkaç bardaktan sonra viskiye geçmişti. Sözde cila yapacaktı ama viskiden bir bardak içtikten sonra rakıya kaldığı yerden devam edince akallığı ortaya ıkmıŐti. Yani nereden bakılsa en az on seki vardı.

“Bırak Şimdi Deli’yi.”

Sözü tekrar alan Furkan ciddi bir ifadeye büründü. “Konu uyuyan yılanı uyandırmamaksa, bordo bereliyken de pasife geebilirdin.” Babamın izinden gittiğimden Herkln haberi olduğunu biliyorduk. Onun intikamını gdebileceğimi düşün-düğüne de yıllardır Türkiye sınırlarına adım atmamasından anlayabiliyorduk. Ta ki bu aya kadar... Resmiyette ne için bu-radaydı bilemiyorduk ama girmişti bir kere sınırlarımızdan. Belki Suriye’de olmamı fırsat bilmiŐti. Hoş, nceki senelerde de birçok kez eline bu tarz fırsatlar geçmiş ve kullanmamıŐti. Bu sefer onu cesaretlendiren bir Şey vardı. Neyse ne... Sonuç olarak sınır içindeydi ve her an grubuyla beraber Irak’taki kamplarına dönebilirdi.

“Ama yetkim olmazdı. Şu anda kaabilecekleri sınırlar kontrolüm altında.”

Bunu söylerken içimdeki bir şeylere geç kalmışlık hissi hareketlendi. Kış kapıdaydı, kaçmaları an meselesiydi ve ben hâlâ salak saçma masa işleriyle uğraşıyordum. Paşa birkaç güne arardı ve benim elimde hiçbir şey yoktu. Keşif için yarın sabah yola çıksam fena olmayacaktı.

“Bu onlar için daha sıkıntılı değil mi?”

Hafifçe boğazını temizleyerek varlığını hatırlatan Mubuka, konuşma arasında da söyleyeceklerine yer açtı. “Sahada Olcay Komutanımı görmemiş gibi konuştunuz komutanım.” Bunu öyle gururlu söylemişti ki koltuklarımın kabardığını hissettim. “Yüz yüze gelme ihtimali mi onları korkutur, masa başında oturup emirler yağdıran hâli mi?” Mubuka’nın sorusunun cevabını bu masadaki herkes biliyordu. Görünür hâle gelmiştim. Nerede, ne yaptığımı biliyorlardı. Ansızın onların karşısına çıkma ihtimalim ortadan kalktığı için daha rahat hareket edeceklerini düşünüyorduk. Belki de daha açık hareket edeceklerini...

“Seni bu derece koruyan askerlerinden bu operasyonu nasıl saklarsın aklım almıyor. Öl desen ölecekler. Sen başka adamları eğitmekle uğraşacağını söylüyorsun.”

Furkan sandalyesine yaslandı. Gözlerimi Mubuka ve Deli’de dolaştırdım. Ardından timin geri kalanını aklımdan geçirdim. Hepsi özel eğitim gören askerlerdi. Benim özel sınavlarımdan geçen, timime girmeye hak kazanacak kadar başarılı olan askerler... Onlarla bu operasyon daha kolay biterdi, doğru ama öncesindeki hazırlık süreci bizi fazlasıyla zorlardı. Yetki sınırlarımızın dışında olduğundan tonla prosedürle uğraşmak gerekecekti. Git, al, dön eğitimi olan timime bu haksızlığı yapamazdım. Ayrıca...

“Bu operasyona birkaç kez hazırlık yapıldı. Fakat Herkül’ün itleri tam ele geçirilecekken ortadan kayboldu. İçeride ajanları olduğunu anlamamız biraz zamanımızı aldı. Bu yüzden tedbirli olmaya karar verdik.”

“O zaman sen timine güvenmiyorsun.”

Bu soru benim için küfürden farksızdı. İfadem ciddileşti. Yaptığı ithamına düşünmeden “Kendimden bile daha çok güvendiğim birileri varsa, onlardır,” dedim. “O yüzden şu anda bunları rahatça seninle konuşabiliyorum.” Sesimi her ne kadar kontrol altında tutmaya çalışsam da sertliğimden ödün vermemiştim.

“Fakat hiç anlamadık komutanım.”

Mubuka’nın sesi tekrar duyuldu. “Suriye’deki operasyondan acil çekildiğinizde bir sorun olduğunu anladık ama altından bu tarz bir olay çıkacağı aklımızın ucundan bile geçmedi.” Beni en iyi tanıyan adamların dahi dikkatini çekmediğimize göre doğru yolda ilerliyorduk. “Hele o şehit haberini aldığımız an-”

“Ah! Ah!”

Canı yanmışçasına bağırarak Deli başına diktiği bardağı masaya çarptı. “Biz mezara girdik komutanım.” Kurduğu cümlelerin ağırlığı karşısında birkaç saniye masaya sessizlik hâkim oldu. Furkan bu konuya da değinmek için zaman kolluyormuş gibi “Zeki sayılabilecek bir hamleydi. Tabii bordo bereli olmasaydın,” dedi. Sanki bu planın içindeymişim gibi gülümsedim. Paşa’nın bu kadar basit bir detayı gözden kaçırmayacağına emindim.

“Sizi bile inandırdığımıza göre bence yeterince zeki bir hamle oldu.”

Furkan’ın tek kaş meydan okurcasına havalandı. Az önceki konunun dağılmasını önlemek amacıyla “Sitemine tekrar gelecek olursam devrem,” dedim. “Acil bir durumda timimle hareket edeceğimi Paşa da Nazif Yarbay da biliyordu. Yani elbet öğreneceklerdi. Sadece zamanı gelmemişti.” Anladığını belli eden Furkan başını sallarken göz kırptı.

“Şimdi benden tam olarak ne istiyorsun?”

“Doğru zamanda doğru yerde olmanı.”

Gülümsedi. Bu kendini beğenmişlikten öte gelen bir tepkiydi. “Aksi yaşandı mı?” Yaşanmamıştı. Ne zaman ihtiyacım

olsa Furkan uçağıyla beraber istediğim yerde belirliyordu. "Yardıma bir konuda daha ihtiyacım olacak," dediğimde dinliyorum der gibi başını salladı. "Sana bir köyün koordinatlarını vereceğim. Şahinliğine o köyde ihtiyacımızın olacağını hissediyorum." Eğer iç güdülerim yanılmıyorsa Herkül'ün o köyde olma ihtimali yüksekti ve onları faka bastırmak için havadan destek şarttı.

"Hangi köy?"

"Barış'ın karakolu ve sınır arasındaki bir köy."

"Sadece izlem mi?"

"Şimdilik."

Furkan başını tamam anlamında salladı. "En ufak hareketlilikten haberin olur." Leb demeden Çorum'u bulacak kadar beni tanımasına bayılıyordum. Eyvallah dercesine başımı salladım.

"Komutanım!"

Seslenişindeki yükseklik ister istemez başımı Deli'ye çevirmeme neden oldu. Yüzü kızarmış, oturduğu sandalyede hafifçe sallanmaya başlamıştı. "Ciddi ciddi Paşa, babanızın devresi miydi?" Başımı onaylarcasına sallamamı anlayamayacağını fark ettiğimde "Hâlâ öyle," dedim. Sonuçta şehitler ölmezdi. Geçmiş konuşmaları sadece ölenler için yapıldı.

"Ne taşaklı adamsınız komutanım."

Alkolün verdiği cüretle beni övdüğünü sanan Deli'ye "Sen dursan mı artık," dedim. Yüzüne küfretmişim gibi baktı. "Sen de sözünde duracak mısın artık?," derken ki cesaretiyle şaşkınlıkla kaşlarını havalandırdı.

"Hazır gelmişim buralara. Görev de şu anda askıda. Gidelim isteyelim işte şu kızı."

Furkan merakla kaşlarını havalandırırken, "Hayırdır," dedi. "Hangi kız?" Deli bu soruyu bekliyormuşçasına es vermedi. "Meryem Hanım."

"Meryem Hanım kim?"

Deli, Furkan'ın sorusuna iç çekerek karşılık verdi. "Aşkın vücut bulmuş hâli." Ciddi anlamda sarhoş olmak üzere olduğunu fark ettim. Furkan imalı bir şekilde gülümsedi. "Senin neden bu kadar içtiğin belli oldu." Ardından babacan bir tavırla kolunu sandalyenin sırt kısmına dayadı ve sevdasını anlatmaya aç gibi duran Deli'ye doğru hafifçe döndü.

"Kimlerden bu Meryem Hanım?"

"Cennetten."

İşte başlıyorduk. Deli, tutmakta zorlanmaya başladığı başını eline dayadı. Furkan'a açma bu konuları bakışı atsam da umursamadı. "Ne zamandır sevgilisiniz?" Yüzüne yerleştirdiği gülümsemeden biraz eğlenmek istediğini anladım. Uğraşacaktı bizim deliyle.

Bu gece sandığımdan da uzun olacağı benziyordu.

Sigara dumanına gark olmuş odanın camını aralamak adına ayaklandım. "Komutanım bir isteğiniz mi-" Sorusuyla beraber peşimden ayaklanan Mubuka'ya oturmasını işaret ettim. Pencereye doğru ilerlerken Deli'nin aşkını anlatmaya başladığını duydum. Uygun bir vakitte şu Meryem Hanım olayını bende Toprak'a anlatsam iyi olacaktı. Gerekli miydi? Hayır ama içimden bir ses bilmesi gerektiğini haykırıp duruyordu.

Tam pencerenin kolçağını tutmuştum ki misafirhanenin girişine doğru gelen iki kişi dikkatimi çekti. Alkolün kokusundan bile sarhoş olup olmadığımı sorgulatacak, yan yana olması gerekmeyen, yan yana oldukları için başıma iş açılacağını hissettiğim iki kişi...

TOPRAK

Düşündüğüm kadar kötü geçmeyen gecede Mervelerin amaçladığı hiçbir şey gerçekleşmedi. Ne ben Olcay ile ilgili bir şeyler sordum ne de Çağrı Yüzbaşı'na umut verecek bir yakınlık gösterdim. Sadece anı yaşadım ve sorularlara cevap verdim, o kadar.

Robot gibi...

“Güzel bir geceydi.”

Mervelerden çıktığımızda misafirhaneye bırakmak için ısrar eden Çağrı Yüzbaşı'yı kıramamıştım ve ne kadar doğru bir karar aldığımı arabanın kapısını açmamla anlamıştım. Hak-kâri gecelerinin o sert ayazı içeri öyle bir dalmıştı ki saldırıya uğramışlık hissiyle bedenim ürperdi. Bir an önce misafirhaneye girmek istiyordum.

“Öyleydi. Her şey için teşekkür ederim. İyi geceler.”

Arabadan indiğimde karşı kapının da açıldığını duydum. Çağrı Yüzbaşı, tavanın üstünden görüşüme girerken ne olduğunu sorgularcasına kaşlarım çatıldı. “Bir şey mi oldu yüzbaşım?” diye sorduğumda arabanın etrafından dolaşarak yanıma geldi.

“Cihat abi bana sormak istedikleriniz olabileceğini söylemişti ama gece boyunca konuşamadık.”

Ne diyeceğimi bilemememi gizlemek adına kibar gülümsememin arkasına sığındım. “Pek fırsat olmadı,” diyerek beyaz bir yalana başvurdum. Konuşmak için fazlasıyla fırsat yakalamıştım ama bu gece Olcay’ın adını anmak istememiştim. Çünkü onu düşündüğümde anlamsız bir kırgınlıkla baş etmem gerekiyordu ve sanırım bu sadece gözden kaçırdığım olaylar yüzünden değildi. Kafa karıştırıcı olansa diğer nedendi.

Nasıl bu kadar anlam yükleyebilmiştim konuşmamıza? Hangi ara benim gibi olduğuna emin olmuşum da öyle olmadığını anladığım ilk saniye de ihanete uğramış gibi hissetmiştim? Neden benimle ortak bir plan yürüteceğini düşünmüştüm ki?

Kendimi ona ben açmıştım. O değil...

Beni intikamına dâhil edecek kadar güveneceğini neden düşünmüştüm? Salak kafam! Tüm konuşmamızın soruşturma için olduğunu düşündüğü için beni aramamıştı belki de. Geçmişimi kullanarak ağzından laf alacağımı sanıyordu. Bana güvenmiyordu ki ağzımdan çıkacaklara göre hareket etsin. Ah Toprak, ah!

“Ben de onu diyorum.”

Tüm gece düşünmemek için direndiğim konunun zihni-me düştüğünü ve beni içinde boğmak adına çektiğini Çağrı Yüzbaşı konuşana kadar fark etmemiştim. Hafif bir irkilmeye telefonunu eline alan adama baktım. “İsterseniz numaramı vereyim. Müsait olduğunuzda merak ettiklerinizi sorarsınız.” Şu an olmasa da bir gün işime yarayabileceğini düşünerek, “Tabii,” diye cevap verdim.

“Ben size numaramı söyleyeyim. Siz beni çaldırın.”

Çantamın içindeki telefonumu ararken bir yandan da numaramı söyledim. Çağrı Yüzbaşı aradığını söylerken çalan telefonum elime geldi. Çantamdan çıkardığım gibi aramayı

sonlandıran adam “Ne zaman isterseniz konuşabiliriz,” deyince gülümsedim ama gözlerime kadar ulaştığını söyleyemedim. Kafamın içinde balçığa dönüşen düşüncelerin etkisini hâlâ üzerimden atamamıştım.

“Arayacağımndan hiç şüpheniz olmasın.”

Numarasını rehberime kaydettim. “O zaman size kapıya kadar eşlik edeyim.” Önden buyurmam adına reverans yapınca itiraz etmek istedim. “Hiç gerek yok-”

“Lütfen.”

İlk izlenim her zaman önemliydi. Çağrı Yüzbaşı için vardığım kanılardan ilki kibarlığıydı. Her şeyi adabına göre yapmayı seviyordu. İkinci şeyse bu özelliğinden dolayı fazla ısrarcı olmasıydı.

“Peki o zaman,” diyerek yürümeye başladım. Misafirhanenin dışındaki merdivenlere kadar konuşmadan yürüdük. Basamaklara geldiğim anda duraksadım ve yanımdaki centilmen beyefendiye doğru döndüm. Gülümseyerek, “O zaman tekrar iyi geceler,” dedim. O da samimi bir karşılık verdi.

“İyi geceler.”

Merdiven basamaklarını hızlıca tırmandım. hâlâ arkamdan baktığını gördüğüm adama kapıdan girmeden önce ufak bir baş selamı verdim ve oyalanmadan içeri girdim. Katlar arası merdivenleri de benzer serilikte çıktım.

Nefes nefese kaldığımı fark ettiğimde kalan basamakları daha ağır bir şekilde tamamladım. Kat holünde kısa bir süre soluklandıktan sonra odama doğru yürüdüm. El yordamıyla aradığım anahtarımı birkaç kez parmaklarımın arasından kaçırdım. Sıkıntıyla iç çekerken olduğum yerde durdum ve çantamın içine bakarak anahtarı aradım. O sırada yanımda açılan kapıdan dışarı taşan birkaç erkek sesi kulağıma çalındı. O an kulaklarımın kadın sesi aradığını fark ettim. Hatta meraklan başımın o tarafa dönmek için ısrarcı olduğunu. Fakat dışarı çıkan birinin varlığını hisseder hissetmez çantama

odaklanmaya devam ettim. Anahtarı bulmamla kalan adımlarımı tamamlamam da bir oldu.

“Hiç vakit kaybetmemişsin.”

Kilidin üzerinde kalan elimle Olcay’a doğru döndüm. Sıradan beyaz bir tişörtü ve ellerini ceplerine soktuğu siyah şortuyla gayriresmî duruyordu. Hatta onu ilk kez ev hâline en yakın tarzda görüyordum. Sanırım bundan ötürü onu baştan aşağı süzme ihtiyacı hissettim. Asker tıraşlı saçlarının üst kısımları her zamankinin aksine karışık bir şekilde alnına doğru düşmüştü. Sanki banyodan sonra şekillendirmekle uğraşmamış gibi. Sarışın olmasından kaynaklı çok fazla tüyü yoktu ve kaval kemiğindeki eski olmasına rağmen belirgin yara izi bu yüzden ayan beyan ortadaydı. Dikkatimin kaydığı yeri fark eden Olcay, siyah bir terlik giymiş ayaklarını kıpırdattı. Sanki yakalanmışım gibi panikledim ve oyalanmadan bakışlarımı yüzüne tırmandırdım.

“Ama bilmeni isterim ki Uzanulu soruşturma için ancak vakit kaybı olur.”

Duyduğum şeyle kaşlarım hafifçe çatıldı. Bizi takip etmediğine emin olduğuma göre, yolumu mu gözlemişti yoksa?

“Yanlışın var,” diyerek duruşumu dikleştirdim. “Çağrı Yüzbaşı’yla buluşma nedenim sen değilsin.” Olcay’ın kaşları havalanırken, “Daha önceden tanışıyorsunuz yani?” diye sordu. Söylediğime inanmadığı o kadar belliydi ki...

Haksız da sayılmazdı. Kim olsa aynı şeyi düşünürdü ve Cihat eniştenin amacı buydu. “Hayır, yeni tanıştık ama senin düşündüğünün aksine biz-” O an Merve’nin asıl amacını hatırladım ve saklama gereği duymadım. “Arkadaş olmak için tanıştırıldık.” Buradaki ‘arkadaş’ kelimesini öyle bir vurgulamıştım ki Olcay’ın gözlerinden bir merak furyası geçti. Sanırım şimdi ilgisini çekecek bir şey söylemiştim.

“Olabildiniz mi bari?”

Aramızdaki ilişki arkadaşlık sınıfına girer miydi emin

değildim. Yine de “Olmamamız için bir neden yok,” dedim. Allah aşkına ne konuşuyorduk biz böyle.

“Madem öyle,” diyerek bana doğru bir adım atan adam “Lütfen,” dedikten sonra bir adım daha attı. “İlişkinize beni karıştırmayın.” Bir adım daha... “Olur mu?” Şimdi burnumun dibinde olan adamın maviliklerine baktım. O da benimkilere. Soruşturmayı garanti altına almak istediğini fark ettim. Yani... Teklifimi kabul etmeyecekti.

“Ne yapmaya çalıştığının farkındayım.”

Gözleri onda görmeye alışık olmadığım bir haylazlıkla gülümsedi. “O zaman daha dikkatli olacağını var sayıyorum.” Üstü kapalı tehdidi yüzümü güldürdü. Göz dağı vere vere bu işten sıyrılacağını düşünüyorsa yanıliyordu. O bu yola babası için girmişti. Bundan emindim. Ben de babamın intikamından kolay kolay vazgeçecek değildim. Bana güvenmediği için planlarına ortak etmiyorsa, ilk olarak onun güvenini kazanacaktım. Her ne şekilde olursa olsun...

“İyi geceler başsavcım.”

Sessizliğimi fırsat bilip son sözünü söyledikten sonra arkasını döndü ve göz açıp kapayıncaya kadar odasına girdi. Az önce söylediklerim, güven konusuyla çelişiyordu. Sanırım öncelikle Çağrı Yüzbaşı olayına açıklık getirmeliydim. Onun aksine... Peşinden ilerleyecek gibi oldum. Fakat Meryem denilen kadının hâlâ içeride olma ihtimaliyle duraksadım. Zihnim Olcay’ın şüpheli hareketlerini saniyeler içinde taradı. Aceleci tavırlar, her zamankinden kısıp ses tonu ve öfke. Kesinlikle içerideydi. Peki beni görse ne olurdu? Ne olacak Allah aşkına. İlişkileri iş ortaklığını kaldıramıyorsa bu onların problemiydi.

Cesaretimi toparlayıp odasıyla aramda kalan adımları tamamladım. Tam kapıyı çalacaktım ki derinlerden gelen ses yumruk yapmış elimi durdurdu.

“Gece bitti beyler. Yarın erkenden yola çıkıyoruz. Herkes sabaha kadar ayılsın.”

Erken, tam olarak saat kaçta tekabül ederdi?

Aylar ya da mevsimler önemli miydi bu zaman dilimini belirlemede?

Mesela kış yaklaşırken sabah altı suları erken sayılır mıydı? Yoksa erken diyebilmek için illa şafak sökümünden önceki saatler mi gerekiyordu?

Bilmiyordum.

Bilmediğim içinde tüm gece boyunca üzerimde her türlü arazi şartına uyum sağlayacak kıyafetlerimle hazırlıklı bir şekilde oturmuş, kapının önündeki en ufak harekete bile kulak kesilmiştim. Olcay'ın nereye gittiğini bilmiyordum. Fakat hislerimde yanılmıyorsam operasyonla ilgisi olduğuna emindim.

Konumuz güvense, bana güvenebileceği yegâne yer arıyordu.

Orada olmalıydım.

Kolay olmayacaktı. Büyük ihtimal beni yanında götürmek için elinden geleni ardına da koymayacaktı ama direnecektim. Bunu babama borçluydum.

Uyku hâli yine gözlerime baskı uygulamaya başladığında ayaklandım ve sayısını artık tutmadığım kahveden bir tane daha yapmak için mutfığa doğru yürüdüm. Neyse ki Merve'lerde yemek yemiştim yoksa yirmi dört saat içerisinde aldığım kafeinden komaya girmezsem, sanırım hiçbir zaman girmezdim.

Su ısıtıcısında kalan suyu kontrol ettim. Bir bardak kahveye yetmeyeceğini düşünerek yeniden su ekledim. Kaynaması beklerken çenemi çıkartacak kadar güçlü bir şekilde esnedim. Aldığım davalar yüzünden daha öncede çok gece uykusuz kalmıştım ama Hakkâri'nin havasından mıdır bilinmez, burada aldığım hiçbir uykunun yetmediğini hissediyordum.

Suyun kaynadığını gösteren tuşun atmasıyla dışarıdaki sesler ayyuka çıktı. Kahretsin! Ne zamandır koridordaydılar? Kulaklarım tilki hassaslığıyla dikildi. Parmak uçlarımda kapının arkasına gidip koridordaki seslere dikkat kesildim. Bir, iki. Farklı iki erkeğin sesi vardı.

‘Gece bitti beyler.’

Saatler önce aldığım günah tekrar yüzüme çarptı. O kadın gece boyunca yanlarında yoktu. Benim lafımın üzerine göndermişti ya da kadın kendiliğinden gitmişti. Belki sevgili değillerdi. Belki arkadaş bile değillerdi. O zaman odasında ne işi vardı? Ona yemek yapıyordu. İnsan özel hissetmediği birine yemek yapar mıydı? Askerlerine emanet etmişti. Eğer sıradan biriye neden başına bekçe diksindi. Aklıma dolan düşüncelerle duraksadım. Tüm gece ara ara aklıma gelen cümlelerin yarattığı hissiyatlara destur çektim. Beni ilgilendirmezdi. Beni ilgilendiren şu an sadece gittikleri yerd. Olcay’ın sesini duymaya odaklandım ama işittiğim ses yavaşta olsa kapının kilitlenmesiydi. Bir an izleniyormuş hissine kapıldım ve kapıdan uzaklaştım.

“Düşün önüme.”

Aranan kan bulunmuştu ve ben onları kaçırmamak adına elimi çabuk tutmalıydım.

OLCAY

Söylediklerim ve yaptıklarım çelişir olmuştu. Erkenden yola çıkacağımızı söylemiş, biraz olsun uyumak için kendimi odaya kapatmışım ama zerre kadar uykuyu misafir edememişim gözlerime. Aklımda sadece bir görüntü dönüyordu. Kulaklarımda ise o görüntü sahibinin söyledikleri...

Uzanulu ve Toprak.

Soruşturma için değil de hayırlı bir iş için tanıştırılan ikili.

Kulağa her ne kadar uydurma bir bahane gibi gelse de gözümün içine bakarak konuşan kadına inanmak zorundaydım. Sonuçta bana yalan söylemesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Ayrıca ayan beyan onu operasyona dâhil etmezsem, soruşturmayı gerçek anlamda yürüteceğini söylemişti. Eğer bunun için Uzanulu'yla görüşseydi, onu da söyleyecek yüreğe sahipti. Yine de ufak bir açık kapı bırakmak isteyen bir yanım vardı.

İntikamından bu kadar kolay vazgeçmemesini isteyen bir tarafım.

Başsavcı olmak kolay değildi. Özellikle de yüreğinde derinleşmiş o ıstırap hâliyle... Ve o bunu başarmıştı. Tıpkı ölüm makinesine dönüşen ben gibi. Onu en iyi anlayan

bendim aslında. O da hak ediyordu babasının intikamını. İsteddiği şey zorluydu ama imkânsız değildi. Üzerinde düşünülmesi gerekiyordu ve ben de tam bunu yapmak adına aramamıştım.

Arayacaktım ama...

İçerideki horlama sesleri eşliğinde çalan alarmı kapattım. Gün ağarmadan yola düşmemiz gerekiyordu. Karakola uzun bir yolumuz vardı ve ben konvoy bekleyecek durumda değildim. Bu nedenle gizli saklı yola düşmemiz gerekiyordu. Neyse ki geceden Şule Binbaşı'ya durumu açıklamıştım. O da kendi şahsi aracını bana göndertmişti.

Yataktan kalktığım gibi hızlıca hazırlandım. Seslerime uyanan Mubuka, zorla da olsa Deli'yi uyandırdı. Horlama seslerinin kesilmesi odanın içine derin bir sessizlik yayılmasına neden oldu ve bunu birkaç dakika sonra bozan yine Deli oldu.

“Kamuflajlara gerek var mı komutanım?”

Keşif amaçlı gezimiz hafta sonunu kapsıyordu. İlk seferden yokluğumla dikkat çekmemek adına pazartesi iş başı yapmalıydım. Sırt çantamı omuzlarken, “Yok,” dedim. “Ne kadar az askerî unsur, o kadar iyi.” Anladığını belli eden Deli sivil kıyafetlerini giymeye başladı. Mubuka boynundaki künyesini çıkarıp sırt çantasının gizli bölmesine yerleştirdi. Bense ancak öldüğüm zaman çıkarılacak olan, babamın ve kendimin künyelerini taşıyan zinciri gizlemek adına boğazlı kazak giymiştim.

“Silahımı bırakmam ama.”

Deli, silahını beline dikkatlice yerleştirdi. Ardından künyesini çıkardı ve bizim aksimize askerî botlarının içine bıraktı. Montunu da üzerine geçirirken, “Tamamsanız çıkalım,” dedim. Göz gezdirdiğim iki adamın da hazır olduğunu fark edince kapıya yöneldim.

“Komutanım.”

Araladığım kapıdan dışarıya adım atamadan durdum.

Üzerindeki sweatshirtün kapüşonunu başına geçirmiş olan Deli, elindeki lacivert bereyi uzattı. ‘Bu ne?’ dercesine attığım bakışlara karşılık bakışları ve kaşları bir olmuş saçlarını işaret ediyordu.

“Askerî unsurun hası orada. Kafanızı evde bırakamayacağınıza göre.”

Saç tıraşı, bir askeri açık eden en önemli detaydı. Güzer-gâhımız her ne kadar askeri kontroller dâhilinde olsa da herhangi bir baskın yaşamamız da olasıydı. Öyle bir anda asker olduğumuzu belli edecek her şeyden sakınmamız, yolumuza devam etmemizi kolaylaştırırdı. Yoksa operasyona fragman niteliğinde bir an yaşamamız kaçınılmazdı.

“Haklısın.”

Zorunlu olmadıkça başıma bir şey takmaktan hoşlanmıyordum. Bu nedenle fazlasıyla gönülsüz takmıştım bereyi. Koridora çıkan Deli beğeni dolu bir ifadeyle “Yakıştı ama,” dedi. “Mavi mavi masmavi gözleri boncuk mavi komutanım.”

“Sabah şekerliğini günün ağarmasına sakla Deli. İnsanlar uyuyor.”

Fısıltıdan farksız sesiyle Mubuka da yanımdan geçti. Saatin erkenliğinden olsa gerek, fısıltılı konuşmalar bile koridorda yankılanmaya yetiyordu. Kapıyı mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kilitledim. Yine de bir an dinleniyormuş gibi hissettiğim için Toprak’ın kapısına baktım. Neyse ki saçmaladığımı fark etmem çok uzun sürmedi.

“Düşün önüme.”

Mubuka ve Deli’yi önüme katarak yürümeye başladım. Olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde misafirhaneden çıktık. Otoparktaki arabalar arasında Şule Binbaşı’nın mesajda attığı plakayı aradım. Bulduğumdaysa kapı kilitlerinin söylediği gibi açık olduğunu gördüm.

“Bu kadının botları hiç çalınmamış belli.”

Sıradan askerlik anılarını yad eden Deli’ye ‘Uzatma ve bin’

bakışı attıktan sonra şoför koltuğuna oturdum. Anahtarı, koltuk arasında duran termosun içinden çıkardım. “Çalınmış.” Sayıklar gibi konuşan Deli, anahtarın saklandığı yere dahiya-ne bir fikir gibi bakıyordu. Ona cevap vermek yerine arabayı çalıştırdım. Farlar yandığı anda karşımda dikilen kişi Toprak’tan başkası değildi.

“Este’izü billah!”

Deli’nin şok nidası arabanın içinde yankılandı. “Ulan bordo bereli olmasam kesin altıma sıçardım.” Arka koltukta söylenen Deli’yi Mubuka ile bırakıp arabadan indim. Yüzünü aydınlatan far sayesinde tüm uykusuzluğunu gördüğüm kadın gülümsemeye çalıştı.

“Günaydın.”

Saat bu selamlama için bile erkendi. O da bunu biliyor olacak ki sesini mümkün olduğunca kısık tutuyordu. “Nereye yüzbaşım?” diye sorduğunda ne cevap vermem gerektiğini bilemediğim birkaç saniye geçirdim. Gözlerim Toprak’ın tam takır hazırlanmış hâlinde ve omuz askılarından anladığım sırt çantasında dolaştı. Sanırım nereye gittiğimi çok iyi biliyordu. İşin kötü yanıysa bizimle gelmesine izin vereceğimi sanmasıydı.

“Kapı dinlemişsin.”

Gülümsemesi yüzünde daha geniş bir yer kaplarken, “Aslında gerek kalmadı,” dedi. “O kadar bağırdın ki koridordan bile duydum.” İşte bu yalandı. Dün gece ses tonuma özellikle dikkat etmişim ya da Toprak bağırmak nedir henüz bilmiyordu.

“Toprak.”

“Olçay.”

Sanırım ilk kez bana adımla, sadece adımla seslenmişti. Gözleri beklentiyle çalkalanırken, “Arayacaktım demiştin,” dedi. Akşamüstü koridordaki konuşmamızı hatırlatmıştı. “O zaman teklifimi kabul ettin,” diye devam etmesiyle çabuk

hırsızlığı üstlenmişe benziyordu. Fakat ev sahibinin şaşkınlığa başışıklığı olduğunun farkında değildi. “İnan bana pişman olmayacaksın.”

“Komutanım?”

Arabadan ne zaman indiğini bilmediğim Mubuka “Bir sorun mu var?” diye sordu. Gözleri arkamızda kalan misafirhanede dolaştı. Sanırım nöbetçinin dikkatini çekmeyi başarmıştık. Tam cevap vereceğim sırada hareketlenen Toprak “Günaydın!” dedi alışmadığım bir samimiyetle. “Ben Toprak Serindağ.” Tokalaşmak adına elini uzattı. Mubuka’nın kaşları şaşkınlıkla havalansa da elini sıktı.

“Mubu... Murat Burak Kayakurt.”

Gözleri ‘Yakalandık mı?’ dercesine bana baktı. Onlara Toprak’tan bahsetmiştim ama bizim tarafımızda olmak istediğine değinemedi konu değişmişti ve ardından konu konuyu açarken kaybolup gitmişti.

“Başsavcı olan Toprak Serindağ mı?”

Sonuna kadar açtığı camdan beline kadar sarkan Deli hem şaşkınlık hem de beğeni içerisindeydi. Gözlerini bana çevirdiğinde flörtöz bir harekette bulundu. Neyse ki Toprak’ın fark etmeyeceği kadar hızlıydı.

“Evet ama sadece Toprak yeterli.”

Toprak Deli’ye doğru yürüdü. Bu sefer tokalaşmak adına elini ilk uzatan bizim deliydi. “O zaman sadece Kadir.” Sırtını gördüğüm kadın “Memnun oldum,” dedi ama sesinde ufak bir şaşkınlık olduğu belliydi. Deli’nin kurbanlık koyun pazarlığı yapar gibi sallanan hâliyle tokalaştıklarını anladım.

“Kulaklarınızı çınlattık sanırım.”

Tokalaşmayı sonlandıran kadın “Neden?” diye sordu. Bir yandan da bana bakmayı ihmal etmedi. “Yakalandığımıza göre.” Dikkatini tekrar üzerine çeken Deli “İşinizde bu kadar iyi olduğunuzu bilmiyorduk,” dedi. “Değil mi komutanım?”

“Deli içeri gir, camı kapat.”

Toprak duyduğu lakap yüzünden olacak kaşlarını çatı. Yine bana barbar bir adammışım gibi bakıyordu. “Mubuka sende.” Neyse ki sözümü ikiletmeyen adamlara sahiptim. Onlar arabaya dönerken bende Toprak’a doğru adımladım.

“Pişman olmayacağıma eminim.”

Deli araya girmeden önceki konuşmamıza dönerken, “Çünkü bizimle gelmeyeceksin,” dedim. Toprak’ın kaşları daha da çatıldı ama bu öfkesi beni, onu tehlikeden korumaktan alı koyamazdı. O bir şehit kızıydı ve şehidime olan yegâne görevlerimden biriydi onu korumak. Ayrıca intikamı adalet huzurunda arayan bir başsavcıydı. O dağlar ona ve inançlarına zarar verirdi. Buna izin veremezdim.

“Sana gelebilir miyim diye sormadım.”

Soğuk ve sert sesi, havanın ayazıyla yarışlıyordu. Burnumun ucuna kadar giren Toprak gözlerimin içine tartışmaya yer bırakmayan bir netlikte bakıyordu.

“Ya benimle ya da hiç. Kararını ver.”

OLCAY

Bu dağlarda gündüz yerini geceye bıraktığı an ortalığa korkunç bir sessizlik çökerdi ve güneş diğer gün yüzünü gösterene kadar bu sessizlik ölüm kokardı. Canlı cansız her şey bu sessizliğin esiri olmuşçasına soluklaşırdı. Karanlık size yalnız olmadığınızı hissettirirdi. Çünkü tehdittin nereden geleceği hiçbir zaman kestirilemezdi. Her an, sıradan bir kayanın arkasından silahlar patlayabilirdi ya da dağların eteklerinde görünen çahıların kıpırdanışı bile şüphe uyandırabilirdi. Arkasında pusuya yatmış bir militanın olmadığını kimse garanti edemezdi.

Ölüm bu dağlarda kol gezerdi ve karanlık her zaman yoldaşı olurdu.

Şahlanmış dağların arasında üçüncü saate girmiştik ve şafak, dağ yırtıklarının arasından usul usul sızmaya başlamıştı. Arabanın farlarını dikkat çekmemek adına açmadığımdan dolayı bu uyanışın yarattığı aydınlığı daha erken fark ettim. İtiraf etmeliydim ki kör karanlığı bu alacakaranlığa tercih ederdim.

Şu an açık hedeftim ve arabadaki üç canın sorumluluğunu da omuzlarımda taşıyordum.

Dikiz aynasından arkadaki ikiliye baktım. İfadelerindeki

ciddiyet yola çıktığımızdan beri değişmemiştir. Pür dikkat dağları tararken en ufak bir hareketliliği bile kaçırmamak adına konuşmuyorlardı. Deli'nin silahını eline alması ise saniyelik nedenler yüzünden vicdan azabı çekmek istememesindendi.

Bu dağların yazılmamış kanunları vardı. Bunlardan biri de yaşamak istiyorsan birlikte hareket etmen gerektiği idi. Bunu yıllarca çok acı şekillerde tecrübe etmiştik ve zor da olsa öğrenmiştik. Artık bir yerden bir yere gitmek için askerî konvoyu beklemek zorunluydu. Yolculuğun öncesinde tüm tedbirler alınır, güzergâh kontrol edilir ve sivil araçlar tek sıra hâlinde askerî araçların arasında hareket ederdi. Gün belirsizdi. Saat son anda belirlenirdi. Normal şartlar altında bu en güvenli yolculuk şekliydi. Fakat bir bedeli vardı; kayıt altında olmak. Kendini ve gittiğin yeri açık etmeden o konvoyla katılmanın bir yolu yoktu. Doğrusu buydu.

Fakat bizim için değil.

Yanımda hissettiğim ufak hareketle başımı sağımdaki kadına doğru çevirdim. Güneşin cılız ışıklarıyla yüzü biraz aydınlanmıştı. Uykusu olduğu her hâlden belliydi ama o inatla arabaya bindiğinden beri elinde tuttuğu termosundan her on dakikada bir ufak bir yudum alıyordu. Aradaki dokuz dakika boyunca arabanın içine yoğun bir kahve kokusu hâkim oluyordu. Sanırım bizi ayık tutan da sadece bu kokuydu.

‘Öne oturması daha iyi olur komutanım. Aile gibi görünüyorsunuz.’

Aile gibi görünmek...

Bu dağlarda aile gibi görünmek, hele de askerseniz paçanızı kurtarabilirdi. En ufak bir yol kesme de aile bütünlüğü işinize yarayabilirdi. En kötü zaman kazandırır ki bulunacağınız durum düşünüldüğünde bu da hiç fena bir yarar sayılmazdı. O yüzden Mubuka'nın fikrine karşı çıkmamıştım.

Aydınlanmaya başlayan yolu kısaca kontrol edip tekrar Toprak'a baktım. Koltukta neredeyse pusmuş gibi oturması

tedirginliğinden değil, rahatlığındandı. Ayaklarını torpidonun üzerine koymasına ramak kalmış gibi duruyordu. Kahvesi kupağında, gözleri yolda, kulağında ise derinlerden usul usul kulağıma çalınan bir müzik...

Doksanlar pop muydu o?

Sanki sınırdaki bir karakola değil de deniz kenarındaki bir sahil kasabasına varmayı bekliyordu. Daha tedirgin olmasını beklerdim ama o bu dağlar için fazla rahat görünüyordu. Tecrübesizliğinden miydi yoksa bize haddinden fazla mı güveniyordu. İşte bundan emin değildim.

Toprak, ona baktığımı hissetmiş gibi termosu dudaklarındayken yandan bir bakış attı. Baktığıma emin olduktan sonra ise kahvesini yudumlamayı bırakıp toparlandı. Kulaklığını çıkardı ve hafifçe bana doğru döndü.

“Yoruldu mu?”

Sorusundaki yakınlık aramızdaki ilişki adına garipti. Bakışlarımı tekrar yola çevirirken, “İyiyim,” dedim. Hava gittikçe pürüzsüzleşiyordu. Görüş açıktı ve dolambaçlı yollarda araba kullanmak geçen iki saate göre daha kolaydı. Toprak termosunu direksiyonla arama doğru uzattı. “İç biraz istersen.” Önce önümdeki termosa ardından incelik yapan kadına baktım. Nasıl görüldüğümü bilmiyordum ama onun ufakta olsa tedirgin olduğunu hissedebiliyordum. Yine de pes edecek gibi durmayan kadın “Sade filtre kahve sever misin bilmiyorum ama,” derken termosu salladı. “Yorgunluğa iyi gelir.” Başımı tekrar yola çevirdim. Karakola az kalmıştı ama bu tehlikenin geçtiği anlamına gelmiyordu. Dağılan dikkatimi toparlamak için sessizliğe ihtiyacım vardı. Fakat ok yaydan çıkmış gibi Toprak konuşmaya devam etti.

“Tabii ağzımdan iğrenmezsen.”

Yarım yamalak bir gülüş dudağımın kenarına yerleşti. Dağlarda yediğimiz şeyleri bilseydi...

“Bu iğrenmem demek mi oluyor?”

Gölüşümü yakaladığını fark ettiğim anda düşüncelerime son verdim ve yüzümü eski ciddiyetine döndürdüm. “Yorğun değilim.” Nihayet termosu gözümün önünden çekti ama tekrar kucağına yerleştirmek yerine aramızdaki bardaklığa bıraktı.

“İstediğin zaman içebilirsin.”

Sanırım bir yudum almadan bu baskısı son bulmayacaktı. Sıkıntılı bir nefes alırken el yordamıyla bulduğum termosu aldım ve gözlerimi Toprak’tan ayırmadan yudumladım. Zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. Ufacık bir yudumdu ama itiraf etmem gerekiyordu ki ciddi anlamda beni kendime getirmişti. Çok sertti.

“Beğenmedin mi?”

Termosu aramızdaki yere bırakırken, “Saatlerdir neden uyumadığın belli,” dedim. Bakışlarım tekrar yolla buluştu ama silüet hâlinde Toprak’ın termosunu kokladığını ve yudumladığını gördüm. Beğenmediğim için telaşlanmış mıydı o?

Yolun geri kalanın da sessizliğini korudu ama karakol sınırlarına girdiğimizde ufak bir mırıltı kulağıma çalındı.

“En son gördüğümünden daha iyi.”

Toprak’ın kendi kendine konuşur gibi çıkan sesine katılmamak elde değildi. Çatışmanın izleri neredeyse silinmişti. Nöbet kulübesinin yanında muntika yapan birkaç askerin gözleri arabayı, daha doğrusu içindeki bizi tarıyordu. Siması tanıdık gelen biriyle göz göze geldiğim an esas duruşa geçti. Onun bu hareketiyle diğerleri de duruşunu düzeltti.

Arkadaki hareketlilik dikkatimi çekince gözlerimi karakoldan biraz olsun rahatlayan Deli’ye çevirdim. Silahını beline yerleştirirken, “Karahanlı Turizmin sayın yolcuları!” diye seslendi.

“Kara kasım karakoluna hoş geldiniz.”

O sırada karakol binasından çıkan Barış’ı gördüm. Geleceğimi bilmediği için adımları sert, seri ve tehditkardı. Bu

saatte karakoluna elini kolunu sallayarak giren kişilere had-dini bildirmek istercesine yürüyordu. Göz göze geldiğimiz anda adımları yavaşladı. Bakışları yanımdaki kadına kaydı-ğında ise durdu. Yüzünden okunması fazlasıyla kolay olan merakı ikimiz arasında gidip geliyordu.

Binanın önüne arabayı park etmek için yavaşladım. Deli durmasını beklemeden arabadan atladı. Ufak bir şaşkınlık ve korku nidası arabada yankılandı. Toprak haricindeki kimse bu aceleciliğine şaşırmadığı için sadece o sesle kaldı.

“Kahvaltıyı kaçırmamışsızdır inşallah komutanım!”

Deli, Barış’a doğru yürürken, “Sabah şerifleriniz hayırlı olsun efenim,” dedi. Şaşkınlığı arşa çıkmış Barış sayıklar gibi “Deli?” diye seslendi ya da ben hararetlenmiş motorun yüzün-den sesini tam olarak alamamıştım. Arabayı durdurdum.

“Sizin burada ne işiniz var?”

Candan bir şekilde sarıldığı Deli’ydi ama gözleri çoktan arabanın kapısını kapatan Mubuka’ya ulaşmıştı. O, Deli’nin aksine saygı çerçevesinde “Günaydın komutanım,” dedi. Barış, Deli’den ayrılıp Mubuka’ya doğru yürüdü. O sırada önün-deki kapı açıldığı için duraksamak zorunda kaldı. Gözleri arabadan inen Toprak’ı taradı. Ardından bakışları benimle buluştu. Sormak istediklerini az çok tahmin ettiğim için “Ko-nuşacağız,” diyerek arabanın kapısını kapattım ve gözlerimi Toprak’tan ayırmadım.

“Ama önce yorgunluk çayını içeriz.”

TOPRAK

Ah, tabii ya! Çay insanı...

Tahmin etmeliydim.

Kahvemın kötü olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Olcay yorgunluğunu çayın alacağını vurgularken gözlerini benden ayırmadı. Kahveyi tercih etmediğini sanırım daha iyi anlatamazdı.

“O en kolayı.”

Araba kapısının öteki tarafında duran Barış Yüzbaşının gülen ifadesi benimle buluştu ve sanki keyif kaçıranmışım gibi suratı ciddi bir ifadeye saniyeler içinde geçiş yaptı. “Hoş geldiniz başsavcım.” Tokalaşmak adına elini uzatacak gibi oldu. Aramızdaki kapıyı hatırlamış olacak ki sadece baş selamı vermekle yetindi. Onun aksine hafif ama samimi sayılabilecek bir tebessümle “Hoş bulduk,” dedim.

“Mesai saatleri dışında Toprak denmesinden hoşlanırım.”

Barış Yüzbaşının kafası karışmış gibi duruyordu. Havalandırma kaşlarının altındaki bakışları tekrar arabanın öteki tarafında duran devresine çevrildi. Göz göze gelmek için fırsat kolluyormuşum gibi olmak istemediğimden ayaklarımın ucunda salınan çantamı sırtladım.

“Baş sav-”

Adının Murat ya da Burak olduğunu anımsadığım adam yanıma geldi. Olcay’dan birkaç santim uzun olmalıydı. Kalıp olaraksa kıyasa giremeyeceğim kadar genişti. Mesai dışındaki saatlerinin hepsini spor salonunda harcadığı o kadar belliydi ki ve bakışları... Ciddi anlamda kadın ruhundan anlayan bir-ninkilere aitti ya da kadın bedeninden mi demek doğru olurdu, tanımadan emin olamayacaktım.

Seslenişini bakışımla kesince “Toprak,” diye düzeltti. “Yardım etmemi ister misin?” Sırt çantamdan bahsettiğini anladığım için “Teşekkür ederim ama taşıyabilirim,” dedim. Kahverenginin en koyu tonunu andıran gözlerini kısarak gülümsedi. Haylaz bir çocuğunkine benzeyen dudakları, gamzeleriyle bir olmuşçasına yanaklarına yayılmıştı ve o an sağ çene hattı boyunca uzanan, yeni yeni çıkmaya başlamış sakallarının saklayamadığı, yıllanmış bir bıçak yarası dikkatimi çekti. Zamanında bir hayli derin olmalıydı. Yakın temasta canını kurtarmaya yetecek kadar da sığ.

“Ağır görünüyor.”

Ya kibarlığı konusunda ısrar ediyordu ya da beni hafife alıyordu. Umarım ilkidir diye düşünerek bende gülümsemeye çalıştım.

“Taşıyamayacağım kadar değil.”

Başını anladığını belli eder şekilde sallayan adam önden yürümem için kenara çekildi. Nazik miydi yoksa çapkınlığı için yol mu yapıyordu, nasılsa yakında öğrenirdik. Bir anda izleniyormuş hissi tenimi karıncalandırdı. Arabada başka bir şey unutup unutmadığımı kontrol etmek bahanesiyle eğilirken Olcay’a kaçamak bir bakış attım. Tam da düşündüğüm gibi gözleri benim, daha doğrusu arkamda kalan askerinin üzerindeydi. İfadesinde bir anormallik yoktu ama bakışları o kadar keskindi ki ister istemez sizi bir terslik olduğunu düşünmeye itiyordu.

Göz temasını fazla uzatmamak adına arabaya kısa bir

bakış attım ve doğrulduğum gibi Kadir'in beklediği yere doğru yürümeye başladım. Kadir... Kadir Bey. Dünkü sesin sahibi oydu. Olcay'ın Meryem Hanım'ı emanet edecek kadar güvendiği...

Düşüncelerimi peşimden gelenlerin botlarının mıcırlarda çıkardığı sesler dağıttı. İyi ki de dağıttı yoksa yine kendimi Olcay'ın aşk hayatının çetelesini çıkarırken bulacaktım. Mesleğimin getirdiği araştırmacı ruhu doğru şeylere kullansam iyi olacaktı.

Kendi aralarındaki fısıldaşmaların baş karakterinin de 'Ben' olduğunu duydum. Fakat burnumu sokarak göze batma riskini almadım. Sonuçta bu gizli yolculuğumuz bir seferlik bir şey olmayacaktı ve Olcay'ın suyuna gitmediğim her hareketim beni yanlarına almama ihtimalini arttırırdı.

"Beni sadece çay kesmez komutanım. Haberiniz ola."

Yanına vardığım Kadir'in ağzından çıkanlarla yaptıkları birbirine fazlasıyla tezattı. Komutanım dediği adamlara kırk yıllık devresiymiş gibi rahat davranıyordu ve kimse ona bir şey demiyordu. Olcay bile. Sanırım lakabının hakkını veriyordu. Hoş, deli deliyi görünce sopasını saklardı değil mi?

"Aç mısın?"

Kadir'in sorusunun bana olduğunu anlamam, düşüncelerimden dolayı birkaç saniyemi aldı. "Pek sayılmaz." Gecenin ardından yol boyunca uyanık kalmak adına o kadar çok kahve içmiştim ki açlığımı hissetmiyordum ya da asıl hissettiğim şeyin yoğunluğundan midemdeki baskıyı tokluk sanıyor olabildim.

"Ama tuvaleti kullansam iyi olacak."

Bu bilgiyi neden Kadir'le paylaştığımı bilmiyordum. Yüzüne imalı bir gülümseme yerleştiren adam "Kokusu bizi yudumları seni mahvetti desene," dedi. İlk anda söylediği şeyi anlayamadığım için kaşlarım çatıldı. Birkaç saniye sonra ise anladığımdan kaynaklı daha da çok çatıldı. Belli ki çay severler hanesine bir kişi daha eklenmişti. Üstelik bu sözünü

kahve düşmanı da saysam yeri ydi. Ayrıca arkada oturan biri termosumdaki kahve kokusunu ne kadar duyabilirdi ki mahvolacaktı?

“Girsenize içeri. Ne bekliyorsunuz?”

Olçay'ın fişekleyişine karşı koyamayan Kadir karakol binasının demir kapılarından içeri girdi ama sanki yüz metre ötesinde duran birine kendini duyurmaya çalışırcasına bağırarak “Toprak'ın tuvaleti gelmiş komutanım,” demeyi ihmal etmedi. Deliydi. Bu adam gerçek anlamda aklını kaçırmıştı!

Kıpkırmızı kesildim. Ciddi anlamda tenimin alev alev yandığını hissediyordum. Arkamdaki adım seslerinin kesildiğini duymak onların en az benim kadar şoka uğradığını gösteriyordu. Hiçbiriyle göz teması kurmak içimden gelmese de başka çaremin olmadığını biliyordum. Nereye kadar kaçacaktım ki?

Tek ayağımın üzerinde hafifçe döndüm. Yüzlerindeki ne diyeceklerini bilmeyen ifadelere yardımcı olabilmek adına “Tuvaletleri kullanmamda bir sakınca var mı?” diye sordum. Utanmıştım. Bunu duruşumla, bakışımla saklamaya çalışsam da sesim fazlasıyla titrek çıkmıştı. Barış Yüzbaşı olayın şokundan ilk sıyrılan oldu ya da en azından bana doğru ilk adım atan.

“Tabii ki yok. Soldaki koridoru takip edin. En sondaki, sağdaki kapı. İsterseniz size eş-”

Teşekkür edeceğim sırada “Sana eşlik edeyim,” diyen Olçay devresini sollayarak yanımdan geçti ve beni bekleme gereği duymadan karakola girdi. Kimsenin eşlik etmesine gerek yoktu. Hayır edecekse de bu nasıl eşlikti?

Peşinden bende karakola girdim. Adımlarımı onunkilerle yarışır şekilde hızlandırırken, “Teşekkür ederim ama yolu bulabilirdim,” dedim. Sesim hızımızdan dolayı biraz hararetili çıkmıştı. Olçay cevap vermek yerine yürümeye devam etti. Başındaki lacivert bereyi çıkartıp asker tıraşlı saçlarının uzun kısımlarını eliyle karıştırdı. Ardından düzeltmeye çalıştı.

Sanırım yatakhanelerin olduğu bölümdeydik. Saat, askerî hayat için geç sayılırdı. Çünkü koridorda karşılaştığımız kişilerin hepsi tıraşlarını olmuş, kamuflajlarını giymişti. Olcay'ı gören herkes hazır ola geçiyordu. Peşindeki beni fark ettiklerindeyse yüzleri merakla çatılıyordu. Bu sınır karakolunda bir kadının ne işi olduğunu mu yoksa hâlihazırda beni hatırlayıp Olcay'la aramdaki musibeti mi çözmeye çalışıyorlardı, emin olamıyordum.

Olcay, tarif edilen kapıdan girmeden önce duraksadı. İçeri doğru bakarken yandan profilinin fazlasıyla sert olduğunu fark ettiğim için bende duraksadım. Tuvalette ne olduğunu göremiyordum ama belli ki onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Hoş, bu adama bir şeyin rahatsız etmesi için illa büyük bir olaya gerek yoktu. Kurallarının dışına doğru hafif bir nefes alınması yeterdi.

“Asker!”

Bir aslan edasıyla kükremişti. Sesi beni geçip koridor boyunca yankılandı. Şimdi bizi görmeyenlerin de dikkatini çekmiş olmalıydık. Arkamdaki fısıldaşmaların odağı olmak istemiyordum ama artık geri dönmek için çok geçti. Üstüne üstlük mesanem de onlara destek verircesine beni zorluyordu.

“Emredin komutanım.”

Sesini duyduğum ama göremediğim çocuğun titrediğini iliklerime kadar hissettim. “Barış komutanının odasına geç ve beni bekle.” Merhametsiz bir tonda konuşmuştu ve zihnim onunla ilk karşılaştığımız ana gitti. Askerlere yaptığı sözde eğitim adı altındaki işkencesini hatırlamak ürpermeme neden oldu. Yaprak gibi titreyen çocuk görüşüme girdiğinde elinde bir kameralı telefon olduğunu fark ettim. Yanılmamıştım. Belki ki kuralları sadece kendi mevzu bahis olduğunda esnetiyordu. Başkaları için gözünün aşına bakmadığı belliydi.

“Çıkın dışarı!”

Tuvalette dalan Olcay'ın kapılara sertçe vurduğunu duyuyordum. Daha doğrusu bütün karakol duyuyorduk. Her

vuruşta olduğum yerde irkiliyordum. Bordo berelilerin öfke kontrolü konusunda çokta iyi olmadıklarını duymuştum.

“Acele edin! Çıkın! Hemen!”

İki asker palaskalarını toplayamadan dışarı çıktı. Biri ise belinden aşağı sarmaya çalıştığı mavi havlusu ve üstünden damlayan sularla resmen koridora atılmıştı. Benimle göz göze geldikleri an yüzüne far tutulmuş tavşan gibi koridorun ortasında kalakaldılar. Özellikle de duşta baskın yiyen asker. Onları daha fazla utandırmamak adına bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. Ardından neden burada durduğumu düşünüp ilerlemeye başladım.

“Hadi çık, çık. ÇIK!”

Olca hâlâ bir yerlere vuruyordu. Tuvaletten çıkan son askerle kapı eşiğinde az kalsın çarpışıyorduk. Özür dileyerek koşar adım yanımdan, daha doğrusu arkasındaki Azrail’den uzaklaştı.

Tuvaletin sessizleştiğini fark ettiğimde içeri girdim. Burası karşılıklı birkaç kabinden oluşan bir tuvaletti. Gerçi içeriden yükselen buhara ve az önce yaka paça dışarı atılan askere bakılırsa bir tarafı banyoydu. Basıktı, nemliydi ama koktuğı söylenemezdi. Hatta hafif bir erkek şampuanı kokusu bile yayılmıştı. Herkesin çıktığına emin olana kadar kabinleri tek tek kontrol eden adam, işi bittiğı gibi bana doğru yürüdü.

“Acele et!”

Az önceki hararetinin verdiği gazla emretmişti. Sanki küçük bir çocuktum ve o da benim babamdı. Olur olmaz bir yerde tuvaletim gelmiş gibi bana sinirlenmişti. Ondan bana eşlik etmesini isteyen ben değildim ya da yardım etmesini. Yine de şu tavrına kadar, benim için tuvaleti boşaltmasından içten içe etkilenmiştim. Fakat şu anda çıkardığı tüm askerleri geri getirerek işemek istiyordum.

Gıcık olmuş gibi kaşlarımı çatarken, “Ben senin askerin değilim,” diye uyardım. “Ses tonuna dikkat et.” Olca’yın yüzünde en ufak bir pişmanlık kıvrıntısı görmezken, “Sen yine de

“Acele et,” diye diretmesi hâlihazırda kıpırdanan öfkemi deliye çeviriyordu. Botlarının ıslak zeminde çıkardığı ses eşliğinde yürüdü. Tuvaletten çıktığı gibi kapıyı ardından kapattı. Sınırle inerken ayağımı yere çarptım. Islak zeminden birkaç damla botlarıma sıçradı. Gözlerimi etrafta dolaştırdım. İçerisi temiz gibi dursa da çantamı koyabileceğim kuru bir yer yoktu. Onunla tuvaletimi yapmamsa işkence hâline dönüşürdü. Geri dönüp bırakmak için de vaktim yoktu.

‘Acele et!’

El mahkûm az önce yüzüme çarparcasına kapatılan kapıyı açtım. Sırtını gördüğüm adam, tören rahat duruşundaydı. Bacakları omuz hizasında açık, sırtı dik, elleri belinin arkasında bağlamıştı. Kapının açıldığını duyduğu anda pozisyonunu bozmadı. Sadece omzunun üzerinden başını bana doğru çevirip bana baktı. Şaşırmıştı. Sanırım bu kadar hızlı olacağımı hesaba katmamıştı.

Şimdi onu daha fazla şaşırtma sırasıydı.

Sırt çantamı kollarımdan çıkardım ve Olcay’a doğru uzattım.

“Tutar mısın?”

Sorumun ardından tamamen bana doğru döndü. Gözleri rengarenk çiçek desenli sırt çantamda dolaştı. Küfür etmişim gibi bakıyordu. “İçeride koyabileceğim bir yer yok,” diyerek neden ondan böyle bir şey istediğime açıklık getirdim. Yine de kılını kıpırdatmadı. Sanırım o da sevdiğinin çantasını taşımayı erkekliğe sığdırmayanlardandı. Gerçi bunu bilemezdim. Sonuçta aramızda sevgiye dair bir bağ yoktu. Yine de bordo bereli olmanın verdiği nazikliği kullanmasını isterdim. En azından bir kereliğine...

“Zor durumda olmasaydım istemezdim.”

Bakışlarını bana doğru çevirdiğinde kaşları olabildiğine çatıktı. Tersine gitmeyeceğimi demiştim değil mi? Mesanemin sanırım bundan haberi yoktu. Yarattığı baskıyla üzerimdeki gerginlik had safhaya ulaşırken, “Acele edeceğim ya nasılsa,

ölmezsin,” deyiverdim. Sıkıntılı bir nefes burun deliklerini genişletti. Sanırım o da kaçınılmaz sonun farkındaydı. Çantamı eline aldığı anda ifadesi değişti. Emrivakimi unutmuştu. Şaşkındı ve içinde ne olduğunu görebilecekmiş gibi çantaya bakıyordu.

“Kitaplar.”

Bakışları bana çevrildi. Bu sefer benim aklımdan geçenleri çözmeye çalışır gibi bir ifadesi vardı. “Kitaplar?” diyerek beni tekrarlayınca başımı onaylarcasına salladım. Daha fazla tuvaletimi tutamayacağımı hissediyordum. Aceleyle gerisin geri döndüm. Onun aksine yüzüne kapıyı kapatmak istemediğim için doğruca kabinlere doğru yürüdüm.

“Sınır karakoluna gelirken yanında kitap mı getirdin?”

Bunu arkamdan, aşağılar bir şekilde sorması sinir etse de ağırlığın büyük bir kısmını oluşturan şeyi söyleyemezdim. Ne düşünürse düşünsün. Tuvalet kabinlerinden birine girdim ve kapıyı kapattım.

“Kalem, kılıçtan keskindir yüzbaşım. Nerede kimin işe yarayacağını bilemezsin.”

OLCAY

Toprak'ın atasözlerinin anlamlarına çalışması gerekiyordu. Kalem, kılıçtan keskin olabilirdi, düşmana en yakın mevsimlerde olmasaydık. Ne yapacaktı? Yanına aldığı onca kitabı çıkan çatışmada kendini korumak için düşmana mı fırlatacaktı?

Düşüncelerimin gölgesinde sırt çantasını elimle tarttım. Aslında fena bir silah sayılmazdı. Öldürmezdi ama bu ağırlık kesinlikle yaralardı. Allah aşkına iki gün için yanına kaç kitap almıştı böyle? Gerçi, yola çıkacağımızı bilse bile kaç günlüğüne olduğunu bileceğini sanmıyordum. Yine de bu çantanın ağırlığına bakılırsa yanına en az bir aylık kitap stoğu almış olmalıydı.

Tuvaletten gelen su sesiyle düşünceleri zihnimden daha hızlı uzaklaştırabilmek için başımı hafifçe iki yana salladım. O an birkaç askerin göz hapsinde olduğumu fark ettim. Hepsinin de yüzünde merak ve gülmemek için kendini zor tutan bir hava vardı. Dışarıdan kendime baktığımda pek de haksız sayıldıklarını söyleyemezdim. Tuvalet kapısının önünde, elinde binbir çeşit renk bulunan, çiçekli bir çantayla bekliyordum. Hem de kimi... Birkaç hafta önce burada zıtlıştığım bir kadını...

“Teşekkür ederim.”

Toprak'ın gelişine bakmak yerine, beni izleyenlerden gözümü ayırmadım. Onlar da dikkatimi çektiklerini fark etmiş olacaklar ki görüşümden göz açıp kapayıncaya kadar çıktılar. “Bir şey mi oldu?” Elimdeki çantanın çekiştirildiğini hissettim. Toprak'a doğru döndüğümde rahatlamış ifadesini fark etmem zor olmadı. Hayır anlamında başımı salladım. Ağzımdan çıkmak için çabalayan kelimelere inanamıyordum.

“Barış'ın odasına kadar bende kalsın.”

“Sebep?”

Toprak çantayı sertçe çekerek elimden kurtardı. Buna biraz da bakışlarındaki sitem neden olmuştu. Dikkatlice sırtına taktı. Sanki çantanın ağırlığıyla sırtı daha da dikleşmişti ya da ben öyle düşünmek istiyordum.

“Belli ki kılıçlarla yarışması için kütüphaneni getirmişsin.”

Alta kalmayacağımı tahmin etmişçesine gülümsedi. “Sadece üç kitap.” Kaşlarım şaşkınlıkla havalandırırken, “Üç ansiklopedi demek istedin sanırım,” dedim. Bu sefer sahici ve içten bir kıkırtı yükseldi. “Sizler için öyle de sayılabilir.” Sizler... Nendense bu genelleme aşağılama içeriyor gibiydi. Umarım yanıltıcıdır.

“Bizler?”

Toprak sırt çantasının kayışlarını tutarak omuzlarını rahatlattı. “Yani hukukla ilgisi olmayan herkes.” Az önceki düşüncelerimin kendimin hüsnü kuruntusu olduğunu fark edince anladım demekle yetindim. Hukukla iç içe olan herkesin, kalın kitaplara mahkûm olduğunu bilecek kadar çok insan tanımıştım.

“Gidelim mi?”

Başımı onaylarken çoktan yürümeye başlamıştım. Toprak adımlarıma yetişmek için hafif tempo koşarken, “Sanırım bende acıktım,” dedi. Bir yandan da omuzlarındaki baskıyı

azaltmak adına askılara tekrar asıldı. Zorlandığını anladığım için adımlarımı biraz olsun yavaşlattım.

“Kahvaltıya yetiştik ama öncesinde Barış’la konuşacaklarım var. İstersen sen-”

“Yoo... Bekleyebilirim.”

Toprak’a baktığımda yüzünde sıcak bir ifadenin olduğunu gördüm. Bu karakolda, ilk kez karşılaştığım kadınla yakından uzaktan alakası olmayan samimi bir ifade.

“Olcay Bey- Olcay.”

Kelimelerin hissettireceği mesafeyi anında kısalttı. “O çocuğu bu seferlik affedemez misin?” Yumuşacık bir tonda sorduğu sorusu zihnimi kurcalarken ‘o çocuk’ diye bahsettiği kişiyi aradı. Bakışları önümüze, ardından tekrar bana döndü. Baktığı yöne bende kısa bir bakış attım. Barış’ın kapısında bekleyen askeri görünce tüm taşlar yerine oturdu. Az önce tuvalette, elinde sigarasıyla gevşek gevşek görüntülü konuşan asker, şu anda dipçik gibi bir delikanlıya benziyordu. Ona doğru geldiğimi görünce esas duruşa geçti. Gözlerindeki korkuyu hissedebiliyordum. Aklından geçenleri biliyordum. Fakat o benimkileri bilmediği için korkuyordu.

“Kuralları çiğnedi.”

“Haklısın.”

Bana hak vermesini beklemediğim için bir anlığına duraksadım. Toprak birkaç adım önüme geçti ve bunu fark ettiği an durup bana doğru döndü. Ardından birkaç metre uzağımızdaki askerin bizi duymaması adına aramızdaki mesafeyi kapattı ve sesini mümkün olan en kısık hâliyle kullandı.

“Ama buraya gelirken sende çiğnedin.”

İşte bu ithamı duymayı beklemiyordum. Bana ‘bende haklıyım ve sende bunu biliyorsun’ bakışı attıktan sonra konuşmaya devam etti. “Haklısın, kameralı bir telefon içeriye sokmamalıydı ama olduğumuz yere baksana. Sınır karakolundayız. Psikolojilerini sağlam tutmak adına biraz daha rahat

davranmalarına göz yumamaz mısınız?” Hiç tanımadığı birini savunması mesleğinden ötürü geliyor olmalıydı.

“Kurallar olmazsa, disiplin zayıflar.”

Gözlerini devirdi. Ciddi ciddi burnumun ucundayken gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. “Disiplin korkutarak olmak zorunda değil. Birini seversen-”

“Daha fazla suistimal edersin. Askerî sınırlar içerisinde bu böyledir.”

Cümlesinin bitişini tahmin ederek kesmem hoşuna gitmemişti ya da söylediklerim. Bunu belli eden nefesini burnundan verdi. “Sadece bir telefon,” dediğinde içten içe bende göz devirmek istedim. Onun sadece bir telefon dediği şey, bir ölüm makinasıydı. İçine sızıldığı takdir de askeriye'nin sırlarını ele verebilirdi ama benim asıl korktuğum devrelerimin sürekli uğraşmak zorunda kaldığı saçma sapan videolardı. Sosyal medyalarda fütursuzca dolaşan, şanlı ordumuzu rezil eden o hâller...

“Baksana, zaten yaprak gibi titriyor. Bir daha o telefonu kullanabileceğini sanmıyorum.”

Sıkıntı dolu bir iç çekerken, “Toprak sen bu işe karışmasan mı?” diye sordum. Bir anlığına duraksadı. Bal rengi gözlelerinden geçen duyguyu anlayamasam da bir anda kendine çeki düzen vermeye yetecek bir hissiyat olmalıydı. Özür dileyerek arkasını döndü ve Barış'ın odasına doğru ilerlemeye başladı. Beni beklemeden...

Alınmış mıydı?

“Toprak.”

Arkasından seslendim. Beni duymamasının imkânı yoktu ama o bir saniye bile duraksamadan Barış'ın odasına daldı. Kesinlikle alınmıştı ama neden? Allah aşkına sesimi bile yükseltmemiştim, söylediğim şeyde alınacak ne vardı?

Koridordaki kalan adımlarımı tamamladım. Asker duruşunu daha da dikleştirdi. Çipil çipil terlemişti. Barış'ın odasına girmeden önce duraksadım. Toprak'ın söylediklerinden sade-

ce bir tanesine hak verebilirdim. Sınırdaki olduğumuz ve bu çocukların buradan sonraki yaşamı için psikolojilerine ihtiyaçları olacağı hakkında olan düşüncesine.

“Eğer bir kez daha seni o şekilde yakalarsam.”

Cümlemin devamını onun hayal gücüne bıraktım. Göz göze gelmekten kaçınan asker “Emredersiniz komutanım!” diye bağırdı. Başımınla gitmesini işaret ettim. Oyalanmadan baş selamı verdi ve hızla yanımdan uzaklaştı. Derin bir nefes alarak Barış’ın odasına girdim. Toprak hariç herkes ayaklandı. Topraksa yüzüme dahi bakmıyordu. Oturmalarını işaret ederek arkamdan kapıyı kapattım. Barış her zamanki gibi kendini koltuğunu bana bırakmak adına masasının önündeki son koltuğa ilerledi. Toprak’ın yanına...

“Geleceğinizden haberim olsaydı ona göre hazırlık yapardım.”

Buradaki çoğul ekinin önemi Toprak’tı. Bizi gördüğünden beri neden burada olduğunu sorguluyordu. Öğrenecekti ama benden değil. Verdiği mesajı aldığımı belli eden gülümsememle koltuğa oturdum.

“Buna alışsan iyi olur.”

Gözleri irileşti ve benim ardımdan yerine oturdu. “Nedenini istersen başsavcım açıklasın.” O ana kadar konuşulanları dinlemiyormuş gibi duran kadın hafifçe irkildi ve bana baktı. Ardından yanında duran Barış’a. Gerçekten dinlemiyordu.

“Neden burada olduğunu bilmek istiyorlar.”

Ufak bir aydınlanma yaşayan kadının omuzları rahatlar bir şekilde düştü. “Sizinle aynı nedenden,” derken gözlerini odanın içindekilerde dolaştırdı. Hayat hikayesini çok fazla zamanımızı çalmamak adına özetledi ve intikam için senelerdir bu anı beklediğinin altını koyu bir kalemle çizdi.

“Vay be.”

Deli ıslıkvari sesiyle dikkatimi çekti. “Kader sizi düğümlemiş.” Yine delice konuşmaya başlamıştı. “Biraz daha

zıtlasaydınız demek ki kördüğüm olacaktınız komutanım ha.” Ne söylediğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. İşin garip yanı, onunda fikri olduğu şüpheliydi. Sırf laf söylemek için söylemiş havasına aldırış etmeden Toprak’ın arkasından görünen Barış’a baktım.

“Şimdi asıl konumuza gelelim.”

“Gelmeyelim.”

Deli tekrar araya girdi. “Ya da siz gelin komutanım, ben size yetişirim.” Mubuka yanındaki adamın koluna dirseğini geçirdi. Deli yalandan bir acıyla inlerken kolunu sıvazladı.

“Açım. Aç! Biraz daha zorlarsanız bahsettiğim kördüğüm midem ve bağırsağımda gerçekleşecek.”

Gözlerim Toprak’a kaydı. Gülmemek için kendini zorlayan ifadesiyle Deli’ye bakıyordu. Onun da acıktığını hatırlayınca “Tamam. Kahvaltıya katılalım. Sonra operasyon detaylarını konuşuruz,” dedim. Deli zafer kazanmış bir edayla, sözde az önceki ağrıyan kolunu havaya kaldırdı.

“Aç ayı oynamazdı zaten. Koşun! Son sucuk halkası benimdir.”

Kahvaltı için yemekhaneye girdiğimizde güçlü bir, “Dikkat!” komutu duyuldu. Ardından içerideki askerlerin tümü esas duruşa geçti. Barış hepsine oturmalarını emrederken nöbetçi uzman çavuşu yanına çağırdı ve hepimize kahvaltı getirmelerini istedi. hâlâ geceki yemekleri sindiremediğim için tabldot sırasına giren uzmana doğru seslendim.

“Beni es geç koçum.”

“Çay ister misiniz komutanım?”

“Demli olsun.”

“Emredersiniz komutanım.”

Bizim için ayrılan masaya doğru ilerlerken Barış'ın bakışları bana döndü. Söyleyeceği şeyi tahmin ediyordum. "Akşam fazla kaçırmışım," diyerek ısrarının önüne geçtim. Konuşmamıza kulak kabartan Deli "Allah aşkına ne yedin sanki komutanım," diye çıkıştı.

"Konuşmaktan ağzına bir lokma koydun mu acaba?"

Bir an anne rolünü üstlenmiş askerime baktım. Toprak'ın oturmak üzere olduğu sandalyeyi bir centilmen edasıyla geri çekti. Bu kibarlıklara alışıkımış gibi duran kadın hafif bir baş selamıyla gülümsedi ve yerine otururken Deli'nin sandalyeyi geri itmesine müsaade etti. Bir anda göz göze geldiğim Kadir dudaklarını sessizce kıpırdatarak "Bunu da mı ben yapayım," dedi. "Aferin sana kro bordo!" O son iki kelimayı yanlış okuduğumu düşünmek istiyordum. Çünkü doğru olma ihtimali avuçlarımın içini kaşındırıyordu. Deli'nin sesi çıkmasa da sitemi gözlerinin belermesinden belliydi. Bana kibarlık dersi vermesininkini geçtim de Toprak'la aramda özel bir şeyler varmış gibi davranmasının hesabını uygun bir vakitte soracaktım.

"Zaten geceyi de erken bitirdin."

İmalı bir ses tonuyla yerine oturan Deli, Toprak'ın arkasından bana doğru baktı. Bu sefer de olmayan kaynanam gibi başını iki yana sallıyordu. Gece, olması gereken zamanda bitmişti. Kabul ediyorum, henüz yemekleri bitmemişti ama sabah erkenden yola çıkacağımız düşünülürse saat fazlasıyla geçti. Fakat Deli'nin bunu ima etmediğini, başını sallarken ara ara Toprak'ı işaret etmesinden anlıyordum. Odadan çıkıp, bir hışımla dönmemin nedenini kim bilir nelere yormuştu.

"Lokmalarımı saydığını bilseydim..."

Bir önceki konuya cevap vermek daha fazla işime geldi. Fakat yine Deli'ye uzatmaması konusundaki uyarı dolu bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Toprak'ın solunda kalan sandalyeye oturdum. Bal rengi gözler beni buldu. Fakat gelen askerler yüzünden bu bakışma kısa sürdü. Nöbetçi yanına aldığı iki

askerle kahvaltı tabldotlarını getirmişti. Dikkatli bir şekilde herkesin önüne bıraktılar. Nöbetçi ise benim önüme, iki karton bardağın içindeki demli çayı bıraktı. Toprak'ın bakışlarını o an yine üzerimde hissettim. Bu sefer ne düşündüğünü tahmin ediyordum. Dudaklarımın kenarına yerleşen minik tebesümü baskılamak adına çaydan bir yudum aldım.

“Bu dağda da böyle komutanım.”

Gözlerim, derinlerde bir yerde kalan sabrımı ararcasına kapandı. Oluşan sessizlikle benimle ilgili konuyu kapattığını düşünmüştüm. Yanılmış olmak can sıkıcıydı. Hatta can alıcı...

“İstihkakına dokunmaz. Hatta bizimle paylaşır. Sanki fotosentezle besleniyor.”

Yemekhanenin gürültüsünden konuşmamızı sadece masadakiler duyuyor olsa bile bu kadar cıvımaya gerek yoktu. Derin bir nefes almanın ardından elimdeki bardağı masaya sertçe bırakıp, “Deli!” diye seslendim. Bu bir seslenişten daha çok ‘Biraz daha konuşmaya devam edersen bitkisel hayata girecek olan kişi sensin’ mesajı taşıyordu. Sadece çatal bıçak sesleri gelince gözlerimi araladım. Neyse ki herkes durumun ciddiyetini fark etmiş, kahvaltısına odaklanmayı tercih etmişti. Deli ise memnuniyetsiz bir ifadeyle çatalına taktığı peyniri inceliyordu.

“Keşke bu sefer de paylaştaydınız komutanım.”

Tek seferde ağzına attı. Toprak'ın önündeki tabldota baktım. Paketli bir ekmek, kibrit kutusu kadar peynir, beş zeytin, bir parça sucuk ve domates salatalık. Adam olana çok bile...

“İstersen peynirimi ve sucuğumu alabilirsin.”

Toprak'ın teklifiyle gözleri büyüyen Deli, “Vallaha mı?” diye sordu. Gülümsediğini profilinden gördüğüm kadın “Peynire alerjim var. Sucuğu da pek sevmem,” dedi. “Al tabii.” Toprak'ın arkasından bakışlarımla ‘Saçmalama dön önüne’ mesajı verdim ama bu Deli için hiçbir şey ifade etmedi.

“Sucuk sevilmez mi be yenge!”

Duyduğum son kelimenin anlamı zihnime çaktığı anda donakaldım. Deli de Toprak'ın tabldotundaki sucuğa çatalını bastırırken kalakaldı. Söylediği sözün saçmalığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Fakat durumu toparlamak için uyduracağı bahaneyi bulması o kadar kısa sürmedi. Açıkçası tüm yemekhaneye inat bizim masa mümkün olduğunca hareket etmiyordu. Toprak'ın bakışları kısa bir an bana çevrildi. Sanki 'Yenge' kelimesine vereceğim tepkiyi merak etmişti ya da belki hesap sormamı beklemişti. Fakat şok hâli öyle bir üzerime yapışmıştı ki şu anda nefes aldığımı şükreliyordum.

“Ee... Yengen... Meryem Yengen çok sever.”

Ellerimi gürültülü bir şaklatmayla suratıma çarpmamı engelleyen tek şey onlarca askerin önünde olmaktı. Deli sıçmasını sıvamaya çalışırken, “Şimdi benim müstakbel karım,” diye devam etti. İçimden bir ses üzerine dikeceği çiçeği seçtiğini söylüyordu. “Onların yengesiye... Senin de yengen oluyor. Sonuçta biz arkadaşız değil mi Toprak? En azından aynı yola baş koyduk değil mi?”

“Meryem?”

Toprak'ın bakışları olması gereken kişide değildi. Cevabı bende arıyordu. Dün geceki konuşmamıza ithaf yapıyordu. Bir türlü açıklayamadığım konuya bu şekilde değineceğimizi düşünmediğim için verecek bir cevabım da yoktu. Ben sessiz kalınca tekrar Deli'ye döndü.

“Meryem Hanım senin eşin mi?”

Sesinde bariz bir şaşkınlık ama bir o kadar da rahatlama vardı. Açıkçası bu konuya benim dışımda bir açıklık getirildiği için bende rahatlamıştım.

“Olca Komutanım he dediği anda inşallah.”

Deli konuşmadaki detayı sonradan fark etmiş olacak ki, “Sen Meryem Hanım'ı tanıyor musun?” diye sordu. “Onun

savcılık işi olmaz. Senin de o köyle bir alakan olduğunu sanmıyorum.” Toprak, yakalanmış bir çocuk telaşıyla “Hayır,” dedi. “Tanımıyorum tabii ki. Nereden çıkardın bunu?”

“Meryem Hanım deyince...”

“Ben genelde hanımefendilere o şekilde seslenirim.”

Kaşlarını şaşkınlıkla havalandırırken yanımdaki kadına baktım. O ise itinayla bana bakmaktan kaçınıyor gibiydi. Neden-se bunun gerçeğin çarpıtılmış hâli olduğunu hissediyordum. Gerçekten de herkese o şekilde seslenebilirdi ama şu anda konu kapı dinlerken anladığı yanılttı. Tabii ki bunu itiraf etmeyecekti.

“Ha... Ben sadece Meryem’ime o şekilde seslenirim. O da bana bey der.”

“Öyle mi?”

Bunu zaten biliyormuş gibi bir tepkiydi. Tabldotundaki zeytinlere işkence yapmaya başladı. Düşünüyordu. Düşündükçe yanakları kızarıyordu ya da onu izlediğimin farkında olduğu için bedenen verdiği bir tepkiydi. Deli konuşmaya devam edecekmiş gibi ağzını açtığı sırada ayaklanarak dikkatleri üzerime çektim.

“Size afiyet olsun. Ben bir karakolu turlayacağım.”

“Koyverdun gittun beni oy,

Koyverdun gittun beni.

Allah’undan bulasun oy,

Allah’undan bulasun.

Kimse almasun seni oy,

Kimse almasun seni;

Yine bana kalasun.”

9. Koyverdun Gittun Beni türküsü.

Karakolun içi sessizdi. Herkesin kahvaltıda olduğu düşünülürse aksini zaten düşünülemezdi. Fakat karakol binasından çıktığım anda derinlerden bir ses kulağıma çalındı. Karadeniz türküsünü söyleyen naif ses, adımlarımı büyülemişçesine hareket ettiriyordu.

"Sevdiğim senun aşkın,

Çiğerlerumi dağlar.

Hiç mi düşünmedun sen?

Hiç mi düşünmedun sen oy?"

Her adımında müziğin sesi biraz daha yükseldi. Bir süre sonra şarkıya eşlik eden başka bir ses duyuldu. Detoneydi ya da ağlamak üzere olduğunu hissettirdiği için bana öyle gelmişti. Yavaşça karakolun arka kısmına dolandım ve cephaneliğin önüne çökmüş askeri gördüm. Bugün tuvalette, telefonuyla hararetli konuşmasının ortasında yakaladığım çocuktü. Başında dikilen iki arkadaşıyla birlikte sigara içiyordu. Öylesine dertli gözüküyordu ki bir an kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Onu azarlamamdan dolayı bu hâlde olamazdı değil mi? En azından bu şarkı çalarken bunun olmaması gerekirdi.

"Sevdiğün boyle ağlar,

Sevdiğün boyle ağlar."

Duvara yaslanan askerlerden biri ile göz göze geldik. Dudaklarındaki sigarayı el çabukluğuyla yok ederken esas duruşa geçti. Onun bu aceleciliğiyle yanındaki arkadaş da kendini toplardı. Üstelik onunla göz göze gelmemiz esas duruşundan sonra olmuştu. Panikle yerdeki arkadaşlarına bakarken susmalarını işaret ettim. Başım la da gitmelerini emrettim.

İçlerinin el vermediğini gözlerinden okuduğum çocuklar arkadaşlarının yanından ayrıldı. Yerdeki içli içli şarkıya eşlik ederken sigarasını içmeyi bile unutan asker bunu fark edemeyecek kadar dalmıştı. Yanımdan koşar adım geçen askerlerin adım seslerinde çocuğun yanına ilerledim. Onun aksine yere çökmek yerine oturup sırtımı soğuk duvara yasladım.

Havanın soğuşunu iliklerime kadar hissederken cebimdeki babamın sigara tablasından iki dal çektim.

Biraz olsun içimi ısıtmasını umduğum tütünün birini dudaklarıma sıkıştırdım. Diğerini ise, uzayan külü düştü düşecek gibi durak, geriye de izmaritten başka bir şeyi kalmayacak olan askere uzattım.

Dalgın bakışları önce uzattığım sarılı tütüne, ardından bana çevrildi. Kim olduğumu idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. Fakat anladığı anda ışık hızıyla toparlanmaya çalıştı. "Komutanım... Çok özür dilerim komutanım."

Ayaklanmaya çalışan askerin kolundan tutarak gerisin geri çektim. Bu sefer çömelmek yerine, tam yanıma oturdu. Başını utançla öne eğdi, bir saat önce fırça yemesine neden olan telefonda çalan müziği kapatmaya çalıştı. Elleri titremese belki biraz daha hızlı olabilirdi ya da en azından başarılı...

"Yemin ederim bir daha kullanmayacağım."

Onu bir daha bu telefonla yakalarsam yapacaklarımı hayal gücüne bırakmıştım. Korkusuna bakılırsa bu konuda bir hayli düşünmüştü. Hayal gücü geniş olmalıydı.

"Telefondaki o muydu?"

Böyle bir soru sormamı beklemiyor olacak ki donakaldı. Şarkı hâlâ devam ediyordu. Telefonu elinden çekip aramızda kalan boşluğa koydum. Az önce uzattığım tütünü ise eline tutuşturdum. Başını bana doğru çevirdi. Robotik hareketlerini yaşadığı sürüncemeye verdim. "Sevgilin-" derken parmağındaki yüzük dikkatimi çekti. "Sözlün," diye kelimemi düzelttim. "Sözlün müydü?" Nihayet aramıza dönen asker başını onaylarcasına salladı.

"Nişanlım."

"Anladım," demekle yetindim. Çıkardığım baba yadigân çakmağı çaktım ve askere doğru tuttum. Bir anlığına gözleri irileşti. Bakışlarımla elindeki tütünü işaret ettiğimdeyse rahatladı ve titreyen ellerinin el verdiği çabuklukla dudaklarının

arasına yerleştirdi. Tütünün ucunu yakarken, "Ayrıldı mı senden?" diye sordum. hâlâ kendi tütünüm dudaklarımın arasındaydı olduğundan dolayı sesim garip bir tonda çıkıyordu. Asker, nikotinden güç alırcasına derin bir nefes aldıktan sonra başını evet anlamında salladı. Kendi tütünümü yakarken başımı yukarı aşağı salladım.

"Tezkereme üç ay kaldı komutanım. Döndüğümde evlenecektik."

Tıpkı asker gibi derin bir nefes çektim özenle sardığım tütünden. Fakat onun aksine dumanı hemen salmadım. İçimde bir yerlere dokunmasını ve beni soğuşu hissetmeyeceğim kadar uyuşturmasını bekledim. Öyle de oldu. Asker içini dökerken, müzik değışmişti. Yine bir Karadeniz türküsü... Belki de çocuğa ilk kez o zaman alıcı gözle baktım. Tipik bir Karadeniz uşığıydı.

"Normalde bu telefonu kullanmıyordum komutanım ama ayrıldığımızı yüzüme söylemesini istedim."

Acısına hürmetimden dolayı yalanına göz yumdum. Karşılıklı sigaralarımızı içerken aramıza türkölü bir sessizlik girmesine izin verdim. Omuzları iyice çöken askerin elinin tersiyle gözlerini sildiğini fark ettim. Aceleci tavırları utandığını gösteriyordu.

"Ağlayabiliyorken ağla."

Bu insanlara bahşedilen büyük bir lütuftu ama bana değıl. Hatırlamasam da ağladığım ilk an, nefesin ciğerlerime bahşedildiğı doğum anı olmalıydı. O da zorunluluktan. Bebeklik zamanlarımı es geçersenek, bu yaşıma kadar tek bir damla gözyaşı dökmemiştim. Bisikletten düştüğümde, ödevimi yapmadığım için kara tahta önünde parmak uçlarıma cetvel yediğimde, Harbiye'deki tüm eziyetli günlerde, hatta babamın cenaze töreninde bile kuru olan göz pınarlarımın acısının yüreğimdiki bastırmasını ummuştum. Ağlamanın hafiflettiğı söylenirdi ama benim ayakta daha dik durabilmek için yaşadığını tüm

acıların ağırlığına ihtiyacım vardı. Yoksa aklını kaçırmamanın eşiğinde uçar giderdim bilinmezliğe...

“Çok seviyorum komutanım.”

Dizlerini kendine doğru çeken asker kollarını bacaklarına doladı ve başını oluşturan boşluğa gömdü. En az 1.85 olan adam küçücük bir çocuğa dönmüştü. Hıçkırıkları, çalan türküleri bastırınca telefonu kapattım. Sigaramdan son bir nefes aldım. Dumanını sonsuzluğa uğurlarken yanan ucu baş parmağım ve işaret parmağım arasında söndürdüm. İzmariti çocuğun görebileceği bir açıda tuttum.

“Bak şuna.”

Islak ve kızarmış gözlerle başını kaldıran asker söylediğimi yaptı ama hiçbir şey anlamamış gibi görünüyordu. “Ben de bunu çok seviyorum ama bitiyor,” dediğimde bir anlığına dalga geçtiğimi sanmış olacak ki kaşları çatıldı. Kısacık bir anlığına da olsa benim komutanı olduğumu unutmaması duygularımı serbestçe yaşamasını sağlamıştı. “Tütün sarmayı babamdan öğrendim. Dört yaşında. Sadece izleyerek...” Avucumun içine sakladığım izmaritin yerine parmaklarımın ucuna sigara tablamı aldım. “Sardığım tütünleri babamın tablasında saklıyorum yıllardır.” İşlemeli metal tablayı askerin gözünün önünde salladıktan sonra tekrar göğüs cebime koydum.

“Az önceki çıkmak babamındı.”

Asker varmak istediğim sonuç için meraklanmıştı. Yanaklarındaki yaşları elinin tersiyle sildi ve bacaklarının arasındaki boşluğa dönmek yerine tamamen bana odaklandı. “Bu hayatta sevdiğim insanların başında babam gelirdi. Örnek aldığım, uğruna canımı vereceğim...”

“Öldü mü komutanım?”

Zeki çocuktu. Yüzüme buruk bir tebessüm yerleşirken, “Şehit oldu,” dedim. Askerin yüzü bir anlığına acıyla dondu. “Başınız sağ olsun komutanım.”

“Vatan sağ olsun koçum.”

Asker diyecek bir şey bulamamış olacak ki başını öne eğdi. Artık ağlamıyordu. Belki de ölüm gibi bir gerçeğin acısının her şeyden üstün olduğunu düşünüyordu. Oysaki ayrılığında ölüme benzeyen bir yanı vardı. Ayrılık sevdaya değil ölüme dâhil olmalıydı. Çünkü ölüm mutlak sondu, ayrılık derin bir bitiş.

“O tütün içtiği için ağzıma tek bir sigara dahi koymadım bu yaşıma kadar. Eski püskü olsa bile o tablayı göğsümün üzerinden ayırmadım. O çakmak en zor koşullarda yoldaşım oldu. Ne demek istediğimi anladın mı?”

Boncuk boncuk umutla bakan asker, “O olmasa da anılarımla mı yaşayayım komutanım,” diye sordu. Dayanamayıp ensesine doğru bir şaplak attım. Acıyla inleyen asker elini ensesine götürecek gibi oldu. Fakat bakışlarım onu durdurdu.

“Hak eden için acı çek diyorum asker! Ben babamın anıyla yaşıyorsam bunu hak ettiği için, çok sevdiğim için değil.”

Başını anladığını belli edercesine salladı ama gözleri anlamadığını ele veriyordu. Daha açık olmak adına “Seni asker ocağında terk eden, üstelik bahane olarak sadece sıkıldığını söyleyen biri için akıttığın gözyaşı sana haksızlık,” dedim. “Sevgine haksızlık. Burada ona kavuşacağın günü beklerken çektiğin çileye haksızlık. Bu kadar haksızlık içinde yaşadığın acı yalnızca kendin için olmalı. Onunla olduğun hayat ya da kurduğun gelecek için değil. Sadece sen asker. Bu hayata bir kez geliyorsun.” Bu sefer beni gerçekten anlamıştı. “Birkaç hafta önceki çatışmada şehit olabilirdin. Sence o senin yasını kaç gün tutardı?” Bilmediğini belli edercesine başını salladı.

“Ben babamın yasını on yedi yaşımdan beri tutuyorum çünkü o, bunu hak ediyor. “

Sadece sevdiğim için onu örnek almamıştım. Bu hayatta yaşamayı en çok o hak ettiği için, hain bir pusuda şehit düşmeden önce, “*Vatan sağ olsun!*” diye haykırdığı içindi tüm bağlılıklarım. Sevgi temelli olsaydı, belki de ergenliğimi atlattığım günlerde sızlayan bir yara olarak kalırdı ama hayat

devam ederdi. Oysaki şu anda o yara, oluk oluk kana esirdi. Düşmanı tek nefeste boğmak uğruna.

“Sen de o kızın hak ettiğini düşünüyorsan acını çek.”

Biraz önceki çocuğa kıyasla tekrar bir adam olarak karşımdaydı. Gözleri dolu dolu olsa dahi, duruşunu dikleştirmişti. “Hak etmiyor komutanım.” Bu sefer ensesini babacan bir tavırla tutup sarstım. Yüzümde askerlerime karşı oluşan nadir gülümsemeyi de sakınma ihtiyacı duymadım. Elimin altında ki asker de gülümsedi.

“Şimdi git ve toparlan. Öğleden sonra sizinle işim var.”

TOPRAK

Olca'y'ın masadan kalkmasıyla konunun tam özüne işleyen upuzun bir sessizlik yaşandı. İçimde filizlenmeye başlayan utanca hiçte yararlı olmayan bir suskunluk hâliydi. Göz ucuyla baktığım herkes kahvaltısına odaklanmıştı. Benimse peşin hükümlülüğümden dolayı iştahım kaçmış ve Olca'y'dan özür dilemedikçe de yerine gelmeyecek gibi duruyordu.

Kapı dinlemiş, yanlış anlamış üstüne bir de adamı suçlamıştım.

Ah Toprak! İşin aslını öğrenmeden yargılamak ne zamandan beri senin işin?

Bakışlarım az önce Olca'y'ın tuttuğu karton bardağa takıldı. Yarısından fazlası duruyordu. Çay sevgisinin altını özenle çizdikten sonra bu hareketi kafa karıştırıcıydı. Kahvaltı yapmamıştı. Çayını tamamlamamıştı. Kaçar gibi yanımızdan ayrılmıştı. Alt metninde bir mesajı olmalıydı. Öğrendiklerimden sonra beni vicdanımla yalnız mı bırakmaya çalışıyordu ya da belki de o da bir özür bekliyordu. En azından yalnız olduğumuz ilk anda...

Aklımdan geçenler bedenimi hareketlendirdi. Tabldot

tepsisini elime alarak ayaklandım. Masadaki yüzler üzerime çevrildi. “Bir sorun mu var başsavcım?” Barış Yüzbaşı da peşimden ayaklanırken elimdeki tepsiyi hızlıca kolağan etti. “Eğer sizi rahatsız eden bir şey çıktıysa hemen yenisiyle değiştirebiliriz ya da doymadıysanız-”

“Hayır. Hayır. İnanın bana çoğu zaman bu kadar bile kahvaltı edecek vakti bulamıyorum. Sadece Olcay’la konuşmam gereken bir konu aklıma geldi. Siz kahvaltınızı yaparken ben de o konuyu çözeyim.”

Bu kadar açıklamayı neden yaptığımla ilgili en ufak fikrim dahi yoktu. Konunun ne olduğunu da anlatmadan önce “Tepsimi nereye bırakayım?” diye sordum. “Lütfen,” diyerek elimden aldığı tepsiyi tekrar masanın üzerine bıraktı. “Çocuklar halleder.” Teşekkür edercesine başımı salladım. “Fazladan çay almamda bir mahsur var mı?” diye sorduğumda gücenmiş bir edayla “Tabii ki yok,” dedi. “İstedığınız çay olsun.” Cümlesi biter bitmez önüne döndü. Birini aradığını anladığımda “Lütfen,” diyerek araya girdim.

“Kendim alabilirim. Teşekkürler.”

Yerdeki çantamı sırtladım ve girdiğimde gözüme kestirdiğim çay makinelerinin olduğu yere doğru yürüdüm. Başında bekleyen Mehmetçiğe “İki çay alabilir miyim?” diye sordum. “Biri demli olsun.”

“Emredersiniz komutanım!”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Sanırım bu sınırlar içerisinde rütbelilerin masasında oturan herkes komutan olmak zorundaydı ya da ağız alışkanlığı herkesi komutan yapıyordu. Çifter kartonların içindeki dumanı üstündeki çayları elime aldım. “Teşekkürler.” Çok sıcaktı ve taşıyabilmek için sürekli parmak değiştirmem gerekiyordu. Biraz olsun dudak payı bıraksaydı belki daha kolay olurdu. Adımlarımı yavaş ve dikkatli bir şekilde atarken Olcay’ı nerede bulabileceğimi düşündüm. Karakolu turlayacağını söylemişti. İçini mi

dışını mı? Koridorun ortasında durdum ve bir sağa bir sola bakarak Olcay'a ait en ufak bir hareketlilik olup olmadığına baktım. Etrafa ateş püsküren birinin varlığını hissetmeyince dışarı çıktım.

Gün aydınlanmış, güneş tam anlamıyla yüzünü göstermişti ama havada en ufak bir değişiklik yoktu. Kesinlikle kar havası vardı. Ürperirken elimdeki sıcak çaylara şükrettim. Temkinli adımlarla yürürken çevreyi kolaçan etmeyi ihmal etmedim.

“Emredersiniz komutanım!”

Güçlü bir ses, adımlarımı kendine çekti. Kısa bir süre sonra yerdeki Olcay'ın başında dikilen asker görüş alanıma girdi. Böyle bir manzara görmeye alışık olmadığım için ilk anda panikledim. Düştüğünü, hatta saçma bir şekilde dövüştüğünü düşündüm. İtiş kakış sırasında yere düştüğünü... Neyse ki hâlâ kendinde olan beynim olayın idraki için gecikmedi. Neden yere oturmuştu? Soğuk onun gibilere işlemiyor olabilirdi ama soğuk betona oturmak başka bir şeydi.

Asker başıyla selam verdi ve koşar adım üzerime doğru yürümeye başladı. İstikametini bozmamak adına kenara çekildim. Göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu ve Olcay istifini bile bozmamıştı.

“Doydun mu?”

Bana baktığını görmemiştim ama o varlığını hissetmişti. Bordo berelilere özel bir yetenek olmalıydı bakmadan görmek. “Daha tok günlerim oldu.” Cevabım karşısında yarım yamalak bir gülümseme eşliğinde göğsünden bir sigara tablası çıkardı. Eski bir şeye benziyordu. Özelleştirmem gerekirse de antika gibiydi. İçinden bir dal sigara çekerken, “O sucuğu yemeliydin,” dedi. Değindiği bu detay buraya geliş amacımı hatırlattı. Her şey o sucuk yüzünden ayyuka çıkmamış mıydı zaten.

Dikkatli ve yavaşça aramızda kalan adımları tamamladım. Sigarasını yakmak için ellerini siper eden adamı beklemek

yerine çaylarla birlikte yere, yanına oturdum. Tam da düşün-
düğüm gibi... Soğuk beton iliklerime kadar sarsılmama neden
oldu. Neyse ki sırtımdaki çanta sayesinde soğuğu ciğerlerime
çekmiyordum. Olcay'a baktım. Sanki deniz kenarında oturmuş
keyif çatar gibi bir havası vardı. Anladık özel kuvvetlerde her
türlü hava şartına meydan okuma öğretiliyordu ama ben bir
asker değildim.

Getirdiğim çaylardan birini Olcay'a uzattım. "Sana bir
özür borçluyum." Sigarasından aldığı nefesi öksürerek heba
etmek üzereydi. Yüzüme üflememek için başını çevirdi. Ar-
dından duman gözüne kaçmış gibi tek gözü kapalı bir şekilde
bana baktı.

"Bir tane mi?"

Uzattığım çayı alırken hâlâ ufak ufak öksüren adama göz-
lerimi devirmemek adına kendimi zor tuttum. Şaşırmıştı anlı-
yordum ama bunun suyunu çıkarmaya gerek yoktu. Özür ko-
nusu mevzu bahis olacaksa onunkilerde hiç fena sayılmayacak
ölçüdeydi.

"Meryem Hanım konusunda bir yanlış anlaşılma oldu."

"Kapı dinlemelerde olur öyle şeyler."

Bunu salt bir yargıda bulunur gibi söylemesi, kesinlikle
damarıma basmak istemesindendi. "Bu kadar emin olma,"
diyerek ona istediğini vermeyeceğimin mesajını rahatlığım-
la verdim. Ayaklarımı ileriye doğru uzatıp birbirinin üzerine
attım ve parmaklarımı ısıtan çaydan büyük bir yudum adım.
"Niyetim kapı dinlemek olsaydı bunu sana belli etmezdim.
Aramayınca konuşmak için geldim ve sesleri duyunca-" Cüm-
lemi devam ettirmemi engelleyen şey derin bir utançtı. Kuyru-
ğumu dik tutma çabamı takdir ediyordum. Fakat yaptığım şey
sesli bir şekilde dillence inkâr değil, itiraf etmiş gibiydim.
Evet, ben kapı dinlemiştim.

"Neyse sana öyle çıkıştığım için özür dilerim."

"Özrün kabul edildi."

Uzatmamıştı. Bunu sanki büyük bir krallığı yöneten birinin lütfunda söyledi. Yüce gönüllü yüzbaşı... Bozulmuş bir edayla yüzüne baktığında keyifli bir gülümsemenin dudaklarını tatlı tatlı kıpırdattığını fark ettim. Fakat karşısındakine bıraktığı etki kesinlikle sinir bozucuydu. Tatlı ekşi gibi...

Acı biber reçeli gibi.

"Arayacaktım."

Olca, karton bardağın içindeki çayı hafifçe döndürdü. "Başka bir kadın buna asla engel olamazdı," dedikten sonra büyük bir yudum attı. Sanki o sıcak çay benim boğazımdan geçiyormuş gibi yandım. Bunu ele verenin yüzüm olduğuna da emindim. Neyse ki bana bakmıyordu.

"Sadece uygun bir vakit bulamadım."

Utancımı kenara bırakırken, "Tüm gün?" sorum büyük bir şaşkınlıkla dudaklarımdan döküldü. Tek kaşını kaldırarak beni uyardı. "Tamam yarım gün," diye düzelttiğimde başını iki yana sallayarak çayından tekrar bir yudum aldı. Gülüyor muydu o?

"O zaman teklifimi kabul ettin."

"Ettim."

"Yani beni de operasyona dâhil edeceksin."

Geldiğimden beri ilk kez yüzüme ciddi bir ifadeyle baktı. "Dâhil oldun bile." İçimdeki mutluluğu şu an tarif etmem imkânsızdı. "Ama gizli," diye uyardığında başımı hızlı hızlı yukarı aşağı salladım. "Bunu beşimizden başka kimse bilmemeli." Ağzıma fermuar çeker gibi yaptım. "Benden çıkmaz ama diğerleri-"

"Onlardan can çıkar, söz çıkmaz."

"Güzel."

Rahatlamış bir nefes alarak sırt çantama yaslandım. Fakat Olca benim aksime "Kahvaltılarını bitmiştir herhâlde," diyerek zıplarcasına ayağa kalktı ve ben o hareketi sadece dövüş

filmlerinde gördüğüme emindim. “Ee ama çaylarımız bitmedi.” Elini bana doğru uzatırken, “Borcum olsun,” dedi. Yerden kalkmam adına yaptığı nazik yardım teklifini kabul ederek elini tuttum. Karton bardağımı yere koyduğum gibi beni hızla kendine doğru çekti. Sırtımdaki ağırlık olmasa yaprak gibi sallanacağımı düşündüm. Fakat beni dizginleyen kollarımdaki ellerdi. Ayaklarımı tam anlamıyla yere sağlam basana kadar beni bırakmadı.

“O çantayı sürekli yanında taşımak zorunda değilsin.”

“Yanımdan ayıramayacağım kadar değerli şeyler var içinde.”

Olcağ eğilip yerdeki karton bardakları aldı. hâlâ kıpırdamadığımı görünce yürümem için elini yola doğru uzattı. Bir çeşit reverans yaptığı da söylenebilirdi. Bu adamın olur olmaz yerde yaptığı kibarlıklar fazlasıyla kafa karıştırıcıydı. Gülümsemem ve ufak adımlar atmaya başladım.

“Sadece kitapların olduğunu sanmıştım.”

Yanımda yürüyen adama “Sence onlar değerli değil mi?” diye sordum. Vereceği cevap arkadaşlığımızın geleceğini belirleyecekti. Kitapları değersiz bulan birinin hayatımda işi yoktu. Aynı şekilde benimde onun hayatında olmaya...

“Kamburunu çıkartacak kadar değil.”

Hüsrarla duraksadım: Yok, hayır, olamaz. Kitap okumayı sevmeyenlerden olamaz, olmamalı. Durduğumu fark edince bana doğru döndü. “Senin için taşımamı ister misin?” diye sorduğunda ne diyeceğimi bilemedim. Tuvaletin önündeki tavrı düşünülürse, “Evet,” dersem, “*Seni denedim,*” demesi gerekirdi. Bardakları çöp kutusuna attı.

“Bu sessizliğin...” diyerek bana sokuldu. Sokuldu diyorum çünkü burnumun dibine kadar usulca, ürkütmeden girmişti. “Taşıyabilirsin anlamına mı geliyor?”

Fısıldamış mıydı o? Yaşadığım şoktan faydalanarak el-

leri omuzlarıma ulaştı ve sırtımdaki çantayı yavaşça aşağıya indirdi. Kalbim, yakın temasları yüzünden depara kalkmıştı ve ben bu soğukta terlemeye başlamıştım.

Ne oluyor bana böyle?..

OLCAY

“Gidelim mi?”

Sırtıma takmak yerine elimde bir bavul gibi taşıdığım renkli çantayla karakola girdim. Toprak adımlarıma yetişirken birkaç kez olduğu gibi teşekkürlerini ama aslında gerek olmadığını ve askerlerimin önündeki mahcubiyetini tekrarladı. Cevaben gülümsemekle yetindim. Yine de Barış'ın odasına yönelmişken görüş alanıma giren askerlerle göz teması kurmamaya özen gösterdim. Çünkü birinin bakışında en ufak bir ima yakalarsam bu kadar sakın kalamayabilirdim.

Kapıyı tıklatmadan içeri girdiğimizde odadaki üçlü ayaklandı. Esas duruştaki hâllerine oturmalarını işaret ettim ve Toprak'ın içeri benden önce girmesi için çekildim. Barış ve Mubuka'nın şaşkın hâlleri, Deli'nin imalı bakışlarıyla birleşti. Üçünün de gözleri aslında elimdeki çantadaydı. Şu anda yapılacak en ufak bir zevzekliğin Toprak'ı utandırmaktan, beni ise sinirlendirmekten başka işe yaramazdı. Bu yüzden Kapıyı arkamdan kapatmadan önce bakışlarımla gevezelik yapmalarını hakkında uyardım. Özellikle de Deli'yi.

Toprak, Mubuka'nın yanındaki koltuğa oturdu. Neden orayı seçmişti? Deli'nin yanı daha güvenilir değil miydi?

Zihnimin içinde filizlenmeye çalışan nifak tohumlarını anız misali yaktım. Nereden çıkmıştı bu saçma düşünceler? Nereye, kiminle oturmak istiyorsa otursun. Sana ne Yüzbaşı Karahanlı!

Çantasını ayağının ucuna bıraktım. Gözlerime baktığımı hissediyordum ama ona bakmak yerine Barış'ın yanına doğru ilerledim. Zihnimi toparlamak adına on yediye kadar saydım. Hakkâri haritası masadaydı. Sınırlar, karakollar, köyler, yollar, dağlar hepsi farklı kalemle boyalıydı. Barış, bir önceki çalışmamızın üzerinden ilerleyeceğimizi düşündüğü için yaptığımız hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bunun için ona minnettardım. Bir önceki buluşmamız aklıma geldiğinde zihnimde çözmem gereken ilk ve belki de en önemli sorun belirdi.

"Kasım ayı geldi çatı. Askerleri yokluğumda olabilecek saldırılara hazırladın mı?"

"Eğitimleri iki katına çıkardım ama ortalık fazlasıyla sakin."

"Kasım ayı ne alaka komutanım?"

Mubuka'nın sorusuyla Barış, karakolunun isminin nereden geldiğini anlatmaya başladı. Ellerimi masanın üzerine dayayıp atladığımız bir detay var mı diye haritayı incelemeye başladım. Fakat kulağım Barış'taydı. Diğerleri ise pür dikkat Barış'ı dinliyordu. Toprak hariç. Kaçamak bakışlarımdan görebildiğim kadarıyla o elindeki telefona odaklanmıştı. Sanırım biriyle mesajlaşıyordu. Yani en azından ara ara yazıp gözlerini ekrandan ayırmamasına bulduğum en mantıklı şey buydu.

"Kasımda aşk başkadır diyorsunuz yani komutanım."

Deli'nin zevzekliğinin hedefi olduğumu biliyordum. Büyük ihtimal bir gözü bende olduğundan Toprak'a bakışlarımı yakalamıştı. Ona istediği fırsatı vermemek adına odağımı haritadan ayırmadım ama sessiz gözdağımı anlaması için masanın üzerindeki ellerimi yumruk yaptım.

"Yani yakında bizi çatışma bekliyor."

Mubuka durumu anlamış, Deli'nin suyu daha fazla ısınmasın diye konuyu asıl konuşulması gereken yere tekrar çekmişti. Yine de üzerimdeki öfke hâinden sıyrılmadım. "Zamanı belli değil," diyen Barış'ın bu konu hakkında dertlendiğini sesi fazlasıyla ele verdi. "Kasım ayının herhangi bir günü olabilir."

"Belki olmaz."

Toprak'ın sesi geldiğimizden beri odada ilk kez duyuldu. Pozisyonumu bozmadan sadece gözlerimi telefonunu çantasının içine koyan kadına çevirdim. Konuşması bitmiş olmalıydı. Çünkü çantasını tekrar ayak ucuna bıraktı. Yani telefonuna kolayca ulaşamayacağı bir yere. "Belki de zaten olmuştur." Gözleri beni buldu. Odağım konudan o kadar kayıktı ki gözlerimi kaçırdım. Sanki bana birkaç saniyeden uzun bakarsa, aklımdan geçenleri okuyabilecekmiş gibi telaşlanmıştım. Diğerlerinin de dikkatini çektiğini meraklı fedailer gibi birbirimize bakmamızdan anladım.

"Birkaç hafta önceki çatışmadan mı bahsediyorsunuz başsavcım?"

İlgi çekici kelime kalabalığına ilk yorum Barış'tan geldi. Toprak başını evet anlamında sallarken bacak bacak üstüne attı ve geriye doğru yaslandı. Bu sefer onun aklından geçenleri herkesten önce ben çözmek istercesine gözlerimi kaçırmadım. O ise bu yoğun ve baskıcı bakışlarıma meydan okur gibiydi. Onu yanımda getirdiğim için gurur duymamı istiyordu. İşime yarayacağını görmemi.

"Kim ne derse desin, güzel taktik."

Kollarını göğsünün üzerinde bağlayan kadın şifreli kanal gibiydi. Bu tür kelime oyunlarını çözmek benim işimdi ama hiç beklemediğim insandan geldiği için sanırım kilitlenip kaldım. Tıpkı gözlerimiz gibi...

"Hedef şaşırtmak için."

Deli'nin kendi kendine konuşur gibi çıkardığı cümleyi Toprak onayladı. Bu sefer gözlerimi karşısında oturan adama çevirdim. Bedenen burada olsa da zihni hesap kitap içerisin-

deydi. "Sonuçta kendi canın tehlikeyken gözün başka hiçbir şeyi görmez." Fısıltısının ardından Deli'nin bakışlarına can geldi. Yaşadığı aydınlanma etkisiyle ayaklandı.

"Komutanım, aradığımız militan yakınlarda olmalı."

Sadece operasyonlar sırasında gördüğümüz ciddiyetiyle Deli masanın etrafından dolaşarak yanımıza geldi. Haritaya bakmak istediğini anladım ve masanın üzerinden doğruldum. Hızla önüme geçip ellerini büyükçe iki yana açtı. Resmen masayı kaplayan haritayı karışlamıştı. Gözleri işaretli yerleri tarıyordu. Ardından parmağıyla Kara Kasım karakolunu buldu ve hafifçe sınıra doğru kaydırarak karakola en yakın olan köyü.

"Olamaz."

Fısıltı hâlinde çıkan bir yakarıştı bu. Barış'la birbirimize baktık. İkimizde Deli'nin neden omuzlarının çöktüğünü anlayamamıştık. Parmağı kırmızıyla işaretli olan köyün üzerine defalarca vurdu. Her vuruş, bir öncekinden daha güçlüydü. Bu tepki Toprak'ın da dikkatini çekmiş olacak ki rahat oturuşunu bozdu ve ayaklandı. Şimdi odadaki herkes Deli'nin gösterdiği yere bakıyordu.

"Aradığımız şerefsiz burada."

Omzunun üzerinden bana bakan Deli'nin yüz ifadesi hoşuma gitmedi. Saniyeler içerisinde dert sarmıştı sanki öfkesinin her bir yanını. "Ve ben size bunun teyidini sağlarım," dediğinde hafifçe kaşlarım çatıldı. Onun, bir terörist köyüyle ne alakası olabileceğini bulmaya çalışan tarafımın vardıgı kanıyla düşünmeyi kestim. Ciddileştim. 'Hayır olamaz' dercesine başımı iki yana salladım. Deli ise benim aksime 'Oldu bile' diye bağırarak bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Fakat önce Meryem Hanım'ı o köyden çıkarmamız gerekiyor."

OLCAY

Konu hangi ara Herkül'ü yakalama operasyonundan Meryem Hanım'ı kurtarma operasyonuna dönmüştü bilmiyordum ama şimdi ailesinin Deli'yi neden damat olarak istemediklerini anlıyordum.

Fikir çatışmaları yüzünden ikiye bölünmüştük ve saatlerdir odadan çıkmamıştık.

Deli ve anlam veremediğim destekçisi Toprak, Meryem'in o köyden bir an önce çıkarılmasını istiyordu. Kaçma, kaçırma, çatışma, operasyon ne şekilde olursa olsun orada o insanlarla daha fazla durmasının tehlikeli olduğuna hem fikirlerdi. Fakat bu kız zaten senelerdir o insanlarla yaşamıyor muydu? Bu saklama olayının o köy için bir ilk olduğunu sanmıyordun. Belki en önemlisiydi ama kesinlikle ilk değildi.

Ben ve Mubuka, asıl operasyonu tehlikeye atmamak adına Meryem'in bir süre daha orada kalmasını, hatta bizim için ajanlık yapmasını talep ediyorduk. Deli'nin anlatımlarına göre yokluğu kesinlikle fark edilirdi. Kaçması ya da bizim onu kaçırmamız hâlihazırda tetikte bekleyen militanları hareketlendirebilirdi. Operasyon için onlardan bir adım gelmesi gerekiyordu ve bu adım beklenenden erken gelirse, başarısız

olabilme ihtimalimizi tetiklerdi. Tek bir şansımız vardı. Onu da bir aşk uğruna heba etmeyecektim.

Barış tarafsız bölgeydi. Çünkü kalbi ve mantığı her zaman olduğu gibi karşı karşıya gelmişti. Sadece odanın içinde ara ara yükselen tansiyonu düşürmeye çalışıyordu. Deli öfkeyle önündeki koltuğa tekme attı.

“Kadir!”

Onu ismiyle uyardığım nadir anlardan birindeydik ama uyarım havada asılı kalmış gibiydi. Deli burnundan soluyarak yoluna çıkan bir koltuğu daha teklemeydi. “Nerede ve kimlerle olduğunu unutma.” Gözlerinde karanlık bir neşeyle bana yan yan baktı. Anama bacıma sövdüğüne emin olacağım kadar iyi tanıyordum onu ve bu saygısızlığını yaşadığı hayal kırıklığına verecek kadar çok seviyordum. Kasılan çeneme rağmen kayıtsız durmaya çalıştım. Deli ise benim aksime fazlasıyla fevriydi.

“Gerekirse Meryem Hanım’ı tek başıma o köyden çıkaracağım ama yine de çıkaracağım. İsterseniz yardım edin, istemezseniz canınız cehenneme!”

“Deli kendine gel.”

Mubuka araya girmeye çalışırken elimle durmasını işaret ettim. Öfke, aklın alevini söndüren en büyük rüzgardı ve bir süre sonra dinirdi. Fakat dal kırılırdı ve ben kırık dalı kökünden çıkaracak kadar acımasızdım. Deli danalar gibi odanın içinde volta atan adama “Operasyonu tehlikeye atmana izin veremem,” dedim. “Açığa alınırsın.” Deli olduğu yerde durup bana baktı. Kızgın gözleri benimkilerle buluştu. Yüz ifadesinden kafa karışıklığı belli oluyordu. Bir yanında mesleği diğer yanında sevdiği... Yine de bana olan öfkesi daha ağır bastı. Çenesi kasıldı. Sanki son cümlelerimi dişlerinin arasında un ufak etmek ister gibi sıkıyordu.

“Beni tehdit mi ediyorsunuz komutanım?”

“Sadece uyarıyorum.”

Deli yüzüme bir süre daha baktı ama aramıza hiçbir kelimenin girmesine izin vermedi. Birkaç dakika sonra bıçak gibi kestiği bakışlarıyla odadan çıktı. Barış “Ben konuşurum,” diyerek peşinden gitti. Barış’ın koltuğuna kendimi bir çuvaldan farksız bir şekilde bıraktım. Dirseklerimi masaya dayayarak başımı ellerimin arasına aldım. Zonklamasını avuç içlerimde bile hissediyordum. Gözlerimi kapattım. Tekrar tekrar on yediye kadar saydım ve sakinleşmeye çabaladım.

Mubuka ve Toprak’ta bir süredir bağırışlara esir olan havanın dinlenmesini istiyormuş gibi susuyordu. Bu sessizlik rahatsız edici bir hâl almaya başladığında Mubuka “İzninizle bende gidip bakayım komutanım,” dedi. Sıkıntılı bir nefes alarak ellerimi başımdan çektim ve söylediğini onayladım. Mubuka ayaklanarak selamını verdi ve oyalanmadan odadan çıktı. Şimdi bu gergin sükûnette iki kişi kalmıştık. İki inatçı kedi. Bakalım sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bu suskunlukta kim daha ısrarcı olacaktı.

“Olca.”

Seslenişinin bu noktasında, direncimi kırmak ve uyuşan beynimin istemedi de olsa ördüğü öfke duvarını delebilmek için uygun sözcükleri bulmak üzere biraz durdu ama kabul etmeliyim ki suskunluğu konusunda ısrar etmemişti.

“Toprak, seninle kavga etmek istemiyorum,” dediğimde “Bende,” diye cevap verdi. “Bu yüzden sakince durum değerlendirmesi yapalım.” Alaycı bir kahkaha içimde yankılandı. Dışıma yansıyansa sadece minik bir dudak seğirmesiydi.

“Son iki saattir yaptığımız şey bu değil mi zaten.”

“Sakince,” kelimesinin altını çizdi. Mideme giren sancı, biraz sonra olacakların bana çektireceği eziyeti önceden haber veriyordu. “Sakinim ben.” Benim aksime Toprak yüzüme doğru kahkaha attı. Alaycılığı tartışılırdı ama kesinlikle cevabımdan keyif almıştı.

“O zaman öfkeli hâlini görmek istemiyorum.”

Bunu ortamı yumuşatmak için söylediğini biliyordum.

Fakat şu anda boş laflara karnım fazlasıyla toktu. Özellikle de tüm kavga boyunca yanımda olmadığını hatırlayınca...

“Düşmanım olmadığı sürece görmezsin.”

Yüzündeki gülümseme dondu ve göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. “Bu konuyu neden bu kadar yokuşa sürdüğünü biliyorum,” dedi ciddiyetle. “Meryem Hanım’a güvenmiyorsun.” Zekâsı belki de bu kadında beni etkileyebilecek yegâne şeydi. “Kaçırmaya kaçırırsın. Onun için değil sadece Kadir Bey için bile bunu yaparsın ama sen o kadına güvenmiyorsun.” İtiraz etmedim. Bundan yüz bulan Toprak “O yüzden ajan olmasını istedin değil mi?” diye sordu. “Size yardım edip etmeyeceğini görmek için. Sizden mi yoksa onlardan yana mı olduğunu öğrenmek için. Güvenebilmek için.”

Öfkemi yutar gibi bir iç çektim. Aklımdakilere nokta atışı yapan kadın gülümsedi. “Haklısın,” demesini beklemiyordum. “Ama yolun doğru değil.” Ne kadar konuşursan konuş, bir ama kelimesi kendinden önceki tüm cümleleri siler atardı işte. Oturduğum koltukta biraz daha öne kaydım ve hâlihazırda masada duran ellerimi havada birleştirdim.

“Ne yapmamı önerirsiniz başsavcım?”

Ona bu şekilde seslenmem gözlerini kıstı. Aramıza resmiyetin girdiğini fark ettiren en kolay yoldu mesleği. “Onun açısından da düşünmenizi Kurmay Yüzbaşım.” İşte başlıyorduk. “Düşünmediğim konusuna nasıl vardınız?” Toprak ayaklanarak Mubuka’nın koltuğuna oturdu. Şimdi aramızda sadece haritayla kaplı masa vardı ve o bu mesafeyi daha da aza indirmek için masanın üzerine doğru eğildi.

“Hâlâ karşımda olmandan.”

Kısık sesiyle bile azarlamayı başarabiliyordu. “Eğer o çocuğu düşünseydin peşinden giden sen olurdu. Eğer tüm anlattıklarını düşünebilseydin, sevdiği insanın o teröristlerin elinde olduğunu bile bile durmasını istemezdin. Anneni düşün ya da kız kardeşini...”

Bam telime basmaya çalıştığı ayağını havada yakalar gibi

“Orada dur,” dedim. “Benim annemin ya da kardeşlerimin onların elinde olabilmesi için kaçırılması gerekir. O kadın zaten orada yaşıyor.”

“Zorla getirilmediğini nereden biliyorsun?”

Sinirlenmeye başladığını alnının tam ortasında beliren yeşil mavi damarla fark ettim. “Deli’nin anlattıklarını dinledin mi sen?”

“Dinledim.”

“Can kulağıyla dinlemekten bahsediyorum!” diyerek azarını sesini yükselterek kuvvetlendirdi. “Annesi ve babası ölünce, amcası sahiplenmiş bu kızı değil mi? Amcası o köyde yaşıyor ama belki Meryem o köylü değildir.” Bunun olmasını umut ettiğini biliyordum ama ufacık ihtimallerle operasyonu tehlikeye atmayacaktım.

“Amcası terörist olan bir adamın, babasının da farklı olduğunu sanmıyorum.”

Kaşları hayretle havalanırken geriye çekildi. “Bu kadar dar görüşlü olduğunu bilmiyordum,” derken hayal kırıklığı yaşadığını fark ettim. “Ve seni daha zeki bekliyordum.” Hakaret kısmına geldiğimize göre konuşmanın burada bitmesi gerekiyordu.

“Aynı evden hem vatani uğruna canını veren bir asker hem de o vatani bölmeye çalışan bir terörist çıktığını ben bile bilirken...”

Sustu ve ayaklandı. Yerdeki çantasını sırtlarken, “Pişman olacaksın,” dedi ve bundan fazlasıyla emindi.

“Ve o gün tek başına olacaksın. Tıpkı şimdi olacağın gibi.”

OLCAY

İnsan, çekip gittiği zaman bir sürü şeyi geride bırakabilir-
di fakat aynı zamanda birilerini ya da bir şeyleri ardında bı-
rakmanın ağırlığıyla lanetlenirdi. Her an üzerinde taşıdığı, sonsuz bir tutsaklık yaşamana neden olan bir lanet...

Yani kurtulmak istememize neden olacak kadar sizi et-
kilemiş şeyler, aslında hiçbir zaman kurtulamadıklarınızdı.
Hayatını geride bırakamadıktan sonra insanlarla araya koy-
duğunuz mesafenin ne önemi kalırdı ki?

Deli'nin öfkeyle gidişi aslında kadereydi. Ne mesleğini
ne de beni bırakamayacağını o da iyi biliyordu. Şu anda bana
yaptığı saygısızlığın ağırlığı altında ezildiğini biliyordum. Yine
de onu hafifletmek yerine biraz daha odada oturmayı tercih
ediyordum.

'Pişman olacaksın.'

Büyük bir laftı. Pişman olmak için hata yapmak gerekirdi.
Bizim mesleğimizde de hataya yer yoktu. Çünkü en ufak bir
hata, seni ya da askerlerini şehadet yoluna sürüklerdi. Ben bu
zaman kadar verdiğim hiçbir karardan pişman olmamıştım.
Konuşulan şeyler bir sevgilinin penceresinden bakıldığında
gaddarcaydı. Farkındaydım. Fakat benim pencerem boştu.

Hiçbir zaman, koşullar ne olursa olsun görevimin önüne kimseyi geçirmemiştim. Aşk, meşk olayları bizim gibi adamların ayağına pranga takmaktan başka bir boka yaramazdı. Deli'de de görüldüğü gibi...

Odanın penceresinden içeri sızan sesler, askerlerin eğitime çıktığını gösteriyordu. Oturduğum yerden ayaklanıp pencerenin önüne gittim. Karakol sınırları çok geniş olmadığı için spor yapan askerleri rahatça seçebiliyordum. Bir grup askeri peşine takmış, aralarındaki mesafeyi fazlasıyla açmış Deli ve Mubuka'yı gördüğümde değil de yanındaki kadının varlığıyla kaşlarımın çatıldığını hissettim. Üzerinde montu yoktu. Hatta gelirken giydiği boğazlı kazağı dahi yoktu. Bizimkiler her türlü hava şartına saniyeler içinde adapte olabilirdi ama o... İnce beyaz tişörtüyle hastalığa cilveli bir edayla göz kırptıyordu. Bizimkilerle beraber en ön safta koşuyordu. Zorlanmadığı yetmiyormuş gibi gülüyordu. Nefes kontrolünü sağlaması gereken yerde o kahkaha atarak gülüyordu. Bu kadar komik olan şey neydi? Ya da komik olan bir şey var mıydı? Onlara baktığımı hissetmiş gibi yalnız kalacağımın altını mı çiziyordu yoksa kendisinin artık arkadaşları olduğunun sinyalini mi veriyordu?

Allah aşkına!

Sadece Deli'nin moralini yerine getirmek için bile olsa 'Yeni arkadaşının' yanında başka şekilde olamaz mıydı? Bu mesafeden bile vücut hatlarının dalgalandığını görebiliyordum ki bu hareketliliğin arkasındaki bir karakol askerinde dikkatinden kaçmadığına emindim.

Karakolun hadım olmasını engellemek için oyalanmadan odadan çıktım. Koridoru her zamankinden daha hızlı bir şekilde tamamladım ve kendimi kasım ayının ayazına bıraktım. Koştukları alana doğru ilerlerken görüşüme ilk giren Barış oldu. Bizimkilerin eşyalarının başında bekliyordu ve sırtı bana dönüktü. Toprak'ın o rengarenk çantası sırtındaydı. Birdenbire her santimimi kaplayan öfke saldırgandı. Mıcırlardan

çıkan ses beni ele verdi. Barış, omzunun üzerinden bana baktı. Onun da ifadesinde gördüğüm şey, keyifti. Ne için? Özel kuvvetler askerlerine öncü olduğundan mı yoksa Toprak'ın herkese görsel bir şölen sunmasından mı?

Bana baktıklarında ne gördüğünü bilmiyordum ama Barış'ın yüzündeki keyif yanına vardığım an son buldu. Benimle birlikte tekrar koşan gruba baktı. Açıklama yapma ihtiyacı hissetmiş olacak ki, "Biraz kafasını boşaltması gerekiyormuş," dedi.

"Toprak'ın mı?"

Sesimdeki kinayeyi belki de törpülemem gerekiyordu. Sorumun ardından bakışlarının bana döndüğünü hissettim. "Deli," dedi az önceki cümlesine cevaben. "Başsavcı neden kafasını boşaltmak istesin – bir dakika. İçeride kadının canını sıkacak bir şey mi söyledin?" Bu soruya büyük harflerle 'SANA NE!' demek isterken sadece başımı hayır anlamında salladım. Gözlerimi gittikçe yaklaşan Toprak'tan bir saniye bile ayırmadan "Neden izin verdin?" diye sordum.

"Neye?"

"Koşmasına?"

"Deli'nin mi?" Benim yaptığım kinayeyi alaycılıkla birleştirmişti ama ona attığım bakışla sesi boğazına kaçmış gibi öksürdü. "Sana izin istediğini düşündüren ne?" Doğruydum. Toprak gibi biri izin istemez, sadece yapardı. Yine de bu engellenmeyeceği anlamına gelmiyordu. Başımı tekrar koşan gruba çevirdim.

"Sen bu karakolun komutanı değil misin?"

Barış sorumun devamının geleceğini tahmin etmiş gibi cevap vermedi. "Askerlerini düşünmen gerekirdi." Sesimdeki kinaye törpülenince altından merhametsiz bir ton çıkmıştı. Barış, inceden bozulduğunu belli eden ses tonuyla "Askerlerimi düşündüğüm için şu anda eğitimdeler," dedi. Çenemi dikleştirirken burnumdan derin bir soluk aldım.

“Gerçekten eğitildiklerine emin misin?”

Cevap vermedi ve bu kadar sessizlik böyle bir konuda yatıştırmak yerine daha da kırbaçlıyordu. Sanırım Toprak'ın savrukluğu sadece benim önem sıralamama giriyordu. Barış'la yüz yüze gelebileceğim şekilde yarım bir dönüş yaptım. O da karşılığını verdi. Birbirimize sessizce ama çok şey söyleyerek baktık. Ben onun rahatlığını o benim abartmamı sorguluyordu. Dayanamayıp en sonunda “Koyduğun şaplara bu kadar güveniyorsun yüzbaşım,” diye sordum. Aramıza soktuğum rütbe mesafesiyle gözleri sinirle parladı. “Olca,” dedi benim aksime arkadaşlığımızı hatırlatarak.

“Kime öfkeliysen git ondan çıkar. Beni ve askerlerimi rahat bırak.”

Haklıydı. Madem bir anda spor aşkıyla yanıp tutuşmuşlardı. Yeterince ısınmış olmalıydı. O zaman eğitimle geçmemizde bir sakınca yoktu. Tekrar önüme döndüm ve birkaç adım öne çıktım. Ayaklarımı omuz hizasında açtım. Ellerimi belimde birleştirerek rahat pozisyona geçtim. Dilimle çaldığım ıslıktan sonra “Bölük dur!” diye kükredim. Böyle bir emri beklemeyen askerlerin adımları karıştı ama yine de birkaç saniye içerisinde hepsi durdu. Öndeki üçlüyle göz teması kurmadan “Karşımda çift kol aralığıyla toplan marş marş!” diye bağırdım. Rütbeli rütbesiz tüm askerler koşar adım önüme geldiler ve ip gibi dizildiler. Bölükten olmadıkları için Mubuka, Deli ve Toprak bu sefer arkada kaldı. “Siz üçünüz,” dedim tek bir kişiye odaklanmadan. “Sıraya, marş marş!” Deli ve Mubuka ani çıkışlarına alışık oldukları için emri sorgulamadı ama Toprak birkaç saniye neyi amaçladığımı çözmek istercesine olduğu yerde durdu. Ardından o da diğerlerinin yanına. Deli ve Mubuka'nın arasına girdi. Orası senin güvenli sahan mı yoksa başsavcım?

Umarım güvendiğin yerlere kar yağmaz...

“Tüfeksiz hareketler serisi üçüncü hareket!”

Hep bir ağızdan hareketin ismi söylendi. “Çömelerek

bacakları geriye fırlatma.” Güzel dercesine başımı salladım. Tek tek askerlerin yüzlerini taradım ama Toprak’inkinde diğerlerine göre biraz daha fazla oyalandım. hâlâ bana odadan çıkarken ki ifadesiyle bakıyordu. Nefesleri düzensizdi. Fakat bir gram terlemiş görünmüyordu. Tişörtünün yakasından gözüken zincir dikkatimi çekmek istercesine parladı. Neyin zinciriydi bu?

“Tek cepheye arttırarak sekiz tekrar. Başlangıç vaziyeti esas duruş! Başlangıç vaziyeti al!”

Emrim üzerine askerler “Yah!” diye bağırarak esas duruşa geçtiler. Deli ve Mubuka keyiflenmişti. Onlar için çantada keklik hareketlerdi hepsi. Toprak da neyi amaçladığımı nihayet anlamıştı. Bana olan bakışları meydan okuyan bir havaya büründü ve tek başına “Yah!” diye bağırp esas duruşa geçti. Sanki sesi bir savaş çağrısı gibi gökyüzüne yükselmişti. Onun bu ani hareketiyle karakola ufak bir sessizlik çöktü. İmkanların olsa tüm askerler dönüp Toprak’a bakacak gibi duruyordu. Mubuka bıyık altından gülümserken Deli ayan beyan dişlerini göstermişti.

“Harekete başla!”

Tüm askerler sayarak harekete başladı. “1- (esas duruş), 2- (hoplayarak çömelme), 3- (ayakları geriye atarak sınav pozisyonunda durma), 1- (tekrar esas duruş).” Hareketlerden ve alıp verilen iniltili soluklardan çıkan sesler, arasında kaldığımız dağlarda yankılanıyordu. Birkaç askerin bayılacak gibi olduğunu gördüm. Bu beklediğim bir şeydi. Yine de pes etmemeleri umut vaat ediciydi. Deli ve Mubuka’ya bakma gereği bile duymuyordum. Yapılan tüm eğitimler bizim başlangıç seviyelerimizdi. Onlar daha ağırlarıyla piştiği için şu anda eminim ki terlememişlerdi bile. Lakin Toprak... İşte beni asıl şaşırtan oydu. Harekette hiçbir falsosu yoktu. Sınav pozisyonu bile doğruydı. Sanki yıllarca bu hareketi yapmış ve ustalaşmıştı.

“Son, iki, üç! Dur!”

Bir anda hepsi durdu. Nefes nefese kalışları havayı yoğun bir beyaz dumanla kaplamalarına neden oluyordu. Tek tek durumlarını incelemek için askerlere baktım. Ölmemişlerdi ama yaşıyor da sayıldıkları söylenemezdi. Tek bir harekette... Allah aşkına, Barış gerçekten bunlara ne eğitimi veriyordu.?

Gözlerim ihtiyaç duyuyormuş gibi Toprak'a çevrildi. Esas duruşta, gözleri ise bana destur çektirecek kadar odağımdaydı. Nefes alıp verirken omuzları bile titriyordu ama yine de başını dik tutuyordu. Gülümsedim. Sandığımdan daha dayanıklı çıktığı içinde haksız bir gurur duydum.

“Tüfeksiz hareketler serisi on ikinci hareket!”

“Koordinasyon hareketi!”

Askerlere başımı evet anlamında salladım. “Tek cepheye arttırarak yirmi tekrar. Başlangıç vaziyeti esas duruş! Başlangıç vaziyeti al!” Hâlihazırda esas duruşta durdukları için oyalanmadım. “Harekete başla!” Askerler kollarını bacaklarını zıplayarak iki yana açtı. “1 -(eller ve bacaklar açık), 2-(eller ve bacaklar kapalı esas duruş), 3- (elleri baş üstünde birbirine çarp ve ayakları çapraz aç), 1 (esas duruş)” Ecel terleri döken, arkadaşlarına göre biraz daha kilolu olan asker bir anda un çuvalı gibi yere devrildi. Diğerleri hareketine devam etse de göz ucuyla arkadaşlarına bakmaya çalıştığı için şaşırıyorlardı.

“Bölük dur!”

Bayılan askerin yanındaki iki kişiyi işaret ederek, “Siz,” dedim. “Şunu götürüp çöp kocasının yanına koyun.” Toprak’ın tarafından bir hareketlenme hissettim. Yine beni barbarlıkla suçlayacağına emindim. Ona doğru sertçe baktım ve tekrar bayılan askere doğru döndüm. Bu saniyelik hareketimle söyleyeceği tüm sözleri yuttuğu gibi yerine geri döndü. Açıkçası bunun onu durduracağını sanmıyordum. Sanırım ciddi anlamda korkutucu görünüyor olmalıydım.

Neyse ki iki asker emrimi sorgulamadan arkadaşlarının

kollarına girdiler ve ayakları yerde kalacak şekilde sürükleyerek ilerideki çöp kovasının yanına bıraktılar. Onlar eski yerlerine dönerken, “Barış kaçınıcı tekrardaydık?” diye sordum. Arkamdan gelen “7 komutanım,” cümlesine “7 değildir,” diye karşılık verdim. “Baksana hiç yorulmuş görünmüyorlar.” Karşımdaki askerlerin çoğu dik durmakta bile zorlanıyorlardı. Biri bayılmıştı. Ayaz sertleşmişti ve biraz daha terli bir şekilde beklerlerse hasta olacaktı. Bu da operasyon öncesi benim işime gelmezdi. Bakalım eğitim sonunda hangileri elenecekti. Toprak kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu. Gözlerimi ona odaklayarak “Baştan başlayalım biz en iyisi,” dedim. “Başla!”

Son canlarıyla harekete başlayan askerler yerine bu sefer sadece Toprak’a baktım. Hata yapmasını istiyordum, yorulmasını, bana meydan okuyan taraflarının hepsinden ter süzülmesini... Ama o ciddiyetle, nefes nefese kalsa bile, terlemeden hareketleri yapmaya devam etti. Birkaç asker daha yere çöktü ama bu sefer bölüğü durdurmadım. Yirminci tekrara geldiklerinde Toprak’ın sesi diğerlerini bastırdı.

“Son, bir iki, dur!”

Gülümserken kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Bitik durumdaydılar. “Rahat!” diyerek herkesin biraz toparlaması için zaman tanıdım. “Bayılan arkadaşlarınıza bakın.” Birkaç kişinin koştuğunu duydum. Bense gözlerimi Toprak’tan ayırmadan yürümeye başladım. Deli ve Mubuka’ya iki yana açılmalarını işaret ettim.

“İyi görünüyorsunuz başsavcım.”

Ciddi anlamda diğerlerine göre fazlasıyla iyiydi. Kızarmış yüzünde tek bir damla yaş ararken, “Baksanıza sizi terleteceğimiz bile,” dedim. Nefeslerini düzene sokmaya çalışan kadın “Terleyememe gibi bir sorunum var,” dedikten sonra kurnaz bir edayla gülümsedi.

“Beni terletecek adam anasının karnından daha doğmadı anlayacağınız.”

“Öyle mi?” dercesine bir bakış attım. Gülümsemesi yüzüne daha çok yayıldı. İşin garibi ona baktıkça benim de içimden yükselen o inatlaşma hâliydi. Benzer bir ifadeyle gülümsedim.

“Göreceğiz başsavcım.”

“Görelim yüzbaşım.”

OLCAY

Hava kararmaya başlayana kadar durmamıştım. Tüfekli, tüfeksiz tüm hareketleri yaptırmış, pes edenleri kafamda elemiştim. Akşam yemeğine giderken elimde bir avuç asker kalmıştı. Eğitilebilecek, herhangi bir acil durumda çevikliğine, gücüne, sabrına ve 'ah' demeyişine güvenebileceğim, şehadet yoluna beraber yürümekten bir an bile pişmanlık duymayacağım bir avuç asker. Onlarında yarısından fazlası rütbeli personeldi. Bunların arasında Toprak'ın da olması benim için şaşırtıcı bir yenilikti. Neye hırs yaptığını ya da pes edecek gibi duran bedenine ne söyleyerek tekrar şaha kalktığını bilmiyordum ama itiraf etmem gerekiyordu ki etkilenmiştim. Terlemekle ilgili söylediği şeyin sadece benimle uğraşmak için olduğunu düşünmüştüm ama gerçektir. Eğitim bittiğinde saç diplerindeki minicik nem hariç her yeri kupkuruydu. Bu bir rahatsızlık olmalıydı. Hararet yapan bedeni onu bir şekilde boşaltmadığında ne olurdu?

Daha da yanardı.

Sanırım bunu baskılamak adına duş girmek istemişti. Mehmetçiklerin hepsi 'Akşam yemeğine kadar hazır ol' emri için duşlara koşmuştu. İkişer üçer sırayla, bazen de bir duşa

iki kişi birlikte girerek üzerlerindeki teri akıtıyorlardı. Rütbeli personelin tarafında daha az kişi olduğu için Toprak'a öncelik tanınmıştı.

Deli ile hâlâ tek bir kelime dahi konuşmamıştık ama yaptırdığım eğitim üzerindeki öfkeyi tamamen sıyrıp atmış gibi görünüyordu. En azından yüz yüze geldiğimizde gözlerini kaçırmak yerine selamını veriyordu. Yine de sessizliğinde ısrarcı olması Deli'lik bir hareket değildi. Fakat bunun üstüne gitmek için en azından akşam yemeğinin bitmesini bekleyecektim.

“Yarına her yerleri et kesecek.”

Barış'ın yemekhane sırasındaki askerlerine bakarken ki acısı bir annenin yüreğinden çıkacak kadar büyüktü. “Senin suçun,” diyerek parmaklarımla masanın üzerinde ritim tutmaya başladım. “Bu eğitimlerinin iki katına ık mış hlleriyse...” cümlemin devamını getirmedim. Çünkü bugün yeterince insanın içinden geçmiştim. Barış'ın tasrif etmez bakışlarını üzerimde hissediyordum.

“ok zorladın.”

Miskin bir tavırla başımı devreme çevirdim. Etleri de kemikleri de senin demişti? şimdi sitem mi ediyordu? “Eğitim dediğin böyle olur.” Dudaklarının kenarına ufak bir gülümseme yerleşti. Tamamen sahteydi. Öfkesini gizlemeye çalıştığı bir maskeydi bu.

“zel kuvvetler eğitimi.”

Doğruydı. Bugün fazlasıyla sınırları açan hareketler yaptırmıştım. Bu benim alıştığım bir şeydi. Bu meslekle alakası olmayan bir kadın bile pes etmediyse askerlerinin ‘ah’ demeye bile hakkı yoktu. Acı vericiydi tüm gün izlediğim manzara. Gençlerimiz nasıl bu kadar ham olabiliyordu? Hayır, baba ocağında da mı hiç spor yapmamışlardı?

“Komutanım izninizle.”

Gözümün bir yerden ısırdığı asker elindeki tepsiyle karşıma dikildi. Yakalığındaki isme baktım. ‘Soylu’ Yemek dolu

tepsiyi, diğer iki arkadaşı gibi masaya bıraktı. Bu elimdeki bir avuç askerden biriydi ama hatırladığım başka bir yer olmaydı. Zihnim onu nereden hatırladığımı bulmaya çalışıyordu. Fakat o kadar doluydu ki bir türlü çıkaramıyordum.

“Komutanım müsaade var mı?”

Yanımdakilere baktım. Hepsinin gözleri askerdeydi. Tekrar önümdeki askere döndüm ve başımı konuşması için salladım.

“Canımızı okudunuz bugün be komutanım.”

Sesi, şivesi, rahatlığı bir yapbozun eşsiz parçalarıymış gibi zihnimde yerine oturdu. Hüseyin Ahmet Soylu, Kırklareli Lüleburgaz Düğüncübaşı köyü. Barış müdahale edecek gibi oldu. Masadaki elimi hafifçe kaldırarak durmasını işaret ettim. Tep-silerini masaya bırakan askerlerin hepsi dönmüştü ama Hüseyin tam karşımda mertçe dikiliyordu. Trakya kanı böyle bir şeydi. Akıllıyı delirtir, deliyi ulvileştirirdi.

“Ama bakıyorum sen açılmamış kitap gibisin.”

Arkama yaslandım. İltifatımı anlamış olacak ki bıyık altından gülümsedi. “Evelallah komutanım.” Bu tarz tavırlara alışıkтым. Açıkçası özlemiştim de. Memleketimin insanı bir başkaydı. Yine de herkesin dikkati üzerimizdeyken daha fazla lakayt olmasına izin vermedim. Başımı bu durumdan memnun olmuş gibi sallarken, “Afiyet olsun asker!” dedim. Esas duruşa geçip “Sağ ol!” dedi ve birkaç adım geriledikten sonra arkasını döndü. Belli belirsiz gülümsedim. Bakışlarım masadaki yemek tepsilerini hızlıca saydı. Tamdı. Fakat boş sandalyeler vardı.

“Toprak nerede?”

Mubuka bilmediğini söyledi. Deli ise bunu omuz silkerek gösterdi. Konuşmamak adına yaptığı çocuklukla gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sınırlarımı zorlamayı seviyordu, nereye kadar sabredeceğimi bilmenin hazzını bende seviyordum ama şu andaki durum başkaydı. Bana bu şekilde davranmaya hakkı yoktu. Ben ülkemin iyiliğini düşünmek,

verilen emri her şeyin üstünde tutmakla görevlendirilmiştim. Anlamak zorundaydı. Anlayacaktı.

“Barış.”

Çorbasından bir kaşık alan adam daha ağzına götüremeden dondu. “Emredin komutanım,” diyerek kaşığı tekrar kâseye bıraktı. “Toprak’ın nerede olduğunu biliyor musun?” Kaşları hafifçe seğirdi. Sanki Toprak’la olan son anlarını zihninde gözden geçiriyordu.

“Banyodan sonra benim odamda üzerini değiştirmek için izin istedi. Daha sonra onu hiç görmedim.”

Gözlerimi diğer rütbelilerde dolaştırdım. Görmediklerini söylediklerinde bir sıkıntı hissi kalbimi avuçladı. Banyodan sonra kimse Toprak’ı görmemiş miydi yani? Yaptığı spor kolay kolay kaldırılacak cinsten değildi. Üstelik terleyerek bedenini gevşetememişti. Banyo yapmıştı ama ne kadar kar etmişti ki? Başına bir şey gelmiş olabilir miydi?

Düşüncemin verdiği telaşla, sandalyemi gürültülü bir şekilde geriye sürterek ayağa kalktım. Masadakilerde peşimden ayaklanacak gibi oldu. Hatta tüm karakol. Fakat erken davranarak hepsine oturmaları emrini verdim. Ardından bizimkilerle Toprak’a bakıp geleceğimi söyleyerek yürümeye başladım.

Esas duruşlar arasında yemekhaneden çıktım ve neredeyse koşarak Barış’ın odasına yöneldim. Birkaç dakika içerisinde kapalı olan kapının önündeydim. hâlâ hazırlandığını düşünerek birkaç kere kapıyı tıklatıp bekledim. Ses gelmedi. “Toprak.” Bir yandan kapıyı tıklatmaya devam ettim.

“Toprak ben Olcay.”

Seslenişime de cevap gelmeyince göğsümün ortasındaki baskı arttı. “Toprak orada mısın?” hâlâ bir karşılık alamamıştım. “İçeri geliyorum,” diyerek kapının kolunu tuttum. Arkadan kilitli olmamasını umarak yavaşça kapıyı araladım. Açıldı. Bana durmamı söyleyen bir ibare kullanmadığı için kalan kısmı hızla açtım.

“Toprak iyi mi-”

Yatağın üzerinde gözleri kapalı bir şekilde uzanan kadının görmemle cümlelerim yarım kaldı. Giyinikti. Fakat saçları havluya sarılı bir şekilde yatmıştı. Bu soğukta... Acelesi neydi? Gözlerim anında yatış pozisyonunu kontrol etti. Bayılıp düşmediğine emin olduktan sonra da inip kalkan göğsünü... Nefes alışverişi belirgin değildi ama bu mesafeden görebildiğim kadarıyla düzenliydi. Uyuyor olduğunu düşünmeye çalıştım. Ayağımdaki botların izin verdiği sessizlikte yanına doğru yürüdüm. Cenin pozisyonundaydı. Kollarını bedenine sarmış, bacaklarını tamamen kendine doğru çekmişti. Acı çekiyormuş gibi duran ifadesiyle kaşlarım çatıldı. Parmak uçlarımla havlunun altından çıkan, alnındaki kaküllerini çektim. Niyetim ateşine bakmaktı ama bu kadarcık temas bile yandığını hissettirmişti.

“Toprak.”

Beni duyduğunu ufak bir mırıltıyla belli etti. hâlâ kendindeydi. “Yanıyorsun.” Bunu bildiğini de yine bir mırıltıyla cevapladı. Tarifi olmayan derin bir rahatsızlık göğsümün ortasına, uzun zamandır unuttuğum o yere çöreklendi. Birkaç saat önce dipçik gibi duran kadının bu hâlde olmasının tek bir nedeni vardı.

“Ah be başsavcı. Neden yaptın bunu kendine?”

Acı dolu bir mırıltı daha kulağıma çalındı. “Pişman olma istedim.” Boğazı kuruduğu için olsa gerek kelimeleri yutkunarak ve yavaşça söyledi. Yine de yarım yamalak anlamam neden olmuştu. “Ayak bağı olmayacağımı göstermek istedim,” dedi hayal meyal. Hissettiğim vicdan azabı bir an öyle bir yankıya dönüştü ki içimdeki tüm sesler sustu. Kalbim feryat figan bağırıırken yüreğim göğsümü delip çıkmak için çırpınıyordu. Benim yüzümden bu hâldeydi. Sırf güvenimi kazanmak için kendini zorlamıştı.

“Biraz uyursam geçer.”

Yatağın içindeki bedenini daha da küçülttü. Henüz titreme

aşamasına geçmediğine göre havale geçirmiyordu. Ateşini düşürebilirim titreme nöbetleri yaşamadan bu geceyi atlatabilirdi ama nasıl? Banyo yapmıştı. Üzerinde kalın kıyafetler yoktu. Sanki o da bilincindeki son kırıntıları havale geçirmemeye harcamıştı. Yine de oda sıcak sayılırdı. Baş ucunda duran pencereyi açarak gecenin sert ayazını odaya davet ettim. Toprak kılını bile kıpırdatmadı. Bayılmış olma ihtimalinden korkarak “Toprak,” diye seslendim. Cılız bir ‘Hı?’ sesi duyuldu.

“Uyuma.”

Başını ağır hareketlerle aşağı yukarı salladı. “Uyumuyorum.” Yanına gidip tekrar elimi alnına koydum. İlk geldiğimden daha mı sıcaktı yoksa ellerim telaştan buz kestiği için mi bana öyle geliyordu çözemedim. Annemi hatırladım ardından. Küçükken hastalandığımızda nasıl ateşimizi ölçtüğünü. Sanki derecesini ölçebilecekmişim gibi eğilip dudaklarımı alnıyla buluşturdum. Mimoza kokusunun arasından dudaklarımda hissettiğim sıcaklık, alışılmadıktı. Hafifçe geri çekildim. Yüzüme çarpan alıp verdiği nefesi bile çok sıcaktı. Ateş düşürücüye ihtiyaç vardı. Revir...

“Toprak uyursan daha kötü olursun.”

Acı dolu bir inilti çıkardı. “Uyumuyorum ki gözlerimi dinlendiriyorum.” Kelimeleri bile tamamlamıyordu. Elimini ensesine götürdüm. Parmaklarıma değen zinciri bile ısınmıştı. Yattığı yerden incitmeden kaldırmaya çalıştım. Sanki etleri acıyormuşçasına iç çekti. Oturduğuna emin olana kadar ellerimi üzerinden çekmedim. Havlu başından kaydı. Karışık ıslak saçları omuzlarına düştü. Gözleri yarı açıktı ama beni gördüğüne tam olarak emin olamıyordum. Önünde çömeldim ve eğik başının görüş alanına girmeye çalıştım.

“Şimdi revire gidip sana ateş düşürücü getireceğim.”

Bana baktı. İçi uyuyordu resmen. “Sende ben gelene kadar uyumayacaksın. Söz mü?” Başını hafifçe salladı. Aklıma gelen düşünceyle “Gözlerini de dinlendirmek yok,” diye ekle-

dim. Gülmek bile acı veriyor olmalıydı. Yatağa düşen havluyu aldığı gibi saçlarına doladım.

“Güzel. En fazla beş dakika. Lütfen uyuma.”

Toprak'ı yalnız bırakmaya içim el vermese de başka çarem yoktu. Herkes yemekteydi. Gözüm arkada kalarak odadan çıktım. Belki de ilk kez bu koridorlarda koşuyordum. Acelemi fark eden askerler önümden çekilirken revire daldım. Kimse yoktu. İlaç dolabına yöneldim. Cam dolabın raflarında bildiğim bir ateş düşürücü aradım. Bulduğumdaysa dolabın kilitli olduğunu fark ettim. Gerisin geri döndüğümde kapı eşiğindeki birkaç asker dikkatimi çekti. Onlara baktığımı görünce irkildiler ve görüş alanımdan çıktılar. Uzun adımlar atarak onları çok fazla uzaklaşmadan yakaladım. “Asker dur!” Emrimle durup esas duruşa geçtiler. “Dön!” dediğimde tam tur yaparak yüzlerini bana çevirdiler.

“Revirin sorumlusu nerede?”

“Emredin komutanım.”

Arkamda duyduğum sesle hızla bana doğru gelen askere döndüm. “Ateş düşürücüye ihtiyacım var,” dediğimde çoktan esas duruşa geçmiş askerin kaşları çatıldı. “İyi misiniz komutanım?” Gözleri beni tarıyordu. “Toprak Hanım'a lazım.” Sorularını tek tek cevaplamakla yükümlüydüm. Çünkü askeriye içerisinde tek bir hapın bile hesabı sorulurdu.

“Nesi var?”

Cevabımı beklemeden odaya girmiş, cebindeki anahtarlardan dolabinkini bulmuştu. Kilit sesi aramızdaki sessizlikte yankılanırken, “Eğitim sırasında üşütmüş gibi duruyor,” dedim. Asker anladığını baş hareketiyle gösterdi. Bildiğimiz bir ateş düşürücü kutusundan üç tane uzattı.

“Komutanım eğer rüzgâr yediyse bu ilaçlar sabaha kadar toparlamasını sağlayacaktır. Altı saatte bir yutsun. Eğer sabaha kadar düşmezse antibiyotik kullanması gerekebilir.”

“Anladım,” demekle yetindim. Saatimi kontrol ettim.

18.13 İkinci hapi gece yarısı alması gerekiyordu. O zaman karakolun çevresinin keşfi için saatleri biraz ötelemek zorundaydım. “Eyvallah koçum,” dediğimde tekrar esas duruşa geçti. “Sağ ol!” Bu sefer koşmak yerine adımlarımı hızlandırarak revirden çıktım. Barış'ın odasında su bulabileceğimi tahmin ediyordum.

Odaya vardığımda Toprak'ın tekrar yatağa yattığını gördüm. Bu sefer Barış'ın yorganının içine de girmişti. Kahretsin. Pencereyi açmak iyi bir fikir olmamıştı sanırım. İlaçları yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktım. Barış'ın su zularını bulup bir tanesini açtım. Toprak'ın yanağına yavaşça dokunurken, “Söz vermiştin,” dedim. Cevap vermedi. Nefes alışını kontrol ettim. Uyku nefesine geçmişti ve bundan mıdır bilinmez bedeni daha da ısınmıştı. Birkaç kez hafifçe tokatladım. Gözlerim açılmamıştı ama kuruluktan çatlamış dudaklarını ıslattı ve ardından belli belirsiz bir isim döküldü.

“Gökhan.”

OLCAY

Gökhan...

Gök...Han...

Gökhan.

Gökhan!

Gökhan!..

Bir isim ancak bu kadar zihnimi doldurabilirdi. İlacın etkisiyle Toprak'ın biraz olsun ateşi düşmüştü ama hakkım olmayan merak duygusu bu sefer de beni yakıp kavuruyordu. Üstelik ilaç içerek de azaltılabilecek bir şey değildi. Gökhan kimdi? En savunmasız anında dudaklarından döküldüğüne göre onun için önemli biri olmalıydı. Babasının adı olmadığını biliyordum. Belki sevgilisi, belki nişanlısı, kim bilir belki de eşiydi. Gözlerim parmaklarında dolaştı. Bu fikirlerimden en az ikisini doğrulayacak bir yüzük ya da en azından izini göremediğimde rahatlayan nefesimi kesmek istedim. Bana neydi onun medeni hâinden? Ne değişecekti evli ya da bekâr olsa...

Ayrıca sevgilisi olabilirdi, yüzük takmaktan hoşlanan biri de olmayabilirdi. O sırada gözlerim boynundaki zincire takıldı. Onun ucunda bir yüzük olabilir miydi? Gözlerim zinciri hayali olarak takip etti. Tişörtünün içinden belli olmayan ucu

göremeyeceğim bir yerdeydi. Hayal etmemem gereken bir kuytu da.

Başımı iki yana sallayarak bu histen kurtulmaya çalıştım. Sevenleri ayırdığımı düşündüğüm için belki de bu derece rahatsız olmuştum bu isimden. Peki geride birini bırakacak kadar mı mühimdi onun için bu mesele? İntikamdı. Yıllar önce alınması gereken, yakında alınması için elimden geleni yapacağım, geç kalmış bir ödeşmeydi. Ölü ya da diri bu hesaplaşma yaşanacaktı. Canlı hâlde adalete teslim edilmesi belli ki hayatının aşkından bile ağır basıyordu ama neden? Babası nefes almazken o şerefsizin aldığı tek bir nefes bile bu vatana fazlaydı. Neden ödeşmeyi bu yolla istiyordu?

Kapının açılmasıyla kara düşüncelerim bir toz bulutu gibi yavaşça dağıldı. Aralanan kapıdan başını usulca uzatan Deli görmeyi beklediğim biri değildi. En azından bugünlük.

“Müsaade var mı komutanım?”

Barış, Mubuka, şimdi de Deli. Resmen küçücük oda, yarım saat içerisinde yol geçen hanına dönmüştü. Başımı bıkkın bir tavırla içeri gelmesi için salladım. Kollarımı dizlerimden çekerek geriye yaslandım. “Kara haber tez duyulur ha.” Bakışlarım deliksiz, hatta bazen nefessiz bir şekilde uyuyan Toprak’a çevrildi. Bu hâldeyken birilerinin onu ziyaret etmesini ister miydi acaba?

“Kızın içinden geçtiğiniz duyulunca bir de gözümle görmek istedim.”

“Ne?”

Kaşlarım hiddetle çatıldı. Kulaktan kulağa yayılan haberlerin gittiği çirkin yön hoşuma gitmemiştii. Bunu fark eden adam “Sporda,” diye ekledi. hâlâ kapalı olan kapının önünde dikiliyordu. “Yoksa bir kadına el sürmemeye yeminli olduğunuzu bilmeyen yok.” Bunu medeni bir şekilde kavga etmek anlamında dediğini var saydım. Yoksa bir kadına istediğimde el dışında neler sürebileceğimi en iyi bilenlerden biriydi o. Konuştukça daha da battığını belli eden bakışımı havada kaptı.

“Aman neyse. Durumu nasıl?”

Bilmiyorum dercesine omuz silktilim. “Ateşi düştü ama hâlâ uyuyor.” Deli’nin yüzünden bir acıma duygusu geçse de anladım demekle yetindi. “Ama kabul edin, bu kadar gayretli olabileceğini düşünmezsiniz. Asker olacak kadınmış vesse-
lam.” Bu cümleyi kurarken gözleri beğeniyle parladı. Başka bir kadına âşık olduğunu bilmeme rağmen Toprak’a bu şekilde bakması hoşuma gitmemişti. Üstelik altında bir art niyet olmadığını bilmeme rağmen.

“Dişi Karahanlı.”

Kulağa hoş gelen ama asla gerçeklik barındırmayan benzetmeyi duymazdan geldim. Fakat Deli aklındaki neyse peşini bırakmaya niyetli değildi. “Senden bir tane daha olduğunu düşünmek bile,” derken yalandan ürperdi. Aramızdaki buzların eritme çabalarını fark ettiğim için sesimi çıkarmadım. Deli’nin tek kaşı havalanırken, “Gülümsüyor musun sen?” diye sordu. Yanaklarımın hafif kasık olduğunu fark ettiğim an ifadem saldı. Diğer kaşı da havalanarak Deli’yi şok eden bir ifadeye büründü.

“Evet gülümsüyordun. Yani söylediklerim hoşuna gitti.”

Refleks olarak dudaklarımdan “Hayır,” kelimesi döküldü. Fakat sesim bu düşüncemi desteklemiyormuş gibiydi. Boğazımı temizleyerek bu durumu toparlamaya çalıştım. “Saçmalık kotanı bu konuyla doldurmamanı tavsiye ederim.” Ciddiyetimi korumaya çalıştım ama karşımdaki adam bunu zerre kadar umursamamış bir hâlde daha da gevşedi.

“Olca Karahanlı bir kadından etkilendi.”

“Deli.”

Keyifli bir kahkaha odanın içinde yankılandı. “Hem de öyle böyle etkilenmedi.” Gözlerim Toprak’ı kontrol ederken işaret parmağımı dudaklarıma götürerek susmasını söyledim. O ise yüksek sesine değil de söylediklerine tepki verdiğimi sanıyor olmalıydı. Çünkü “Vay be Olca Karahanlı,” dedi aynı yüksek sesle. Bu sefer “Sesini kes!” diye kısık bir şekilde uyardım. En

sonunda anladı. Zevzekliğine devam etse de sesini bir alt seviyeye çekti. “Meğer diğerlerindeki tek kusur kondisyonmuş.” Sırf spordaki yeteneği yüzünden Toprak’tan etkilendiğimi düşünüyordu ve kahretsin ki bu konuda haklıydı.

“Artık benim hâlimden daha iyi anlarsın.”

Dünyanın en saçma şeyini duymuşçasına “Ne alakası var,” diyerek yüzümü buruşturdum. Kaşlarını oyunbaz bir şekilde oynattı. “Seven, sevenin hâlinden anlar.” Deli’ye uyarı dolu bir bakışın daha işe yaramayacağını biliyordum. Ona onun dilinden konuşmak gerekirdi. Açık ve net.

“Kadının sevgilisi var. O yüzden ya kapat o çeneni ya da çık dışarı.”

Bunun doğruluğunu teyit etmemiştim ama karşımdaki bulduğu her açığa gol atacak adamı ancak bu şekilde durdurabilirdim. Gözleri şaşkınlıkla büyürken Deli incinmiş gibi ellerini göğsüne koydu.

“Oh... Karşılıksız aşk, en kötüsü.”

Bir dakika içinde etkilenmiş, hoşlanmış, sevmiş ve âşık olmuştum. Deli biraz daha konuşmaya devam ederse evlenip çocukluğa karışacağıma emindim. Bu yüzden “Siktir git lan dışarı,” diyerek yükseldim. “Seninle hesaplayacaksam da burada olmayacak. Çık dışarı.” Erkekler arasında özellikle de askeriye içerisinde küfür dudaklar arasından çıkabilen en kolay tepkiydi. Fakat ben bunu mümkün olduğunca dizginlemeye, küfür gibi sayılmayacak daha saygılı cümleler kurmaya çalışıyordum ama benim de çileden çıktığım ya da karşımdakinin sadece küfürden anlayacağı durumlar oluyordu işte. Şu an gibi.

“Emredersiniz komutanım.”

Deli durumun ciddiyetini anlamıştı. Uzatmamıştı ama bakışlarında hâlâ eğlenceli parıltılar vardı. “Ama şimdi sizin aklınız burada kalır. O yüzden ben hesaplaşma için daha uygun bir vakit bekleyeyim yerden ziyade.” Cevap vermemi beklemeden baş selamı verdi ve kapıyı arkasından kapattı. Kendimi

tekrar koltuğa bıraktım. O kadar gergindim ki başıma sert bir ağrı saplandı. Gerzek herif, umarım o çenesini kapalı tutardı ve olmayan şeyleri etrafa yaymazdı. Yoksa benden ciddi anlamda çekeceği vardı.

“Bence de.”

Yorgun, uykulu bir sese eşlik eden kıpırtıyla donakaldım ama bakışlarımı Toprak’a çevirmeyi başarabilmişim. Gözleri kapalıydı. Fakat bir yerleri tutulmuş gibi kendini esnetmeye çalışıyordu. Uyanmış mıydı? Daha doğru soru, ne zamandır uyanık olduğuydu. İsteddiği esnemeyi sağlayamamış olmalı ki pes eden bir nefes verdi.

“Karşılıksız aşk en kötüsü.”

Bu cümle, o nefesin pes eden değil de sıkıntı taşıyan bir etkisi olduğunu düşündürmüştü. Gökhan onun karşılıksız aşkı mıydı? Allah aşkına! Şu anda dertlenmen gereken daha önemli bir konu varken yine mi Gökhan? Kadın odadaki konuşmalara ithafta bulunuyor farkında mısın? Duymuştu. O zaman sandığımdan da uzun zamandır uyanıktı. Deli’nin yakıştırmalarını duyduysa bir açıklama yapman gerekecekti. Yüz yüze bakacaktık ve ona âşık olduğumu düşünmesi isteyeceğim en son şeydi. Çünkü öyle bir durum yoktu. Hoşlanma bile yoktu. Etkilenme... Birazcık.

“Bu arada sevgilim yok yüzbaşı.”

Toprak gözlerini usulca açıp bana baktı. Başımdan aşağı dökülen kaynar sular ortamı daha da sıcak hissetmeme neden oldu. Ortamı havalandırmak bahanesiyle ayaklandım. Bir taşla iki kuş vurur gibi bakışlarından da kaçmışım.

“Nişanlım vardı.”

Ellerim pencerenin kolunda birkaç saniye de olsa donakaldı. Sessizliğime rağmen konuşmaya devam ediyordu. Sanırım bu konu hakkında konuşmaya ihtiyacı vardı. Benim de daha fazlasını duymaya... Daha fazlası mı? Gökhan’ın kim olduğunu öğrendin işte. Yetmez mi? “Fakat buraya gelmeden önce karşılıksız bir aşk olduğunu öğrendiğim için yüzükler

atıldı.” Emin misin diye sormak isteyen tarafıma hayali bir yumruk attım. Boynundaki zincirin ucuna bağlı olanı görmek isteyeneye ise okkalı bir Osmanlı tokadını yapıştırdım ve bu tüm hislerimin sadece vicdan azabı çekmemek adına olduğunu haykırıyordum yüzlerine.

“Hayırlısı olsun.”

Ne saçmalıyordum Allah aşkına. Yatakta oturur pozisyona geçmiş olan Toprak burukça gülümsedi. “Öyle olduğuna eminim.” Boğazımdaki bir his gümbür gümbürdü. Kelimeler bu etkiyle dışarı boşaldığında saçmalıyordum. Bu yüzden bu konu kapanana kadar konuşmamam en iyisiydi.

“Bana ne oldu?”

Elleriyle şakaklarını ovan kadın bir anda duraksadı. Elleri saçlarında dolaştı. Havlusuz, taranmış ve düzgünce kuruyan saçlarında. Bana panik, şaşkınlık ve tereddütle baktı. “En son banyo yaptığımı hatırlıyorum.” Başımı onaylarcasına salladım. “Buraya gelip giyindim,” dediğinde tekrar cümlelerini onayladım. “Fakat sonrası yok,” dedi cevaplarını bende bulmak istercesine. Saçlarını tarayıp kurutanın ben olup olmadığını merak ediyordu. Bendim ama bunu bilmesine gerek yoktu.

“Ateşin çıkmıştı.”

Az önce oturduğum koltuğu Toprak’ın yüzünü göreceğim şekilde çevirdim. “Akşam yemeğine katılmayınca seni kontrol etmek istedim. Geldiğimde yarım yamalak kendindeydin ama titriyordun. Havale geçirmenden endişe ettim. Revirden ilaç ve biraz serin havayla ateşini kontrol altına almayı başardım.” Gökhan diye sayıklamasından bahsetmemiştim. Gökhan’dan neden bahsedecektim ki.

“Oo...”

Başı ağrıyor olmalıydı. Ellerini haddinden fazla şakaklarına bastırdığını ardında bıraktığı beyaz izlerden anlıyordum ve kahrolası çenem haddi olmayan bir şekilde açıldı.

“Yardım etmemi ister misin?”

Sadece kibarlık yapmaya çalışıyordum. Sonuçta bu hâlde olmasının nedeni bendim. Onu bu hâlde bırakıp keyfime bakamazdım ya... Masaj teklifime önce şaşkınlık, ardından da minnetle baktı. “Çok sevinirim.” Ellerini kucağına doğru serbest bıraktı. Ayaklanacağım sırada beni durdurdu ve kendi ayaklandı. Daha ne olduğunu anlayamadan bacaklarımın arasında yere oturdu. Ona dokunmamak adına iki bacağıma daha da fazla açmak zorunda kaldım. O ise bunu fırsat bilip daha da bana doğru sokuldu. Erkeksi dürtülerle hareket eden uzuvlarımı kontrol altında tutmaya çalışırken, “Üşürsün,” dedim. Ağzımdan çıkabilecek tek mantıklı cümle buydu. Toprak başını geriye doğru eğdi ve gözlerimin içine baktı.

“Daha iyi ya. Ateşim biraz daha düşer.”

Ama benim ateşim had safhaya ulaşıyordu. Başını tekrar kaldırdığında derin bir nefes aldım. Başındaki ağrıyı geçirmeye odaklandım. Parmak uçlarımı gerilen sinirlerinde dolaştırırken inleyen sesi buna hiç yardımcı olmuyordu. Kafamı dağıtacak başka bir şeye ihtiyacım vardı. Mesela beni sinirlendirecek şekilde konuşmasına...

“Kendini bu kadar zorlamamalıydın. Kaldıramıyormuşsun bak.”

Parmaklarımın altındaki kadının daha da kasıldığını hissettim. Yine de başını ovmaya devam ederek taşlaşmış sinirlerini yumuşattım. “Kaldıramadığım şey beni hafife alman.” Güzel. İşte böyle başsavcı. Zihnimi yasaklı alanlardan çek. Hadi.

“Eminim ki sende bugün askerleri bu kadar zorlamayacaktın. Pes etmediğim için pişman mısın?”

Değildim. Lanet olsun ki pişman olamıyordum çünkü onun dik başlı tarafını benim spor standartlarında görmekten hoşlanmıştım. “Terleme sorunun var.” Başını onaylarcasına salladı. “Vücudunu hararet yaptıracak kadar zorlamama izin

vermemeliydin.” Yine beni onaylayan bir baş hareketinde bulundu. Artık elimin altındaki inlemeleri azalmış, bedeni gevşer hâle geçmişti.

“Neden yaptın bunu?”

Aslında bunun cevabını biliyordum. Kendinde değilken dudaklarından çıkanların doğruluğunu bir de ayıkken duymak istiyordum. “Sana ayak uydurabileceğimi görmen için.” Lafı dolandırmaması hoşuma gitmişti.

“Ayak bağı olmayacağımı anlamam için.”

Doğruydum. Sırtının bana dönük olmasını fırsat bilerek gülümsedim. “Bir sonraki kendini kanıtlama dürtün umarım benimle dağa çıkmak olmaz.” Toprak tekrar başını geriye doğru eğdi ve gözlerimin içine baktı.

“Neden olmasın?”

Parmaklarım hareket etmeyi kesti. Gözlerine ciddi olup olmadığını anlamaya çalışır gibi bakarken, “Trakking eğitimim var,” demesi kaşlarımı havalandırmıştı. “Orada da başımın çaresine bakabilirim.” Başını tekrar kaldırdı. Parmaklarım sinirleri üzerinde başka kasılan yer var mı diye kontrol ederken, “Ona ne şüphe,” dedim. Toprak’ın gülümsediğini işitmek bu gecenin en rahatlatıcı sesiydi.

“Babamın şehit haberi geldiğinde de kilometrelerce koşmuştum biliyor musun?”

Sesindeki o eğlenen hava anında dağılmıştı. “O gece de bu şekilde ateşlenmişim. Herkes cenaze işleriyle uğraşırken ben hastanede havalenin etkilerini atlatmaya çalışıyordum.” Bir an için bunun tekrar başına geleceğini düşünmek, üstelik benim yüzümden canımı daha da sıkılmıştı.

“Bir kere de Gökhan yani eski nişanlımı, beraber evlenmek için kurduğumuz evin banyosunda başka bir kadınla yakaladığımda bu kadar ateşlenmişim.”

Donakaldım. Parmaklarımın hareket etmediğini fark eden Toprak ellerimin arasından çıktı ve poposu üzerinde yüzümü

göreceği şekilde döndü. Gözlerine bakmaya çekindim. Oysaki o yürekli bir kadın gibi cesurca bana bakıyordu.

“Evi başlarına yıkmanın etkisiyle hararetlenmişim ve atamadığım için ateşlenmişim. Neyse ki yanımda en yakın arkadaşım vardı. Havale geçireceğimi fark ettiğim an beni sitenin havuzuna atmıştı. Hem de ocak ayında.”

“Ciddi olamazsın.”

Gülümsedi. Dudaklarındaki kırılgan bir kıpırdamaydı. “Yani sandığından daha dayanıklıyım,” diyerek oyunbaz bir şekilde göz kırptı. Konuyu ustaca az önceki konuşmamıza çekmesi dikkatimden kaçmamıştı. “Dağda, bayırda, çatakta, bataкта, karda, kışta beni yanına aldığına asla pişman olmayacaksın.” Gülmemek adına alt dudağını dişlerken, “Alacağım o kadar eminsin yani,” dedim. Başını onaylarcasına sallarken kendine olan güveni yüzüne yansıtmıştı ve bunu düşünmem yanılttı biliyordum ama çok güzel gözüktüyordu.

“Yine de bunun tekrarı yaşanmasa iyi olur. Bu dağlarda seni atabileceğim bir havuz bulmakta zorlanabilirim.”

“Kar... Kar da iş görür.”

Bakışlarım ister istemez pencereden dışarıya, karakolu çevreleyen dağlara çevrildi. Kar kokusu şimdiden burnuma sızıyordu. Belli ki Toprak'ta bu kokuyu almıştı ama benim aksime o fazlasıydı mutlu görünüyordu. Sözcükler dudaklarımdan nasıl çıkacağını sınırmış gibi “Kar,” dedim ve kulağa fazlasıyla telaşlı geliyordu. Eğer sıcak evinde ya da sevdikleriyle bir tatildeysen kar büyüleyici bir atmosfer yaratabilirdi ama bu dağlar ve burada yaşamak zorunda olanlar için korkunç bir kabustan farksızdı. Üstelik uyanık olduğunuzda bile kaçamadığınız bir kâbus.

“Saat kaç?”

Düşüncelerimi hızlıca üzerimden sıyıran kadına baktım. Sorusunun cevabını bulacak bir şeyler arıyordu. Önce odanın duvarlarına göz attı. Ardından yatağın başındaki komodini

taradı. Bu sırada telefonunun nerede olduğunu sorgulayan bir şeyler fısıldadı. Tüm bunlar sadece birkaç saniyeden ibaretti. Kolumdaki saate baktım. İlaç vaktinin geldiğini gördüğüm an oturduğum yerden ayaklandım. Bu sefer dikkati bana çevrildi. İsteddiği cevabı verdim.

“00.28”

Komodine bıraktığım ilacın birini Toprak’ın avucunun içine bıraktım. Parmak uçlarım ılık avucuna temas edince hafif, rahatlamış bir nefes aldım. Ateşi düşmüştü ya da en azından kontrol altındaydı. “Bunu da içersen gecen rahat geçer.” İlacı içebilmesi için yarım şişe suyu da komodinden uzattım. Toprak hareketlerimi şaşkınlıkla izliyordu. Neyse ki sorgulmadan dediklerimi yaptı.

“Haklısın. Bu gece tekrar ateşimin yükselmesini istemeyiz.”

Kurduğu cümle gecenin özeti olduğu için başımı onaylarca sallamakla yetindim ama o, sanki sözcüklerinin altında gizli bir mesaj varmış gibi bana bakmayı sürdürdü. Ne kaçırdığımı bulmaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

“Ne zaman çıkıyoruz?”

“Nereye, ne zaman çıkıyoruz?”

“Keşif yapmayacak mıyız?”

O an...

Kahrolası birkaç saniye boyunca buraya geliş nedenimi değil de Toprak’ın ilaç saatini düşündüğüm için donakaldım. Toprak bu afallamamı fark etmiş olacak ki, “Planlarda bir değişiklik yok değil mi?” diye sordu. Üzerimdeki şaşkınlık o kadar yapışkandı ki cevap vermek için öncelikle ondan arınmam gerekiyordu. Nasıl olur da aklıma ilk gelen şey keşif için harekete geçmem gerektiği olmazdı. Bir ilacın benim hayatımdaki yeri ne zamandan beri bu kadar önemliydi?

O iyiydi. Kendi başının çaresine bakabilecek kadar toparlanmıştı. Vicdanın seni artık azat edebilirdi. Burada kalmanı gerektirecek bir neden yoktu. Lanet olasıca bir ilacın saatini

kendi başına da takip edebilirdi ve sen de kendi işine, gerçek sorumluluklarına dönebilirdin. Dönmelisin. DÖN!

“Lütfen bana Kadir ile olanlar yüzünden tüm planları iptal ettiğini söyleme.”

Duyduğum isim, onun ağzından çıktığı her zaman sorgulamama neden oluyordu. Deli’den ve gündüz olan tartışmamızdan bahsettiğini anlayınca “Hiçbir şeyi iptal ettiğim yok,” dedim. Toprak’ın gözlerinde umut ışığı parıladı. “O zaman kıza bir şans vereceksin.” En son keşfe gidip gitmemeyi konuşuyorduk. Konu yine neden Meryem denen kıza gelmişti?

“Kaybedeceğin ata mı oyna diyorsun?”

Benzetmemden ötürü gözlerini devirirken, “Sadece Kadir’e biraz güven diyorum,” dedi ve ayaklarını yataktan sarkıttı. Ne yaptığına bakmak için cevap vermedim. Botlarını teker teker giyişini izlediğimi fark edince o da duraksadı. Gözleri yüzümü tararken kaşları çatıldı. “Ben bu ifadeyi biliyorum,” dedi sanki çok önemli bir tespit yapmışçasına.

“Umarım sende boşuna uğraşacağını biliyorsundur.”

Cevap vermemi beklemedi. Bakışlarımla bile bir şeyler ima etmemin önünü kesti. Botlarının iplerini bağlamaya dönerken bende ona istediğini verdim. Sustum. Toprak bu sessizliğimi hayra yormamış olacak ki tekrar bana baktı. Fakat bu seferki ifadesi uzlaşmacıydı. “Sen hazırlanmıyor musun?” diye sorarken gülümsedi, ayaklandı ve fazlasıyla ağır olduğunu hatırladığım çantasının yanına gitti. Sanırım susmanın ciddiyeti onu durdurmayacaktı.

“Ciddi ciddi bizimle geleceğini mi düşünüyorsun?”

Çantasından birkaç kıyafet çıkarırken, “Düşünmüyorum,” dedi. “Zaten geliyorum.” Özgüveni her zamanki gibi devreledi. Açıkçası bir kadının bu derece kendine güvenmesi de fazlasıyla etkileyiciydi ama şu andaki konumda bu güven sadece ayaklarına dolanırdı. Benim değil, onun.

“Gelmiyorsun.”

Toprak üzerine bir kazak daha geçirirken bana döndü. Bakışlarındaki o ifade... Hayal kırıklığı mıydı? “Kendimi sana kanıtladığımı düşünüyorum,” dediğinde başımı onaylarcasına salladım. Kanıtlamıştı. Üstelik sağlığını tehlikenin sınırlarına atacak kadar. Kondisyonu buradaki birçok askerden iyiydi ama bu gideceğimiz keşif için yeterli değildi.

“Yürüyüşte zorlanmayacağına eminim.”

Bu cümle dudaklarımdan keyifli bir şekilde çıkmıştı. Fakat kulağa gelen tınısı rahatsız edici olmuş olmalı ki Toprak'ın yüz ifadesi çatıldı. Sözlü bir dalaşa hazır gibiydi. Kelime fırtınasına tutulmadan önce söylemek istediklerimi tamamladım.

“Ama o dağda silahsızsan bir hiçsin.”

Cümlem biter bitmez tek kaşı saç çizgisine kadar yükseldi. Bana cevap vermek yerine çantasını karıştırmaya devam etti. Bir anlığına söylediğim şeyin ciddiyetini kavrayamadığımı düşündüm. Fakat birkaç saniye içerisinde aramıza bir tabanca uzattı. Bu bir Glock 17 Gen 5'ti. Yeni sayılmazdı ama fazlasıyla iyi bakılmış görünüyordu ve göz dağı vermek için bile olsa yanlış ellerde olmamalıydı. En ufak bir hareket tetiği serbest bırakır ve saniyeler içinde ateşlenmesine neden olurdu. “Sakin ol!” derken onu kışkırtmamak için ellerimi teslim olur gibi havalandırdım. Toprak'ın ifadesi yumuşamış, hatta alaycı bir keyfe dönüşmüştü.

“Bence sakın olması gereken kişi sensin.”

Elindeki silahı tartar gibi yokladı. “Babamın silahına yabancı değilim.” Bu biraz düşünülse tahmin edilebilen bir cevap olurdu. Fakat yeterli değildi. Toprak bakışlarımdaki kargaşayı fark etmiş olacak ki, “Başsavcı olduğumu unutuyorsun sanırım,” dedi. “Kendimi korumam için silah taşımam kadar doğal bir durum yok bence.” Başımı anladığımı belli edercesine salladım. Bir yandan da kollarımı göğsümün üzerinde bağlamayı ihmal etmedim. Bunun bir itiraz hareketi olduğunu anlamıştı.

“Ne?”

“Tabancanın olması kullanabildiğin anlamına gelmiyor.”

Toprak burnundan, omuzlarını da yukarı aşağı sertçe hareket ettirdiği bir nefes aldı. Pes ettiğini sandım ama o bana doğru yürüdü ve beklemediğim bir hamleyle elimi kavradı. Temasın şaşkınlığına odaklanamadan beni çektiği yöne doğru sürüklendim. Odadan çıktık. Yat emri verildiği için ortalık sakindi ve bunun için fazlasıyla minnettardım. Beni karakolun dışına kadar sürükledi. En son elimi serbest bıraktığında nöbetçi kulesindeki askerin görüşüne girmiştik. Yüzünü seçemesem de bir anlığına kimin geldiğine bakmak için hareket ettiğini görmüştüm ve o da ellerimizin kenetli olduğunu görmesine yetmişti.

“Seç bir şey.”

“Anlamadım?”

Aslında sadece duyduğum şeyi doğru anlayıp anlamadığını sorguluyordum. Toprak ciddiyetini bozmadan “Atış yapabilmem için bir şey seç ve istediğin yere koy,” dedi. Doğru anlamıştım. Gözlerimi karakol binasında, yanan birkaç oda ışığında dolaştırdım. Barış hâlâ uyanıktı. Yemekhane kısmı da ayaktaydı. Toprak’a döndüğümde sabırsızlanmaya başladığını fark ettim.

“Gecenin bu saatinde, kontrolsüz bir şekilde atış yapmana izin veremem.”

Kurallar belliydi. Üstelik birkaç hafta önceki çatışmanın etkilerini yeni yeni üzerlerinden atmaya çalışan askerlerin başa sarmaları şu anda en son ihtiyacım olan şeydi. Toprak hangi ara cebine sıkıştırdığını görmediğim susturucuyu tabancasının önüne takarken, “Kontrolün sende olması için bana bir yer göstermeni istiyorum,” dedi. Ardından taktığı susturucuyu işaret etti. “Gecenin bu saati olayını çözdük sanırım.” Bu kadının haddinden fazla zeki olması bazen sinirimi bozuyordu. Üzerine inatçılığı ve meydan okumaları da eklenince beni iyice zıvanadan çıkarıyordu.

Pes etmeyecekti.

Normalde olsa bu beni yıldırarak bir inat değildi ama şu an zaman, altın kadar değerliydi. Oyalandığım her dakika keşif vaktinden çalışıyordu ve geri döndüğümde elimde üslerime sunacağım bir şeyler olmalıydı. Yani bir an önce o dağların arasına karışmalıydım.

Gözlerimi birkaç lambanın aydınlattığı karakolun bahçesinde dolaştırdım. Kimsenin olmaması ve olur olmadık yerlerden birilerinin çıkmayacağını rahatlığıyla “Bekle,” diye emrettim ve yaklaşık beş metre ilerideki çöp kutusundan rastgele bir su şişesi çıkardım. Açıkta bir alana, yere bıraktım ve Toprak’a doğru yürüdüm. İster istemez büründüğüm komutan kılıfımdan sıyrılmaya hiç niyetim yoktu.

“İki el atış hakkın var.”

Başını anladığını belli edercesine salladı. Tek tek kuruttuğum saç tellerini hızlı bir at kuyruğu yaptı. Duruşunu düzeltti. Tek kolunu hizaladı ve kusursuz bir pozisyon aldı. “Şişeyi insan olarak düşünmeni istiyorum. Eğer öldürücü alanlardan vurursan konuyu tekrar masaya yatırırız. Iskalarsan itiraz etmeden odaya dönüp yatacaksın.” Toprak kendinden emin bir şekilde başını bir kez salladı. Tabancanın emniyeti ve ateşleşmesi aynı yerdeydi ve usta değilse bir atışı boşa gidecekti. Beklediğim gibi olmadı. Toprak hafifçe dokunduğu tetikle emniyeti açtı. Bu işi gerçekten biliyor olmalıydı. Silahın namlusunu tek elle üstten çekti. İşte bu tam anlamıyla profesyonellerin yapabileceği bir yetenektir. Tek gözünü kısarak birkaç saniyelik bir hesaplamanın ardından iki el ateş etti. Susturucuya şükürler olsun. Gözlerim yerden havalanan şişenin başka bir yöne doğru sekmesini takip etti. Toprak rahat bir pozisyona geçerken silahın emniyetini kapattı. Ardından gözden kaybolan şişenin peşine düştü. Olduğum yerde durdum. Şişeyi yerden aldıktan sonra memnuniyet dolu bir gülümsemeyle bana doğru gelen kadını izledim.

“Sanırım kullanabiliyorum yüzbaşım. Ha?”

Elimi şişeyi vermesi için uzattım. Toprak kalan adımlarını seri bir şekilde tamamlayıp şişeyi avucumun içine bıraktı. Gördüğüm manzaraya abartı bir tepki vermemek için kendimi kasmam gerekti. Su şişesinde iki kurşun izi vardı; biri kalp diyebileceğim etiketinin üzerindeki bir noktada, diğeri ise kafatası olan kapakta.

Ne diyeceğimi bilmez hâlde, beni bugün ikinci kez dumura uğratan kadına bakışlarımı çevirdim. Zaferinden memnundu ama bakışlarımın yoğunluğu onu utandırmışa benziyordu. Kendini açıklama ihtiyacı hissederek, “Babam hayattayken atış talimi yapardık. O şehit olduktan sonra da buna devam ettim,” dedi. Anladım demekle yetindim. Çünkü belki de ilk kez ne demem gerektiğini tam olarak bilmiyordum.

“Başka itirazını destekleyeceğin bir bahanen yoksa, ben çantamı alıp geliyorum.”

Cevap vermedim ama bu Toprak için yeterli olmuş olacak ki hafif bir baş selamının ardından yanımdan ayrıldı. Şimdi loş karakol bahçesinde, bir nöbetçi askerin gözetiminde, yersiz bir mağlubiyetin baştan çıkarıcı etkisiyle kalakalmıştım.

“Komutanım?”

Arkamda duyduğum sorgular sese doğru döndüm. Mubuka ve Barış bana doğru yürüyordu. Göz göze geldiğimizde ikisinin de kaşları hafifçe çatıldı. “İyi misin?” Barış adımlarını biraz daha hızlandırmıştı. Beni beklemediği bir yerde gördüğü için değil, yüzümdeki maskeyi düşürdüğüm içindi bu telaş. Ona az önce olanlardan bahsetmeyeceğim için “İyiyim,” diyerek sorusunu geçiştirdim ve odağını asıl konumuza çekmeye karar verdim.

“Deli nerede?”

Toprak’ın söyledikleri zihnimin geri planında aktıftı. O kıza güvenmesem de Deli’nin hatırı için şans verebilirdim. Bunu yine kendi lehime çevireceğim bir planım vardı. Mubuka cevap verecek gibi oldu. Fakat Deli ondan önce davranarak

“Buradayım,” dedi. Başımı karakolun karanlık bir aralığından çıkan adama çevirdim. Yüzündeki ifade hoşuma gitmeyen tarzda bir keyif barındırıyordu. “Ben size dişi Karahanlı demiştim.” Siktir. Barış ve Mubuka’nın birbirine baktığını gördüm. Bakışların bana çevrilmesiyle sorgunun başlayacağını biliyordum. Bu yüzden o ikiliye sırtımı dönerek Deli’yi karşıma aldım.

“Uzatma ve kız arkadaşını ara.”

Yüzündeki ifade ılık hızıyla değişirken, “Meryem Hanım’ı mı?” diye sordu. Aval aval bakıyordu. “Bildiğim kadarıyla en son kız arkadaşın oydu.” Sorusunun saçmalığını önemsemeyen adam ağzımdan çıkacakları beklemeye başladı.

“Buluşmak istediğini söyle.”

“Şimdi mi?”

“İtirazın mı var?”

“Ha-hayır da-”

“Güzel. O zaman ara. Buraya geldiğini, onu görmek istediğini, gündüz rahat görüşemeyeceğiniz için gece onun köyünün yakınına kadar geleceğini, her ne sikimse bir şeyler uydur ve buluşmak istediğini söyle.”

Beklediğim tepkiyi alamayınca “Allah aşkına Deli! Sen bu kızla nasıl buluşuyorsan onu yap!” dedim. Bir anda sesim yükselmiş, tam bir öfke boyutu almıştı. Bu tahammülsüzlüğün nedenini bilemiyordum. Azarlamama rağmen Deli’nin yüzünü temiz, aydınlık bir gülümseme sardı.

“Kaçırıyor muyuz yani komutanım?”

Damağımı şıklatarak kaşlarımı hayır anlamında havalandırdım. “Söz hakkını ona bırakıyoruz.” Ne söylemeye çalıştığımı anlamayan Deli cevabı arkamdaki iki adamda arıyor gibi bakıyordu. “Eğer kaçmak isterse,” diyerek dikkatini tekrar üzerime çektim. “Kızı alır geliriz ama istemezse kendini bana kanıtlamak için ufak bir sınavdan geçmesi gerekecek.”

“Nasıl bir sınav?”

Koruyucu tavrı çenesini dikleştirdi. Asıl konuyu kaçırıyor-
du ama bu farkındalığı ona ben kazandıracak değildim. “Ora-
sını ihtiyacımız olursa öğrenirsin. Ara şimdi ve bir saat sonra
köyün yakınlarında olacağını ve haber beklemesini söyle.”

TOPRAK

Karakoldan çıktıktan sonra üzerimize çöreklenen sessizliğe sadece arabanın motor gürültüsü ince ince sızıyordu. Aramızda giderek azalan sözcükler şimdi bütünüyle kesilmişti ve arabaya ağır, soğuk bir gerginlik çökmüştü. Taşıyamayacağım kadar büyük bir endişe ise bu gerginlikten besleniyordu.

Herkes tıpkı sabah olduğu gibi pür dikkat yolları izliyordu. Onlara katılmaya çabalıyordum ama bu yüksek dağlar ve arasına sıkışmış gibi duran daracık yol, olmayan klostrofobimi harekete geçiriyordu. Böyle anlarda zihni dağıtmak kurtarıcı olurdu. Fakat şu anda ne elimde sabahki gibi bir kahve vardı ne de okuyarak bir süreliğine kendimi bu ortamdan soyutlayacağım bir kitap. Hoş olsa bile gecenin karanlığında bunu yapamayacağımı biliyordum. Tıpkı telefonlarımızı çıkarıp kurcalayamayacağımız gibi.

Işık yasaktı.

Dikkat çekmeye dair her şey yasaktı.

Sıkıntımı kendime saklayan bir nefes aldım. Endişemi bir başka boyuta taşımamak için gözlerimi yanımda oturan adama çevirdim. Kontrol ve dikkat. Yüzbaşı Karahanlı'yı şu anda kelimelerle anlatmam gerekse ilk kullanacaklarım olurdu. İnsana

suç işletecek kadar muazzam olan sarı kirpiklerini mümkün olduğunca kırpıyor, hiçbir hareketliliği saliselik bile olsa kaçırarak istemiyordu. Karanlıkta öylesine rahat hareket ediyordu ki ya gece görüşü vardı ya da bu yolları ezbere biliyordu. Profilden yüzü kusursuz bir şekilde orantılıydı. Taştan yontulmuş gibi görünen soğuk ifadesi bile yüzünün mükemmelliğini bozamıyordu. Başına yine o bereyi takmıştı. Sıradan biri gibi gözükmeliydi ama şu anda sıradanlıktan çok uzaktı. Çatılmış koyu sarı kaşları, sert lacivert bakışları ve ince bir çizgi hâlini alan koyu renk dudakları bana belki de en sevdiğim adamı hatırlatıyordu. Mustafa Kemal Atatürk'ü. Gözlerim, bir süredir halüsinasyon etkisi yaratan bir maddenin etkisi altında olmalıydı. Çünkü barbar olarak düşündüğüm bir adamı bu denli hayranlık izlememin ve Ata'ma benzetmemin başka bir açıklaması yoktu.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi bana doğru kısa bir bakış attı. Gergindi. Kirli sakallarının altında kalan çenesini sıkmasından bunu anlamak zor olmamıştı. Operasyonu tehlikeye atacak her şeyden kaçınmak istiyordu. Haklıydı. Bu onun üzerinde yıllarca çalıştığı, daha da önemlisi babasını bu uğurda kaybettiği göreviydi. Önce beni şimdi de Meryem Hanım'ı dâhil ederek fazlasıyla risk alıyordu. İtiraf etmem gerekirse onun bu konuda razı olacağına hiçbir zaman ihtimal vermemiştim. O, kendi çizdiği sınırların dışına çıkacak birine benzemiyordu. Geçilmez kuralları vardı ve onlara uymayanları kolaylıkla hayatından çıkarabilirdi. Kadir, onun için gerçekten önemli bir yere sahip olmalıydı. O zaman bende...

“Düşüncelerinin sesini kısar mısın?”

Bu sözleri dinlerken uğradığım şaşkınlık, ardından fısıltı hâlinde gelen “Duymuyorum ama hissettirdiği bakışlardan hoşlanmadım,” sözlerini duyduğumda yerini daha büyük bir şaşkınlığa bıraktı. Düşünmeyi bıraktım o da sözlerin bu noktasında sustu. Ardından beni yakaladığını vurgulayan bir bakış attı. Biraz alaycı, gerginliğine rağmen oldukça keyifli görünen bir temastı bu. Tutulmuştum: beni hedef alan bu

yargıyı ne kabul etmek ne de yönünü değiştirmek için bir şey yapabildim. Sadece karşımdaki beyefendi görünümlü barbara baktım. Bu adamı anlamakta zorlanıyordum. Bir anı diğer anına asla uymuyordu ve her hareketi ön görülmezdi. Kafamı karıştırıyor ve bundan zevk aldığını açıkça belli ediyordu. İşin garibi onun bu dengesiz hâllerine alışmaya başlamıştım. Belki de hoşlanmaya...

“Komutanım burası iyi.”

Düşüncelerim beni çıkılmaz bir yola sürüklemekten önce Barış'ın gösterdiği yere doğru baktım. Arabayı saklamak için ideal gibi görünüyordu. Olcay ustalıkla arabayı asfalttan toprak zemine geçirdi. Araba farklı boyutlardaki birkaç kayanın arasından geçip durdu. Yola bakan taraf çalılarla kaplıydı. Biz dönene kadar arabanın fark edilmemesini umarak aşağı indik.

Soğuk, hâlihazırda sızlayan bedenimi dağlamıştı. Akciğerlerinde alazlanan taze soluk kör bir bıçak misali keskindi. “Karın eli kulağında,” diyen Barış'a katılmamak elde değildi. Hava gerçekten de ‘kar yağsa da yumuşasa’ denecek bir donduruculuktaydı.

“Umarım bir süre daha o şekilde kalmaya devam eder.”

Ellerimi birbirine sürtüp ara ara avuç içlerime hohladım. Olcay'ın yanına vardığımda gözleri karanlığa rağmen yüzümü taradı.

“İyi misin?”

Berbattım. Bedenim ağrıdan kırılıyordu. Ateşim normal olsa da içten yandığımı hissediyordum ve yüzüme doğru esen gecenin ayazı beni tokattan farksız bir şekilde sarsıyordu. Fakat buna rağmen iyi olduğumu söyledim. Çünkü aksini belli ettiğim anda kendimi karakolda bulacağımı biliyordum. Bu görev onun kadar benim içinde mühimdi. Üstelik şu anda bir ucunda seven iki kişinin kavuşması vardı. Olcay'ı neyin razı ettiğini bilmiyordum ama bu konuda ufak bir payım varsa, bunu sonuna kadar kullanmalıydım.

“Emin misin?”

Tabii ki bu cevap Yüzbaşı Karahanlı gibiler için yetersizdi. Her anlamda iyi olduğumu kanıtlamak için büyük bir oyunculuk sergilemeliydim. Güven verici bir şekilde gülümsedim. “Daha emin olduğum zamanlar nadirdir.” Olcay’ın gözleri sorgulamasına devam ettiğini gösterircesine hafifçe kısıldı. Konuyu dağıtmak adına “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum. Bir yandan da soğuk havayı dağıtmak için olduğum yerde hareketlendim.

“Köye ulaşmak için şu yamaçtan aşağı inmemiz gerekiyor.”

Gösterdiği dik yokuşa baktım. Yoğunlaşan sisin aşağı çökmesinden dolayı ucu bucağı gözükmüyordu ama ilerideki köyün ışıkları hafifte olsa belirgindi. Yolumuz uzun ve bir o kadar engebeliydi. İyi ki botlarımı giymişim diye düşünmeden edemedim.

“Silahını kolay ulaşabileceğin bir yerde tut.”

Onunkinin elinde olduğunu görünce çıkarmaya yelten-dim. Koluma dokunarak beni hızlıca durdurdu. Dokunuşu hafif ama sıcacıktı. “İhtiyacın olmadığı sürece kullanmayacaksın. O yüzden sadece kolay ulaşabileceğin yerde olsun.” Tane tane, sanki bir çocuğa anlatırmış gibi kelimelerin üzerini tek tek vurgulamıştı. Tamam demekle yetindim. Onu anladığıma emin olduktan sonra kolumdaki elini çekti. Sıcaklığından koptuğu an buz kestim sanki.

“Barış öncüsün. Mubuka onu koru. Arayı çok açmayın. Deli ağır makinalı sende olduğu için artçısın. Toprak ortada kal. Dikkatli ve hızlı adımlar. Sis bize yardımcı olacaktır ama dost değil unutmayın. Görüş olmadığında durun.”

Komutları kabul eden ekip harekete geçti. Silahlarıyla çevreyi tarayan ikili belli aralıklarla sıranın önünden ilerlemeye başladı. Adımlarını ve hareketlerini izleyerek bende yürümeye başladım. Olcay’ın arkamda olduğunu alıp verdiği nefesten anlayabiliyordum. Bir an, en önde olmamasının nedeninin sadece benim için olduğunu düşündüm. Beni gözünün önünden

ayırmak istemediğini, başıma bir şey gelmesinden korktuğunu ve beni korumak için bana en yakın pozisyona geçtiğini... Çok kısa bir andı. Neyse ki mantıklı yanım ufak bir ayak kaymasıyla devreye girmişti. Öğlenki hâlleri de gözümün önünde belirdi. O kim, benim başıma bir şey gelmesinden korkan kim...

Yamaç çok dikti. Barış kayaların arasında gizli bir yol bulmuş gibi aşağı iniyordu. Mubuka keçi misali onu takip ediyordu ama ben çoğu kez tökezleyerek kayıyordum. “Yavaş, sakın, ayağımı düzgün bas, dikkatli ol.” Sırtıma yapışan komutlar bunlardı. En sonki sendelemeden sonra omzumun üzerinden Olcay’a baktım. Amacım onun yaşattığı stres yüzünden bu kadar çok kaydığımı söylemekti ama şaşkınlık dilimin tutulmasına neden oldu. Bu kadar iri birine göre şaşırtıcı bir şekilde dikkat çekmeden hareket ediyordu. Sanki dağın bir parçasıymış gibiydi.

“Önüne bak!”

Tam önüme döndüğüm sırada fısıltılı bir yakarış kulaklarımı tırmaladı. Daha cümle tam olarak bitmeden ayaklarım bir kez daha kaydı. Çılgılığımı yutmak zorunda kaldım. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. Bu seferki sert ve hızlıydı. Fakat ondan daha hızlı biri vardı. Beni ensemdeki monttan yakalayan adamın elinde ipte sallanan bir çamaşır gibiydim. Bir gafletle aşağı baktım ve bir anlığına ölüp de göğe yükseldiğimi düşündüm.

Havadaydım. Uçuyordum ve bunu sağlayan sadece bir eldi.

Yüzbaşının silah tutmayan eli.

Yükseklik korkum yoktu ama kahretsin burası çok yüksekti. Sis aşağılarda o kadar yoğunlaşmıştı ki kendimi bulutların üzerindeymiş gibi hayal etmek çok kolaydı. Olcay hiçbir şey söylemedi. Ayaklarım sağlam bir şekilde zemine basana kadar beni tutmaya devam etti. Teşekkür etmek için arkamı döneceğim vakit “Sadece yola bakar mısınız?” diye sordu. Aslında bu bir soru değil, emirdi. Bıkkın bir sestten çıkmıştı.

Önüme döndüm. Kalan yolu sessiz ve dikkatli bir şekilde tamamladım ve biraz da kırgın.

“Saat kaç?”

Sanırım aşağı inmemiz yarım saatimizi almıştı. Köyü yakından görebileceğimiz bir yere konuşlandık. Ufak esintilerde bile burnuma dolan kokuyla yüzümü buruşturdum. Bu benzin miydi? Burada benzinin ne işi vardı? Allah aşkına biraz daha yoğunlaşırsa hiç istemediğim bir an yaşayacaktım. Kusacaktım. Derin nefesler alarak bu hissi geçirmeye çalışmam daha çok kusma ihtiyacı hissettiriyordu. Bu nedenle kokuya değil de ortama odaklanmaya çalıştım.

“01.58 komutanım.”

Olca’yın sorusuna cevap veren Mubuka’ydı. Onunla tanıştığım ilk andan beri gördüğüm adama hiç benzemiyordu. Gereksinimle konuşmuyor, dikkatini her yöne eşit dağıtıyor ve asla flörtleşmiyordu. Sanki iki farklı kişiliği vardı. İkizler burcu olabilir miydi? Ya da terazi.

“Geldiğini haber verdin mi?”

Olca’yın sorusuyla başımı diğer tarafa çevirdim. Kadir, hayalet ekranlı telefonunda bir şeyler yazarken, “Şimdi veriyorum komutanım,” dedi. Olca’yın bakışları bana değmeden arkamdaki birine yöneldi. “Barış 9-12 yönü sende. Mubuka, 6-9 yönü.” Olca tekrar benimle göz teması kurmadan başını çevirdi. Beni görmezden mi geliyordu o?

“Deli, aklın burada mı?”

Bunu uzandığımız yerden sürekli başını çıkarıp daha ileriye görmeye çalıştığı için sormuş olmalıydı. Olduğu yere sinen adam “Aklım burada kalbim yolda komutanım,” dedi. Demek ki Kadir, operasyonlarda da çizgisini bozmuyordu ya da zaten onun çizgisi bozuktu. Zevzekliğine ses çıkarmayan Olca “3-6 yönü sende,” diye emretti. Kadir başını sert bir şekilde hareket ettirerek, “Emredersiniz,” dedi. Etrafımdaki herkes uzandığı yerden kendi yönüne doğru silahını doğrulttu.

“Ben?”

Gözlerim karanlığa tamamen alıştığı için burun kanatlarını genişletecek kadar nefes aldığını görebilmiştim. “Sen sadece önüne bak.” Az önceki olaya mı ithafta bulunuyordu yoksa burada olmamdan nefret mi ediyordu çözemiordum. Yine de yeterince gergin olan sinirlerini inceldiği yerden koparmamak için susup dediğini yaptım. Başımı önüme eğdiğimde gözüme ilk çarpan şey, boynu bükük beyaz çiçeklerdi. Sanırım bir bölümü de bedenimin altında ezilmişti.

“Bunlar kardelen mi?”

Parmak uçlarımı çiçeklerin üzerinde belli belirsiz gezdirdim. Olcay göz ucuyla önümüzdeki çalıda çıkan tek tük beyaz çiçeklere baktı. “Öyle gibi duruyor.” Kardelen, kış aylarında çiçek açardı ve biz daha kasım ayındaydık.

“Ama erken değil mi?”

Bakışlarımı yanımdaki adama çevirdim. Gözlerini köyden ayırmazken, “Bu dağlar için değil,” dedi. Bu şehre kar erken düşer, geç kalkardı. Sanırım çocukluğuma ve buradaki anılarıma dair hatırladığım tek şey buydu.

“O zaman yakında kar yağacak.”

Bulunduğum tespit hoşuna gitmemiş olacak ki, “Umarım biz dönene kadar yağmaz,” dedi keyifsizce. Odada kardan bahsettiğimde de aynı yüz ifadesine bürünmüştü. Kendince bir nedeni olabileceğini tahmin ettiğimden konuyu uzatmadım ve kapattım. Uzanıp önümde duran kardelenlerden bir tanesini nazikçe kopardım. Olcay’ın bana baktığını hissediyordum. ‘Biraz da göz kaçırma sırası bende’ diye düşünerek çiçeği zarar görmeyeceği şekilde göğüs cebime yerleştirdim. Fakat bakışlarında ısrarcıydı. Ne olduğunu sorgulayarak ona baktım. Lacivert gözlerinde gördüğüm şey, kınama mıydı?

“Beklenmeyen bir hareket.”

Öyleydi. Kaşlarım hafifçe çatılırken, “Neymiş o?” diye sordum. Bakışlarını üzerimden çekip tekrar köye çevirdi.

“Tuttuğunu koparan olduğunu düşünüyordum ama çiçekleri koparacağın aklımın ucundan geçmezdi.” Bir suçluluk dalgası bedenime sızdı. Bakışlarımı önümdeki kardelenlere çevirdim. “Sadece bir tane,” dedim sayıklar gibi. “O da bu gecenin anısı için.” Özel hissettiğim veya benim için önemli olan tüm anlara ait bir şeyler saklamaya küçük yaşta başlamıştım. Buna annemin intihar mektubu ve babamın kefeninden bir parça da dâhildi. Tabii ki hepsi bu kadar iç karartıcı değildi. İlk gittiğim askerî kamptan topladığım taşlar, gezdiğim her şehre özel olan magnetler, babamın bana aldığı ilk kalemin hediye paketi, mezuniyet kekimde sallanan iplerin birkaçı, kazandığım ilk davadaki dosya numarasının olduğu kâğıt ve daha niceleri. Olcay’ın yüzüne kinayeli bir gülümseme yerleşti. “Hatırlamak isteyeceğinden o kadar eminsin yani.” Neden böyle söylemişti? Onun için şu anın bir önemi yok muydu? O kadar mı sıradanlaşmıştı gittiği görevler?

“Unutmak istemediğime eminim.”

Olcay bana geldiğimizden beri ilk kez uzun ve anlamlı bir bakış attı. Ne düşünürse düşünsün burada olmaktan memnundum. Onun tabularını yıkılışını görmek, babamın intikamı için somut bir adım atmak benim için her şeyden önemliydi. Şu anda bulunduğum ortam bir ilkti ve kesinlikle bir kardeleni hak ediyordu.

“Nasıl hissediyorsun?”

Gülümsedim. Buna neden olan ses tonundaki bariz değişimdi. “Yarım saat öncekinden farksız.” Hafifçe kaşları çatıldı. O an bir soru yağmuruna tutulacağımı hissettim.

“Ateşin var mı?”

“Yok.”

“Yorgun musun?”

“Biraz.”

“Üşüyor musun?”

“Belki.”

Onu endişelendirme düşüncesi kalbimi sıcak bir el gibi sarmıştı ve boğulmam an meselesiydi. Neyse ki daha fazla soru sormadı. Onun yerine dizlerinin üzerinde hafifçe doğruldu. Ben daha ne yaptığını çözmeden üzerindeki ceketini çıkarıp aramıza serdi.

“Ateşini düşürelim derken zatürreye davetiye çıkarmayalım.”

Olçay eski pozisyonunu benden biraz daha uzakta aldı. Bu bana ikinci kez ceketini veriydi ve bu iki seferin ortak tek bir noktası vardı; hava buz gibiydi! Sanki soğuk ona işlemiyor-muş gibi toprağa uzandı. Ona bakınca bile ürpermek için kendimi zor tutuyordum.

“Sözümü geri almam için bu gece ant mı içtin?”

Neyden bahsettiğimi anlamadığı her hâlinden belliydi. “Barbarlıkla ilgili olan,” diyerek detaylandırdım. Olçay bir süre daha yüzüme baktı. Ardından dudakları hafifçe yanağına doğru kıvrıldı. “Dinime küfreden.” Sözlerinin bu noktasında sustu. Daha fazla gülümsemesini engelleyebilecekmiş gibi dikkatini tekrar köye verdi.

“Ne demek o?! Ben barbar mıyım?”

Bilmem dercesine omuz silkerken hâlâ gülümsüyordu. “Mesela ben o çiçeği asla koparmazdım,” dedikten sonra bana doğru yandan bir bakış attı. “Bilmem. Acaba öyle misin?” Gözlerimi kıstım ama cevap vermedim. Çünkü kahrolası şekilde haklıydı.

O, insanlara karşı barbardı; ben ise doğaya...

OLCAY

Köyün tüm sınırlarını görüşümüze alabileceğimiz en yakın çalılığın arkasına konuşlanmıştık. Yaklaşık üç metre önümüzde, bir buçuk metre genişliğinde bir hendek vardı ve kokusuna bakılırsa içi mazotla kaplıydı. İlkel bir koruma düzenine sahipti ama kesinlikle acil durumlarda iş görürdü. Bu denli korunmasıyla Herkül'ün varlığını daha da çok ele veren köye baktım. Korucuların devriye attığı sınırlarda en ufak bir açık yoktu.

“Haber var mı?”

Yüzüne sürdüğü toprakla kendini doğa anaya daha da teslim eden Deli başını hayır anlamında salladı. Tuttuğu ağır makinalı tüfeği bir an olsun boşlamıyordu. Yol boyunca kız arkadaşını almak için köye gizlice gireceği planları sıralamıştı. Sadece benim duyacağım şekilde. Hepsi akla yatkındı ama hiçbirisi tam anlamıyla güvenli sayılmazdı. Göz göre göre Deli'yi o cehenneme gönderemezdim. O kızın bir yolunu bulup çıkacağını biliyordum.

“Pişt!”

Duyduğum sese kulak kesildim. Tekrar gelmesini beklerken gözlerimi yanımdakilerde dolaştırdım. Toprak hariç

herkesin odağının köy olduğunu görebiliyordum. Toprak'ın ise hâlâ kardelenlerden özür dilediğini işitiyordum. Barbar olmaktan bu kadar mı korkuyordu? Peki ya barbarlardan...

“Pişt pişt!”

Sesin arkamdan geldiğine emin olunca ani bir dönüş yaptım ve silahımı tam olarak sesin sahibine yönelttim. Ağaçların arasına saklanmış çocuk yüksek bir iç çekişle nefesini tuttu. Benim hareketliliğimle Mubuka da silahını o yöne çevirdi.

“Komutanım.”

Harflerin her biri fısıltıyla, kendinden emin olmayan bir tınıda çıkmıştı. Ellerini teslim olur gibi kaldıran çoban çocuğa baktım. “Beni hatırlamadınız mı?” Şiveli sesini, ondan alınan çimen yeşili gözünü ve yüzündeki o mahmur ifadeyi unutmam mümkün değildi.

“Emrah.”

İsmi fısıldarken silahı yüzünden çektim. Mubuka'ya da aynısını yapmasını işaret ettim. Emrah'ın rahatlamış bir ifadeyle omuzları düştü. Bize doğru biraz daha yaklaşmasını işaret ettim. Tam bir komando gibi sürünerek bize doğru yaklaştı. Beni duyabileceği bir mesafeye geldiğindeyse “Bu saatte burada ne arıyorsun sen?” diye sordum fısıltıyla. Artık diğerlerinin de ilgisi bizim üzerimize kaymıştı.

“Ahırlar aşağıda. Orada kalıyorum.”

“Neden?”

Cevap vermedi. Eli kapalı gözüne gitmişti. Dişlerimi acı verici bir şekilde sıktım. Ondan belli ki sadece gözü alınmamıştı. Sıcak yatağı, bir tas çorbası, yuvam dediği o yerde artık hayatında yoktu. Üstelik sadece asker olmak istediği için. “Asıl siz burada ne arıyorsunuz komutanım?” Emrah'ın bakışları yanımdakilere ama en çok Toprak'ın üzerinde dolaşıyordu.

“O da askerdir?”

Toprak kendinden bahsedildiğini anlayınca lafa girmeye çalıştı. Ne olursa olsun bu köyden birine tam anlamıyla

güvenemeyeceğimiz için “Öyle,” diyerek önüne geçtim. Toprak’ın sorgulayıcı bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Neyse ki beni bozmak yerine ayak uydurmayı tercih etmişti.

“Komutanım geliyor.”

Deli’nin uyarısıyla başımı köye, daha doğrusu köyden biraz uzaktaki hareketliliğe çevirdim. Bir karartı, usul usul koruculardan uzaklaşıyordu. Önümüzdeki hendekten nasıl geçeceğini düşünürken gözden kayboldu. Deli panikle ayaklanacak gibi oldu. Mubuka’nın eli tam zamanında yetişti. Onu sırtından yere sabitlerken, “Köyden çıkan burayı da bulur,” dediğini duydum. Ardından göz göze geldiğim askerime teşekkür anlamında baş selamı verdim. Mubuka da aynı şekilde karşılık verdi.

“Birini mi bekliyorsunuz?”

Emrah’ın fısıltısındaki duyguyu tam çözememiştim. Tekrar ona doğru dönerken aklıma bazı cevapları onda bulabileceğim geldi. “Meryem denen birini tanıyor musun?” Emrah’ın yüzünde mutlak bir şaşkınlık ve korku belirdi. Başını onaylarcasına sallarken, “O mu geliyor?” diye sordu. Bu sefer sesi dehşete kapılmıştı. Evet dediğimde geri geri sürünmeye başladı.

“Burada olduğumu ona söylemeyin.”

Telaşlı hâli kaşlarımı çattı. Eli tekrar gözüne gitti. İşte bu daha da dikkatimi çeken bir detay olmuştu. Emrah ağaçların arasında gözden kaybolduğu sırada başka bir yöndeki çalılar kıpırdadı. Hepimiz silahlarımızı o yöne doğrulttuk. Karanlığa rağmen görüşümüze giren kız böyle bir karşılama bekliyor olmalıydı ki korkusuzca “Benim. Meryem,” dedi. Türkçesi bu dağlar arasında yaşayan birine göre fazla iyiydi. Yine de şivesi vurgularından belli oluyordu. Emrah’inki gibi. “Kadir Bey neredesin?” Ona hepimizin geleceğimizden bahsetmesi gerektiğiyle ilgili bir şey söylediğini hatırlamıyordum. Orada bu bilgiyi kiminle paylaştığını bilemiyorken nasıl böyle bir hata yapabilirdi?

“Meryem Hanım.”

Hangi ara ayağa kalktığını bile görmediğim adam üzerimden atlayarak kız arkadaşının yanına vardı ve hasret dolu bir şekilde kucakladı. Kızda aynı karşılığı verince birkaç saniyeliğine gözlerimizi başka yönlere çevirmek durumunda kaldık. Emrah'ın kaybolduğu yerden gözümü alamıyordum. Oralarda bir yerde saklandığını biliyordum. Onun bu hâlin-den sorumlu kişilerin arasında bu kızın da olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Ah Deli. Sen bizi nasıl bir işin içine sokuyorsun?

“Komutanım tanıştırayım.”

Kulağımın dibindeki fısıltıyla yanıma çömelmiş iki kişiye baktım. Deli, toy bir damat gibi heyecanlıydı. Sanki babasına sevdiği kızı tanıtacakmış gibi duruyordu. Meryem ise daha sakindi. Dış görünümü hiç de narin durmayan, biraz despot tavırlı, bir yanı hırçın, bir yanı süt limanmış gibi duran bir kadındı. Öne doğru dökülmüş uzun düz saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Bu sayede ince yüzü, belirgin elmacık kemikleri, sivri çenesi ortaya çıkmıştı. Gözlerinin rengini karanlıktan seçemiyordum ama beni taradığını görebiliyordum. Zihninin arkasında bir şeyler dönüyor olmalıydı. Belki de bu benim paranoyamdı. Yine de o kızda içime sinmeyen bir şeyler vardı.

“Meryem Hanım. Olcay Komutan. Olcay Komutan, Meryem Hanım.”

Kız memnun olduğunu söyledi. Bense sadece başımı sallamakla yetindim. Yanımdaki kıpırdanmayla başımı yattığı yerden oturur pozisyona geçmiş olan Toprak'a çevirdim. Yüzünde samimi sayılabilecek bir tebessümle “Merhaba. Ben Toprak,” dedi. Tokalaşmak için elini uzattı. Meryem denilen kız utangaçça karşılık verdi.

“Ben de Meryem. Siz Olcay Komutanın sevgilisisiniz değil mi? Memnun oldum.”

Toprak'ın kaskatı kesildiğini ona bakmıyor olsam da hissedirdim. Çünkü bende aynı durumdaydım. Boğazıma kaçacak hiçbir şey olmamasına rağmen öksürme ihtiyacıyla yanıp tutuştum. Boğazımı hafifçe temizledim. Toprak bakışlarını bana çevirdi. Ne demesi gerektiğini bilmiyormuş gibi bakıyordu. Az önce olduğu gibi benim cevap vermemi istiyordu ama bu konuda söz söyleyecek olan biri varsa, o da ben değildim. Gözlerim Deli'yi buldu. Ortamın karanlığı onu saklayabilecekmiş gibi davranıyordu ama burasının bir de dönüşü vardı. İşte bunu unutuyordu.

“Neyse şimdi hoş beşi bırakalım.”

Deli durumu toparlamak istercesine “Sebebi ziyaretimiz,” diye cümleye başladı. Meryem'in gözleri büyürken, “Ne diyorsun sen Kadir Bey,” dedi. Sanki bu giriş pek fazla hoşuna gitmemişti ya da belki de sadece şaşkındı ve ne diyeceğini bilmiyordu.

“Allah'ın emri peygamberin kavliyle seni kaçırmaya geldik.”

Meryem donakalmıştı. Sevdiği adamdan gözlerini ayırmıyordu. En ufak bir hareketini kaçırmak istemediğim için bende gözlerimi ona kilitlemiştim. Sevdiğinin sessizliği cesaretini kırmadan önce “Tabii sen de istersen,” diye ekledi. “Karar tamamen sana ait. Sen ne dersen o.” Karakol bahçesindeki konuşmamızı hatırlamış olacak ki cümlesinin altını ayrıca çizmek ihtiyacı hissetmişti. Bana doğru kaçamak bir bakış attı. Doğru olanı yaptığını söyleyen bir şekilde gözlerimi açıp kapattım.

“Yapamam.”

Deli'nin bakışları sevdiğine döndü. Şu anda yüzünü tam olarak göremiyordum ama omuzlarının düştüğü dikkatimden kaçmamıştı. Böyle bir cevap alacağına içten içe inanmak istemediği için kendini hazırlamamıştı. Oysaki ben o B planı çoktan hazır etmiştim.

“Korkmana gerek yok. En zoru başarıp köyden çıktın. Gerisi bizde. Seni korumak benim kalbimin borcu.”

Sesindeki yalvarış ve yakarış hoşuma gitmedi. Bir kadın için bu derece alçalmaya gerek var mıydı? Seven insan ilk seferinde kabul ederdi. Sevgisi korkusuna baskın gelmiş ki buraya gelmişti değil mi? İkinci seferi sorgulatıyorsa o sadece zorlama olurdu ve Deli'nin yapmaya çalıştığı şey buydu.

“Yapamam Kadir Bey. Biliyorsun.”

Meryem'in ince elleri Deli'nin yüzüyle buluştu. “Gittiğimi anlarlar. Hüsnüye'ye buraya seninle buluşmaya geldiğimin söyledim. Beni dönene kadar idare edecek. Eğer şimdi kaçarsam onun da başını derde sokarım.” Omuzlarından çok kalbi yerle bir olan Deli başını eğdi. İşte buna izin vermezdim. Hiçbir askerimin başını eğdirmemek benim boynumun borcuydu.

“Meryem Hanım.”

Sesim merhametsiz bir tonla çıkmıştı. Toprak hafifçe koluma dokundu. Sanırım ters bir şey söyleyeceğimi düşünüyordu. Bütün gözler üzerimdeydi. Anladığım kadarıyla tüm ekip bunu düşünüyordu. Bizimle kaçmayı kabul etmemesine rağmen ona şans vermem gerektiğini biliyordum. Bunu Kadir'e verdiğim söz için yapacaktım. Fakat öncelikle güvenmeliydim. Bu yüzden “Sana bir soru soracağım ve dürüst olmanı bekliyorum,” dedim. Hafifçe kaşları çatılsa da başını tamam anlamında salladı. Lafı dolandırmanın alemi yoktu.

“Herkül köyünüzde mi?”

Bu soruya vereceği cevap bir şans hak edip etmeyeceğini gösterecekti. Kanı çekilmişçesine kalakaldı. Bu bile yeterliyken, “Orada neler döndüğünü biliyorum,” diyerek onu köşeye sıkıştırdım. “O yüzden ağzından çıkacaklara dikkat etsen iyi edersin.” Deli üslubumdan hoşlanmamış olacak ki hafifçe, bizden başka kimsenin duyamayacağı bir sesle boğazını temizledi. Ona bakmak yerine yanındaki kız arkadaşından gözlerini ayırmadım. hâlâ cevap vermemişti. Benden gözlerini ayırmıyordu. Büyük ihtimalle de söyleyeceği kelimelerin

sonuçlarını hesaplamaya çalışıyordu. Neyse ki sabrımı daha fazla zorlamadan başını onaylarcasına salladı.

“Siktir.”

Barış’la göz göze gelirken damarlarımdaki intikam beni boğacak raddeye geldi. Operasyonu riske atmamak adına sakın kalmaya çabaladım. “Peki bize yardım edecek misin?” Meryem suratına tokat atmışım gibi hafifçe geri çekilirken, “Ne gibi bir yardım?” diye sordu.

“Bize Herkül’le ilgili ajanlık yapmanı istiyorum.”

Buraya geleceğimizden haberi olabilirdi. Belki Deli’nin onu kaçırmak isteyeceğini de zaten biliyordu ama şu anda söylediğim şey onun için bir ilkti. Hazırlıksız yakalanmışçasına paniklemişti. Sanki yardımı dokunabilecekmiş gibi Deli’ye bakıyordu. Boşuna bir çaba harcadığını fark etmesi için sözlerime devam ettim.

“Ya bizimle şu anda buradan ayrılırsın ya da oraya dönüp arkamızı kollarsın. Karar senin.”

Meryem nefes almama pahasına hareketsizdi. Acınası bir şekilde kurtarılmayı bekliyordu. İmdadına yetişen Deli “Yardıma ihtiyacımız var Meryem Hanım,” dedi. “Bunu en azından benim için yapar mısın?” Ortaya kendini atarak ikna etmeye çalışması gülünçtü. Az önce bence tarafını fazlasıyla belli etmişti. Meryem titrek bir nefes aldı. Ağlıyor muydu? Deli ellerini kızın yüzünden dolaştırdı. Yaşları usul usul sildi.

“Korkacağın hiçbir şey yok. Kimse senden şüphelenmez.”

“İlk düşünecekleri kişi benim Kadir Bey. Seni biliyorlar unuttun mu?”

Sıkıntılı bir nefes alarak başımı tekrar Emrah’ın olduğunu düşündüğüm tarafa doğru çevirdim. Meryem’in sırtının dönük olmasını fırsat bilmiş olmalı ki yüzünü gösterdi. Başını bana bir şey anlatmak istercesine iki yana salladı. Eli yine kapalı olan gözünde idi. O an aklıma dolan düşünceyle kaşlarım çatıldı. Deli’yi bilmiyorlar mıydı? Zihnim tüm hızıyla çalışırken her

şey yerli yerine oturuyordu. Bir yanda sadece bir düşünce yüzünden gözü alınan bir çocuk vardı. Diğer yanda ise senelerdir o düşüncenin içinde yaşayan bir adamla sevgili olan bir kadın. Görünüşe bakılırsa Meryem'e bir zararları dokunmamıştı. En azından görünür yerlerinde bir iz yoktu. Bu dört anlama gelebilirdi. Ya Deli'yi bilmiyorlardı ya asker olduğunu bilmiyorlardı ya her şeyi biliyor ama görüşmediklerini sanıyorlardı ya da her şeyi bildikleri başka bir planları vardı.

“Ama bu olayın benimle bir alakası yok Meryem Hanım. Şu anda beni aratsalar Ankara'da bulurlar.”

Siktir. Asker olduğunu biliyorlardı ve görüştüklerinin de farkındalardı. O zaman bu kızın da içinde olduğu başka bir...

“Meryem.”

Kulaklarıma sızan naif ses yüzünden düşüncelerim durdu. Toprak sesini daha rahat duyurabilmek için hafifçe yanıma yaklaştı. “Korktuğunu biliyoruz.” Bu grupta ikna kabiliyeti en yüksek olan kişinin şovunu yapmasına izin verdim. Çünkü şu anda itiraz edersem bana ilk tepki gösteren o olacaktı. Eğer bu kızı ajanlığa razı edebilirse, gerisini sonra düşünürdüm.

“Ben de korkuyorum,” dediğinde gözlerim gerçek anlamda Toprak'ı görmeye çalıştı. Bu bir blöf müydü yoksa söylediklerinde gerçeklik payı var mıydı, çözmek için çırpınıyorlardı. “İnan bana, bu gece, burada olmak en kötü kabuslarımda bile hayal edemeyeceğim bir şeydi.” Bunu o kadar hissederek söylemişti ki gerçekliğinden bir an bile şüphe duymadım. Korkuyordu, tedirgindi, belki de mutsuzdu. O zaman neden buradaydı? “Ama buradayım. Tüm korkuma rağmen sevdiklerime yardım edebilme umuduyla burada, seni kaçırmak için hazır bir şekilde bekliyorum.” Sevdiklerime... Bu çoğul ekinin içinde benim olup olmadığımı merak eden yanıma usulca küfrettim. Hayatı burnundan getirdin lan. Seni neden sevsin?

Biri niye seni sevsin?

“Ve sen gelmeyeceğini söylüyorsun. Bunun için bile bana borçlusun.”

Konuşmanın bu şekilde ilerleyeceğini düşünmediğimden dudaklarımdan ufak bir şaşkınlık nidası çıktı. Toprak'ın şaka yaptığını ancak göz kırpıp kıza samimi bir gülümseme armağan ettiğinde anladım. "Buradaki herkes, senin canını korumak için vatana yemin etti. Sana zarar gelmesine biz izin versek bile, yanındaki adam vermez. Kadir'e güveniyor musun?" Meryem Kadir'e baktı. Yüzünde samimi denebilecek bir tebessüm belirdi ve başını evet anlamında salladı. Toprak bu cevaptan tatmin olmuşa benziyordu. Benimse hâlâ tüm bunların içinden başka bir şey çıkacağını düşünen bir yanım vardı. "Peki onun hatırı için bize şans vermeye değer mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Bir saat önce beni razı etmek için kullandığı cümleleri şimdi Meryem'e uyarlamıştı. Göz göze geldiğim Toprak bu sefer keyifli bir edayla omuz silkti. Belli ki ne düşündüğümü anlamıştı.

"Ona her şey değer."

İçine kaçmış gibi çıkan ses, Deli'yi gülümsetmeye yetti. Toprak, uzanıp Meryem'in kucağında duran ellerinin ikisini de tuttu. "O zaman bize yardım et," derken hafifçe sıktı. "Bunu senden başka kimseden isteyemeyiz. Lütfen." Meryem, Toprak'a ardından Kadir'e daha sonra bana ve diğerlerine kısaca baktı. Pes eden bir nefes göğsünü indirip kaldırdı.

"Tamam. Yardım edeceğim."

Kadir, sevgilisini tekrar kolları arasına aldı. Bu temastan dolayı Toprak elini çekmek zorunda kaldı ama yüzündeki zafer gülümsemesi silinmedi. Bana doğru hafifçe eğildi ve sadece benim duyabileceğim bir şekilde fısıldadı.

"Bir şey değil."

OLCAY

İçime sinmiyordu.

Meryem'le yaptığımız anlaşmayı her ne kadar ben ortaya atmış olsam da en baştan beri o kızda içime sinmeyen bir şey vardı ve yüz yüze geldiğimizde bu körüklenmişti. Bunda Emrah'ın davranışlarının da etkisi çoktu. Meryem yanımızdan ayrıldığında, çimen gözlü çobanı da yerinde bulamamış, olan biteni sorabilme şansımı kaybetmiştim. Kim bilir bir daha ne zaman karşıma çıkardı. Yani bu saatten sonra Meryem'in ağzından çıkanlara güvenmek zorundaydım. En azından kendini açık edene kadar...

Tahmin ettiğim gibi, Herkül bir süredir o köyde saklanıyordu. Üstelik Meryem'in amcasının evindeydi. Neden o evi tercih ettiğini anlatmamıştı. Pardon, bilmiyorum diyerek geçiştirmişti ama ben bunun altından da bir pislik çıkacağını hissediyordum ve maalesef gerçekler gün yüzüne çıkana kadar susmak zorundaydım. Korucu kıyafetleri giyen adamlar, Herkül'e aitti. Gerçek korucuların, Herkül gidene kadar evlerinden çıkması yasaktı. Bunun nedeni, o köydeki herkesin terörist yanlısı olmamasından kaynaklanıyordu. Şu anda Herkül'ün ne zaman gideceğine dair bir haber yoktu. Tüm

görüşmeler gizlilik içerisinde ve sessizce yapıldığı için çoğu detayı bilmediğini ama kendince bir tahmin yürütüp, niyetlerinin kar yeni yeni yağmaya başladığında köyden ayrılmak olduğunu söylemişti. Akla yatan bir tahmindir. Bu dağlara kar bulaştığında hayat fazlasıyla zorlaşıyordu. Özellikle de yolculuklar. Onlar harekete geçtiğinde arkalarından kar iyice bastıracaktı. Olası bir fark edilme durumunda askerler köyü basana kadar onlar yolu yarılacak olacaktı. Peşlerine takıldıkları sürede de çoktan sınıra ulaşırlardı. Bu gerçek bir plansa kar yağışını beklemeden Herkül'ü ele geçirmeliydik. Bu da demek oluyordu ki çok zamanımız kalmamıştı.

Meryem yokluğu daha fazla fark edilmemesi için geri döndü. Deli ile ayrılışları dramatikti. Kız gözden kaybolana kadar arkasından bakan Deli'yi artçı değil de öncü yapmıştım. Geldiğimiz istikamette yamacı tırmandık. Toprak, inişlere göre çıkışlarda daha iyiydi. Sadece birkaç kez ayağı kaymış, hepsinde de benim müdahale etmeme gerek kalmadan ustalıklarla toparlanmıştı.

Arabaya sağ salım ulaşmış ve bıraktığımız yerde bulmuş-tuk. Bu geceyi şanslı günlerimizden sayabilirdik. Herkes yerini aldığı anda yola koyulduk. Hava hâlâ zifiri karanlıktı. Arkadaki üçlü yolu kendilerince paylaşıp, gece görüş kameralarıyla etrafı taramaya başladı. Yanımda oturan Toprak'ın sesi çıkmıyordu. Başımı çevirdiğimde kapıya doğru yaslandığını gördüm. Gözleri kapalıydı. Arabanın penceresi başını dövüyordu ve o sanki bayılmış gibi kılını bile kıpırdatmıyordu. Uyandığında sağ şakağında bir morluk görmesi an meselesiydi.

“Toprak.”

Korkutmamak adına sesimin dozajını yavaş yavaş arttırdım ve birkaç kez daha seslendim. Beni duymaması derin bir uykuda olduğunu gösteriyordu. Fakat devamında zihnimde beliren ‘Tekrar rahatsızlandığı için duymuyor, belki de ateşi yükseldi’ cümleleri eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmaktan farksızdı. Yolu kısaca kontrol ettikten sonra elimi tersiyle

yanağına dokundum. Normal gibiydi. Tabii bu ayazdan sonra yanan ellerimin şaşırtmacası da olabilirdi. “Başsavcı Serindağ,” derken bu sefer hafifçe kolundan sarstım. ‘Hım’ gibi bir ses çıkarıp yerinde kıpırdandı.

“İyi misin?”

Başını evét anlamında sallarken canı acımış olacak ki yüzünü buruşturdu. Eli boynuna gitti. Ovalarken doğruldu ve bu sefer başını koltuğa yasladı. Yüzünün yandan görünüşünü, aklımdaki düşünceler eşliğinde izledim. Onu her gördüğümde yüksek dağların zirvesindeki korunaklı, ulaşılmaz ve kendinden emin bir kaleyi düşünüyordum. O istemediği sürece hiçbir şeyin zarar veremeyeceği güçlü bir kale. Yüz hatlarındaki ciddiyet, duruşundaki resmiyet bana sürekli bunu hatırlatıyordu. Fakat şu anda, yanımda uyuyan kadın oyuncak bir bebekten farksızdı. Herkesi mutlu eden, varlığının bile huzur verdiği ufak, sevimli ve oyuncak bir bebek. Aygöl’ün oynadıkları gibi.

“Biraz da yolumuza mı baksak acaba?”

Toprak’a bakışım sadece birkaç saniyeydi ama Deli’nin gözünden bu durum kaçmamıştı. Direksiyondaki ellerimi sıkılaştırırken, “Bence de yolumuza bakmalıyız,” dedim. Dikiz aynasından attığım bakışı yakaladı ve anında görevine geri döndü. Bense karakola gidene kadar bir daha Toprak’a bakmamak için kendime bir söz verdim.

OLCAY

Karakol sınırlarına girdiğimiz an arabanın içinde gözle görülür bir rahatlama oldu. Silahlar ortadan kalktı, sırtlar kol-tuğa derin bir nefesle yerleşti. Açıkçası omuzlarımdaki yükün azaldığını hissetmek bana da iyi gelmişti.

“Olçay.”

Arabayı park ederken dikiz aynasından Barış'a baktım. Gözleri yanımdaki kadınla ilgili bir şey söyleyecekmiş gibi ikimizin arasında kısaca git gel yaptı. “Benim odamda kalmaya devam edebilir.” Başımı tamam anlamında salladım. “Mubuka ve Deli için yatakhanedeki ranzalardan birini hazırlattım.” Teşekkür ederken arabayı durdurdum. “Sen hâlâ yatmamakta ısrarcı mısın?” Yatsam ne değişecekti ki. Aklımdaki tilkilerin hepsinin kuyruğu birbirine dolanmışken uyku gözüme bile uğramazdı. “Bu sessizliği evet olarak kabul ediyorum,” diyen Barış arabanın kapısını sonuna kadar açtı. İçeri buyur ettiği gecenin ayazı yüzümü sertçe yalayıp geçti. Bıraktığı his soğuk, üzerimde bir ceket olmasa söveceğim kadar ürperticiydi. Benimse düşündüğüm tek şey Toprak'ın bu esintiden etkilenip etkilenmediği idi. Elimi hafifçe üzerine doğru getirdim. Dokunmadan, sadece rüzgârın ona ulaşıp ulaşmadığını anlayabileceğim bir mesafede tuttum.

“Hadi o zaman gel. Bu gecenin üzerinde çalışalım.”

Bir anlık panikle elimi geri çektim. Barış'ın bu hareketimi yakaladığını sanmıyordum. Çünkü cazip teklifini ortaya atıp arabadan inmişti. Fakat gören birinin olduğunu biliyordum. Sırtımdaki gülen nefesinden bunu anlayabiliyordum. Yine de Deli ile yüz göz olmaya niyetim yoktu. Bu yüzden Barış'ın arkasından hızla arabadan indim.

“Barış.”

Karakol yolunu yarıl原因an devrem omzunun üzerinden bana baktı. Teklifini kabul edeceğimi düşündüğü için beni bekleme gereği bile duymamıştı. Eğer sadece beni yalnız bırakmamak için bunu teklif etmiş olmasaydı kabul edeceğim kesindi. Fakat yorgunluğu gözünden okunan bir adamdan sırf bu yüzden uyanık kalmasını istemek bencillik olurdu.

“Sen güzelce dinlen. Yarın hep birlikte konuşuruz.”

Mubuka ve Deli de arabadan indi. Kapıların çarpması bile Toprak'ın uyanmasına yetmemişti. Hatta gördüğüm kadarıyla koltukta pozisyon değiştirip cenin hâlini aldı. Uzun bir kadındı ama şu anda ele avuca sığacak kadar ufak görünüyordu. Yine de bu şekilde yatmaya devam ederse bir yerlerinin tutulacağı kesindi. Tam uyandırmak için onun tarafına doğru dolanırken Mubuka araya girdi.

“Komutanım bence hiç ellemeyin.”

Sorgularcasına karşımdaki adama baktım. O ise, ön camdan odağını tamamen Toprak'a çevirmişti ve bu kadar savunmasızken ona bu denli dikkatli bakıyor olması, içimde bir yerleri rahatsız etti.

“Bu gece bizler için bile zorluydu. Onu düşünemiyorum. Bırakın uyusun.”

İşte bu konuda haklıydı. Bana meydan okuyuşu, hastalanması ve keşif amacıyla çıktığımız yolculuk onu fazlasıyla yormuş olmalıydı. Tabii ki de uyuyacaktı fakat sabaha kadar, burada, bu şekilde yatması ona yapılan bir iyilik olmazdı. Gözündeki gaddarlık kotamı aşmak istemiyordum.

“Hatta madem uyumayacaksınız, isterseniz dönüş yoluna geçebiliriz.”

Mubuka'nın ortaya attığı yeni fikre cevap vermeme bile müsaade etmeyen Barış “Olmaz. Daha durum kritiği yapmadık,” diyerek karşı çıktı. Aramızdaki mesafeleri kapattı ve sesini sadece bizim duyabileceğimiz seviyeye çekti. “Bundan sonra ne yapacağız, nasıl bir yol izleyeceğiz, planımız ne, operasyona hangi adamları dâhil ediyoruz ve ne zaman başlatıyoruz. Bunların üzerinde konuşmadan hiçbir yere gidemezsiniz. Duydunuz Meryem'i. Kar yağışından bahsediyor. Bu da demek oluyor ki yolumuz uzun vaktimiz az.” Taramalı tüfek misali konuşarak, beni can evimden vurmaya ve gitme fikrinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Başarısız olduğu da söylene- mezdi. Mubuka söylenen her şeyi haklı bularak “Elbet hepsini konuşacağımız bir zaman buluruz komutanım,” dedi. Bu cümlesinin sonuna bir ‘ama’ kelimesi ekleyeceğini adım kadar iyi biliyordum.

“Ama,” dediği an kendime yetecek kadar gülümsedim. “Operasyonu tehlikeye atacağımız her şeyden kaçınmamız gerektiğine dair emir aldık. Fark edilmeden geri dönmeliyiz ve sanırım bu sorularınızın hepsinden önemli.”

“Oyum Mubuka'ya.”

Deli gerçek bir oylama yapıyoruz gibi elini kaldırdı. Barış'ın ‘Sen de mi?’ bakışından hayal kırıklığı fazlasıyla belli oluyordu. Fakat bu Deli'yi durdurmamıştı. “Eğer yakalanırsak yapacak bir durum kritiğimiz olmaz komutanım.” Mubuka başını bu düşünceye katıldığını belli edercesine salladı. Belli ki Nazif Yarbay tarafından sıkı tembihlenmişlerdi. Sigara tablamdan aldığım son dalı dudaklarımın arasına kısırdım ve konunun asıl muhatabına ne zaman söz verileceğini bekleme- ye koyuldum. Yani bana.

“Ha şimdi, ha birkaç saat sonra. Ne fark edecek Allah aşkına?”

Bariş pes edecek gibi durmuyordu. Çocuklar savunmalarının altını doldurmaya devam ederek, “Çok şey,” dediler aynı anda. Bu tepkilerine şaşırmış olacaklar ki birkaç saniye birbirine baktılar. Sanırım o bakışma sözü kimin devralacağını da belirlemişti.

“Bizim için neyse de onun yokluğu fark edilmiş olmalı.”

Mubuka'nın gözleri yine arabanın içindeki kadına kaydı. Bu seferki bakışmalarını kısa tutmak adına “Haklı,” diyerek kendimi hatırlattım. Nihayet üçünün de bakışlarını üzerime çekebilmişim. Sigaramdan derin bir nefes aldım. “Odadayken sürekli telefonunun çaldığını duydum. Kimin aradığını bilmiyorum ama arayan kişinin ısrarından anladığım kadıyla ya önemli bir durum var ya da nerede olduğu merak ediliyor.”

Bariş bunu mazeret olarak kabul etmeyecek gibi duruyordu. “Her yerde olabilir. O hür bir kadın değil mi?” Sorusunu başımla onaylasam da “Hakkâri sınırlarında değil,” dedim. “Onu korumak için kaç tane PÖH atamışlar haberin var mı?” Tabii ki vardı. İlk karşılaşmamız tam da bulunduğum noktada gerçekleşmişti. “Peşine takılmamaları mucize,” dediğimde ağızımdan çıkanlar ilk kez beni düşünmeye itti. Gerçekten de Toprak onları atlatmayı nasıl başarmıştı?

“Sonuçta sizinle olduğu bilinmiyor.”

Mubuka ve Deli ile kısa bakışmamız Bariş'a yeterli bir cevap olmuştu. “Siktir.” Misafirhanedeki nöbetçi sabah birlikte çıktığımızı görmüştü. Onu arayan kişi eğer tanıştığım kuzeniyse bu işin peşini bırakacağını sanmıyordum. Kamera kayıtlarını izler, araba plakasını soruşturur, Şule Binbaşı'yı bulur ve ardından aramızdaki bağlantıyı ayyuka çıkarırdı. O kadında bunu yapacak merakın olduğunu ilk görüşte anlamıştım.

“O zaman gidiyorsunuz.”

Sigaranın henüz yarısına gelmişken tadım kaçmıştı. Ucundaki külü düşürüp kalan dalı tablanın içine koydum. “Toplanır toplanmaz.” Mesajı alan Mubuka ve Deli, kalan eş-

yalarımızı toplamak için karakola girdi. Bense Barış'la aramdaki mesafeyi kapattım.

"Yanımda olduğun için çok şanslıyım."

Uzanıp omzunu tuttum ve samimiyetimizden ötürü hafifçe sıktım. "Çok yakında yine görüşeceğiz kardeşim. O zamana kadar Allah'a emanetsin."

TOPRAK

Mandalina ve kehribar.

Kokuların hafızaları vardı ve bu karışım son zamanlarda sıkça duyduğum bir uyarıcıydı. Kirpiklerimin arasından sızmaya çalışan ışıkla gözlerimi araladım. Başımın ağrısından çok bedenim sızlanıyor ve sallanıyordu. Görüşümdeki bulanıklık geçtiği anda arabanın tavanıyla selamlaştım. Gözlerimi kendime çevirdiğimde iki büküm olduğumu gördüm. Başım vites kolunun yanındaydı ve sertliği tanıdık bir ceketle yumuşatılmıştı. Şimdi burnuma dolan o tanıdık kokuyu neden bu kadar çok hissettiğimi anlamıştım.

“Günaydın.”

Yattığım yerde sıkışıp kalmışım gibi hissediyordum. Başımı hafifçe geriye atarak direksiyondaki Olcay’ın yüzünü görmeye çalıştım. O da beni görmek için başını eğdiğinde aramızdaki tek engel kolu oldu. Pazısını hafifçe kaldırarak bana, daha doğrusu pozisyonuma baktı.

“Yardım etmemi ister misin?”

Ah! Evet, bunu istiyordum. Başımı onaylarcasına salladığımda o da bir kez aynı şekilde karşılık verdi. Bakışlarımla etrafımı taradım ve rahatça tutunabileceğim yerlere ellerimi

yerleştirdim. Uyuştuğunu koltuktan aşağı sarkıttığımda fark ettiğim ayaklarımdan gleri yettiği kadar destek aldım. Olcay tek elini direksiyondan çekmemiş, benden tarafta olanı ise sırtımı koyarak beni desteklemişti. İnememek için alt dudağımı dişledim. Zor olmuştu ama oturur pozisyona gelebilmiştim. Dağılmış salarıımı ellerimle geriye ittim. Arsız tutamları dizginlemeye çalışarak tokamı aradım. Arabanın ii hâlâ loş bir karanlık olduğu için basit siyah bir lastik tokayı samanlıkta arıyormuşum gibi hissediyordum. Pes ederek salarıımı serbest bıraktım. Geç kalmış bir ‘‘Günaydın,’’ dedikten sonra nerede olduğumuza bakmak için bakışlarıımı dışarı çevirdim. Tmendeydik. Hatta birkaç dakika içerisinde misafırhanenin bahçesine girecektik. ‘‘Ne kaçırdım?’’ Burada olmayı beklemediğimi belli eden bir ifadeyle yanımdaki adama döndüm. Bana bakmadı. Fakat yanaklarındaki kıvrım bu sorudan keyif aldığını gösteriyordu.

‘‘Herkül’ yakalamamız dışında mı?’’

‘‘Ne?!’’

O kadar yüksek sesle bağırmıştım ki Olcay başını benden uzak tarafa doğru çekti. Yüzü buruştu ama gülümsemesi daha geniş bir hâl aldı. ‘‘Yalnız tebrik ediyorum komutanım. Kaliteli bir şakaydı.’’ Arkamdan gelen sesle irkildim ve koltuğa tutunarak hızla geri döndüm. Bir anlığına Mubuka ve Deli’nin de bizimle olduğunu unutmuştum. Üçünün de suratı uykusuzluktan berbat hâldeydi. Hoş, tüm gece uyuyan biri olarak benimde onlardan kalır yanım olduğunu sanmıyordum. Sanki ivili tahtalarda yatmıştım. Bedenimin her noktası ayrı bir sızıyla çalkalanıyordu.

‘‘Günaydın Toprak.’’

Deli’nin pişmiş kelle gibi sırtmasını hayra yormam fazla mı iyimser olurdu? Neden bana bu şekilde bakıyordu ki? Uyurken saçma bir şeyler mi yapmıştım? Kahretsin! Uyku sırasında ağzımdan çıkan kelimelere mukayyet olamadığım zamanlar olmuştu. Birçok kişi buna sayıklamak diyordu ama

ben daha çok boş boğazlığı yakıştıırıyordum. Genellikle stresli olduğum gecelerde başıma geliyordu ve dün gece onlardan biriydi. Sayıklamış olabilir miydim? Bir an aklıma düşenlerle sayıklamış olmak için dua etmeye başladım. Çünkü horlama ihtimalini düşünmek bile utanmama neden oluyordu.

Ağzımın içinden bir "Günaydın," dedikten sonra Mubuka'ya da baş selamı verdim ve oyalanmadan önüme döndüm. Yanaklarımın ısındığını hissediyordum. Düşüncelerimin saptığı istikameti değiştirebilmek için "Karakolda kalacağımızı sanıyordum," dedim. "Yola devam edeceğimizi bilseydim en azından karakola kadar uyumaz, Barış Yüzbaşı'yla vedalaşırdım." Olcay misafirhanenin bahçesine girerken bana doğru kaçamak bir bakış attı ve gördüklerinden hoşlanmamış gibi kaşlarını çatı.

"Üzıldün mü sen?"

Bunu ne amaçla sorduğunu bilmesem de başımı evet anlamında salladım. "Odasını kullandım. Hatta gasp ettim denebilir. Teşekkür etmeye fırsat bulamadım. En azından vedalaşırken bunu yapabilirdim." Olcay'ın direksiyondaki ellerinin eklem yerleri beyazlaşmaya başladı. Neden böyle bir tepki verdiğini düşünürken, "Teşekkür edilecek bir şey yok," demesi kaşlarımın hayretle havalanmasına neden oldu. Arabayı park yerinde durdurdu.

"Ama illa gece için teşekkür etmek istiyorsan, telefonunu sana veririm."

Donakaldım. Çünkü yaptığım en büyük ayıbı yüzüme çarpan adama karşı ne diyeceğimi, durumu nasıl toparlayacağımı bilmiyordum ve açıkçası hareketsiz kalmak beynimin daha hızlı çalışmasına neden oluyordu. Tüm gece benimle ilgilenmesine rağmen ona teşekkür etmemiştim ve kalkmış sadece odasını verdiği için devresine teşekkür edemediğimden dolayı üzülüyordum. Bu sefer gerçekten ne söylerse haklıydı ve işin kötü tarafı şu anda teşekkür etmenin onun için hiçbir anlamı olmayacaktı.

Olcaý olabilecek en hızlı şekilde arabadan indi. Kapıyı kapatmasıyla – daha doğrusu yüzüme çarpmasıyla- arabanın içini gergin bir sessizlik yayıldı. Bagaj kısmına doğru dolaşmasını izlerken Deli ile göz göze geldim. Artık gülmüyordu. Hatta bana kızgın olduğunu söylesem yeriýdi.

“Bir şey yapmalısın.”

Bunu zaten biliyordum. Sorun ne yapacağımı bilmediğimdi. “En sevdiği yemek pırasalı börek. Umarım elin Gülsüm Sultan kadar lezzetlidir.” Deli verdiği ipucundan sonra arabadan indi. Boğazıma yıllanmış bir yumru oturdu. Neredeyse nefes aldırıyor, bunun etkisiyle gözlerimi yaşartıyordu. “Sen Deli’ye bakma,” diyerek arabanın kapısını açan Mubuka’ya doğru başımı hafifçe çevirdim.

“İçten bir teşekkür komutanımız için yeterli olur, biraz sakinleğinde.”

Bunu beni rahatlatmak için söylediğini anlamak zor değildi. Teşekkür ederken onun gibi arabanın kapısını açtım. O an üzerimdeki eksikliği hatırlarken, “Çantam,” dedim. Telaşla arabadan indim. “Çantam karakolda kaldı.” Daha doğrusu cüzdanım, telefonum, giysilerim, kitaplarım ve hayatıma dair önemli olan her şeyim orada kalmıştı. Bagaj tarafındaki iki adam yüzüme bakıyordu. Üçüncüsü ise benimle göz teması kurmamak için ekstra çaba sarf ediyor gibiydi.

“Aslında kalmadı.”

Mubuka bagajdan aldığı sırt çantamı yanıma gelerek uzattı. Rahatlamış bir nefes alırken, “Çok teşekkür ederim,” dedim ve cümlemin noktalayan şey sert, kırılması istenircesine kapanan bagaj kapısı oldu. Kahretsin, yine teşekkür etmiştim ve yine sahibi o değildi.

Olcaý eşyalarını omzuna vurdu. Misafirhaneye doğru ilerlerken diğer ikili de “Sonra görüşürüz,” diyerek peşinden ilerledi. Saniyeler sonra misafirhanenin soğuk bahçesinde tek başıma kalakaldım. İşin kötü tarafı pırasalı böreği nasıl yapacağımı bilmiyordum ama bu konuda usta birini tanıyordum.

Misafirhaneye doğru yürürken çantamın içinde telefonumu aradım. Henüz uyanmamış olmalıydı ama şansımı denemekten zarar gelmezdi. Merdivenleri tırmanırken telefon elime geçti. Nihayet! Ekranın karanlığıyla şarjının bittiğini anladım. Harika! Çantayı tekrar karıştırarak *powerbank* aramaya çalıştım. Kapıdan girip nöbetçi olan askere, "Günaydın," dedim.

"Günaydın komutanım."

Gülümsedim. Hemen önümden Olcaylar girdiği için mi yoksa duruşumdan dolayı mı bunu yakıştırmıştı bilmiyordum ama hoşuma gitmişti. Merdivenleri yavaş yavaş çıkarken telefonumu şarja taktım. Hemen açılmayacağını bildiğim içinse çantanın yanına sıkıştırdım.

Odamın koridoruna geldiğimde bu sefer aradığım şey anahtarımıydı. Neyse ki onu rahat ulaşabileceğim bir yere koymuştum. Odamın kapısını tek elle açarken bir yandan da telefonumun açılıp açılmadığına baktım. Tam içeri girdiğim sırada sırt çantamı omuzumdan yere düşürmüştüm ki farklı bir nefes alışverişi kulağıma doldu. Erkeksi bir sertlikle birleşmiş bir panik doluydu. Başımı hızla sesin geldiği yöne, ufak salona çevirdim. Gözlerim yuvalarından çıkmaya hazırlanırken çığlığım çoktan dudaklarımdan kaçmıştı. Telefonum elimden düştü. En az benim kadar şaşkın olan adam, hâlâ üzerinden sular süzülen çıplak vücudunu elleriyle saklamaya çalıştı. Başarılı olduğu söylenemezdi.

Üzerimdeki ilk şoku attığım gibi gerisin geri döndüm ve yüzümün sert bir göğse çarpması bir oldu. Arkaya doğru sendelediğim anda belimin tüm çukurunu kaplayan el sanki boğazımdaki nefesi de esir aldı. Mandalina ve kehribar. Bu sefer tam kaynağından burnuma doluyordu. Başımı kaldırıp düşmemi engelleyen adama baktım. Olcay'ın yüzünde gördüğüm katıksız telaş, saniyeler içinde kafa karışıklığına dönüştü. O da benim kadar şaşkın bir şekilde arkamda kalan adama bakıyordu. Belimdeki eli baskısını azalttı ve hoşuma

gitmeye başlayan koku gittikçe uzaklaştı. Aramıza birkaç adımlık mesafe koydu ve ondan beklemediğim bir şekilde dudaklarını kıpırdattı.

“Uygar?..”

OLCAY

Henüz odaya attığımız adımlar soğumamıştı ki Toprak'ın keskin çılgılığı duyuldu. Düşündüğüm tek şey Toprak'a saldırabilecek birinin askerî misafırhaneye girebilmiş olmasıydı. İmkansızdı ama beynim ayaklarıma çoktan itaat etmeye başlamıştı. Hangi ara silahımı çıkardığımı ve karşı odanın açık olan kapısından daldığımı bilmiyordum.

Eşikten geçtiğim an Toprak bana doğru dönmesi bir oldu. Mimoza kokusu saçlarıyla beraber burnuma savruldu. Orada olmamı beklemiyordu. Göğsüme çarpıp geriye doğru sendeledi. Avuç içlerim için yaratılmış olduğunu fark ettiğim belinden yakaladım. Düşeceğini sandığı saniyelerde yüzü buruşmuş, sırtının yerle temasını beklemeye koyulmuştu. Bunun gerçekleşmediğini anladığında gözlerini araladı. Onun bakışlarından kaçmak için gözlerimi odanın içindeki diğer kişiye çevirdim.

Olduğum yere mihlanmıştım. Odasında cırlıçıplak bir adam görmek, beklemediğim bir manzaraydı. Bu kişinin Mahşer timinden biri olması... İşte bu beklememekten de öteydi.

“Uygar?”

“Komutanım.”

Şaşkınlığımı ele veren sesime denk bir seslenişti. Nihayet koltuktaki yastıklardan birini önüne çekmeyi akıl etti. Yine de bu oda için fazla uygunsuzdu.

“Uygar mı?”

Toprak sorgular bir şekilde arkaya bakmaya çalıştı. Fakat daha omzunun üzerinden başı geriye dönmeden elim engel oldu. Yanağından yakaladığım kız başını eski pozisyonuna getirene kadar şaşkın ve bir o kadar sorgulayan gözlerini benden ayırmadı. Karşımdaki adam hâlâ çıplaktı ve bu görüntüyü izlemesine gerek yoktu.

Ardımda kapının kapandığını duydum. “Lan sırık. Ne arıyorsun burada?” Deli şaşkınlık ve mutluluğunu kendince kusakarak yanımdan geçti. Bir adım arkamda duran Mubuka’ya baktım. Belli ki onların da bu karşılaşmadan haberleri yoktu. Deli, 2.05’lik adama rahat sarılabilmek için boynundan aşağı çekti. Uygar yastığı tutmaya çalışırken sendeledi. Az kalsın koltuğa düşerken yeni bir göz şöleni yaşatacaktı. Görmediğim bir şey değildi. Fakat Toprak’ın görmesini istemediğim bir görüntüydü.

“Derhâl kıyafetlerini giy. Hemen!”

“Emredersiniz komutanım.”

Emrim üzerine hızla kenarda duran kamuflejlarını giymeye başladı. Elimin altındaki Toprak hangi ara kollarını göğsünde başlamıştı bilmiyordum ama sabırsızlanmaya başladığını bir ayağını ritmik bir şekilde yere vurmasıyla anlamıştım. Ona burada ne döndüğünü açıklayamazdım. Fakat odasındaki şu anda yarı çıplak duran adamı tanıtarak biraz zaman kazanabilirdim.

“Başçavuş Uygar Karapınarlı,” dedim bakışlarını yakaladığım ilk anda. “Emredin komutanım,” diyen adama kısa -sen işine bak diyen- bir bakış attım. “Mahşer timinin sıhhiyecisi.” Toprak’ın gözleri usul usul büyürken, “Senin timinin yani,”

dedi. Bu kadının zekasına hayrandım. Başımı onaylarcasına salladım. Bedenindeki o gergin hava kollarıyla beraber çözüldü.

“Burada ne arıyorlar?”

Sorusunun cevabını bende bulamayacaktı. Giyindiğine emin olduktan sonra Toprak’ı omuzlarından tutarak geriye çevirdim. Korku dolu bir nidayla gözlerini kapattı. Bu tamamen yine benzer manzarayla karşılaşacağını düşünmesinden dolayı vücudunun verdiği bir refleksti. Fakat az önceki emrimi hatırlamış olacak ki saniye geçmeden kirpiklerini yavaşça araladı. Rahatlamış bir nefes alırken elimin altındaki omuzları düştü. Yanakları ise kırmızılığundan kolay kolay vazgeçmeyecek gibi duruyordu.

“Ne oluyor burada?”

Erkeksi olmasına rağmen naif bir sesin ardından odaya giren kişiye bakmama bile gerek yoktu. “Sercan.” Adını duyduğu anda başını bana doğru çevirdi. Beni görmeyi o kadar beklemiyordu ki ağzı yer çekimine yenik düştü. Allahtan onun kıyafetleri üzerindeydi. Esas duruş pozisyonunu alan Sercan “Teğmen Dikbaş. Emredin komutanım,” dedi. Gözlerim içerideki odadan tanıdık bir yüzün daha gelmesini bekledi. Hiçbir hareket olmayınca bakışlarımı rahat pozisyona geçirdiğim askerlerime çevirdim.

“Ali F ve Ali C nerede?”

Ali Faruk ve Ali Can da buradaysa bu sürprizin altından Nazif Yarbay’ın çıkacağından adım kadar emindim. “Onlar alt kattaki odada kalıyorlar komutanım.” Aldığım cevapla kısılan gözlerim karşımdaki adamları taradı. Ne diyeceğini bilemeyen Mubuka, fazlasıyla keyifli olan Deli, utançtan yerin dibine girmeyi bekleyen Uygur ve şaşkın Sercan.

“Ne arıyorsunuz lan burada?”

Sercan başını eğerek yanındaki diğerlerine kısa bir bakış attı. Sanki aynı fikirde olup olmadıklarını sorguluyordu. Ardından bana dönüp “Haberiniz yok mu komutanım?” diye

sordu. Timimin hepsini Yüksekova sınırlarında görebileceğim ne kaçırmış olabileceğimi düşünmeden edemedim.

“Bugün Paşa buraya geliyor. Onu korumak için buraya görevlendirildik.”

Duyduklarım karşısında zihnimde bir cümle belirdi. “Selamımı iletmeyi unutma. En kısa zamanda tavla oynamaya geleceğimi de hatırlat.” Ben bizi sivilde teftiş edeceğini düşünürken o kartlarını gizlemeyi tercih etmişti. Hayra alamet olmayan gelişin altında benimle konuşmak olduğunu sezebiliyordum. Elim boş değildi ve sanki bunu hissetmiş gibi buraya geliyordu. Üstelik timimin korumasıyla...

Bu da demek oluyordu ki operasyon başlamak üzereydi.

“Tabii bu, dağın görünen yüzü komutanım.” Uygur’ın lafa girişiyle zihnimi ana çektim. “Aslında yürüttüğünüz operasyon için buradayız. En azından Nazif Komutanımızın bize söylediği şey bu.” Tam da düşündüğüm gibiydi. Öncü olarak gönderdiği ikiliden sonra timin geri kalanını da yanıma gönderecek bir yolunu bulmuştu. Belli ki derdi sadece haber almak ya da acil durumda müdahale etmek değildi. İsteddiği her zamanki gibi timimle hareket etmemdi. Fakat bu konuya Paşa’yı nasıl razı etmişti, işte orası tartışma konusuydu.

Yanımda duyduğum ince, nazik bir boğaz temizlemeyle bakışlarımı Toprak’a çevirdim. Şaşkınlığını üzerinden atmış yerini farklı bir sabırsızlık almıştı. Bir şey söylemek istiyor ama zamanını kollamaya çalıştığı için susuyor gibiydi. Fakat biraz daha konuşmazsa da patlayacağı benziyordu. Onu dinlediğimizi belli eden bir baş hareketiyle aramıza girmesine izin verdim. Toprak teşekkür edercesine gülümsedi. Burun deliklerini genişleyecek kadar derin bir nefes alırken de karşısındaki Mahşerin dört atlısından gözlerini ayırmadı.

“Öncelikle kendimi tanıtayım. Ben Başsavcı Toprak Serindağ.” Sercan ve Uygur’ın bakışları şok tanımına uygun bir şekilde büyüdü. Başsavcı olayını duyduklarını tahmin

ediyordum ve şu anda pot kırdıklarını düşündüklerine de emindim.

“Yüksekova'ya neden geldiğinizi öğrendiğimize sevindim. Lütfen şimdi biriniz bana, neden benim odamda olduğunuzu da söyleyebilir mi?”

TOPRAK

Çok yorgundum. Dünkü ağır antrenman, ardından ateşlenip saatlerce bilinçsiz bir şekilde yatmam, tam olarak toparlanamadan gece ayazındaki keşif yolculuğumuz ve araba içindeki uyuyuş şeklim, sanırım bedenime ağır gelmişti. Her yanımın et kesmişçesine sızladığını hissediyordum ve yarına kadar toparlanmak zorundaydım. Ankara'nın rapor beklediğini biliyordum. Henüz onlara en ufak bir satır bile yazmamıştım. Bir süre sonra bu durumun dikkatlerini çekeceğini bildiğimden kafamı toparlamalı ve oyunu kılıfına göre oynamalıydım.

Tabii öncelikle deliksiz bir uyku çekmek ve zonklayan başımı bir nebze de olsa katlanılabilir bir seviyeye indirmeyi umuyordum. Odamdaki beş erkek çıkar çıkmaz...

Olca da bu durumdan benim kadar habersiz görünüyordu. Konuşacak çok fazla konuları olduğunu tahmin etmek zor değildi. Fakat bunun için başka bir odayı kullanabilirlerdi. Benim odam haricindeki herhangi bir odayı.

“Yüksekova'ya neden geldiğinizi öğrendiğimize sevindim. Lütfen şimdi biriniz bana, neden benim odamda olduğunuzu da söyleyebilir mi?”

Sitemli cümlem dudaklarımdan dökülür dökülmez, Olcay'ın yüzüne ufak bir aydınlanma geldi. Belli ki yaşadığı şaşkınlıktan nerede olduklarını unutmışlardı. Timine dönüp sorumu kendi üslubuyla tekrarladı. Sercan ve Uygur, kendimi tanıttığım andan itibaren farklı bir şaşkınlıkla bana bakmaya başlamışlardı ve ardından sorduğum soruyla bu ifadeleri bambaşka bir boyuta taşıdı.

“Komutanım.” Muhatabının benim olduğumu hatırlayan, adının Sercan olduğunu az önce öğrendiğim asker “Başsavcım,” diyerek konuşmasına başladı. “Bir yanlışınız olmadığına emin misiniz? Çünkü yarım saat önce giriş yaptık ve bize bu odanın tahsis edildiği söylendi.” Bu kadar nazik birine karşı ayıp olmayacağını bilsem yüzüne karşı histerik bir kahkaha atardım. Ağır adımlarla ufak salona doğru yürürken, “Ortada bir yanlış olduğu açık ama ben o tarafta değilim,” dedim.

“Burası benim odam. Eşyalarımı fark etme...”

Cümlemi tamamlamama engel olan ayrıntı bıraktığım hiçbir yerde eşyalarımı bulamamamdı. Ne lavaboya bıraktığım kupa ne sehpanın üzerinde duran kitaplarım ne de bavlum ortalıkta gözüküyordu. “Neredeler?” diye sayıkladım. Ben olmayan şeyleri görebilecek bir yeteneğim varmış gibi etrafa bakıyordum. Olcay ise bir şeylerin farkına varmışçasına “Kuzenin toplamış olabilir mi?” diye sordu. Bakışlarım tanımasam benim adıma endişelendiğini düşüneceğim adama kaydı. Kuzenim ne alaka diye düşünmeden edemedim. O, bunu da fark etmiş gibi “Gece boyunca telefonun susmadı,” dedi. “O mu aradı bilmiyorum ama belki de bu durumdan bahsedecekti.”

Saçmalık!

Eğer arayan Merve'ye ve bu durumdan bahsedecekse bile, eşyalarımın izinsiz dokunmaması gerektiğini biliyor olmalıydı. Hiddetle sırt çantamın yanında duran telefonuma doğru yürüdüm. Olcay yolumdan çekilmek adına sağa doğru büyük bir adım attı. Hoş, atmasaydı da bu sinirle onu yıkıp

geçerdim. Telefonumu yerden aldım ve powerbank kablosundan çekip ayırdım. Saati zerre kadar önemsemeden Merve'nin numarasını tuşladım. Rahat konuşmak adına yatak odasına yöneldiğim anda burasının bana ait olmadığını anımsadım. Kahretsin! Koridora çıkmayı düşündüm. Fakat bu sefer de saatin çok erken oluşu ayaklarıma dolandı. Çığlığımla insanları başıma toplamadıysam öfkeli sesim yüzünden mutlaka birilerinin sitemine denk gelirdim ve şu anda bu hiç iyi olmazdı. Enerjim sadece bir kişiyle kavga etmeye yeterdi. Kuzenimle!

Telefon çaldı, çaldı, çaldı.

Uyuduğunu belli edercesine çalmaya devam etti. Küçük salonun ortasında volta atmaya başladım. Bana alan açmak istercesine dört asker de mutfak tarafına doğru geçti. Olcay ise voltama engel olmayacak ama gerektiği anda müdahale edebilecek bir noktada duruyordu. En sonunda uykulu ama fazlasıyla panik olan ses telefonun ucunda duyuldu.

“Toprak!”

“Eşyalarım nerede?”

Olduğum yerde durdum. Beklediği karşılık bu olmayacaktı ki Merve'nin sesi çıkmadı. Fakat arkadan Cihat eniştenin “Toprak mı?” diye sorduğunu işittim. Onaylayan bir mırıltı çıkaran kuzenim “Asıl sen neredesin?” diye sordu sitemle. Bu sefer daha yüksek ve daha sert bir dille eşyalarımın nerede olduğunu sordum. Cihat eniştenin arkadan bir şeyler dediğini işitiyordum ama kulaklarıma bir sis perde inmişçesine sadece sorumun cevabını bekliyordum. “Emanette.” Olcay'la göz göze geldim. İlgiyle beni izlemesine odaklanmadan “Neden?” diye sordum kuzenime.

“Toprak merhaba.”

Telefonun ucundaki ses bir anda erkeksi, mahcup bir havaya büründü. Ne kadar içimden gelse de benden yaşça büyük, hele de Cihat enişte gibi her şeyin orta yolunu bulmaya çalışan birine sert çıkmak haddim değildi. “Nasılsın?” diye sorduğunda sesimi biraz daha normalleştirdim. “İyi desem

inanacak mısınız?” Olcay’ın kaşları hafifçe çatıldı. Sanırım kiminle konuştuğumu sorgulamıştı. Telefonun ucuna sıkıntılı bir nefes üflendi.

“Ne desen yerden göğe kadar hakkın var,” derken gerçekten de bu konuşmayı yapmaktan rahatsızmış gibiydi. “Ama sana ulaşmaya çalıştık.”

“Ne için? Odamı başkasına verdiğinizi haber vermek için mi?”

“Olaylar ansızın gelişti Toprak...”

Diğer tarafta hışırtılı bir ses Cihat eniştenin konuşmasını kesti. “Öncelikle sen bize hesap sormak istiyorsan önce hesap vermek zorundasın.” Merve’nin çirkefleşen sesiyle yüzümü buruşturdum. Haklılık payını sırf bu tavrı yüzünden kaybetmek üzereydi. “Neredeydin, kiminleydin ve o telefonu neden kapattın?” İstedğim cevapları o tatmin olmadan alamayacağımı fark etmiştim. O yüzden en kolayından başlayarak “Sanırım arayarak şarjımı bitirmişsin,” dedim.

“Olcay Bey’leydim ve şehir dışındaydım.”

Ufak bir şaşkınlık nidası kulağıma doldu. Olcay’ın ise bu sefer kaşları havalanmıştı. Birlikte olduğumuzu açık yüreklilikle söylemiş olmama şaşırmıştı ama sanki gözlerinin bir yerinde ufak bir bozulma da vardı. Söylememem mi gerekiyordu?

“Ne sebeple?”

Merakın vücut bulmuş hâli olan kuzenimin bu konuyu de-seceğini tahmin ediyordum. Bu yüzden aklıma gelen, en mantıklı bahaneyi sundum. “Soruşturma için. Biliyorsun ki gizlilik esas.”

“Bilirim o gizlilikleri.”

Merve’nin sesi ilk kez iç gıcıklayıcı bir hâl almıştı. Karşımda bana dikkatle bakan adam da konunun muhatabı olunca yanaklarıma haddinden fazla kan pompalanmaya başladı. “Dedikodunuzu sonra yapın.” Cihat eniştenin ilk kez karısına

sert denebilecek şekilde konuştuğunu duydum. Telefonu alan adam "Toprak orada mısın?" diye sordu.

"Ben buradayım da eşyalarım yok."

"Eşyaların emanette ve güvende. Kendi adıma özür dile-
rim. Fakat inan benimde her şeyden son anda haberim oldu.
Paşa'nın habercisi akşam saatlerinde aramış ve pazar günü
Paşa'nın tümene geleceğini söylemiş. Misafirhanedeki boş
odaların, korumalara tahsis edilmesiyle ilgili de emir vermiş.
Biliyorsun ki seni gizli olarak odaya yerleştirdim. Kayıtlarda
ismin geçmiyor. Çalışan kimsenin bu durumdan haberi yok.
Ben müdürlüğe varana kadar odanı iki özel kuvvetler askerine
tahsis etmişler. Sana ulaşmaya çalıştık ama en sonunda diğer-
lerine fark ettirmemek adına Merve'yi odana sokmam gerekti.
Tüm eşyalarını topladı ve kendininmiş gibi emanete bıraktı."
Gizli kapaklı yaptığım tüm işler bir gün ayağıma dolanıyor-
du. O da kendince haklıydı. Onlarda kalmayı kabul etmeyince
kendi inisiyatifini kullanarak bana bir oda vermiş ama gerekli
gördüğü durumlarda çıkabileceğimi de söylemişti. Bu durum
gereklikten de öte verilen bir emirdi ve karşı çıkabilecek güç
kimse de yoktu. Kızgınlığım yerini yavaşça kurgınlığa bırakır-
ken, "Tamam. Her şeyi anlıyorum da eşyalarımı neden ema-
nete bıraktınız?" diye sordum.

"Çünkü ne yapacağımızı bilemedik."

Merve az önceki tüm gıcık hâinden sıyrılmış ve kuzen ol-
duğumuzu hatırlamış gibi bir sese bürünmüştü. "Bize gelmek
istemediğini biliyoruz. Emrivaki yapmadan önce sana sormak
için beklemeye karar verdik. Birkaç gün sonra gidecekleri için
belki başka bir yol..."

"Bütün odalar doluyorsa başka nasıl bir yol bulmamı düşün..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermemiştim. O da ay-
nısını yaparak, "Bize gelebilirsin," teklifiyle sözümü kesti.
Bu kızın kısasa kısas hâlleri bazı anlarda sinirime daha fazla
dokunuyordu. "Bu saatten sonra mı? Ben almayayım." Mer-
ve saçmaladığını söyledi. Ardından da kocasının anlattığı

hikâyeyi bir de kendi ağzıyla anlatmaya başladı. Kırğındım, yorgundum ve pistim. Şu anda istediğim en son şey, aynı olayı ikinci kez dinlemektir.

“Neyse Merve. Ben başka bir yol bulmaya çalışacağım için kapatıyorum. İyi geceler.”

OLCAY

Toprak'ın inişli çıkışlı konuşmasını dinlerken bir yandan da odanın içinde volta atmasını izliyordum. Ona bakarken ben yorulmuştum. En sonunda telefonu kapatıp durdu. Bir süre telefonunun ekranından gözlerini ayırmadı. Omuzları düşük, başı eğik, parmakları sürekli karanlık olan ekranda dolaşıyordu. Kapatırkenki cümlesi zihnimin arka planında tekrarlandı.

“Ben başka bir yol bulmaya çalışacağım.”

Umarım, bu tahmin ettiğim şey değildi.

“İyi misin?”

Bu soruyu benim sormam gerekirken Mubuka benden önce davranmıştı. Sıkıntılı sayılabilecek bir nefesle göğsü şişip indi. Bize doğru, daha doğrusu Mubuka'ya bakmadan önce başını evet anlamında salladı.

“Oda sizin beyler.”

Mutfak tarafından çıt çıkmadı. Mubuka tekrar öne geçerek, “Sana başka bir oda mı verilmiş?” diye sordu. Bunun cevabını duymama bile gerek yoktu. Ona başka bir oda verilmemişti. Bu yüzden kalacak başka bir yer bulmaya çalışacaktı.

“Emanet, odadan sayılır mı?”

Buruk gülümsemesinin ardında sakladığı alay sadece can acıtıcıydı. Bu sefer Mubuka bile konuşmadı. Ortama kısa bir sessizlik çöktü. Herkes Toprak'a bakıyor, o ise sadece dalmış bir şekilde telefonuna bakıyordu. "Yanlış anlamazsanız," diyerek söze giren Sercan yanındaki arkadaşlarından, en çokta benden onay almak istercesine baktı. Ne söyleyeceğini duymak için başımı onaylarcasına salladım.

"Burada kalmaya devam edebilirsiniz."

İşte bunu duymayı beklemiyordum. Toprak'ta benimle hem fikirde olacak ki yüzünde beliren tek ifade şaşkınlık oldu. "Sizinle mi?" derken ki soruşu bile şok doluydu. Belki biraz da utanma. Sercan'ı tanıdığım ve güvendiğim için bu sorunun altında kötü bir niyet aramadım. Nihayetinde evli ve tatlı mı tatlı bir kız çocuğu babasıydı. "Tabii ki hayır," diyerek yanındaki adama baktı.

"Biz kalacak bir yer buluruz değil mi Uygur?"

Uygur hâlâ az önce yaşanan olayın etkisinde olmalıydı. Toprak'a tam anlamıyla bakamasa da başını arkadaşını desteklercesine salladı. Üzerindeki şoku atan kadın, "Sizi yerinizden edemem," dedi. İtiraz edeceği her hâlinden belli olan Sercan ise, "Ama bilmeden biz sizi etmişiz," diye karşılık verdi. Her zaman dilini doğru kullanan, karşısındakini hakkaniyetle dinleyen, bir olay karşısında empati yapmayı ihmal etmeyen ve karşısındaki kim olursa olsun saygıda kusur etmeyen bir karakteri vardı. Sanırım buna en büyük etmen, öğretmen olan eşi Aslı'ydı.

"Birimiz Ali F'lerin odaya diğerimiz müsaitse komutanımızın odasına yerleşiriz."

Bu cümle aslında bir soru niteliği taşıyordu. Oda yeterince kalabalıktık. Fakat bunu kabul etmezsem Toprak'ın tümen dışında bir yerde kalması gerekecekti. Güvenli olmayan bir alanda. Onay bekler gibi bana bakan askerime 'sorun yok' dercesine gözümü kapatıp açtım.

"Onlar zaten çok kalabalıklar. Bunu kabul edemem."

Toprak razı olmaktan korkuyormuş gibi başını iki yana sallamaya devam etti. “O zaman biz diğer odalara dağılırız.” Mutfak tezgâhının üzerine oturan Deli, önce bana ardından tekrar Toprak’a baktı ve nedense söylediği şey şimdiden hoşuma gitmemişti.

“Burada bir koltuk, aşağıda bir koltuk var.”

Yüzüne yayılan sinsî gülümseme mideme yumruk yemişim gibi hissettirdi. Sanırım neyi kast ettiğini anlamıştım. ‘Sakin o cümleyi tamamlama’ uyarımı görmezden gelerek, “Ee bir zahmet Olcay Komutanım da size odasında bir yer verir,” dedi. Gözlerimi kapatıp sessiz bir küfür mırıldandım. Ciddi ciddi bunu teklif ettiğine inanamıyordum. Üstelik bana sorma gereği bile duymamıştı. Hoş, biraz bile tanıdıysam Toprak’ın böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini biliyordum.

“Eğer onun içinde sorun olmayacaksa.”

Tanıyamamıştım. Aklımdakileri sikip atan cümleyle gözlerim şimşek çakma hızıyla açıldı. Karşılaştığım ilk şeyse beni beklentiyle süzen bal rengi gözlerdi. “Odanı benimle paylaşır mısın yüzbaşım?” Sorusunu altında gizli bir plan olduğunu düşündüren ses tonu gülümsemesine tam olarak tezattı. Akhım, “Hayır!” diye bağırıyordu ama gönlüm onu çaresiz bırakmaya razı değildi.

“Evet de! Evet de! Evet de!”

Deli ellerini çırparak tezahürat yapmaya başladı. Ters bakışımı yakalayan Mubuka, diğerleriyle beraber Deli’yi susturmaya çalıştı. Toprak’ın yüzünde ise bana bahşedilenden daha samimi bir gülümseme oluşmuştu. Bu adam ne yaparsa yapsın, bu kadın ona hep arka mı çıkacaktı böyle? Deli tezahürata, ağzına kapanan ellere rağmen devam ediyordu. Az kalsın tezgâhtan aşağı düşecek olması bile onu bundan vazgeçirmemişti. Boşa çaba harcadıklarını bildiğim için bu muhabbeti bitirmeye karar verdim ve Toprak’a bakarak, “Paylaşırım,” dedim.

“He said yes!”

Deli, adına yakışır bir hareketle tezgâhtan atladı. Az kalsın Toprak'a çarpıyordu. Bu bile gülümsemesini yüzünden silmemişti. Deli ellerini dua eder gibi havaya kaldırmasının ardından "Yüce Rabbim!" diye seslendi. "Sen bana damat olacağı haberini de birlikte almayı nasip et inşallah." Âmin derken ellerini yüzüne sürdü. Fakat gözlerini açtığı anda gördüğü ilk yüz benimkiydi ve biraz daha devam ederse son olan da benimki olacaktı.

OLCAY

Bir, iki, üç, dört, beş, altı...

Deli'nin zevzekliğini arkamda bırakmak istesem de eşyaları benim odamdaydı ve toplayana kadar katlanmak zorundaydım.

Yedi, sekiz, dokuz, on, on bir, on iki, on üç...

Neyse ki Toprak kendi eşyalarını almak için aşağıya emanet odasına inmişti. Bize yakıştırdıklarını duymuyordu.

On dört, on beş, on altı, on yedi...

"Bir kere daha bana adımı kullanmak yerine, 'Müstakbel Damat Komutanım,' dersen seni o dilinle boğarım."

Deli, sırt çantasına teptiği eşyaların arasından bana baktı. Tehdidim ona ulaşmamış gibi hâlâ gülüyordu.

Bir, iki, üç, dört...

Fakat bir anda ciddileşti. Önemli bir şey düşünür gibi işaret parmağını çenesinde sektirmeye başladı. Gözleri ben hariç her yerde dolaşıyordu. Zihnimden saymayı bıraktığımı fark ettim.

"O zaman sadece, 'Müstakbel Damat' nasıl?"

Sorusunun ardından kafasına doğru fırlattığım beresini

havada yakaladı ve yüksek sesli bir kahkahayı suratıma doğru patlattı.

Beş, altı, yedi, sekiz...

“Ya da sadece ‘Damat’?”

Dokuz, on, on bir, on iki...

“Ah ulan benim sana bu görevde ihtiyacım olmayacaktı ki...”

“Eee? Nikâhına mı çağırmayacaktın yoksa?”

“Seni nikâhıma bile gelemeyeceğin bir yere sürerim baş-
çavuş.”

Cümle ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Çünkü Deli’nin ekmeğine yağ sürmüştüm gibi gözleri parladı.

“Demek bir nikâhın olduğunu kabul ediyorsun. O zaman yakında çifte nikâh kıymayı da kabullenirsin.”

Elimi yüzüme çarpıp tüm öfkemi kendimden çıkarmak ya da Deli’nin boğazını sıkmak arasında gidip geldim.

“Deli, ortam yeterince gergin değilmiş gibi bir de sen komutanımızın sabrını zorluyorsun.”

Mubuka bendeki sinir kat sayısını fark etmiş olacak ki aramızdaki boşluğa girdi. Deli çocuktan farksız bir şekilde omzunu silkti. “Bir daha bu hâllerini nerede göreceğim? Ol-
cay Karahanlı bir kadınla, hem de gözlerini üzerinden ayıramadığı bir afetle aynı odada kalacak. Bu, tam anlamıyla asrın olayı!”

Şimdi adını nasıl hak ettiğini ve düşmanlarımızın neler hissettiğini daha iyi anlıyordum. Bu adam insanı deli ederdi ya da cehenneme vezir ederdi. Tam küfür dolu bir cevap vereceğim sırada kapı birkaç kez tıklatıldı. Toprak’ın geldiğini tahmin ettiğim için “Tek bir imada bulunursan seni görevden alırım,” dedim. Merhametsiz bir tonla konuşmuştum. Bu da Deli’nin keyfini kaçırmaya yetmişti. Yüzündeki gevşet gülümseme yavaşça soldu. Çünkü o da çok iyi biliyordu ki bunu gözümü kırpmadan yapabilirdim. Ona doğru uyaran son bir

bakış attıktan sonra kapıyı doğru yürüdüm. Açtığımda karşımda görmeyi beklediğim kişi biraz gözüme eksik görünmüştü. Toprak elleri boş bir şekilde içeri girerken, "Bavulun nerede?" diye sordum.

"Emanette."

Haddinden fazla dil dökmüş, yorgunluğunu katlamış gibiydi. Üzerindeki montu çıkarıp kucakladı. Tam kırmızı çizgimden içeri doğru adım atıyordu ki ayakkabılarını çıkarması gerektiğini hatırlattım. Yorgunluğuna rağmen şaşırabilecek enerjiyi bulmuş gibi bana baktı. Yalnızca birkaç saniyeydi. Ardından sorgulamadan ayakkabılarını çıkardı ve botlarımızın yanına bıraktı. Mubuka oturması için kalan eşyalarını hızlıca çantasına tıktı. Toprak kendini un çuvalından farksız bir şekilde koltuğa bıraktı. Ayakları kısa bir süreliğine hafifçe havalandı. Sanki karşımda anaokuluna giden bir kız çocuğu vardı ve istediği oyuncak alınmamış gibi somurtuyordu.

"Merve kendi eşyasıymış gibi bıraktığı için bana vermiyorlar."

Bu haklı neden onun dudaklarından çıktığında saçmalığa dönüşmüştü. Yanaklarını şişirerek nefesini verdi. "Arayıp teyit etmek istediler. Onu da ben istemedim." Kararına saygı duyuyordum. Ne olursa olsun, ona bir kapısı olduğunu hissettirmeleri gerekiyordu. O kapıdan geçip geçmemek onun kararıydı ama bu şekilde sözde onun tercihlerine saygı duyma bahanesiyle açıkça istemediklerini belli etmişlerdi.

"Peki şimdi ne olacak?"

Toprak bilmiyorum dercesine omuz silkti. Kucağındaki montun fermuarıyla oynuyordu. Ona yardım edebilme düşüncesiyle "Bavulun ne renk?" diye sordum. Elleri hareket etmeyi kesti. Ardından başı yavaşça bana döndü. "Gri," dedi ama sanki devamında ne geleceğini merak ettiği için bunu söylemişti. Gözlerim Mubuka ve Deli arasında, özellikle Deli'nin üzerinde oyalanarak dolaştı.

“Döndüğümde gitmiş olun.”

İkisinin de kaşları havalandı. Ardından bakışları birbirine çevrildi. Onları kendi şaşkınlıkları içerisinde bırakırken kapıya yöneldim. Botlarımın bağcıklarını bağlamadan giydim. Bu sırada da Toprak'ın nereye gittiğimi sorguladığını duydum. Peşimden gelmesini engellemek için kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Saat hâlâ erkendi. Yaptığım hareketin yanlış olduğunu yankılanan sesle fark ettim. Hatta birkaç saniye odalardan bir tepki gelecek mi diye bekledim. Gelmedi. Hoş, birkaç saat içerisinde Paşa'nın geleceği haberi duyulduysa -ki aksinin olması imkânsızdı- şu anda katta bizden başka dolu oda olmamalıydı.

Merdivenleri seri adımlarla inmeye başladım. Sivil kıyafetli olduğum için kimseyle selamlaşma gereği duymadım. Emanet bölümüne yöneldiğimde Mehmetçik ayağa kalktı. “Emredin komutanım.”

Keskin bakışların esas duruştaki askeri, ardından da arkasında kalan alanı taradı. Çeşitli boyutlardaki dolapların bazılarının üzerinde kilitler vardı. Bu da içinde eşya olduğunu gösteriyordu. Bavul sığacak boyuttaki iki dolap kilitliydi.

“Yemekhanede gözlüğümü unutmuşum.”

Mehmetçik kontrol etmek için hemen önündeki bilgisayar ekranına baktı. Çevreyi kolaçan ettim. Neyse ki hareketlilik yoktu.

“Komutanım burada açılan bir kayıt yok.”

“Emin misin? Bana emanete bırakıldığı söylendi.”

Bu hayatta en nefret ettiğim şeylerin başında yalan geliyordu. Birine yalan söylememek için bu zamana kadar gerekirse tek kelime dahi etmediğim olmuştu ve şu anda acınası bir şekilde yalan söylüyordum. Çocuk tekrar kayıtları kontrol etti. “Girilen bir kayıt gözüküyor ama dolapları kontrol edeyim komutanım.” Masanın üzerindeki anahtarları şangırdatarak aldı. Gerisin geri dönerek tüm dolapların içine

bakmaya başladı. Kilitli olan dolapların anahtarlarını üzerindeki numaralarla eşleştiriyordu. Sabırsız yanımla sürekli ayak değiştirmeme, ağırlığımı bir sağa bir sola vermeme neden oluyordu. Kısa bir bekleyişin ardından Mehmetçik bana doğru döndü. "Maalesef yok komutanım." Anahtarların tekrar masayla buluştuğunu gösteren sesi duydum.

"Belki emanet değil emniyet demişlerdir. Girişteki nöbetçiye sor bakalım görmüş mü?"

"Emredersiniz komutanım."

Asker ahşap bankonun altından ustaca çıktı. O dış kapıya yöneldi. Bense son kez etrafı kontrol ettim. Askerin gözden kaybolmasını fırsat bilip çıktığı yerden içeri girdim. O kadar dar bir alan bırakmışlardı ki az kalsın sığamayacaktım. Açık olan bilgisayar ekranından kayıtlara baktım. Kuzeninin adının Merve olduğunu biliyordum. Peki soyadı neydi?

Listeye hızlıca göz attım. Neyse ki geneli erkek olan listede sadece üç tane kadın ismi vardı ve bunlardan biri Merve'ye aitti. Merve Zebek.

32 numara.

Kaydı listeden sildim. Masanın üzerindeki anahtar grubunu alıp 32 numarayı buldum. Dolapları hızlıca taradım ve en sağdaki alt dolaba doğru yürüdüm. Çevredeki seslere kulak kabartırken anahtarın kilit sesini bile duymamıştım. Dolabı açıp gri bavulu çekip çıkardım. Kahrolası derecede ağırdı. O küçücük çantada taşıdıkları düşünülürse bunun içinde ciddi bir kütüphane olmalıydı.

Bankoya dönüp anahtarı yerine bıraktım. Önce bavulu ardından kendimi dar alandan dışarı attım. Ortalığın sakinliği üzerimdeki baskıyı biraz olsun azaltıyordu. Asker dönmeden önce bavulu gözden kaybetmeliydim. Aklıma merdiven sahanlığı geldi. Neredeyse bir hırsız edasıyla bavulu ilk sahanlığa bıraktım. Emanet bölümüne dönmemle askerin görüşüme girmesi bir oldu. Üç adım önümde esas duruşa geçen asker

onunda haberinin olmadığını söyledi. Anladım demekten başka çarem yoktu.

“Bulursanız odamı biliyorsunuz. Girip bırakın.”

“Emredersiniz komutanım.”

Askerin görüş açısındayken acele etmeden merdivenleri tırmandım. Sahanlıkta bıraktığım bavulu kaptığım gibi ise adımlarımı hızlandırdım. Bu yaptığım hırsızlık sayılır mıydı?

Kat koridoruna geldiğimde adımlarımı yavaşlattım. Odanın kapısını birkaç kez çaldıktan sonra durup soluklandım. Kapının ardındaki adım sesleri gittikçe yaklaştı. Toprak usulca araladığı boşluktan başını uzattı. Benim geldiğimi gördüğündeysen kapıyı sonuna kadar açtı.

“Neredeydin?”

Gözleri elimdeki bavuluna kayınca sorusunu değiştirdi. “Nasıl aldın?” İşte bunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Yüzündeki mutlak şaşkınlığa cevap vermeden önce odaya girdim. “İstedim verdiler,” derken botlarımı çıkardım. Bavulu sırt çantasının yanına bıraktım. Toprak düşünceli bir ifadeyle hareketlerimi süzdü.

“Bana vermemişlerdi.”

Cevap vermedim. Gözleri yüzüme tırmanan kadın minnet dolu bir gülümsemeye karşılık verdi. “Teşekkür ederim.” Bir anda ona sırf bu kelimeler yüzünden kızgın olduğumu hatırladım. Bütün gece üzerine titrememe rağmen bana bir kez olsun teşekkür etmemişti ve ilahi adalet onu tekrar elime düşürmüştü. Yine de büyüklük bende kalsın diyerek başımı ‘rica ederim’ dercesine salladım.

Salondaki sessizliğe bakılırsa iki askerim de sözümü dinlemişti. Güzel. Tüm bu stresin beni susattığını hissedince mutfak kısmına girdim. Dolabın içinden kendime bir bardak aldım. “Beni odana kabul ettiğin içinde teşekkür ederim.” Beşlik bidonda kalan sudan bardağıma doldurdum. “Bu iyiliğini

unutmayacağım. Çok teşekkür ederim.” Sessizliğimi fırsat bilip konuşmaya devam eden Toprak’a bakarak suyum içtim. Arabadaki tartışmamız belli ki onunda aklına gelmişti ve günah çıkarır gibi sürekli teşekkür ediyordu. Nihayet sustuğunda bardağı dudaklarımdan çektim.

“Odandan atılmana neden olan benim askerlerim. Onlar yüzünden zor durumda kalmanı istemem.”

Toprak’ın yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade gördüm. Duymayı istemediği bir şey söylemişim sanki. Ne dememi bekliyordu ki? Her şey senin için mi?

“Odayı tanıtmama gerek yok sanırım.”

Dikkatini farklı bir tarafa çekmeye çalıştım. Bardağı lavaboda çalkalayıp bulaşıklığa bıraktım. Toprak cevap verince “Yatak odasında sen kalırsın,” dedim. İtiraz etmeye hazırlanıyor gibiydi. “Düzenini bozmak istemem. Zaten birkaç günlük bir misafirlik bu. Salonda idare edebilirim.” İfadesi gördüğüm bildiğim başsavcıydı ama ses tonunda bir tını vardı ki göğsümde bir noktayı sızım sızım sızlattı.

Bavulunu kucakladı ve salondaki en kuytu köşeye götürdü. Sırtı bana dönük bir şekilde içini açtı. Yere çömelip birkaç kitabı masanın üzerine bıraktı. Ardından bir havlu çıkardı. O an banyo yapmak istediğini hissettim. Banyonun ne durumda olduğuna bakmak için mutfaktan çıktım. Neyse ki temiz askerlerim vardı. Özel eşyalarımı rahatsız olmaması için yatak odasına taşıdım.

Tekrar salona döndüğümde her köşesinde Toprak’tan bir ize rastladım. Koltuklarda eşyaları, masada kitapları, mutfak tezgâhında termosu ve kupası... Sıradan bir ev terliği bile vardı. Onu hiçbir zaman terlik giyen bir kadın olarak düşünmemiştim.

“Banyo müsait mi?”

Havlusunu kucaklayan kadını bir anlığına o havlunun içinde çıplak hayal ettim ve bunun tüm suçlusu o soruydu.

Kahretsin. Konu Toprak olduğunda neden hayal gücüm hareketleniyordu ki. “Rahatına bak,” desem de içimde hareketlen hormonların rahat durmayacağını biliyordum. En iyisi su sesi duymadan bu oda sınırlarından çıkmaktı.

“Benim birkaç görüşme yapmam gerekiyor. Sonra görüşürüz.”

TOPRAK

Kaçar gibi odadan ayrılan Olcay'ın arkasından bakakaldım. Büyük ihtimalle beni rahat ettirmek için gitmişti ama ben söylediklerinin ardından bu hareketine karşı biraz alınmıştım. Omzumun üzerindeki şeytana gün doğmuştu. Sadece askerlerinin yarattığı zor durumu telafi etmek için benimle kalmayı kabul ettiğini fısıldadı. Zorunda olduğu için bana katlandığını, imkânı olsa benden uzak olabilmek için sınır ötesindeki görevlerin hepsine gönüllü olabileceğini... Melek ise cılız bir şekilde, "O zaman neden bavulunu almana yardım etti?" diye sordu. "Hastalanınca neden başında bekledi? Hadi onun için de vicdan azabı çekiyor diyelim. Neden saçlarını tarayıp kuruttu? Sonuçta bunu yapmasını gerektirecek bir zorunluluk yoktu."

İkisine de verecek cevabım yoktu. Çünkü ikisi de kendince haklıydı ve ben Olcay'ın hareketlerine neden anlam yüklemeye çalıştığımı bir türlü anlayamıyordum.

Şampuan ve duş jelini de alarak oyalanmadan banyoya doğru yürüdüm. Odamdaki banyonun simetrisiydi ve erkek kullanımına göre fazla temizdi. Aynaya bile su sıçratılmamış olduğunu görmek kafa karıştırıcıydı. Duşun suyu açtım.

Isınmasını beklerken havlumu ve kıyafetlerimi kapının arkasına astım. Ortam ısınmaya, su sesinin o rahatlatıcı etkisi bünyeme nüfuz etmeye daha ilk dakikadan başlamıştı. Uzun bir süre düşün altında kalmak, uyuşmak ve ardından çıkıp uyumak istiyordum.

Öyle de yaptım.

Sıcak suyun büyülü atmosferiyle iyiden iyiye rahatladım. Rahatladıkça mayıştım. Göz kapaklarımı açık tutmak zulüm hâline gelmeye başladı. Fakat yine de uyku hâli dayanılmaz bir seviyeye gelene kadar suyun altında bekledim. Başımı yastığa koyduğum gibi uyumak istiyordum.

Hazır olduğumu hissettiğimde suyu kapattım. Duşun kapılarını açtığımda buharla görüşüm kapandı. Kaymamaya dikkat ederek duştan çıktım ve parmak ucunda birkaç adım atıp havlularıma uzandım. Önce saçlarımı ardından vücudumu sardım. Suyun etkisi geçtiği için mi bilinmez soluduğum buhar nefes borumu tıkamaya başladı. Birkaç kez derin nefes almaya ve göğsümdeki baskıyı hafifletmeye çalıştım. Pek fazla başarılı olduğumu söyleyemezdim. Kıyafetlerimi bu nemli ortamda giymeye çalışırsam büyük ihtimal bayılırdım. Kıyafetlerimi kucakladım.

Ne kadar süredir banyoda olduğumu bilmiyordum.

Kapıyı aralayıp içeriyi dinledim. Dışarı çıkan buharın yerini alan temiz havaya şükretmemek elde değildi. İçeriden herhangi bir ses işitmeyince etrafımı saran buhar eşliğinde banyodan çıktım. Temkinli ama hızlı adımlarla salona girdim. Beklemediğim bir anda burnuma dolan koku dikkatimi mutfak tezgâhına çevirdi. Açıkçası kokuyu duyana kadar midemin kazındığını bile fark etmemiştim. Kucağımdaki kıyafetleri koltuğa bıraktım. Tezgâhın üzerinde duran kese kâğıdından yayılan simit kokusu mıknatıs gibi beni kendine çekti. Gördüğüm kadarıyla iki simit vardı ve dumanları hâlâ üzerindeydi. Belli ki fırından yeni çıkmıştı ve odaya da getirileli çok olmamıştı. Olcay kendine almış olabilir miydi? Panikle gözlerim büyüdü.

O zaman Olcay burada mıydı? Uygunsuz hâlime baktım. Eğer yatak odasıdaysa Uygur denen çocuk gibi yakalanmak istemiyordum.

“Olcay?”

Yatak odasına doğru seslenmem cevapsız kaldı. Yine de şansımı bir kez daha denedim. Ne bir ses ne de hareket işittim. Botlarının yerinde olup olmadığına baktım. Yoktu. Belli ki gelip gitmişti. O zaman tekrar gelmesi an meselesiydi. Bir an önce giyinmeliyim diye düşünürken midem sesli bir şekilde guruldadı. Acınası bir şekilde simitlere bakarak yutkundum. Sadece kendini düşündüyse bile ucundan koparmama bir şey demezdi. Sanırım.

Simitlerden birine uzandım. Tam o sırada kese kâğıdının üzerine yazılmış not dikkatimi çekti. Ne yazdığına bakmak için başımı hafifçe omzuma doğru yatırdım.

‘İlacını almayı unutma. Afiyet olsun.’

Omzumdaki melek, şeytana doğru yüksek sesli bir kahkaha attı. İçten içe söylediği gibi bir adam olmadığını biliyordum. Ne yaşarsak yaşayalım beni önemseydiği anlarda vardı. Elimde duran simitler de bunun en büyük kanıtıydı. Ona hâlâ bir özür borçlu olduğumu hatırladım ve bu jestinden sonra çok fazla geciktirmemem gerektiğini biliyordum.

Simitten büyük bir parça koparıp ağzıma tıktım. Zevk dolu iniltimin dudaklarımın arasından kaçmasına engel olmadım. Aç olduğum için mi bu kadar güzel gelmişti yoksa gerçekten enfes bir tadı mı vardı, ayırt edemiyordum. Ağzımdaki lokma biter bitmez bir tane daha sokuşturdum. Onu da aynı zevk mırıltılarıyla çiğnedim. Midemin gurultusunu bastırır umuduyla bir parçayı daha elime aldım. Masanın üzerine bıraktığım telefonuma doğru yürüdüm. Babaannemin numarasını tuşlayıp hoparlörü açtım. Telefonun arama sesi eşliğinde hem son lokmamı yiyor hem de üzerimi giyiniyordum. Telefon ısrarla çalıyor ama bir türlü açılmıyordu. Bu alıştığım bir durum olduğu için telaşlanmadım. Yine işitme

cihazını çıkarmış olmalıydı. Arama meşgule düşünce tekrar aradım. Sonra tekrar. Dördüncü kez aramak üzereydim ki bu sefer benim telefonum çalmaya başladı. Nihayet!

“Alo babaanne. Neredesin Allah aşkına?”

“Kuzum benim. İyiyim sen nasılsın?”

Harika. İşitme cihazı hâlâ takılı değildi. Sadece “Kulaklığın nerede?” diye sormuştum ama o bana görüşmediğimiz günlerin acısını çıkarır gibi alakasız bir sürü şey anlattı. İşin kötü tarafı araya girme çalışmalarımın hepsi de başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Mutfığa girdim. Buzdolabının ağzına kadar dolu oluşuna şaşırmıştım. Olcay’ı hiçbir zaman mutfakta yemek yapan biri olarak düşünmemiştim. Gerçi geçen gece burada yemek yapanda o değildi. En sonunda bendeki sessizliğin anormalliğini fark eden kadın “Tüü...” dedi sitemle. “Kulaklığımı takmayı unutmuşum ya ben.” Fark edilmenin mutluluğuyla derin bir nefes aldım. Babaannem hışırtılı birkaç hareketten sonra “Toprak,” diye seslendi. “Orada mısınız?” Buzdolabında neler olduğuna bakarken, “Buradayım babaanne,” diye seslendim.

“Neden kulaklığımı takmadığımı söylemiyorsun.”

Ağzım yer çekimine yenik düştü düşecekti. Buzdolabını kapatıp tezgâha yaslandım. Kendime onun yaşını ve gücenme ihtimalini hatırlatarak “Ağzın laf doluydu. Araya girmek istemedim,” dedim. Babaannem yine de sitemli bir nefes aldı. Yaşlılara asla yaranılmıyordu.

“Nasılsın? Ne yapıyorsun oralarda? Yerin rahat mı? Merve ile görüşüyor musunuz? Ne zaman döneceksin?”

Kendini nefessiz ve kaygılı moda alan babaannemi rahatlatmak adına “Minnoşum!” diye seslendim. Ona bu şekilde seslendiğimde gevşemesi hiç şaşmazdı. “Biraz sakın olur musun?” diye sorduğumda “Olamam. Sen oradayken sakın falan olamam,” diye karşılık verdi. Torunları arasında ayırım yapmadığını bildiğim için “İyi ama Merve de burada,” dedim.

“Onun kocası asker. Korur onu ”

Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. Her zaman-ki gibi bir konuşmamız daha evliliğe dokunmasa şaşardım. "Gökhan aradı mı?" Duyduğum isimle dayanamayıp gözlerimi devirdim. Yüzük attığımı duyduğunda beni sağlam bir şekilde haşlamıştı. Nedenini bilmediği için sürekli müstakbel eski damadından bahsediyordu. Sanki onu unutturmamayı kendine görev edinmişti.

"Babaanne müsaitsen sana bir tarif soracağım."

Konuyu değiştirmek adına attığım laf işe yaradı. "Sen," diyen kadın şaşkın sesiyle "Benden tarif mi isteyeceksin?" diye sordu. Yüzünü hayal edebildiğim için gülümsedim. Sağlıklı beslenmek namına onun yağlı yemeklerini protesto ettiğim içindi bütün bu şaşkınlığı. Yemekleri köye nam salmıştı. Ondan el almak isteyen çok kişi vardı ama benim damak tadıma ağır geliyordu ve tabii ki vücuduma. Oldum olası çok zayıf biri olmamıştım. Her köye gittiğimde daha da kilo alarak dönüyordum ve onları geri vermem aylarımı alıyordu. Bu durumun psikolojimi kötü etkilediğini fark ettiğimde babaanneme bir dur demeye karar vermiştim. Artık yanına gittiğimde kendi yemeklerimi yapıyor ve bu sayede ideal olan kilomu koruyordum.

"Sor bakalım."

"Pırasalı börek tarifini verir misin? Ama püf noktalarıyla."

Babaannem on saniye boyunca sessiz kaldı. Neler düşündüğünü o kadar iyi biliyordum ki. "Sen benden pırasalı börek tarifi mi istiyorsun?" diye sorduğunda ardından söyleyeceği cevabı zihnimde tekrarlardım.

"İyi de sen pırâsa sevmezsin ki."

Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Sebze yemeklerinin hepsini seviyordum. Fakat pırasa benim yıllardır ince çizgimdi. Tadı kötü ya da kokusu ağır olduğu için yemiyor değildim. Onu asıl yemesi gereken kişinin, en sevdiği şeyden mahrum bırakılmasından dolayı uzak duruyordum.

"Kimin için yapacaksın?"

Bu da beklediğim bir soruydu. Burada hiç arkadaşım olmadığını biliyordu. Merve için olduğunu söylesem mutlaka teyit etmek için arardı. Açıkçası onun bu durumdan haberdar olması en son isteyeceğim şeyler arasındaydı. Bu nedenle “Benimle gelen özel harekâtçıları hatırlıyor musun?” diye sordum. “Onlardan biriyle iddiaya girmiştin ve kaybettin. Benden pırasalı börek yapmamı istedi.”

Fakat yanlış bir yalana başvurduğumu kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra fark ettim. Anneannem titrek bir nefes aldı. Onun da babamı hatırladığını anladım. Pırasa dendiğinde bizim aklımıza başka birinin gelmesi bu zamana kadar imkânsızdı. Babaannem bana ne kadar sataşırsa sataşsın, babam öldüğünden beri onun da evine pırasa sokmadığını biliyordum. “Ah kuzum,” dedi kime olduğunu anlamadığım bir ağıtla. “Oralarda bir sıcak aşı hasrettirler, bilirim.” Sesinden acı akıyordu sanki. Babaannem köyünden hiç çıkmamış bir kadındı. Ona göre memleketi haricindeki her yer gurbetti ve asla evindeki düzenini bulamazdın.

“Pırasa bulabilecek misin?”

İşte bunu hiç düşünmemiştim. Gözlerim kapalı olan buzdolabı kapağına kaydı. O kalabalığın içinde pırasa olabilir miydi? Düşük bir ihtimal... Lojman bölgesinde iki kantin olduğunu görmüştüm. “Bulurum sanırım,” dediğimde en kötü dışarı çıkıp ararım diye düşündüm. Tabii ki bundan babaanneme bahsetmedim.

“Tamam o zaman, yaz bakalım. İki kuru soğan...”

OLCAY

Odadan çıkmamı gerektirecek kadar acil hiçbir görüşmem yoktu ama kaçışım için iyi bir bahane olmuştu. Ne yapacağımı düşündüğüm birkaç dakikadan sonra karşı odamın kapısını çalmıştım. Hem odaya kimin yerleştiğini görmüş hem de diğerlerinin oda numarasını öğrenmiştim. Soluğu alt katta alırken odamın tam aksi istikametindeki koridora yöneldim. Deli'nin sesi kapalı kapılar ardından taşıyordu. Ne anlattığını çözümesem de ne yazık ki benimle ilgili olduğunu bilecek kadar onu tanıyordum.

Elimi yumruk yapıp, han kapısı çalar gibi kapılarına vurdum. İçerideki sesler bir anda kesildi. Koşan adım sesleri ve aralanan kapıyla görüşüme giren adam, pişmiş kelle gibi sırtmaya başladı.

“Oo... İyi insan lafının üzerine gelirmiş.”

Tam da düşündüğüm gibiydi. Kapıyı sonuna kadar açarak beni içeri buyur etti. “Dua edin sizi seviyorum yoksa diğer cümle her zaman daha fazla hoşuma gider.” Deli'yi duymazdan gelerek Ali F'ye doğru ilerledim.

“Hoş geldiniz komutanım.”

Esas duruşta bekleyen çocuğa rahatlamasını işaret ettim.

“Hoş bulduk Ali F. Nasılsın?” Pırıl pırıl, gülümseyen bir yüzle “Valla sizi gördük daha iyi olduk komutanım,” dedi. Ali F’ye duygularımızın karşılıklı olduğunu belirten bir ifadeyle baktım. İtiraf etmem gerekiyordu ki yukarıdaki çıplaklık olayı olmasaydı Uygur’ı gördüğüm ilk anda gider sarılırdım. Yokluklarında hissettiğim boşluğu varlıklarıyla daha çok anlamıştım.

“Tim siz olmadan anlamsız.”

“Yağcı pezevenk!”

Küfür ederek yanımdan geçen Deli’nin ensesine okkalı bir tokat attım. Elimin ayarını biraz kaçırmış olmalıyım ki buğday teninin bile gizleyemediği kırmızılığı ovuşturdu. Fakat keyfinden gram kadar bir şey eksilmemişti. ‘Nush ile uslanmayı etmeli tekdir; tekdir ile uslanmayanın hakkı kötüdür’ sözünün Deli gibiler için bir devamı olmalıydı.

“Ali C nerede?”

“Fırına gitti. Aç Ali oynamazmış.”

Evine misafir gelen küçük çocuklardan haz etmeyen ergenler gibi önüne gelene sataşıyordu. Timin en küçüğü olabilirdi, çoğu hareketine göz yumuluyor da olabilirdi ama bu ona saygısızlık yapma hakkını vermezdi ve buradayken ipin ucunu kaçırmaya hazır görünüyordu. Kendini koltuğa bırakan Deli’nin dikkatini çekmek için “Sana yukarıda söylediğim şeyi hatırlıyor musun?” diye sordum. Hangisinden bahsettiğimi düşünmesine bile gerek yoktu. Yüz ifademdeki ciddiyet onu çoktan silkelemişti.

“Güzel. Biraz yelpazeyi genişletelim. Benim yanıma timi de ekle. En ufak yanlışında görevden alınırsın. Anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz komutanım.”

Deli’yi ciddiyetiyle yalnız bırakarak Ali F’ye döndüm. “Bura neden geldiğinizi biliyorsunuz,” dediğimde başını onaylarcasına salladı. “Nazif Yarbay’ın anlattığı kadarıyla biliyoruz komutanım.”

“Konuşacağız koçum. Öncelikle asli görevinizi atlatalım.”

Telefonumun çaldığını duyarken, "Toplanıp bir istişare yapacağız," dedim ve cebimden çıkardım. Gördüğüm isimle bir anlık kaşlarım çatıldı. Aklımda ilk beliren onu Toprak'la yan yana gördüğüm geçen akşamdı ve bu anı olduğum yerde rahatsızca kıpırdanmama neden oldu. Paşa'nın geleceğiyle ilgili bana neden haber vermediğini düşünürken kabaran öfkem, gittiğimi söylemediğimi hatırlayınca yatıştı. Büyük ihtimale şu anda bu konuyu konuşmak için arıyordu. Telefonu cevaplarken mutfağa doğru yöneldim.

"Efendim."

Kulağıma çınlatan sinyal sesiyle telefonu kulağımdan çektim. Şarjımın bitmek üzere olduğunu gördüm. "Yüzbaşı Uzanulu. Komutanım müsaitseniz bir konu arz edecektim." Ali F'ye şarj aletini getirmesini işaret ederken, "Dinliyorum Çağrı," dedim.

"Komutanım dün akşam yedi sularında Paşa'nın habercisi bugün için tümene teşrif edeceklerini söyledi."

Telefonumu en yakın şarja takarken, "Biliyorum Çağrı. Haberim var," dedim. Kablonun kısılgından dolayı iki büküm olunca aramayı hoparlöre aldım.

"Emirlerinizin neler olduğunu sormak için rahatsız ettim."

Tabii ya... Bir de bu sorunumuz vardı. Burada tim komutanı olarak değil, tabur komutanı olarak bulunuyordum ve Paşa'nın korunmasından değil, taburun işlerinden sorumluydum. Kolumdaki saate baktım. Yedi buçuktu. "Taburun durumdan haberi var mı?" diye sorduğumda herkesin yerinde olduğunu duymak hoşuma gitmişti.

"Olası bir ziyaret durumu için saat sekizde tam teçhizat tabur içtima alıyorsun."

"Emredersiniz."

"Haftalık eğitim çizelgesinde pazartesi günün eğitim konusu ne ise eğitici personel, eğitim ders notları ve gerekli eğitim teçhizatı ile hazır olsun."

Can kulağıyla beni dinleyen yüzbaşı her emrimden sonra gerekli olan saygıyı gösteriyordu. “İçtimanın ardından bölükler kendi eğitim alanlarında eğitimlerine başlasın. Ben zaten paşa gelmeden taburda olmuş olurum.”

“Emredersiniz komutanım.”

Soracağı başka bir şey olmadığını söylediğinde telefonu kapattım. Deli’nin garip bir beğeniyle beni süzdüğünü o an gördüm. ‘Ne var?’ der gibi göz kırptım. “Hiç,” diyerek gülümsedi. Fakat bu seferki alıştığım, o sürekli yaramazlık yapacakmış gibi duran bir çocuk tarzında değildi. Gurur doluydu. Konuyu deşmeden telefonum tekrar çalmaya başladı. Ekranda beliren isimle duruşumu dikleştirdim.

“Kurmay Yüzbaşı Karahanlı. Emredin komutanım.”

“Durumlardan haberin var mı yüzbaşım?”

Şule Binbaşı’nın sesi her zamanki ciddiliğindeydi. “Var komutanım,” dediğimde nerede olduğumuzu sorguladı.

“Misafirhaneye az önce giriş yaptım komutanım.”

Rahatladığını telefonun ucundan bile anlayabilmişim. “Taburdayım. Yarım saat içerisinde burada ol.” Bu ağız birliği yapabilmemiz için en kısa sürede plan yapmamız gerektiğinin gizli bir mesajıydı. Paşa’nın, Tugay Komutanı ile görüşmek için geldiğinin o da farkındaydı. Belli ki Tugay Komutanı onu gecedan beri sıkıştırıyordu ve kaçacak yeri kalmamıştı.

“Emredersiniz komutanım.”

Şule Binbaşı’nın telefonu kapatmasını beklerken kapının çalındığını duydum. Hâlâ yanımda olan Ali F koşar adım kapıyı açtı. “Siimiiiitçii!” Sesini gırtlaktan çıkararak içeri giren Ali C’nin elinde büyük bir poşet vardı. Beni gördüğü anda gözüne far tutulmuş tavşan gibi mutfağın girişinde kalakaldı. “Komutanım.” Şaşkınlığı, esas duruşunun önüne geçmişti. Neyse ki Şule Binbaşı telefonu tam zamanında kapatmıştı. “Ali C,” diyerek selamladığım askerle hoş beş edecek vaktim yoktu. Bir an önce odaya çıkıp kamuflajlarımı giymeli ve 22. Tabur’a gitmeliydim.

“Komutanım hoş geldiniz.”

Telefonu şarjdan çıkardığım gibi mutfaktan çıktım. Yanından geçtiğim Ali C, beraberinde fırını da getirmiş gibi kokuyordu. “Vaktiniz varsa kahvaltı yapalım. Simitler daha yeni fırından çıktı.” Ayaklarım, hatırladığım kişiyle hareket etmeyi kesti. O da kahvaltı yapmamıştı. Çoktan acıkmış olmalıydı. İlacının saati de çok yakındı. Bir şeyler yemeden ilaç içmesi iyi olmazdı. Buzdolabı doluydu ama karıştırmayacak bir terbiyedeydi.

“Başka ne aldın?”

Tek ayağımın üzerinde geriye döndüm Gözleri parlayan askerim “Size ne lazım komutanım?” diye sordu. Poşeti tezgâha yaydı. Odanın içerisine daha da yoğun bir koku yayıldı. Baskın olanı ise simitlerden geliyordu. “Peynirli açma var, sucuklu kaşarlı poğaça var, peynirli börek aldım ve simit-” Peynirli alerjisi vardı. Sucuğu da çok sevmiyordu. Peki bu bilgi neden benim beynime yer etmişti.

Ali C poşetin içindeki kese kâğıtlarını kontrol ederken, “İki simit ver bakalım,” dedim. Başını emredersiniz gibi salladı. Kese kâğıtlarından birini boşalttı ve içine iki simit yerleştirdi. “Keşke beraber olsaydı ama afiyet olsun komutanım.” Teşekkür ederek kese kâğıdını aldım. Gerçekten sıcaktı. “Başka sefere koçum,” diyerek sırtına vurdum ve oyalanmadan yanlarından ayrıldım. Arkamda simit kokusu bırakarak yürümeye başladım. Tam odamın koridoruna gelmişim ki tanıdık sesler dışarı taşı. Önde Mubuka, arkasında Serkan ve Uygur görüş alanıma girdi. Kendi aralarında keyifli bir sohbete daldıkları için beni fark etmeleri geç oldu.

“Komutanım. Kahvaltıya gelmiyor musunuz?”

Mubuka’nın gözleri elimdeki simitlere kaydı. Sanırım Toprak’la baş başa yapacağımı düşündüğünden “Afiyet olsun komutanım,” dedi.

“Toprak için.”

“Anladım komutanım.”

Anahtarımı cebimde çıkarırken, “Ben Şule Binbaşı ile görüşmeye gidiyorum,” dedim. Mubuka anladım demekle yetindi. Fakat ben ona neden açıklama yaptığımı anlamamıştım. Sercan ve Uygar da bu duruma afallamış görünüyordu. “Size afiyet olsun,” diyerek arkamı döndüm. Kapıyı açmak için onların gitmesini bekledim. İçeri girmek içinse Toprak’ın nerede olduğunu kontrol ettim. Su sesine bakılırsa hâlâ banyodaydı.

İçeri girip kapıyı usulca kapattım. Botlarımı yavaşça çıkardım ve elimdeki kese kâğıdını tezgâha bırakıp parmak ucunda odama doğru yürüdüm. Banyonun önünden geçerken duyduğum koku kalbimin kısa bir an teklemesine neden oldu.

Mimoza...

Demek ki şampuanı yüzünden bu koku saçlarına dağılmıştı. Artık odama da dağılması kaçınılmazdı. Efsunlu kokusunun etkisiyle odama ne zaman girdiğimi, kıyafetlerimle kamuflajlarımı hangi ara değiştirdiğimi bilmiyordum. Toprak’a yakalanmamak adına hızlı davranıyordum. Tam dışarı çıkacağım sırada simitleri ona getirmediğimi düşünebileceğini ya da ilacını unutma ihtimalini hatırladım. Fakat botlarımı bağlamıştım ve onları çıkarıp tekrar giyerek zaman kaybedecektim. Gerisin geri döndüm. Etrafta boş bir kâğıt göremeyince Botlarım la mutfak kısmına kadar girerek kendi tabumu çiğnedim. Yine! Hem de kimin için. Yine onun! Göğüs cebimden çıkardığım kalemi alıp kese kâğıdına hızlı bir not yazdım. İnşallah dikkatini çekerdi. Su sesi durdu. Gitme zamanı gelmişti.

OLCAY

Hiçbir sır sonsuza kadar saklı kalmazdı.

Fakat içinde Toprak'ın olduğu herhangi bir sır, nefes aldığı sürece ayyuka çıkmayacaktı. Bunu sadece onun için değil babalarımızın anısı için yapacağıma dair kendime söz vermişim. Bu nedenle Şule Binbaşı ile karakolda geçen günün kritiğini yaparken söylediklerime ekstra dikkat etmişim. Anlattıklarımın mı etkilenmişti yoksa iç güdüselsel olarak mı hissediyordu bilmiyordum ama o da Meryem'e karşı dikkatli olmamız gerektiği konusunda beni uyarmıştı.

Benim de tam olarak yapacağım şey buydu.

Görüşmemiz bittikten sonra Şule Binbaşı, Tugay Komutanı'na rapor vermeye gitmişti. Bense kendi taburuma dönerek verdiğim emirlerin uygulanıp uygulanmadığını kontrol etmişim. Kendi taburum... Bu aitliğe en çok bugün yakışmamıştım. Paşa'nın geldiği haberini uzaktan almak ağrıma gitmişti. Orada, timimim başında olmalıydım. Ezbere bildiğim güvenlik önlemlerini almalı, bize emanet edilen canı kendiminmiş gibi korumalıydım. Bu koltukta oturarak bir belirsizliği beklemek benim görevim olmamalıydı.

Ama işte buradaydım.

Mesai çıkışında kendimi Dağ ve Komando Tugay Komutanlığı karargâh binasında bulmuştum. Paşa, tahmin ettiğim gibi benimle yüz yüze görüşebilmek için buraya kadar gelmişti. Fakat konuşma sırasında sadece dinlemiş, detayları irdelemekten mümkün olduğunca kaçınmıştı. Meryem konusu açıldığında bile kestirip atmış, detaylı araştırmadan hiçbir adım atmamamı emretmişti. Tedbirli olması alıştığım bir özelliği idi ama bu sefer yüz ifadesinde farklı bir şey vardı. Gördüklerinden mi, duyduklarından mı bilmiyordum ama hoşnutsuzdu.

“Bize biraz izin verir misiniz?”

Tugay Komutanı ve Şule Binbaşı'dan bizi yalnız bırakmalarını istediğinde içime garip bir huzursuzluk çöktü.

“Neden bana bu durumdan bahsetmedin?”

Kapı kapanma sesiyle gelen soruya ne diyeceğimi bilemedim. Olanları daha önce haber vermememden mi bahsediyordu yoksa Şule Binbaşı'nın da operasyona dâhil olmasından mı? Paşa oturduğu yerden bana doğru eğildi. Aramızda masa vardı ama sanki burnumun dibine kadar girmiş gibi hissettiriyordu. Sessiz ama sitemini iliklerime kadar hissettiren sesiyle “Ne kadarını biliyorlar?” diye sordu. Yutkundum. Üslerimin bu tarz tavırlarına alıştım ama karşımdaki adamdan bunu bir kez olsun görmemiştim.

“Komutanım siz görüşmemi istediğiniz için detayları bildiğinizi düşündüm.”

“Ne kadarını biliyorlar Timur?”

Sesi biraz daha yükselmişti ama kapalı kapılar ardından duyulması zordu. Bunun şahsi bir mesele olduğunu başka kimsenin bilmesini istemiyordu. Tam anlamıyla Tugay Komutanı'na da güvenmiyordu. Hatta Şule Binbaşı'yı bu operasyona dâhil ettiği için bir nebze öfkeliydi de. Haberi olmadığını tahmin etmiştim ama ondan gizli hareket etmeye nasıl cesaret edebildiklerini hâlâ anlamıyordum. Neyse ki ben önlemimi baştan almış, Şule Binbaşı'ya ilk günden itibaren gerekli gördüğüm kadarını anlatmıştım.

“Gereken kadarını komutanım,” dediğimde gözlerimin içine baktı. İkilemde kalmış gibiydi; hayal kırıklığı ve gurur. Eğer her şeyden haberi olsaydı ve bunu o isteseydi şu andaki davranışım ile emire itaatsizlik yapmış olacaktım. Bu onu öfkeden çok hayal kırıklığına uğratacaktı belli ki. Fakat onu tanıdığımı ve emri sorguladığım için ayrıntıları onlarla paylaşmamış olmam gururunu okşamıştı ve atacağım her adımın doğruluğuna inanıyordu.

“O köydeki kızın söylediklerine ne kadar güvenebiliriz?”

“Elimize daha iyi bir tanık gelene kadar komutanım.”

Düşünceli bir edayla çenesini sıvazladı. “Diyelim ki söylediği her şey doğru,” derken masada duran bir dolma kalemi eline aldı. “Şu anda çekip gitmeyeceklerinin garantisini bana verebilir misin?” Veremezdim. O kızın bile tam anlamıyla yardım edip etmeyeceğinden emin değilken olmazdı.

“Gittikleri haberi geldiğinde buradan tepelerine çökmen tahminen ne kadar sürer?”

İşte bu hesaplamadığım başka bir ayrıntıydı. Burada görevime devam edersem haber geldiği an oraya varmam, hele de kar yağmaya başlamışsa tam da teröristlerin planladığı gibi olurdu. Burada olmam ekmeklerine yağ sürecekti.

“Madem adamı bulduğunuza inanıyorsun Yüzbaşı, operasyonu başlatmak için ne bekliyorsun? Ne zamandan beri o itlerin planlarına uyduk biz?”

Masaya sert bir yumruk attı. İçim tedirginlikle titredi ama dışım çelik gibiydi.

“Komutanım yanılma payı riske atamayacağımız kadar büyük.”

“O zaman o payı ortadan kaldır.”

“Emredersiniz.”

“Buradan ayrıldığım gün sende ayrılacaksın. Timini al, bahsettiğin karakola git, hazırlıklarını yap ve o iti buraya getir. Canlı olması tercihimdir.” Yani bu iki gün sonra yola

çıkacağımız anlamına geliyordu. “Emredersiniz,” dediğimde Tugay Komutanı’nı geri çağırmamı istedi ve son kez bana baktı.

“Yalnızca timini al ve git.”

Vurgusu boğazıma bir yumru gibi oturdu. Toprak’ı bilmiyordu. En azından bizimle birlikte olduğunu bilmiyordu. Fakat sanki biliyormuş gibi uyarmıştı ve ben bu şartlar altında onu habersiz nasıl geride bırakacağımı bilmiyordum.

OLCAY

Paşa'nın yanından çıktığımda hava kararmıştı. Misafirhaneye yat emri alan timle beraber dönmüştüm. Fakat onlara konuşmadan bahsetmemiştim. Bunun için geniş bir zamana ihtiyacım vardı.

Kat koridoruna geldiğimizde ortamı saran ağır yemek kokusuyla ilk anda burnumu kıştırdım. Fakat kokunun neye ait olduğunu anlayınca anında ifademi değiştirdim.

“Biri o küçücük alanda pırasalı börek mi yapmış?”

Sercan'ın sorusuna gülümseyerek cevap veren Mubuka “Biri değil. Toprak,” diyerek düzeltti. Yürümeyi bıraktım ve şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan Mubuka'nın arkasından baktım. Aklımda delicesine sorular dolaşıyordu. Toprak neden pırasalı börek yapmıştı ve Mubuka bunu nereden biliyordu?

“Deli gönlünü alabilmesi için bu fikri verdi.”

“Gönlümü alabilmesi için mi?”

Mubuka başını onaylarcasına salladı. “Sabahki hâlinden dolayı baya üzgündü. Gerçi bu fikri duyduktan sonra daha çok üzüldü gibi. Sadece teşekkür etmenin senin için yeterli olacağını söylemiştim. Belli ki işini garantiye almış.”

Bana teşekkür etmediği için kızgın olduğum doğrudu ama bunun için hasta hâliyle kendini yormasına gerek yoktu. Bu beni daha çok kızdırmıştı. Deli'nin vereceği akli tükürsünler.

“Size afiyet olsun komutanım.”

İmasını beş metre öteden bile anlayacağım Uygar yanımdan geçerken diğerlerini de peşine taktı. Onlar gözden kaybolurken bende kapıyı hafifçe çaldım. İçeriden çıt sesi bile gelmiyordu. Saati kontrol ettim. On bire gelmek üzereydi.

Anahtarlarımı çıkarıp usulca kapıyı açtım. Beni karşılayan ilk temas ürpertici havaya aitti. Belli ki Toprak içerideki koku çıksın diye tüm pencereleri açmıştı. Sanki yeterince hasta değilmiş gibi...

Botlarımı çıkardığım gibi salonun penceresini kapatmak için koşar adım yürüdüm. Gözüm kulağında büyük kulaklığı ile uyuyakalmış Toprak'a ilişti. Kulaklıktan yükselen müzik yine doksanlara ait olmalıydı. Cenin pozisyonu almış, eli koluktan düşmüştü. İnce, uzun parmakları yerdeki kitabı gösterir gibiydi. Sayfaları yere gelecek gibi açık duran kitap belli ki elinden düşmüştü.

İlk olarak pencereyi kapatıp perdeyi örttüm. Bu kadar havalanmak yeterdi. Ardından Toprak'ın yanında eğildim. Küçük bir çocuk gibi dudağını sarkıtmış olması rüyasında birine küstüğünü gösteriyordu. Uzanıp yerdeki kitabını aldım. Altından yıpranmış bir kâğıt parçası çıktı. Onu da alıp kitabın içine koyacağım sırada üzerindeki birkaç kelime dikkatimi çekti.

Kızım, istemiyordum, özür.

Hepsi de farklı yerlerdeydi. Islandıkları için kâğıdın arkasına çıkmış olmalıydı. Bu bir mektuptu ve Toprak bunu okurken sanırım birden çok kez ağlamıştı. Kimden geldiğini ve içinde ne yazdığını merak eden tarafıma yenik düştüm. Toprak'ın uyku durumunu kontrol ettim ve hâlâ deliksiz uyduğuna emin olduktan sonra kâğıdı dikkatlice açtım.

"Kızım..."

Bu satırları yazmak inan bana yaşamaktan daha zor... Böyle olsun istemedim anneciğim ama babanın kaybından sonra aldığım her nefes ağır gelmeye başladı. Senin için hayata tutunmaya çalıştım ama ellerim acımaya başladı. Gücüm kalmadı. Özür dilerim benim küçük meleğim. Rabb'im..."

"Olca?"

Yakalanmanın verdiği panikle kâğıdı hızla katladım ve kitabın arasına koydum. Kalın kapaklarından güçlü bir ses çıkartacak kadar sert bir şekilde kitabı kapattım. Toprak göz altında koyu halkalar oluşacak kadar uykusuz görünüyordu. Her yanı tutulmuş gibi yerinden kalkarken kulaklığını sıyırdı. "Ne zaman geldin?" Çalan müziği hâlâ duyuyordum.

"Az önce."

Müziği kapatırken, "Aç mısın?" diye sordu. Değildim. Toplantı uzayacağı için bize mükellef bir sofraya hazırlanmıştı. "Kusura bakma uyuyakalmışım." Mutfaka yönelen kadını arkasından takip ettim. Tezgâhın üzerinde masaya konmak için hazırlanan iki kişilik tabak, bardak, çatal, bıçak...

Bu mutfakta bu kadar eşya var mıydı?

"Bu kadar zahmete ne gerek vardı."

Toprak fırını çalıştırırken, "Ne zahmeti," dedi ve omzunun üzerinden bana doğru baktı. "Ama sana zahmet olmazsa onları masaya taşıy mısın?" Önümde duran tabaklardan bahsettiğini vurgulamak için bakışlarıyla işaret etti ve baktığıma emin olduktan sonra kendi işine baktı. Bense bir süre tabaklarla bakışmaya devam ettim. Ardından bu kadar uğraştığı için ricasını kırmadım. Her şeyi masaya taşıyıp güzelce hazırladım. İçecekleri dolaptan çıkardım. Bir lokma yiyemeyecek kadar toktum ama Toprak o kadar hevesli görünüyordu ki sesimi çıkarmadım. Fırın tepsisindeki gül şeklini verdiği pırasalı böreklerden bir tanesini tabağıma koydu.

“Günün nasıl geçti?”

İkinciye tepside alırken duraksadı ve yüzüme baktı. Ne düşündü bilmiyorum ama “Tamam bu biraz garip oldu,” deyip yüzünü buruşturdu. “Sadece saatlerdir ortada olmadığın için neler yaptığını merak etmiştim.” Tabağımı böreklerle doldurduktan sonra kendine sadece bir tane koydu.

“Aç değil misin?”

Başını tutuk bir şekilde hayır anlamında salladı. “Pırasalı börek için değilim.” Kaşlarım havalanırken, “Sevmez misin?” diye sordu. Sesli bir şekilde yutkunduğunu duydum. Yerine otururken, “Sana afiyet olsun,” dedi. Gülümsemesi bile farklıydı. Kafamdaki soru işaretleriyle teşekkür ettim. Böreklerden birini lokmalık hâline getirdim. Ağzıma attığımda gözlerimin kapanmaması için kendimi tutmam gerekti. Bu zamana kadar annemin eline su döken birine bile rastlamamıştım ama Toprak, sanırım bu kıyasa girebilecekti.

“Nasıl? Olmuş mu? Gülsüm Hanımın ki gibi mi?”

Ağzımdaki lokma az kalsın boğazıma kaçıyordu. “Annem ne alaka?” dedim öksürüklerimin arasından. Toprak bardağına su doldururken, “Şey, Kadir Bey en çok onun yaptığını beğendiğini söyledi,” dedi. Ah o Kadir Bey...

“Sana bu fikri de o verdi değil mi?”

Bu sorunun cevabını zaten biliyordum. Neyse ki inkâr etmedi. Mahcup bir edayla “Sana bir özür, çokça da teşekkür borçluyum,” dediğinde elimdeki çatal bıçağı tabağın kenarına bıraktım.

“Önemli değil.”

“Önemli,” diyerek anında itiraza geçti. “Gerçekten benim için yaptıkların çok önemli.” Samimi olduğunu hissettiğim için gülümsedim. O da bana mahcup ama bir o kadar rahatlamış bir tebessüm armağan etti.

“Beğenmedin mi?”

Tabağımdaki böreklerden bahsettiğini bildiğimden “Beğendim,” dedim ve tekrar çatal bıçağımı elime aldım. “Annemden sonra yediğim en iyi pırasalı börek.” İşte şimdi gerçek ve tam bir gülümsemeyle dudakları kıvrılmıştı.

“Afiyet olsun.”

“Sen ne yiyeceksin?”

Omuz silken kadın “Aç değilim,” dedi. Tabağındaki pırasalı börek iştahını kapatmış gibi duruyordu. “Rahatsızsan önünde durmak zorunda değil.” Başını iki yana salladı ama gördüğüm kadarıyla bal rengi gözleri buğulanmıştı. Ağzımdaki lokmayı çiğnemeyi bitirip “Toprak,” diye seslendim.

“Hı?”

Bakışları bana çevrildiğinde bir damla yaş, ince cehresinden aşağı süzüldü. “İyi misin?” diye sorduğumda beni geçiştirmeden başını hayır anlamında salladı. “Ne oldu?” Elimdekileri tekrar masaya bıraktım ve kollarımı masanın üzerinde bağladım.

“Sadece...”

Titrek bir iç çekti. Birkaç damla yaş daha gözlerinden firar etti. “Sadece babamı çok özledim.” Bir cümle ancak bu kadar yıkıcı olabilirdi. İçimdeki tüm yaraları yaktı geçti. “O da en çok pırasalı böreği severdi,” dediğinde bir anda göz yaşları arasında kıkırdadı. “Aslında pırasayı babaanneme taksak onu bile yiyebilecek kadar çok severdi.” İfadesi tekrar hüznle doldu. Deli’ye olan öfkem bir kat daha kabardı. Nereden çıkmıştı bu pırasalı börek. “Neyse,” diyerek derin bir nefes alan kadın parmak uçlarıyla göz yaşlarını sildi.

“Çok uzun zamandır bizim evde yapılmaz. Şimdi sofrada görünce hüznlendim sadece.”

Ne diyeceğimi bilmeden karşımdaki yıkık kadına baktım. “Senin de tadını kaçırdım,” diyerek burukça gülümserken hâlâ göz yaşlarını siliyordu.

“Kaçırmadın.”

Donuk bir şekilde bana baktı. “Ve özlemen çok normal. Bazen ben de babamın yokluğunu çok fazla hissediyorum.” Onu anlamamdan dolayı minnetle başını salladı. “O zaman ne yaptığımı öğrenmek ister misin?”

“Özel değilse.”

Masanın üzerinden Toprak’a doğru eğildim. “Babamın gördüğünde mutlu olacağını bildiğim şeyleri imkânlar dâhilinde yapmaya gayret ediyorum.” Önündeki pırasalı böreği çenemle işaret ettim. “Bence sende denemelisin.” Sırf babası sevdiği için kendini bu lezzetten mahrum bıraktığını anlamak zor değildi. Ben de çok uzun yıllar kendi kendime koyduğum yasaklarla yaşamak zorunda kalmıştım. Bunların bana daha fazla acı getirdiğini anlamam için neyse ki çok fazla zaman kaybetmemiştim.

Toprak önce önündeki böreğe, daha sonra da güvenmek ister gibi bana baktı. Cesaret verircesine başımı sallarken, “İnan bana daha iyi hissedeceksin,” dedim. Emin olamıyordu. Tekrar tabağına döndü. “Baban için,” dedim vazgeçmemesi için. Derin bir nefes alarak sıkıntısını azaltmaya çalıştı. Masanın üzerindeki çatal bıçağını alırken ellerinin titrediğini fark ettim. Böreği birkaç seferde kesti. Ardından en küçük parçayı çatalının ucuna taktı. “Babam için,” derken benim gözlerime bakıyordu. Başımı onaylarcasına salladım. Usulca lokmasını ağzına götürdü. Benim aksime güzel bir inlemeyle gözleri kapandı. Bu sesi ondan daha öncede duymuştum ve hiç iyi şeyler hissetmemiştim. Bacaklarımı kıpırdatarak erkekliğimi baskılamaya çalıştım.

“Gerçekten çok özlemişim.”

Ağzındaki lokma bitmeden konuşmuştu. Bunu fark ettiği an gözleri açıldı ve anında kendini topladı. Konuşabilmek için ağzındaki lokmayı hızlıca yuttu. “Yalnız hakkını vermemliyim. Çok iyi yapmışım.” Uzanıp suyundan bir yudum aldı. Biraz olsun keyfinin yerine geldiğini görmek gülümsetti.

“Senin en sevdiğin yemek ne?”

Ortamdaki matem havasını dağıtmak istiyordum. Çatal bıçağımı elime alırken, “Balık mı?” diye sordum. Toprak aceleyle lokmasını çiğnerken elini dudaklarına siper etti. “Onu da severim ama en çok sevdiğim yemek bamya.”

Kabalık yapmamak adına kendimi tuttum ama suratımın iğrenir gibi buruştuğuna emindim. Toprak bu tepkime şaşırmadan “Biliyorum. Siz erkeklerin korkulu rüyası,” dedi. Biz erkekler... Bamyadan hoşlanmadığımızı bilecek kadar erkek tanıyordu yani.

“Az önce geçıştirdin ama görüşme nasıl geçti?”

Ona işim olduğunu söyleyip çıkmıştım. Paşa ile görüşeceğimden bahsettiğimi hatırlamıyordum. “Bakma öyle. Pazar günü geldiğine göre görüşmek için can atmış olmalıdır.” Zekâsı hayranlık uyandırıyordu.

Ona konuşmayı, sadece son kısmı haricinde detaylı bir şekilde anlattım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama kelimeler dudaklarımdan filtresiz bir şekilde kolayca dökülüyordu. Bu süre zarfında beni tam bir savcı dikkatiyle dinledi. Ara ara sorularıyla konuşmamı yönlendirdi. Onunla konuşmak gerçekten çok kolaydı.

“Operasyon için start verdi yani.”

“O buradan ayrılır ayrılmaz, evet.”

Toprak düşünceli bir edayla çenesini sıvazladı. “Yani iki gün sonra yolcuyuz.” İşte bahsetmediğim kısım geliyordu.

“Sen gelmiyorsun.”

Yüzüne tokat atmışım gibi ciddi bir ifadeyle geri çekildi. “Anlamadım?” Bas baya anlamıştı. Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken biraz oyalandım. Bahanelere karnının tok olduğunu “Ya benimle ya da hiç yüzbaşım. Unuttunuz sanırım,” diyerek vurguladı.

“Unutmadım.”

“O zaman sorun ne?”

“Paşa’nın kesin emri bu Toprak. Sadece ben ve timim operasyona dâhil olacağız.”

Toprak söylediklerimi düşünmek için kısacık bir süre sustu. Kolay razı olmayacağını biliyordum. Tek istediğim sonunda razı olmasıydı.

“Ben de senin timinden sayılmaz mıyım?”

Bunu öyle farklı bir tonda sormuştu ki gülümsemeden edemedim. “Resmiyette hayır.” Gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. Ne söyleyeceğini bildiğimden “Lütfen söyleyeceğin şeyi bir kez daha düşün,” dedim. Yine beni Ankara ile tehdit etmesini istemiyordum.

“Üzgünüm buna izin veremem.”

Sıkıntılı bir iç çekerken, “Ben de üzgünüm. Seni yanıma alamam,” dedim. “Geçen seferki gibi karakola gitmiyoruz Toprak. Köyün yakınlarında bir yere kovuşlanacağız. Dağda olacağız.”

“Farkındayım.”

“Kaç gün dururuz bilmiyorum. Tek bildiğim oradaki şartların zorlayıcı olduğu.”

“Bunun da farkındayım.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha aldım. Bilinçaltım çoktan on yediye kadar saymaya başlamıştı. “Toprak orada seni koruyamam.” Umursamaz bir şekilde omuz silerken kollarını göğsünde sıkıca bağladı.

“Beni koruyacak birkaç kişi biliyorum.”

Onu korumak için görevlendirilen özel harekât polislerinden bahsediyordu. “Üzgünüm. Onlar operasyon dışı.” Meydan okuyan bir havada dilini yanağının içinde gezdirdi ve yine aramıza resmiyetini soktu.

“Göreceğiz kurmay yüzbaşım.”

OLCAY

İki gün...

Operasyonla ilgili her şeyi ilmek ilmek işlediğim koskoca kırk sekiz saat.

Plan yapılmıştı.

Tim hazırды.

Ben sabırsızdım.

Toprak ise sonuna kadar sessizliğini koruyordu. Geçen akşamdan beri mümkün olduğunca az diyalog kuruyorduk. Bunun nedeni, odamızın kalabalıklığı ya da birbirimizle birebir konuşma ihtiyacı gütmememiz de olabilirdi. Tim geldiğinde kendini mutfağın en izole köşesine atıyordu. Ya kulaklığını takıp önündeki kitaba odaklanıyor ya da bilgisayarını açıp bir şeylerle uğraşıyordu. Bize bakmıyordu ama ben bizi dikkatlice dinlediğini biliyordum. Kulaklığından hiçbir doksanlar şarkısı duymadığıma göre aksini düşünemiyordum.

Kendinden mahrum bırakıyordu...

İzlediği bu yolla sanki kendince benden öç alıyormuş gibi hissediyordum. Başarıyordu da. Çoğu zaman ona bakarken anlatacaklarımı unutuyordum. Deli bunu fark ediyor olacak

ki her seferinde Toprak'ı da yanımıza çağırmanın bir yolunu buluyordu. Fakat inatçı keçiden farksız kadın Nuh diyor peygamber demiyordu.

“Sizin operasyonunuz, benim dilekçem.”

Sürekli kurduğu cümle buydu. Aba altından sopa göstermeye bıkmamıştı. Korkmadığını görmek bile onu durdurmu-yordu. Soruşturmanın aleyhine hiçbir şey yazmayacağını bili-yordum. Sadece şansının son demlerini zorluyordu.

“Toprak.”

Tim toparlanırken Deli mutfığa doğru yöneldi. Adını duy-masıyla kulaklığını boynuna sıyıran kadın “Efendim,” dedi sakince. Önündeki okuduğu kitabın arasına yine o mektubu koyup kapattı.

“Sabah erken çıkacağız. Belki görüşemeyiz. Hakkını helal et olur mu?”

Vedalara ait hüznün, bu kelimelerle odanın içini sardı. Toprak'ın o ana kadar reddettiği gerçek, gözlerinin buğusuyla kendini belli etti. “Helal olsun ama gidip de dönmeyecekmiş-sin gibi konuşma. Daha seni evlendireceğiz.” Gözlerine kadar ulaştıramadığı gülümsemeyi yine de dudaklarına ilıştirmişti. Deli buruk bir gülümsemeyle karşılık verirken, “Ben o düğüne kadar daha kaç göreve giderim kim bilir,” dedi elini boş ver dercesine savurarak. Sıkıntılı bir iç çekişin ardından “Neyse,” diyerek konuşmasını noktaladı.

“Bizim için dua etmeyi unutma.”

Toprak ne hissetmesi gerektiğini bilmez hâldeydi. “Ayağı-nıza taş değmesin,” diyebilirdi sadece. Deli'nin dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Sanki bu şekilde söyleyeceği şeyleri diz-ginlemişti. Ardından bakışlarını bana çevirdi. “Bu son gece komutanım,” dedi ölüme giden birinin sakinliğiyle.

“Unutmayın istedim.”

Ne söylemeye çalıştığını anlamamıştım. Fakat tüm gözler

üzerimde olduğu için başımı tamam anlamında salladım. Mubuka ve diğerleri de Toprak'la vedalaştıktan sonra odadan çıktılar. Şimdi sadece ikimiz kalmıştık.

Yine.

Toprak kulaklığını tekrar yukarı çekti ve kitabının sayfalarını açtı. Konuşmak istemediğini daha kibar anlatamazdı. Ona küs bir şekilde bu odadan ayrılmak, operasyona gitmek istemiyordum. Bu yüzden usulca yürüyüp tam karşısına geçtim. Orada olduğumu bilmesine rağmen başını kaldırmadı. Parmak uçlarıyla çaktırmadan mektubu kitabını altına doğru ittiğini fark ettim. Belki de günlerdir zihnimin geri planında dönen soru tekrar konuşmamızı sağladı.

“O kimin mektubu?”

Müzik sesinin gelmemesinin rahatlığıyla sormuştum. Tam da tahmin ettiğim gibi beni anında duyduğunu belli eden parmakları hareket etmeyi kesti. hâlâ bana bakmamıştı. Çünkü kafasının içinde uyduracak bir bahanesi bulmaya çalışıyordu ve bana bakarken bunu yapamazdı.

“Annenin değil mi?”

Tetikleyici bir hızla başını kaldırdı. Bunu nereden bildiğimi sorgulayan kaşları çatılmıştı. Belki de birkaç saat sonra ölümüne koşacağımı bildiğimden yalan söyleme gereği bile duymadım.

“Geçen gece elinden düşürmüştün. Toplarken merakıma yenik düşüp göz attım. Veda mektubu gibiydi.”

“İntihar mektubu.”

Kelimeler dudaklarından zorla çekilip alınmış gibiydi. Mektubu kaldığı sayfaya koyup kitabı sesli bir şekilde kapattı. “Annemin ölmeden önce bana bıraktığı tek miras.” Cevapları beni daha çok soru sormaya teşvik ediyordu. Sormamam gereken türden sorulara...

“Sende onu sürekli yanında taşıyarak mirasına sahip mi çıkıyorsun?”

Başını hayır anlamında salladı. Az önceye kıyasla daha az öfkeli görünüyordu. “İntikamıma sahip çıkıyorum,” derken boynundaki zinciri de dışarı çıkardı. Nihayet ucuna takılmış olan devre yüzüğü ve yanındaki minik alyansı görebilmişim. Babasına ait olmalıydı. Yersiz bir rahatlama tüm bedenimi gevşetmişti sanki.

“Annemi ve babamı benden alanlardan alacağım öcü canlı tutmak için ilk günden beri taşıyorum hepsini.”

Bu çok fazla yıl ederdi. Bu açıdan bana benziyordu. Bende sevdiklerime ait şeyleri üzerimde taşımayı seviyordum. Babamın künyesi ve ufak not defteri, annemin benim için işlediği mendili, mutlu günlerimizden kalan bir aile fotoğrafı, evden ayrılırken Aygül’ümün saçından kestiğim ufak bir tutam ve Doğukan’ın ufak kurşun askeri...

Her an yanımdaydılar. Sol cebimin üzerinde, kalbime en yakın yerde.

Ama onunkisi çok daha ağır bir yükü.

“Ama sanırım artık gerekmiyor.”

Hayal kırıklığıyla kurduğu cümlesi benim yüreğime oturmuştu. Kolyesini tekrar kıyafetlerinin içine gizledi. “Çünkü istediğin gibi intikamın alınacak,” diyerek cümlesine devam edince bana buruk bir tebessümle baktı. “Bunun için illa orada olmana gerek yok. Sana söz verdim. O iti sana canlı kanlı getireceğim.” Başını biliyorum dercesine salladı. O an gözümün önündeki kâğıtla aklıma gelen başka bir düşünce dilimden döküldü.

“Ve sana kitap sayfalarını ayırmak için daha umut dolu bir şey vereceğim.”

Ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Sadece ona borçlanmışım gibi hissediyordum. Daha da önemlisi iyi hissetmesini istiyordum ve yüzündeki samimi ifadeye bakılırsa bunu başarmıştım da.

“Sizi tanımak güzeldi Kurmay yüzbaşım.”

Kitabını göğsüne bastırıp ayaklandı. Sanki vedalaşmak için bana sarılıyormuşçasına sıkı sıkı tutuyordu. Konuşmamızın bittiğini o an anladım ve daha fazla uzatma gereği duymadım.

“Sizi de öyle başsavcım.”

OLCAY

Bu sabah diğer tüm sabahlardan farklı hissettiriyordu. Uykuyla uyanıklık arasında geçirdiğim sürem yaşamla ölüm arasındaki araftan farksızdı. Sabah olmasına rağmen gökyüzü hâlâ karanlıktı. Sanki güneş bile uyanmak istememişti. Ortalık haddinden fazla sakin, kuşku uyandıracak kadar sessizdi.

Fırtınadan önceki sessizlik gibi.

Yattığım yerden doğrulduğum gibi soluğu banyoda aldım. Hızlı bir düşün ardından abdestimi tazeledim. Her göreve çıkmadan önce yaptığım gibi Rabbimin huzuruna çıktım. Gönlümden geçenleri başım secdeye değerken dillendirdim. Bugün diğer günlerden çok farklı hissediyordum ama nasıl bir his olduğunu anlatabileceğim bir kelime haznem olduğunu sanmıyordum. Sadece gün doğduğunda, geri kalan ömrümün miladına uyanmışım gibi hissettiğimi biliyordum. O kadar...

Geceden hazırladığım çantamın son kontrolünü yaptıktan sonra yüklendim ve salona döndüm. Toprak ortalıkta gözük müyordu. Yatağı sanki gece hiç yatılmamış gibi topluydu. Eşyaları hâlâ burada olmasa gittiğini düşüneceğim kadar odada bir izi kalmamıştı. Belki de vedalaşmak istemediği için erkenden kuzenine gitmişti. Bunun için ona kızamazdım ama

içimde bir yerde garip bir sızı hissetmiştim. Burada olacağını düşündüğüm içindi belki. Belki de burada olmasına ihtiyaç duymamdan kaynaklıydı.

Vedalarından hoşlanmazdım ama onu aramız iyi bir şekilde ardımda bırakmayı görmek isterdim.

Karamsar bir ruh hâliyle odaya son bir kez daha baktım. O sırada kapıda duyduğum anahtar sesiyle başım hızla giren kişiye çevrildi. Toprak elinde birkaç poşetle içeri girerken göz göze geldik. Yüzüne tatlı sayılabilecek bir gülümseme yerleşti. "Uyanmışsın," deyip anahtarı deliğinden çıkarırken gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Ve hazırlanmışsın." Başımı onaylarcasına salladım. Onu son kez gördüğüm için sevinen ruhuma anlam veremediğim için susmayı tercih etmiştim.

"Fakat kahvaltı yapmadan hiçbir yere gidemezsin."

Kapıyı hafifçe aralık bırakarak içeri girdi. Elindeki poşetleri tezgâha bıraktı. İtiraz edecek gibi olduğumu fark ettiğinde "İstersen gitmeyi dene," dedi. Bunu o kadar kendinden emin bir şekilde söylemişti ki kaşlarım çatıldı.

"Dene hadi."

Beni kışkırtmaya mı çalışıyor diye düşünürken gözüm aralık olan kapıya kaydı. İçimdeki bir dürtü beni çoktan o tarafa doğru yönlendirmişti. Toprak'ın adımlarını takip ettiğini hissediyordum. Kapının kolunu tutmamla gergin bir heyecan damarlarımı sardı. Omzumun üzerinden Toprak'a baktım. Kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, mutfak tezgâhına hafifçe yaslanmıştı. Ona baktığımı görünce bakışlarıyla 'Devam et' dercesine beni fişekledi. Kesinlikle beni kışkırtıyordu.

Korkunun ölüme faydası olmadığı için kapıyı hızla açtım.

Görmeyi beklediğim şey, kesinlikle keskin siyah bakışlar değildi. Hayal olmalıydı. Zihnimin bir oyunu olmak zorundaydı. Sırt çantam omzumdan kayıp düştü. Tutma gereği bile duymadım. Karşımdaki yiğit delikanlının gözleri yerdeki çantamda dolaştı. Yüzünde keyifli, oyunbaz ve fazlasıyla tanıdık bir gülüş belirdi. Bakışları yüzüme tırmanıp tam gözlerimin

üzerinde durdu. Hasret de sevgi de heyecan da o gri siyah iris-
lere gizlenmişti.

“Günaydın komutanım.”

Doğukan bana doğru birkaç adım atarken kılıcı bile kı-
pırdatmadım. Sanki harekete geçsem onun gerçekliğini ka-
bul edecektim. Şu an istediğim en son şey bile değildi burada
olması. Neden geldiğini, kimin çağırdığını tahmin etmek zor
değildi. Burada olmamalıydı. Bugün olmazdı.

“Hoş geldin yok mu?”

Sanki bu cümleyle silkelenmişti üzerimdeki şok hâli. “Bu-
rada ne arıyorsun?” Sesimin tonunu ayarlayamamıştım. Kori-
dorda yankısı devam ederken işaret parmağımı yüzüne doğru
savurdum. “Ağzından çıkacaklara dikkat et.” Karşı odanın ka-
pısı uyarımın ardından açıldı. Kardeşimin arkasında beliren
yüzler de en az benim kadar şaşkındı.

Doğukan’ın ifadesi birden değişti, az önce eğleniyormuş
gibi görünen tavrı benim sorum üzerine birden yok oldu. Çe-
nesi dişlerini sıktığını belli edecek şekilde kasıldı. Gözleri ince
bir çizgi hâlini alacak kadar kısıldı ve kanımı donduracak bir
soğuklukta başını dikleştirdi.

“Başsavcı Toprak Serindağ’a eşlik etmek için buradayım.”

Öfkeyle alevlenen bakışlarım arkamdaki kadınlara dön-
dü. Toprak içimdeki zapt edilmez kırma isteğini zerre kadar
umursamıyor gibi duruyordu. “Aranan kan bulundu ha kur-
may yüzbaşım.” Dilimin ucuna kadar gelen küfürlerin hepsini
tutmak için dişlerimi sıkmam gerekti. “Sen,” dedim tıslarca-
sına. “Sırf istediğin olsun diye benim kardeşimi nasıl kulla-
nırsın?” Toprak’ın bakışları ciddileşirken, “Senin kardeşim
dediğin adam bir özel harekât polisi Olcay Karahanlı,” dedi.
“Benim ve benim gibileri korumak görevlerinden biri.”

“Ama burada değil. Bugün değil.”

“Abi.”

Doğukan araya girmeye çalıştı. “Sana sonra geleceğim,”

dedim ona bakmadan. Fakat her zamanki gibi durmamıştı.

“Toprak Hanım’dan önce ben buraya gelmek için dilekçe verdim.”

Duymamış olmayı dilediğim kelimeler dudaklarından çıktığı an gözlerimi kapattım. Zihnim anında Ankara’daki vedalaşmamızı hatırladı. Onda bir hâller olduğunu fark etmiş-tim. Kahretsin. Nasıl böyle bir şey yapabileceğine ihtimal vermezdim.

“Aferin aslanım.”

Hiddetle Doğukan’a doğru döndüm. “Bravo” derken kısa bir alkış tuttum. Ardından ellerimi iki yanıma salıp kardeşimin üzerine doğru yürüdüm. “Madem Toprak Hanım’ı korumak için buradasın. Burada kalmaya devam edeceksin.” Sert, otoriter, merhametsiz ses tonuma karşı yine çenesini dikleştirdi. Bana meydan okumaktan bir türlü vazgeçmiyordu.

“Başsavcım nereye giderse peşinden gitmekle hükümlüyüm.”

“Siktiğimin hükümlülükleri benim sikimde bile değil Doğukan. Sen burada kalıyorsun.”

Ağzımdan küfür duymaya alışık olmadığı, hafifçe kaşlarının seğirmesinden belliydi. Fakat ciddiyetini korumaya devam etti. Gözleri arkamdaki kadına kaydı. “Emirleriniz neler efendim?” Beni görmezden gelmişti. Dudaklarımı kanatırca-sına ısıırken bende Toprak’a doğru baktım. Hükmedici bir tavırla Doğukan’a baktı ama tüm emirlerinin bana olduğunu anlamak zor değildi.

“Kahvaltımızı yapalım. Ardından tek araba şeklinde yola çıkarız.”

Bunu kabullenmek, kardeşimin mezarına toprak atmadan farksızdı. Gittiğimiz yer belliydi. Çatışacağımız adamlar zaten kanımdan birini almıştı. Bir başkasını almasına izin veremezdim.

“Hiçbir yere gelmiyorsunuz.”

Toprak tıpkı günler önceki ifadesiyle üzerime doğru yürüdü. Burnumun ucuna girdiği anda durdu. Gözleri gözlerimi inatçı ruhuyla tanyordu. MIMOZA kokusu arsızca burnuma sızarken gardımı güçlü tutmak zorlaşıyordu.

“Ya benimle ya da hiç Olcay. Bunu biliyorsun. Beni peşinden gelmekle uğraştırma. Bırak yanında olalım.”

OLCAY

Kabullenmek...

Kabullenmek çaresizliğin en son evresiydi. Bazen vazgeçmekle başlardı hayatındaki yeni bir sayfa. Bazense sayfa sonuna gelir, biterdi.

Kararlı hâllerinden vazgeçmeyeceklerini anladığımda kabullenmekten başka çarem yoktu. Onları arkamda bırakamazdım. İlla geleceklerse yanımda olmaları daha güvenliydi. Fakat bu ikisine olan öfkemin de geçtiğini göstermiyordu.

Özellikle Toprak'a.

Anne ve babasını bu uğurda kaybetmişti. Benim ailemden birini daha nasıl aynı kadere mahkûm ederdi? Ben onun acısını acım bilmişken, daha fazla canı yanmasın diye çabalarken, o nasıl bana kıyabiliyordu?

Bir saat içerisinde yola koyulmuştuk. Hava henüz öğlen olmamasına rağmen akşamüstü gibi hissettiriyordu. Sanki gece erken çökmüştü bu dağlara. Ortalık yoğun bir sis ve duman kaplıydı. Bu hava insanın sinirlerini daha da kötü etkiliyordu.

Ölüm sessizliği olan bir yolculuktu.

Bu sefer Şule Binbaşı'nın arabasını almak yerine timimle beraber olacağım sivil bir kamyonet ayarlamıştım. Her ihtimale karşı tam takır hazırdık. Kimseden çıt çıkmıyordu. Toprak tüm teçhizatıyla karşımda oturuyordu. Yanındaki kardeşim ise onu aldığı havadan bile koruyacak kadar tetikteydi. Onu işinin başındayken ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Göğsümü kabartacak ciddiyetiyle bana babamı hatırlatıyordu.

Bir anda ellerle tutulan bir ritim aramızdaki sessizliğe karşıtı. Peşinden gelen mırıltılar Deli'nin esiriydi. Belli ki üzerimizdeki ölü toprağının silkilmesi gerektiğinin o da farkındaydı. Birkaç saniye içerisinde ne yapmaya çalıştığını anlayan Ali F ve Ali C de ona katıldı.

“Gündoğdu hep uyandık. Siperlere dayandın.”

Mubuka ile göz göze geldiğimiz anda ikimizde gülümstedik. Her göreve giderken bir marşı söylemek adetimizdendi. Bu seferki Gündoğdu marşı olmuştu. Aracın içi bir anda gür, güçlü, coşkulu seslerle dolmuştu.

“İstiklalin uğruna da al kanlara boyandık.”

Doğukan'a baktım. Onunda marşı söylemesi göğsümü kabarttı. Bakışlarımı hissetmiş olacak ki gözlerini bana çevirdi. Marşı söylerken yanımda olduğunu belli eden bir ifade takındı. Yalnız olmadığımı vurgulayan bir gülümseme. Gurur... O kara gözlere bakarken hissettiğim tek şey buydu.

“Sandılar Türk uyudu ata cenge buyurdu. Türk'ün asker olduğunu dünyalara duyurdu.”¹⁰

Bakışlarım şaşkın bir şekilde timi izleyen Toprak'a kaydı. Şaşırmıştı ama fazlasıyla keyifli görünüyordu. Marşa yer yer eşlik etmesi hoşuma gitmiş, hatta saatlerdir üzerimdeki öfkeyi silip atmıştı.

“Ülkemiz Türk ülkesi, âşık eder herkesi. Üstümüzden eksilmesin al bayrağın gölgesi.”

10. Gündoğdu Marşı.

Timimdeki her adamın yüzüne zihnimdeki görünüşlerini tazelemek istercesine baktım. Hepsinin sevgisini tek tek kalbime kazıdım. Göğüs göğse çarpıştığım adamların her biriyle gurur duyuyordum.

“Bu vatan Türk’ün yurdu. Yiğitlerin ülkesi. Üstümüzden eksilmesin al bayrağın gölgesi.”

Marşın bitmesiyle ortama yeniden bir sessizlik çöktü. Konuşmak için tam zamanı diye düşünürken, “Mahşer Timi!” diye seslendim her biriyle göz teması kurarak. Çıt çıkmıyordu. Toprak ve Doğukan da dâhil herkesin odağı benim üzerimdeydi.

“Bu kaçınıcı ölüme yürüyüşümüz bilmiyorum ama bu seferkinin farklı olacağını hissediyordum.”

Doğukan tarafından gelen yoğun bakışa dönmeye direndim. “Belki de tek nedeni yılanmış intikamımın alınacak olmasıdır. Bilmiyorum. Tek bildiğim, sizinle çıktığım her yolun bir dönüşü olacağını bildiğimdir. Ölü ya da diri.”

Arabanın içine ağır bir hava yerleşti. İçine sesli yutkunmalar, derin nefesler ve tekerleklerin asfaltta bıraktığı tıkrıları hapsetmişti. “Her operasyondan önce söylediğim şeyi bir kez daha tekrarlıyorum,” derken gözlerim nihayet kardeşimle buluştu ve beni anladığına emin olana kadar ayrılmadı.

“Geride kim olursa olsun adam bırakmayacağız. O itlerin elinde birinizi görmektense dört kollunun üzerinde taşımayı yeğlerim!”

Nefes alma ihtiyacı boğazında sıkışıp kalan, eğer ciğerine inmezse Doğukan’ı boğacak bir katil gibiydi ve ben o siyah gözlere bakarken o katille selamlaştım.

“Hakkım hepinize helal olsun mahşerin atlıları! Bu yolda sizinle yürümek benim için onurdu!”

“Sağ ol!”

OLCAY

Sis, tüm karakolu çevrelerken sanki beyaz bir bulutun içine girmişiz gibi hissettirmişti. Sise karışan karla karışık pis yağmur ön cama çarpıyor, yoğunlaşıp camdan aşağı akıyor, dış dünyayı bulanıklaştırıyordu.

Karakol her zamankinden sessizdi ve bu hiç iyi hissettirmiyordu.

Geleceğimizi bilen Barış, yanındaki askeriyle bize doğru koşar adım yürüdü. Araçtan atlayarak inen tim yağmuru umursamadan, elden ele cephane dolu çantaları hızlı bir şekilde karakol binasına taşımaya başladı.

“Karı da beraberinizde getiriyorsunuz sanırım. Baksana burada hava kapandı.”

Demek ki bir yerlerde fırtına çoktan başlamıştı. Barış sözlerinin peşi sıra bakışlarını Toprak’a çevirdi. “Baş savcım,” diyerek baş selamı verdikten sonra bakışları arkasındaki adama kaydı. Gözlerine inanamayan hâlini saklamadan “Doğukan,” diye seslendi. “Sen burada ne arıyorsun koçum?” Ayakları çoktan Doğukan’a doğru sürüklenmişti. Samimi bir selamla mayla birbirlerine sarıldılar.

“Görevdeyim.”

Barış, Doğukan'ın ensesini bırakmadan başını bana doğru çevirdi. 'Burada olmasına nasıl izin verdin?' bakışına verecek bir cevabım yoktu. Çünkü benden izin isteyen yoktu. Tekrar öfkemi hatırlamak ise şu anda istediğim son şeydi.

"Toprak Hanım'ı korumak için buradasın o zaman?"

Önüne dönüp Doğukan'ı serbest bıraktı. Doğukan'ın onaylayan hareketiyle "Hoş geldin," diye ekledi.

"Hoş bulduk."

Doğukan'ın cümlesini yalancı çıkaran birkaç el silah sesi puslu gökyüzünü delip geçti. Olduğumuz yere sindik. Göz açıp kapayınca kadar karakolun her tarafını ateş sesi sardı ve bu ses öldürme arzusu ve korkusunu iliklerimize kadar aşıl原因an gerilim dolu bir müzikten farksızdı. Gündüz vakti bir saldırı beklemeyen bir grup asker paniklemişti. Silah seslerine bağırışları ve yakarışları karışıyordu. Diğerleri ise çoktan uygun mevzilerde siper almıştı. Silahı olanlar karşılık veriyordu. Olmayanlar ise uygun yerlere sürünmeye çalışıyordu.

"Şunları hedeften çekin!"

Kükrememle birkaç asker açık hedef olan arkadaşlarını yere çekti. Henüz kimsenin vurulmamış olması büyük şanstı. Karakolun güney ve güney batısında ateş sesleri yoğundu. Üç tip silah sesi duyuluyordu. G-3 piyade tüfeği, kalaşnikoflar ve kanas. Karakoldaki birkaç askerin elinde de bu silahlardan olduğundan tansiyonu yüksek bir ortamda kısılıp kalmışız gibi hissediyorduk. Sanki teröristler karakolun ortasına kadar girmişti. Tıpkı buraya geldiğim ilk gün olduğu gibi...

"Deli çatıya!"

Yerdeki cephane dolu çantalardan birini sırtlayarak karakola koştu. Zarar görmeden içeriye girdiğini izlemem sadece birkaç saniyemi aldı. "Tim! İkişerli gruplarla karakolu sar." Emrimi duyduğu anda badisini alan askerlerim sisin içine çil yavrusu gibi dağıldılar. Onları Allah'a emanet edip devreme döndüm. Kendi askerlerine emir yağdırırken bir yandan da açılan ateşe kamyonetin arkasından karşılık veriyordu.

“Kara kasım ha!” diye bağırmamla Barış’ın yüzüne imalı bir gülüş yayıldı. “Şaşmaz devrem. Şaşmaz!” Neden bu seferkinin diğerlerinden farklı olduğunu hissediyordum?

Aklıma gelen kadınla geriye döndüm. Kamyonetle Doğukan arasına çömelmiş, ellerini kulaklarına siper etmişti. Gözleri sıkı sıkıya yumuluydu. Kamyonete saplanan her kurşunda irkiliyor, ellerini imkânı varmış gibi kulaklarına daha çok bastırıyordu. İçimde filizlenmekte olan sorumluluk duygusu katlanılabilir seviyeyi aştı. Korkusunu iliklerime kadar hissediyordum. Buraya geldiğinde ne olmasını bekliyordu ki?

“Doğukan!”

Kamyonetin kapısını kendine siper eden kardeşimle, iki ateş arasında göz göze geldik. “Toprak’ı güvenli bir yere götür.” Emredersiniz dercesine başını salladıktan sonra ikiletmeden yerdeki kadının kolunu tuttu. Fakat Toprak kıpırdayacak gibi durmuyordu. Hızlı olmaları gerekiyordu. Ateş o kadar yoğundu ki ikisinin birlikte karakola sağ salim varmalarının başka yolu yoktu.

Başımı kaldırıp çatıya baktım. Deli’nin yerini aldığını görünce odağımı tekrar kardeşim ve Toprak’a çevirdim. O an göz göze geldiğim bal rengi gözlerin içindeki korku yüreğime kurşundan bile daha hızlı saplandı. Başka biri olsa hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağı bu sahnede onun göz bebekleri sadece titriyordu. Korkunun zihnini sardığını hissettim. Gerçeklikten kopuyor gibi görünüyordu.

“Binaya geçin. Sizi koruyacağım.”

Doğukan ateş etmeyi bıraktı. Vücudunu yerdeki kadına siper ediyordu. Toprak’ı kaldırmakta zorlandığını fark ettim. Büyük ihtimalle yaşadığı şok hâli bacaklarını felce uğratmıştı. Kurşunlardan sakınmaya çalışarak yanına doğru süründüm. “Toprak.” Bana bakıyor ama cevap vermiyordu. Çömelir vaziyete geçerken ellerimi yanaklarına koydum. “Toprak.” Adını seslenirken hafifçe tokatladım. “Toprak beni duyuyor musun?”

“Hı hı.”

Geçte olsa ufak bir tepki alabilmiştim. “Yürümen gerekiyor.” Başını tamam anlamında salladı ama sanki nasıl yapılacağını unutmuştu. Birkaç roket atar sesi gökyüzünü deldi. Fakat patlama sesleri uzaktan gelmişti. Düşmanın bizimkilere aynı karşılığı vermesi yakındı. Elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu.

“Hadi!”

Toprak’ın tüm yükünü kucakladım. Doğukan bizi korurken koşmaya başladık. Binanın içine girdiğimiz anda sesler yankılı bir şekilde gelmeye başladı. Pencereleer kırılıyor, kurşunlar duvara saplanıyor ve tüm bu kaosu yarattığı gürültü binanın içinde hapsoluyor gibiydi. Kucağımdaki kadın hâlâ ellerini kulaklarına bastırıyordu.

“Bu taraftan!”

Hızlı, korumalı ve nefes nefese bir şekilde penceresiz olan tek yere, depoya girdik. Toprak’ı patates çuvallarının üzerine dikkatlice bıraktım. Yaprak gibi titreyen vücudundan sırt çantasını çekip çıkardım. Önünde diz çöküp çantasını boşaltırken ikisinin de beni izlediğini hissediyordum. Tüm kıyafetleri, kitapları, şahsı eşyaları erzakların arasına dağıldı. Aradığım şeyi bulduğum gibi Toprak’ın eline tutuşturdum.

“Buradan ayrılma.”

Avuçlarının arasındaki soğuk kabızlı silaha yabancıymış gibi bakıyordu. “Doğukan yanında ve seni koruyacak.” Aklımdan gelip geçenlerin meydana getirdiği sarsıntı, bedenini ürpertmişti ve bunun etkisiyle birkaç damla yaş ellerimizin üzerine düştü. Korkuyordu ve bu hisle savaşıması zordu. Çünkü yaşanan bir korku, olabilecek tüm kötü olasılıkları beslerdi. Korktukça bir şeyler ters giderdi. Düşünülen şeyler başa geldiğinde insanoğlu daha da çok korkardı. Sonra o korku başka duyguları beslerdi ve içinden çıkılmaz bir labirentin içine hapsolmuş gibi hissedildi.

“İhtiyacın olmayacak ama tedbirli olmakta fayda var.”

Rahatlaması ve sözüme güvenmesi için gülümsemeye çalıştım. Bu stresli şartlar altında ne kadar başarabilirsem. Elimin altındaki ufak elleri silahını daha sıkı kavradı. İçinde bir tür hayatta kalma iç güdüsü devreye girmişti. Bende onun ellerini sıkıca tuttum. Hayatta kalacağına dair söz verir gibi... Gözlerinin içine uzun uzun baktım. Sanki birkaç saniye içerisinde onunla olan tüm anılar zihnime dolmuştu. Sertliği, inadı, tatlı tatlı soktuğu lafları, gülümsemesi, şaşkınlığı, mutluluğu... Ona ait olan her şey saniyelerle bile olsa gözümün önünden geçti. Yüzümdeki hafif tebessüm bunu kanıtlar nitelikteydi.

“Sözümü tutacağım.”

Şu anda duymak isteyebileceği ve ona en iyi gelecek cümle buydu. Bu pusunun ardında Herkül’ün olduğunu hissediyordum ve ona o şerefsizi kanlı canlı getireceğime dair haftalar öncesinde söz vermiştim.

“Adaleti sağlaman için nefes almana ihtiyacımız var başsavcım. Toparla kendini.”

Başını seri bir şekilde salladı. Elimi o kadar sıkı tutuyordu ki birkaç saniye hareketsiz kaldım. Fakat daha fazla zaman kaybedemezdim. Çömeldiğim yerden kalkarken, “Önce Allah’a,” deyip elini bir kez daha sıkıp bıraktım. “Sonra birbirinize emanetsiniz.” Gözlerim Doğukan’a kaydı. Korkusu yüreğindeki dağlara pusu kurmuş gibiydi. Kendi için değildi. Benim için korkuyordu. Beni kaybetmekten. Hızlıca omzunu sıkarken, “Dikkatli ol,” dedim. Başını tamam anlamında sallarken, “Sende öyle,” diye karşılık verdi. Dayanamayıp onu omzundan kendime doğru çektim ve sıkıca sarıldım. Burnuma dolan tarçın kokusu eve dönmüşüm gibi hissettirdi. Sanki gözümü kapatsam Ankara’daki odamızda açacaktım. Doğukan kurşun askerleriyle oynarken bende onu izleyecektim. Birkaç saniye süren sarılmam, yılların özlemini sığdırmıştı içine. Geriye bıraktığı şeyse derin bir ıstırap hâliydi. Görüşümün bulanmaya başladı.

“Hadi bakalım.”

Doğukan'ın sırtına birkaç kez vurarak ayrıldım. Bana bakan yaşarmış gözlere güven dolu bir karşılık verdim. Doğru olmasa da ihtiyacı olan buydu. "Hakkınızı helal edin." Doğukan sesli bir şekilde yutkunurken çenesini dikleştirdi. Hiçbir şey söylememiştir. Belki söylerse geri dönmeyeceğimi düşünüyordu. Fakat ben içinden helal ettiğini kaz ayaklarında biriken yaşlardan anlayabiliyordum. Toprak ise sessizce içine akıtıyordu acısını. İlk kez bir çatışmanın ortasında bir yerden ayrılmak bu derece zor geliyordu. Dinginliğimi sağladığım anda ikisine de arkamı döndüm.

"Olca."

Tam kapıdan çıkmak üzereyken arkamdan gelen derin bir ses, beni hazırlıksız yakaladı. İrkildim. Geriye dönmemle boynuma dolanan bir sıcaklık hissetmem bir oldu. Barut kokusuna mimoza kokusu karıştı bir anda. Savaş alanında değil de cennet bahçesinde uyanmışız gibi hissettirmişti. Toprak bana sıkı sıkı sarılırken, "Lütfen geri dön," diye fısıldadı. "Canlı dönecek biri olacaksa bu sen ol lütfen." Tüm hareketlerimi ve düşüncelerimi bir anda durdurmuştu. Sanki dışarıdaki tüm sesler de susmuştu. Kalbim feryat figan bağırıırken yüreğim göğsümü delip çıkmak için çırpınıyordu. Bu yaşına kadar nefes aldığı intikamı, benim nefesime mi değişiyordu?

"Bana bir söz vereceksen bu konuda ver."

Benden canımı istese daha kolay verebileceğimi düşündüm. Toprak'ın sarılmasına karşılık ellerimi nazikçe sırtına koydum. Ufak bedeninin titreyişlerini dizginleyebileceğimi gibi kendime bastırdım. "Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum," diye fısıldadım saçlarına doğru. Ufak bir hıçkırık dudaklarından kaçtı. "Sen de iyi olacağına söz ver." Başını tamam anlamında sallarken, "Söz," dedi. Kolları usulca benden uzaklaştı. O an aslında bu sarılmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu daha iyi anlamıştım. Birkaç adım gerileyerek aramıza mesafe koydu.

"Allah'a emanetsin."

Gülümsemeye çalıştı. Ağlarken gülmesi ruhumda gökkuşağı oluşturunuyordu. Yüzüme asmayı tercih etmediğim tebesümü gözlerime yansıttım. “Siz de öyle.” Daha fazla oyalanmamak için gerisin geri döndüğüm gibi koşmaya başladım. Koridorun karanlığı ardından bıraktıklarımın üzerine çöreklenen bir gölge gibiydi. Bir süre sonra ikisi de gözden kayboldu ve yerini sadece derin bir yalnızlık aldı.

Getirdiğimiz cephanelerden birkaç silah ve mermiyi ceplerime doldurdum. Bir yandan da dışarıyı izliyordum. Kar çoktan yağmaya başlamıştı. Kurşuni gökyüzü roketlerin gü-rültüleriyle parıldıyordu sanki. Tüfekler şakıyor, mermiler ısı-lık çalıyordu. Bu iyiydi. Sesi hâlâ duyuyorsak şansımız vardı.

Karakoldan çıkmadan manga içi telsiziyle durum kontro-lü yaptım. Herkes iyiydi. Tahmin ettiğim gibi güney ve batı arasındaki kayalıklardan aralıksız ateş açılıyordu. Irak sınırı-na doğru olan alandan.

“Cephanenizi dikkatli kullanın.”

Dışarıya adımımı atmamla saçlarım dâhil yer yanıma bembeyaz oldu. Sanki gökyüzü kar tanelerini yeryüzüne doğru ele-ğinden geçiriyordu. Eşi görülmemiş bir kış kapıya dayanmıştı.

“Komutanım bir karaltı bize doğru yaklaşıyor.”

Şaşırmamıştım. Birilerinin buraya, yakın temas için karakola girmeye çalışacağını biliyordum. “Güney doğu yönün-den.” İşte bunu beklemiyordum. Çatışmaya devam etmelerini söylerken karakol sınırına doğru dikkatlice yaklaştım ve gözümü karakolun köy yönüne doğru çevirdim. Yaklaşan her kim-se, alacalı kar olan yamaçta hızlı ve temkinli hareket ediyordu. Siyah bir noktadan farksızdı. Beyazın içindeki ufak ve siyah bir nokta.

“Dürbün lazım mı komutanım?”

Yaklaştıkça gelen kişinin kim olduğunu anladım. “İhti-yaç yok. Bu çoban çocuk. Koruyun onu.” Emrah denen çocuk karakola doğru tırmanırken birden çok kez durmak zorun-da kaldı. Aramızdaki mesafeyi daha çabuk kısaltmak adına

kontrollü bir şekilde aşağı inmeye başladım. Yarı yolda karşısına çıkmamla korkuyla duraksadı. Az daha gerisin geri düşecek olan çocuğu yakasından yakalayıp kayalıkların birinin arkasına çektim.

“Ne arıyorsun burada çocuk?”

Kurşunlar etrafımızı sıyrıp geçiyordu. Elimi hâlâ yün yeleğinin boğaz kısmında sıkı sıkıya tuttuğum çocuk nefes nefese kalmıştı. “Komutanım,” dedi güç bela. “Size haber vermeye geldim.” Ne olduğunu sorgulayan ifadem kasıldı. Nefeslerini daha da zorlaştırmamak adına ellerimi üzerinden çektim.

“Ne haberi?”

“Geleceğinizden haberleri vardı. Dikkatinizi dağıtmaya çalışıyorlar.”

Şu zamana kadar olan tüm tahminlerimde yanılmamıştım. Fakat bu seferkini böyle tecrübe etmek istemezdim. “Gittikleri yönden ateş açıyormuş gibi gösteriyorlar ama tam tersi istikametteler.” Birkaç küfür kulağımda yankılandı. Telsizimin açık olduğunu unuttuğum için tim Emrah’ın söylediklerini duymuştu. Fakat benim gözlerim çatıdaki Deli’ye kaydı. Mesafe uzak olsa da hayal kırıklığını ve pişmanlığını fark edebilecek kadar iyi tanıyordum onu. Ona baktığımı hissetmiş gibi gözleri bana çevrildi. Ateş etmeyi kesmişti. “Komutanım,” dedi cılız bir sesle. “Meryem Hanım’ın da onlarla olup olmadığını sorar mısınız?”

Hâlâ bir umut besliyordu sevdiğine karşı ya da belki kandırılmanın son demlerini yaşıyordu. Emrah’ın telaşlı ifadesine dönerken, “Meryem denen bir kadın var. Geçen gece onu görünce saklanmıştın hani,” dedim. “Nerede o?” Gözleri bir anlık donan çocuk başını öne eğdi. “Sizin geleceğinizi söyledi. Fakat iki tarafa da ajanlık yaptığı anlaşılmıştı.” Duyduklarımın ima ettiği şeyi, mantıksal olarak anlama çabalarım konsantrasyonumu kaybetmeme neden oldu ve bunu ölümcül bir acı takip etti. Deli’nin yüreğinde hissedeceğini bildiğim acı. Bakışlarım

tekrar çatıdaki askerime kaydı. Yaşadığı hayal kırıklığı öfkeye dönmüştü ve şu anda ölüm makinasından farksızdı.

“Hızlı olursanız yetişebilirsiniz.”

Emrah'ın fişekleyici cümlesiyle hareketlendim. “Yolu göster çocuk,” derken çoktan ayaklanmıştım. Kulaklığında onları beklememi söyleyen timin seslerini duyuyordum. Geç kalınmış bu durumda acele etmekten başka çaremiz olmadığından beklemedim.

OLCAY

Emrah önde, ben arkada; kurşunlar üstümüzde, Rab yanımızda kayaların arasından vadiye kadar indik. Çatışma sesleri derinlerden gelse de devam etmekteydi. Kulağımdaki sesler ise bütünüyle kesilmişti. İyi olduklarını ve arkamdan geleceklerini bildiğim için gönül rahatlığıyla hareket etmeye devam ettim.

Hava zehirden farksızdı. Ciğerlerimi donduran soğuk yüzünden aldığım her nefes hırıltılı bir şekilde duyuluyordu. Kemiklerimi tıkırdatacak sertlikteki ayaz yüzümü yalayıp geçiyor, koşarak bu hissi bir nebze de olsa azaltmaya çalışıyordum.

Bir süre sonra yavaşlayan Emrah bir kayanın arkasına gizlendi. Onun peşinden bende başka bir kayayı siper ettim vücuduma. Tepe noktaları karla kaplanmış kaya buz dağından farksızdı. Temas etmek bile bedeninizi yakıyordu. Emrah'ın gözlerimin içine bakmasıyla ulaşmamız gereken yere geldiğimizi anladım. Başımı dikkatli bir şekilde kaldırdım. Yoğun sis ve karın izin verdiği ölçüde görüş alanımın sınırlarını taradım. Sadece gece yolculuk yapmayı alışkanlık hâline getiren teröristlerin neden bu vakti seçtiğini anlayabiliyordum. Gecedен farksız bir karanlıktı. Göz gözü görmüyordu.

“Sen git.”

Henüz kimse gelmemiştir. Kaçmak için en iyi fırsat buydu. Fısıltıma itiraz eden çocuk “Sizi tek başınıza bırakmam,” dedi. Söylediklerinden yayılan cesaret göğsümü kabartmıştı. Bu dağlarda çoban dendiğinde kimin yanında oldukları belli olurdu. Emrah gibilere bu vatanın ihtiyacı vardı. İster çoban olsun, isterse asker. “Canımdan başka verebileceğim bir şey yok ama en azından askerleriniz gelene kadar yalnız hissetmenizi sağlayabilirim.” Cümlesini bitirdiği an dişlerinin takırtısı duyulmuştu. Aceleyle çıktığı, üzerindeki incecik kıyafetlerden belliydi. Tek bir yün yelek onu bu dağların soğğundan nasıl koruyacaktı? Parkamı dikkatli bir şekilde çıkarıp çocuğa uzattım. “Aman komutanım,” dediğinde itiraz istemediğimi belli edercesine fırlattım. “Üzerine giyme. Sadece üstünü ört ve en ufak bir harekette onu yok et.” Asker sanılıp canından olmasına izin veremezdim. Emrah teşekkür ederken tortop olduğu vücudu ile kayanın arasına parkamı yerleştirdi. O sırada gözleri bir yere takılmış olacak ki bir anda kaşları çatıldı.

“Geliyorlar!”

Fısıltılı haykırışıyla kayaya tamamen sokuldum. Kalp atışımın saat tıklamasıyla eşdeğer olduğunu hissettiğim dakikaları sessizce bekledim. İleriden gelen tek tük sesleri dinleyerek kaç kişi olduklarını hesaplamaya çalıştım. Dört farklı erkek sesi vardı. Bir tane de kadın. Tabii ki bunlar sadece duyulanlardı. Biliyordum ki o dağların ardından saklanan sayısız terörist en ufak bir hareketimizi bekliyordu.

Uygun bir açıklıktan duyduklarımı teyit etmeye çalıştım. Bulunduğumuz mevzinin elli metre ilerisinde, solda kalan kayalıkların önünde karartıları fark ettim. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi... Sekizinci adam geçtikten sonra arkası gelmedi. Sıra hâlindeydiler. Aralarında üç metrelik mesafe var ya da yoktu. Adımlarında en ufak bir acele olmadan, kendilerinden emin bir şekilde hareket ediyorlardı. Tek başıma ortaya çıkmak delilikti. Fakat bu vatan aşkı bir nebze de deli olmayı

gerektirmez miydi? Kulaklığında henüz bir ses duymadığım göre bizimkiler hâlâ çatışmanın içerisindeydi. Hızlı bir plan yapmalıydım ve her şeyin planladığım gibi gitmesi için dört kat daha tedbirli olmak zorundaydım.

“Silah kullanmayı biliyor musun?”

Emrah tereddüt etse de başını onaylarcasına salladı. Yanımda getirdiğim silahlardan birinin mermilerini kontrol edip uzattım. “Bizimkiler gelene kadar kendini koru.” Silahı eline aldığı gibi hafifçe düşürdü. Silahlarla arasının çokta iyi olmadığını anlamam için bu yeterliydi. “Yerini belli etme. Sadece gerekli durumda ateş et.” Başını anladığını belli edencesine salladı.

“Her şey için teşekkür ederim çoban çocuk.”

“Hakkım size helal olsun komutanım.”

Bir askeri ölüme nasıl göndereceğini iyi biliyordu. Gülümseyerek başımla onu selamladım. Ardından yay gibi kayanın arkasından çıktım. Diğerlerinin arasında hızı ve olabildiğince sessizce bir şekilde ilerlemeye başladım. Yaklaştıkça Herkül’ü daha net seçebiliyordum. İçimde kabaran öfkeyi dizginlemeye çalıştım. Onunla hareket edersem yanlış bir adım atabilirdim. Fark edilmeden nokta atışı yapacağım bir yere kadar tırmandım.

“Komutanım.”

Kulağımdaki cızırtıya karışmış ses kadar rahatlatıcı bir şey duymamıştım. “Deli,” dedim usulca. Omuzlarımdan onlarca yük kalkmış gibi hafiflemiştim.

“Rol çalmak gibi olmasın ama bu işi profesyonellere mi bıraksanız acaba?”

Ukala sırtışını hayal edebiliyordum. Fakat intikam istediğinin de farkındaydım. “Konuştuğun adamla kendini mi kıyasladın gerçekten Deli? Çatıda başına darbe almadığına emin misin?” Sercan’ın sesi yüzüme keyifli bir gülümseme yerleştirdi. Uygur ona katılan bir mırıltı çıkardı.

“Karakol ne durumda?”

“Silah sesleri kesildi komutanım ama biz her türlü ihtimale karşı Barış Komutanımın yanına Mubuka ve Alileri bıraktık.”

Toprak ve Doğukan'ı soracağım sırada, “Herkes iyi,” cevabını almak paha biçilmez bir haberdirdi. Sessizliğin içinden gelen motor sesiyle ileriye baktım. Sis o kadar yoğunlaşmıştı ki hiçbir şey göremiyordum.

“Görüş alabilen var mı?”

“3 ve 6 yönünden iki siyah pikap yaklaşıyor komutanım.”

Vakit gelmişti. “Nefes aldırmayın.” Herkesten onay sesi aldığım anda “Vurun!” diye kükredim. Bir anda dağlar mahşer yerine döndü. Timin silahlarından çıkan mermilerin sesi, tenke bir kutuya saplanıyormuş gibi vadinin iki yanında çınlamaya başladı. Aralarına ıslık sesi karışıyordu. Feryat ve bağırışlar göğe yükselirken ara ara küfür ve hakaretler de vadinin tabanına yayılmıştı.

Karşı atak gecikmedi.

Ağır makineli silahların takırtısı, roketatar ve havanların üst üste atılması gürültüyü yırtıp geçiyordu. Kayalıklar sarsıldı. Toprak zemin sallandı. Karla kaplanmış çalılar titredi. Kurşunlar bu sefer yağmur gibi üzerimize düşmedi. Ortalığı yakıp geçti. İzli mermilerin göz kamaştıran şöleni ise tüm sisi dağıtmaya yetecek kadar ortamı aydınlatmıştı. O sırada Herkül'ün araçlardan birine binmeye çalıştığını görebilmiştim. Hızlı ve seri bir hareketle aracın tekerleklerini hedef aldım. Iskalama şansım yoktu. Henüz yola çıkamayan pikap, birkaç atışımla olduğu yere çakıldı. Ardından arkasında kalan diğer pikabın lastikleri de zemine yayıldı. Saniyeler içinde iki adamıyla Herkül kayalıkların derinliklerine doğru koşmaya başlamıştı.

Kaçıyordu. Sadece yorgun öleceğini fark etmeden kaçıyor.

Kurşunlar o kadar seriydi ki kayaların arasından çıkmıyordum. Onu canlı ele geçiremeyeceğimizi anladığımda "Deli!" diye seslendim.

"Emredin komutanım."

"6 yönünde koçum. Tekte bitir."

"Emredersiniz komutanım."

Başımı usulca yılların intikamını izleyebilmek için kayaların üzerinden uzattım. Tüm gürültünün içine saklanmış altı kalp atımının sonunda üç kişinin de yere kapaklandığını gördüm fakat...

Bir anda gözümün kararması bir oldu.

Soğuktu.

Üşüyordum.

Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyordum ama boynumdaki acıdan anladığım kadarıyla bir mermi şah damarıma yakın bir yeri ıskalamıştı. Titreyen elimi hızlıca boynuma bastırsam da kâr etmeyeceğinin farkındaydım. Ağzıma dolan kan tadı şehadet şerbetinin habercisiydi. Gözlerimin önünden hatıralar son andan, ilk güne kadar hızlıca akıp geçti. Fakat hiçbir şey hissedemiyordum. Ne mutluydum ne üzgün ne de yeni bir anı için hevesli. Kulaklarımdaki uğultu, kalbimdeki çarpıntı ve damarlarımda hissettiğim acı her şeyi önemsiz kılıyordu.

Nefes nefese, son bir nefes için savaşır hâldeydim.

Babamı düşündüm o an. Onunda böyle hissedip hissetmediğini sorguladım. Direnmiş miydi? Direnmeli miydim? Yaramın ölümcül olduğunu bilirken direnmek boşa kürek çekmek sayılmaz mıydı? Beklemediğim bir anda babamın yüzü Toprak'ın güzel çehresine dönüştü. Zihin aldatmacası

olduğunu bile bile izledim bu görüntüyü. Son sözleri zihnimin derinliklerinde yankılandı.

“Lütfen geri dön. Canlı dönecek biri olacaksa bu sen ol lütfen.”

İntikamımız alınmıştı ama onun istediği şekilde değildi. Ona verdiğim ilk sözü tutamamıştım. Fakat elimden geleni yapacağıma dair bir söz verdiğimi hayal meyal hatırlıyordum. Gücümü toparlayıp doğrulmaya çalıştım. Ölü sandığım bedenim, yalnızca birkaç saniyeliğine şahlanır gibi ayaklanmıştı. Birilerinin kayadan çıkıp bana doğru geldiğini fark etmemle kesilmiş bir ağaç gibi kayaların arasına yıkılmam bir oldu. Göğsümde ve kolumda şiddetli, zonklayan yakıcı his, nefesimi bir anlığına tamamen kesti. Derin bir iç çekiş ise sanki bana verilen son şanstı. Kıpırdayacak dermanım kalmamıştı. Kaburgalarım, kollarım, bacaklarım, başım... Paramparçaydı sanki ve ben tekrar bir araya geleceğimizin inancını kaybetmek üzereydim. Bu hayatta verdiğim her sözün altında imzam olurdu ama hayatım boyunca ilk kez iki sözün altına bırakılacak şey kefenim olacaktı. Titreyen ellerim soğuktan mı yoksa kaybettiğim kandan mı bilinmez hissizleşmeye başlamıştı. Yine de göğüs cebimde sakladığım birkaç parça anımı avuçlamaya yetecek kadar güç tanımıştı bana.

“Görüş kimde var?”

Sesim bana bile yabancı çıkmıştı. Belki de bunun nedeni kulağımdaki geçmeyen çınlamaydı. Çatışma sesleri durulmamıştı. Herkesin iyi olduğuna inanmak isterken, “Görüş kimde var beyler?” diye sordum bir kez daha. Benim görüşüm gittikçe kararmaya başlamıştı.

“Bende.”

Eğer bu hayatta iyi şeyler başarmışsan, ölümden önceki o dakikalarda Azrail’in seni karşılamaya en sevdiğinin suretiyle geldiği söylenirdi. Duyduğum sesi ona yormak isterken dudaklarım çoktan, “Doğukan...” diye sayıklamıştı. Çok geçmeden

aldığım cevap, üzerimdeki ölü toprağını silkeleyecek cinstendi.

“Benim.”

Burada olmamalıydı. “Emre itaatsizlik yaptın,” desem de Toprak’ı güvenli birine emanet etmeden bırakmayacağını biliyordum. Yine de bu, ona söylediğim şeylere karşı çıkmadığı anlamına gelmezdi.

“Çevren sarılmış.”

“Biliyorum.”

Sesimin güç bela çıktığını anlamış olacak ki, “Ne durumdasın?” diye sordu. Titreyen bedenimi yöneltmek o kadar zordu ki... “Cephanem bitti ve yaralıyım.”

“Dayanabilecek misin?”

“Burada olmamalıydın.”

“Dayanabilecek misin?”

“Hayır.”

Telsizin ucuna derin bir sessizlik hâkim oldu fakat içine hangi duyguları misafir ettiğini bilecek kadar tanıdık gelmişti.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun,” dediğimde Doğukan sessiz kalmaya devam etti.

Kader söz konusu olduğunda Allah’ın takdirinin ne olduğunu bilemezdik. Şanslıydım ki bana şehitlik mertebesini sunmuştu...

“Vur.”

Birkaç nefeslik sessizliğin ardından, “Yapamam,” çaresizliği duyuldu. Ondan böyle bir şey istediğim için ömrü boyunca benden nefret edeceğini biliyordum ama bunu yapmazsa hissedeceklerim nefretten daha ağır olacaktı.

“Yapacaksın. Vur.”

“Dayanabilirsin.”

Boğazımda yoğunlaşan kan tadını tükürürken birkaç küfür savurdum. “Benim işim bitti aslanım,” derken dur durak bilmeyen acıyla tekrar sırtüstü uzandım. Kor gibi düşüyordu

üzerime kar taneleri. Hem üşütüyor hem de yakıyordu. “Siz beni buradan alana kadar onlar alır.”

“Buna izin vermeyiz! Ne ölünü ne de dirini aldırtmayız!”

Acıma rağmen gülümsedim. Kolay kolay vazgeçmeyeceğini biliyordum. “Ölüm neyse de olur da onların elindeyken yaşarsam...” Buradan sağ çıkacağıma inancım yoktu. Ufacık bir ihtimal bile olsa yakaladıklarında sırf işkence yapabilmek için beni yaşatacaklarına da emindim. Onlara bu zevki veremezdim. Tekrar öksürerek yarım bir şekilde doğruldum ve kanı karla kaplanmış kayalıkların üzerine tükürdüm.

“Vatan haini...” dedim nefes nefese. “Vatan haini damgasını kaldıramam. Şerefimi elimden almalarına izin verme.”

Beni arkalarında bırakmayacaklarını da yakalanırsam ne kadar sürerse sürsün kurtaracaklarına da inancım tamdı. Fakat bu benim için ölümden farksız bir tecrübe olurdu. Çünkü bir kez tutsak olursanız, vatan sevginiz sorgulanmaya başlardı. İstedikçe kadar işkence görmüş olun, hain olarak bellendiriniz herkesçe. Bu da meslekten uzaklaştırılmak anlamına gelirdi. Asker olarak nefes almadığım bir ömür yerine, şehit olarak nefesimin kesilmesini yeğlerdim.

“Kimse şerefini senden alamaz.”

Hüsrân duygusunu tenimin altına atılan bir pençe misali gibi hissettim. Benliğimin en derin yerine bir kesik atmıştı. İçimde sessiz, kontrolsüz bir çılgılık yükseldi ve ruhumun derinliklerinde yankılandı. “Doğukan,” dedim acı dolu bir iniltiyle. “Eğer beni şu anda vurmazsan hakkım sana helal değil.”

“Olca.”

Bana adımla seslenme cüretini göstermişti. Fakat ona kızmak yerine zihnim yine bana oyun oynamış ve gözlerimin önüne Toprak’ı getirmişti. Daha da önemlisi ona verdiğim bir sözün daha olduğu, misafirhanedeki anlarımızı.

“Ve sana kitap sayfalarını ayırmak için daha umut dolu bir şey vereceğim.”

Sanırım bu sözümü tutabilirdim. “Zihnine,” derken bir anlık nefesim kesildi. Öksürerek bu hissi geçirmeye çalıştım. Kalbim parçalanacakmış gibi ağrıyordu.

“Abi!”

En büyük çığlıklar acıyla karışınca bir fısıltı gibi gelirdi. Etrafımdaki hareketliliğin yaklaştığını anlarken, “Zihnine söylediğim şeyi not et,” dedim son canımla.

“Sonra onu bir kâğıda yaz ve Toprak’a ver. Beyaz bir kâğıt olsun... Umut koksun...”

Doğukan’ın ne söylemeye çalıştığını anlamadığını ama beni can kulağıyla dinlediğini biliyordum. Göğüs cebimdeki eşyaları daha sıkı kavradım. Sanki söyleyeceklerimi de onların içine saklayabilecekmişim gibi.

“Bu dünyada olmadı ama... Eğer amel defterimiz bir olursa... Sana verdiğim tüm sözleri tutacağım Toprak Serindağ. Bu da tutamadığım tüm sözlerin kefareti olsun.”

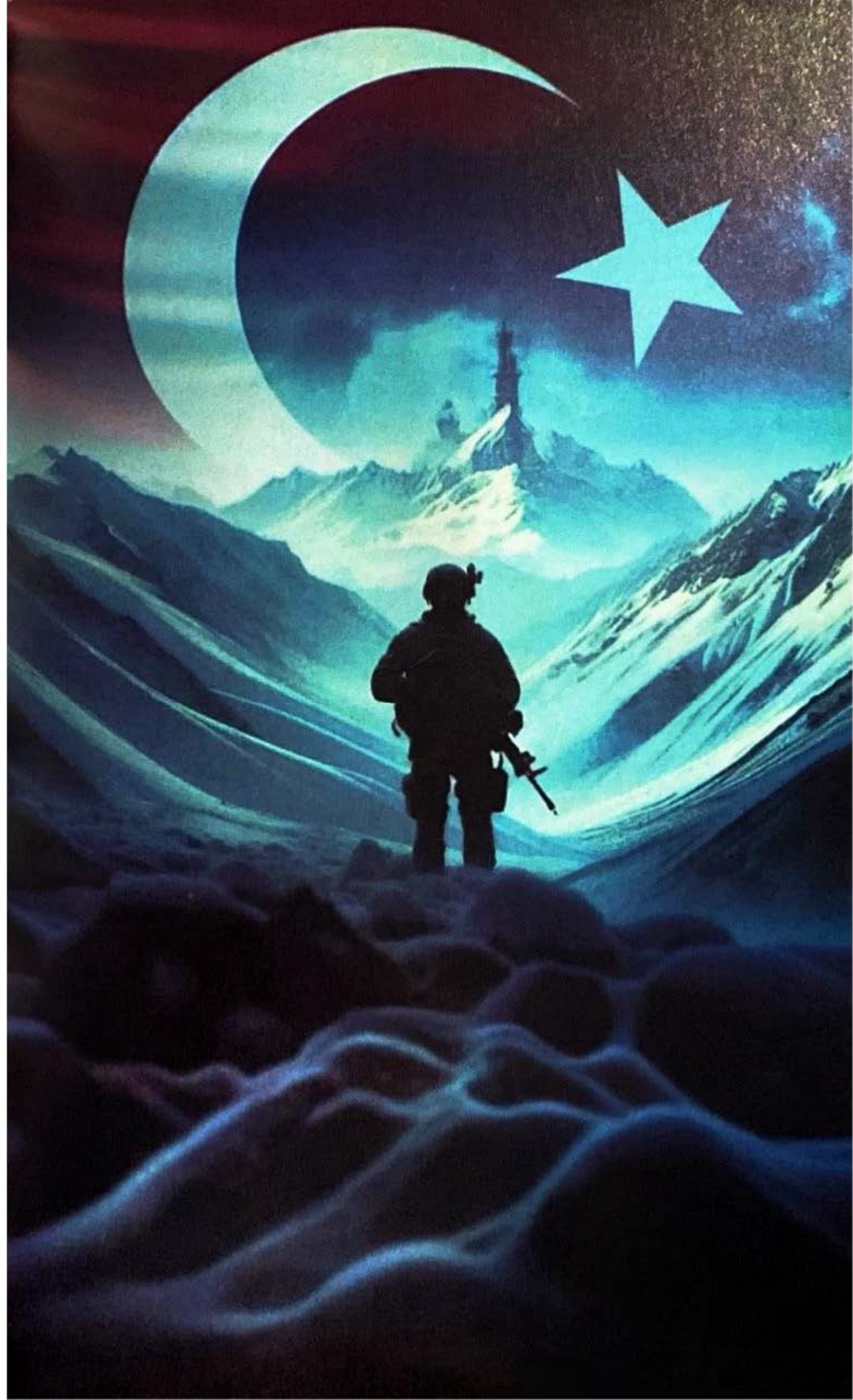
Cümlem bitirir bitirmez sırtımı soğuk kara teslim ettim. Peştamal giymiş şerefsizlerin gölgeleri üzerime karabasan gibi çökmeye hazırdı. Buradan çıkış olmadığını fark ettiğimde kelimeyi şehadet dudaklarımdan döküldü. Doğukan’ın zihnimin içindeki haykırışlarına karışan silah seslerinin yankısı bedenimi sarstı. Gözlerimi kapatmadan önce son nefesime karıştırdığım cümlelerimi fısıldadım.

“Hakkım sana helal olsun kurşun askerim...”

Devam edecek...

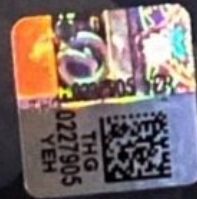

Ben Kurmay Yüzbaşı Olcay Karahanlı.
Türk milletine göre kahraman, aileme göre şehit olacağım bir bölgeye gizli bir
operasyon için görevlendirildim.
Hakkâri...

Kanla sulanmış yeryüzünü gizlemek için sisle kaplanmış gökyüzüne sahip olan
şehir. Doğup büyüdüğüm Trakya'nın aksine, dört tarafım dağlarla çevrilmiş bir
yerde nefes alıyorum.

Ölümle yaşam arasındaki pamuk ipliğinin üzerinde ustaca ilerliyorum.
Kopup kopmayacağı Allah'tan, ne zaman kopacağıysa düşmanın
namlusunun ucundan...

ISBN: 978-625-7522-83-0

www.parolakitap.com

9 786257 522830

f parolayayinevi
parolayayinlari
parolayayinlari
www.parolakitap.com